POLIROM

W. RAYMOND DRAKE

ASTRALII DIN ATLANTIDA



Ediţie îngrijită de Florin Gheorghiţă



W. RAYMOND DRAKE
ASTRALII DIN ATLANTIDA

Note corectura
Numerele notelor de subsol sunt cu roşu bold. Lipsesc câteva, sărite de abbyy la OCR.
Explicaţiile Notelor de subsol sunt la sfârşit.

Colecţia HEXAGON

Extratereştrii – Originea omului – Vechimea omului – Lemuria – Atlantida – Poseidon – America în Antichitate – Zei din spaţiu în America de Sud – Incaşii, fiii Soarelui – Civilizaţii dispărute

Misterioasa Americă îl obsedează pe Om acum mai mult decât oricând. În spatele splendorilor moderne percepem mirarea mută a străbunilor şi înţelegem că acele Tărâmuri ale Amurgului învăluite în tăcere au fost adormite de o vrajă secretă a Zeilor. Cine erau Zeii Antici? Cine a fost Domnul din Vechiul Testament? Cine au fost marii Eroi ai Culturii care au civilizat societăţile primitive din întreaga lume? Şi de ce?

Universul, văzut sau nevăzut, clocoteşte de viaţă. Extratereştrii vizitează Pământul de mii de ani. Acum îşi fac din nou apariţia. De unde vin?

Gods and Spacemen in the Ancient West
W. Raymond Drake, 1974
Editorial primei ediţii engleze: Sphere Books

Ltd., Great Britain, 1974

ISBN: 973 – 9248 – 64-0

W. RAYMOND DRAKE
ASTRALII DIN ATLANTIDA

Traducere de Manuela Cazan
Ediţie îngrijită de Florin Gheorghiţă

POLIROM Iaşi, 1997

Soţiei mele, Marjorie

„ZEII SE REÎNTORC ACUM PE ACELE TĂRÂMURI ALE AMURGULUI”.

Misterioasa Americă îl obsedează pe Om acum mai mult decât oricând, în Era noastră Spaţială. În spatele splendorilor moderne percepem mirarea mută a străbunilor şi înţelegem că acele Tărâmuri ale Amurgului învăluite în tăcere au fost adormite de o vrajă secretă a Zeilor. Din Arctica până la Amazon, comorile îngropate sub coline uriaşe, sculpturile stranii ce încununează vârfurile munţilor, scrierile necunoscute inscripţionate pe stânci, toate ne invită să descoperim o civilizaţie pierdută în negura preistoriei. Legendele despre

Zeii Albi veniţi din stele confirmă povestea clasică a Titanilor, acea rasă stelară de supraoameni care au stăpânit cândva Pământul, într-un Ev de Aur, destrămat însă de războaie şi cataclisme ce au înecat continente întregi, distrugând şi pustiind cultura Vestului. Soarele încălzeşte în continuare acel ţinut strălucitor al incaşilor distrus de Pizarro; vastele păduri verzi ale Amazonului ascund cetăţi fabuloase care îi ademenesc pe exploratori spre propria lor pieire; gigantice ruine părăsite, înălţându-se dintr-un trecut de mult uitat, încununează piscuri ameţitoare ce ating cerul; inscripţii ascunse săpate în stâncă povestesc secretele popoarelor dispărute din Lemuria şi chiar din Babilon. El Dorado cel plin de aur, Zei Albi, uriaşi, pitici, umanoizi, creaturi ale nopţii care nu cunosc teama – e limpede că secretul extratereştrilor se ascunde în aceste străvechi şi fascinante tărâmuri ale Americii de Sud, pe care ei le vizitează astăzi atât de des.

Capitolul I
EXTRATEREŞTRII

Ne-au rămas puţine însemnări de la numeroasele popoare din vechime care, asemenea nouă, s-au oprit pentru un moment din pelerinajul lor cosmic pe această planetă înverzită; totuşi, de-a lungul secolelor, s-au păstrat ecouri ispititoare ale unei Ev de Aur în care Zeii Cereşti zburau spre Pământ pentru a transmite înţelepciunea lor

oamenilor. După multe milenii, civilizaţia lor înfloritoare a fost nimicită însă de războaie, apoi cataclismele au devastat ţări întregi, schimbându-le clima, iar Celeştii s-au întors la stele, lăsându-i pe supravieţuitori să-şi reconstruiască lumea din ruine, în situaţii excepţionale, extratereştrii au tot descins printre noi pentru a dirija, prin câţiva Iniţiaţi, destinele naţiunilor, accelerând evoluţia omului; Zeii s-au împerecheat cu fecioare pentru a da naştere acelor eroi ale căror fapte uimitoare aveau să conducă popoarele respective spre o nouă glorie. Odată ce şi-au îndeplinit misiunea, aceşti Profeţi s-au întors în ceruri în care de foc. Mai târziu, unii dintre ei s-au putut întoarce, pentru a dovedi că sufletul omului e nemuritor. Tradiţia povesteşte despre siluete fantomatice nenăscute din femeie, coborând în zbor prin tunelele prăfuite ale timpului pentru a predica vreo nouă filosofie sau a inventa o nouă maşinărie care să revoluţioneze cultura contemporană. Biblia abundă în poveşti despre îngeri, Diavoli, intervenţii divine ce se aseamănă cu basmele populare din întreaga lume, semnificative în lumina apariţiilor de astăzi ale extratereştrilor.

Cine erau Zeii Antici? Cine a fost Domnul din Testament? Cine au fost marii Eroi ai Culturii care au civilizat societăţile primitive din întreaga lume? Universul, văzut sau nevăzut, clocoteşte de viaţă. Extratereştrii vizitează Pământul de mii de ani. Acum îşi fac din nou apariţia. De unde vin?

În urma cercetărilor recente în domeniul

micro-particulelor, fizicienii au ajuns să bănuiască existenţa unui număr infinit de universuri paralele, cu proprietăţi fundamental diferite de cele ale propriului nostru univers. Atomii, a căror apariţie în Spaţiul vid a fost postulată de Hoyle-Bondi prin teoria creaţiei continue, pot pătrunde dintr-un alt univers; stele noi şi supernove de dimensiuni considerabile, manifestând imense explozii de energie, ar putea, teoretic, să fi străbătut prin bariera dintre universuri. Chiar dacă posibilitatea ca acele miraje ale unor oraşe stranii văzute pe cer să fie cumva reflectarea unei metropole existente într-un alt univers poate părea o simplă fantezie, fulgerele şi mingile de foc inexplicabile şi, mai ales, dispariţiile uluitoare de oameni, nave şi avioane sugerează totuşi un contact, chiar dacă întâmplător, cu un alt tărâm. Zeii antici s-ar putea să se fi materializat dintr-un univers paralel; din fericire, acesta nu era compus din antimaterie, altfel aterizarea lor ar fi însemnat distrugerea Pământului nostru şi a lor deopotrivă. În vremurile vechi, puţini oameni îşi părăseau vreodată satul natal. Pentru ei, întinderea lumii depăşea capacitatea lor de înţelegere. Acum patru secole, când Sir Francis Drake a făcut înconjurul globului pământesc pe mare în trei ani, oamenii s-au minunat în faţa îndrăzneţei sale aventuri şi, pentru prima dată din Antichitate, şi-au putut imagina Pământul ca pe o sferă uriaşă; astăzi, sateliţii fac înconjurul Pământului în numai 90 de minute, iar astronomii îi reduc dimensiunile la un

fir de praf. Este evident că aceste limite reprezintă numai un rezultat subiectiv al gândirii contemporane. Chiar şi Platon, care a descris Atlantida, nu îndrăznea să-şi imagineze că oamenii ar putea naviga în jurul lumii; această fantezie era inimaginabilă acum câteva milenii, deşi astăzi oamenii fac înconjurul lumii singuri pe un iaht. Misticii consideră întreaga Creaţie drept o manifestare divină; fiecare atom vibrează în armonie cu toţi ceilalţi; astrologii continuă o ştiinţă foarte veche care ne învaţă că stelele exercită o influenţă subtilă asupra destinelor umane, fapt bănuit de psihiatrii ce sondează mintea umană şi confirmat prin experimente excepţionale de dr. Giorgio Piccardi, profesor de geofizică la Universitatea din Florenţa. Acesta a demonstrat că reacţiile chimice variază sensibil în funcţie de câmpul de forţă personal al experimentatorului. Din moment ce Universul constituie un întreg Cosmos armonios, expresie a planului divin, cu siguranţă că şi Creatorul său doreşte ca oamenii cei mai evoluaţi să se minuneze în faţa miliardelor de splendori îmbinate într-o singură lume vie. Oare extratereştrii, infinit mai instruiţi decât noi şi posedând tehnici extraordinare ce depăşesc cu mult capacităţile ştiinţei noastre, pot naviga în jurul Universului la fel de uşor cum o facem noi în jurul propriului nostru Pământ?

Aristotel, a cărui pretinsă cunoaştere atotcuprinzătoare a fascinat oamenii de ştiinţă

timp de secole, nu şi-a putut imagina o tehnologie capabilă să producă acele aeroplane şi submarine nucleare ce fac acum înconjurul Pământului. Tot astfel, noi, cu toate cunoştinţele noastre actuale, nu ne putem imagina meşteşugurile cosmice ale unor extratereştri cu milioane de ani mai avansaţi decât noi înşine, stăpânind tehnici şi forţe ce ne depăşesc cu mult imaginaţia. Super-inteligenţele pot merge pe scurtături dintr-un capăt în celălalt al universului, prin hiperspaţiu, o a patra dimensiune, sau se pot teleporta aici instantaneu prin puterea gândului, deşi o asemenea călătorie esoterică ni se pare incredibilă. Oamenii de ştiinţă consideră că o navă spaţială cu o viteză de mai mult de 290.000 km pe secundă ar avea nevoie de aproximativ 25 de ani, în „timpul navei”, pentru a străbate Calea Lactee, cosmonauţii beneficiind de paradoxul dilatării timpului postulat de Einstein, în timp ce pe Pământ s-ar scurge o sută de mii de ani.

Să presupunem că ar ateriza o farfurie zburătoare cu un echipaj nu de marţieni sau de venusieni, ci de pământeni întorşi dintr-o călătorie până în constelaţia Săgetătorul, revenind în Atlantida cea de mult scufundată sub ape. Îi vom întâmpina ca pe strămoşii noştri reîntorşi acasă sau îi vom considera străini aici, pe propriul lor Pământ? Fizicienii speră că într-o zi materia va putea fi transformată în energie, transmisă asemenea acelor fotografii de pe Marte, apoi va putea fi rematerializată la destinaţie. Teoretic, un

cosmonaut ar putea fi transformat într-un fascicol de fotoni modulaţi după frecvenţa sa specifică şi transmis spre o stea îndepărtată, iar la sosire i s-ar putea reconstitui corpul iniţial, un concept S.F. Care, chiar dacă s-ar realiza, tot ar limita viteza de deplasare la cea a luminii, lăsând în continuare nerezolvată problema călătoriilor galactice.

Oare Omul nu va putea ajunge niciodată într-o altă galaxie, sau „niciodată” e un cuvânt care n-ar trebui folosit niciodată?

În urmă cu o generaţie se credea că avioanele nu vor putea depăşi vreodată viteza sunetului, de aproximativ 360 metri pe secundă; după ce au depăşit bariera sonică, au fost ameninţate de bariera căldurii; acum, după ce au cucerit-o şi pe aceasta, în perspectivă se conturează bariera luminii, întrucât teoria specială a lui Einstein postulează că nimic nu se poate deplasa cu o viteză mai mare decât cea a luminii, de 300.000 km pe secundă, caz în care timpul se opreşte şi masa devine infinită. Observaţiile recente făcute asupra quasarilor ce par a depăşi viteza luminii i-au făcut pe unii fizicieni să conteste teoriile lui Einstein. Profesorul Todeschini din Bergamo şi continuatorii săi contrazic formula Lorentz-Einstein privind relativitatea masei, lungimii şi timpului; ei pun sub semnul întrebării conceptele fundamentale ale lui Einstein privind spaţiul şi forţa gravitaţională. Astăzi, ştiinţa încă mai acceptă validitatea teoriei relativităţii, dar cu mai puţină siguranţă decât până acum. Peste câteva

decenii, interpretările date de Einstein vitezei luminii şi universului în expansiune s-ar putea să fie revoluţionate complet de datele noi obţinute de pe viitoarele observatoare astronomice din spaţiu, observaţiile culese depăşind cunoştinţele noastre actuale.

În 1968, Gerald Feinberg[1], profesor de fizică la Universitatea Columbia, ridicând suliţa pentru a-l doborî pe Einstein, a verificat calculele acestuia şi a trebuit să fie de acord cu ele – fapt ce nu trebuie să ne surprindă, din moment ce mintea sa a urmat acelaşi proces logic ca şi cea a predecesorului său. Totuşi, un extraterestru, evaluând lumina în conformitate cu unele concepte ce depăşesc cunoştinţele noastre, l-ar fi putut corecta pe Einstein, aşa cum acesta din urmă a îmbunătăţit fizica newtoniană. Poate că barierele există doar în mintea oamenilor şi Dumnezeu l-a menit pe Om ca, asemenea unui Colos, să ia în stăpânire întregul univers sclipitor. Timp de multe secole omul a crezut că Pământul era plat şi că, dacă ar ajunge la capătul lui, ar putea cădea; doar când aventurierii au ignorat asemenea limite a început cu adevărat explorarea. Poate că trebuie să uităm de viteza limită a luminii pentru a putea vedea universul în toată splendoarea lui. Într-o bruscă străfulgerare de geniu, Gerald Feinberg şi-a dat seama că, dacă viteza luminii ar reprezenta într-adevăr o barieră, de cealaltă parte a acesteia ar trebui să apară unele fenomene. Teoria sa susţine existenţa,

dincolo de acest zid, a unui întreg univers de particule numite „tahioni”, capabile să se deplaseze cu o viteză mai mare decât cea a luminii. Dacă tahionii există, ar avea proprietatea stranie că, în timp ce energia li se micşorează, viteza de deplasare creşte până la milioane de ani-lumină pe secundă, până când, la o viteză infinită, particulele nu mai au nici masă, nici energie. O navă spaţială proiectată în mod corespunzător ar sparge bariera luminii, provocând un bang luminic analog celui sonic apărut la depăşirea barierei sonice şi care le-ar apărea astronomilor sub forma vizibilă a unui fulger de lumină; această navă, oricât ar părea de fantastică, transformată într-un fascicol de tahioni care pierd energie, va putea accelera până la viteze incredibile, ajungând pe cea mai apropiată stea în 5 secunde, fiind capabilă de a traversa Calea Lactee într-un minut. Isaac Asimov a sugerat că o navă spaţială modulată într-un fascicol de tahioni ar ajunge la cele mai îndepărtate galaxii într-o săptămână, permiţându-ne astfel accesul direct la întregul univers, din moment ce cosmonauţii vor simţi aceeaşi trecere a timpului ca şi nava lor. Tahionii n-au fost încă detectaţi, dar fizicienii îi caută în continuare. Astronomii sunt de acord că Soarele nostru se aseamănă cu nenumărate alte stele a căror rotaţie mai lentă sugerează că ar fi însoţite de planete. Exobiologii susţin că atmosfera primară de azot, la temperaturi înalte, bântuită de furtuni electrice, trebuie în mod inevitabil să dea viaţă materiei

anorganice, transformând-o în molecule organice, celulele de bază ale vieţii în întregul univers, fapt aparent confirmat de substanţele organice descoperite deseori în meteoriţii veniţi din spaţiul exterior. Mulţi cercetători cred în panspermie, propagarea seminţelor vieţii purtate de curenţi spaţiali sau de vântul solar de pe o planetă pe alta. Alţii consideră că destinul omului cosmic este de a popula universul. La fel cum, cu atâta timp în urmă, extratereştrii au colonizat Pământul, în curând şi noi vom coborî pe alte lumi. Unele civilizaţii mai avansate decât a noastră ar putea fi constituite într-o Federaţie Galactică a cărei datorie este să supravegheze şi să îndrume planetele mai înapoiate, precum Pământul.

În timp ce supraoamenii pot traversa universul pentru a vizita uluitoarele centre sociale din Calea Lactee, e totuşi dificil să ni-i imaginăm rătăcind spre marginea acesteia, în zona de periferie a modestului Pământ, deşi Al Bender**3**, un cercetător american al fenomenelor OZN, se plângea că a fost ameninţat de trei misterioşi Oameni în Negru ce pretindeau a fi originari dintr-o galaxie îndepărtată, dominată de o imensă masă arzândă ce depăşeşte capacitatea de înţelegere a omului şi care seamănă cu un quasar (dacă viaţa ar fi posibilă în vecinătatea acestuia). Dr. G.H. Williamson**4** a pretins, în 1952, că a intrat în contact radio şi telepatic cu Hatonn, o planetă din galaxia cea mai apropiată nouă, Andromeda. În propria noastră Cale Lactee, dr. S.S. Huang**5** de la

Observatorul Dearborn susţine că ar exista nu mai puţin de 8.000 de milioane de sisteme solare locuite. Calculele statistice variază mult, cele mai modeste estimări apreciind existenţa acel puţin un milion de planete populate de civilizaţii avansate. Dr. Harrison Brown[6] de la Institutul Tehnologic din California a calculat că ar exista mai mult de o mie de planete locuite aflate la o distanţă relativ apropiată, de numai 44 de ani-lumină faţă de Pământ. Pare sigur că populaţiile din alte lumi şi-ar face cunoscută prezenţa prin semnale luminoase, transmisiuni radio sau alte mijloace de a ne atrage atenţia şi de a primi un posibil răspuns. Josef Şklovski susţine că, teoretic, Super-inteligenţele ar putea impregna o stea cu milioane de tone dintr-un element artificial numit tehnetium, un izotop al radiumului cu viaţă scurtă şi care poate fi deja detectat în spectrul anumitor stele, astfel încât flăcările supernovelor ar putea reprezenta explozii provocate deliberat de Inginerii Cosmici. Freeman Dyson de la Universitatea Princeton socoteşte că civilizaţiile extraplanetare ar putea locui în nişte sfere imense, surse foarte puternice de radiaţii în infraroşu, care ar fi ca nişte stele artificiale, detectabile de pe Pământ prin telescoape optice sau radio[7]. Dr. Philip Morrison de la Universitatea Cornell sugerează că oameni de ştiinţă avansaţi ar putea lansa o cometă formată din milioane de tone de praf stelar care, strălucind prin spaţiu, ar prezenta semne evidente ale originii sale

artificiale. Quasarii, fiecare din ei emiţând mai multă energie decât o întreagă galaxie, ar putea reprezenta stele supracondensate compuse doar din protoni sau aflate într-o stare de colaps gravitaţional; totuşi, aceştia ar putea fi, de asemenea, creaţia unor Ingineri Stelari a căror tehnică depăşeşte capacitatea noastră de imaginaţie.

În noaptea dintre 12 şi 13 aprilie 1965, Agenţia de ştiri TASS a anunţat că oamenii de ştiinţă sovietici descoperiseră o civilizaţie foarte îndepărtată pe o planetă necunoscută, situată într-o zonă a cerului desemnată drept CTA 102. Josef Şklovski şi N. Kardaşev de la Observatorul Sternberg din Moscova consideră că aceste semnale cu variaţii regulate o dată la o sută de zile sunt emise de extratereştri. Fotografiile au prezentat două stele însoţite, probabil, de planete. Se spune că propria noastră civilizaţie foloseşte aproximativ 4.000 de milioane kilowaţi energie electrică, această sumă crescând cu 3 până la 4 pe an. În cele din urmă, acest fapt poate fi măsurat de fiinţe de pe alte planete, dovedind astfel prezenţa unei vieţi inteligente pe Pământ. Puterea electrică necesară pentru a transmite un mesaj de pe CTA 102 sau dintr-o sursă similară, CTA 21, atinge o valoare aproape incredibilă după standardele terestre, dar pentru o civilizaţie mai avansată obţinerea acestei energii nu ar putea fi relativ mai dificilă decât construcţia piramidelor sau aselenizarea omului pe lună. Astronomii,

refuzând în continuare să recunoască existenţa unor Inteligenţe Extraterestre, nu pot cădea de acord în privinţa unei explicaţii satisfăcătoare pentru aceste miracole cosmice[8]. În timp ce oamenii de ştiinţă încă mai dezbăteau problema CTA 102, au trebuit să facă faţă unui nou şoc. În timpul verii anului 1967, radio-telescopul Mullard din Cambridge a detectat ciudate pulsaţii ritmice provenite de la o sursă din spaţiu. Acest „Pulsar”, cum a fost denumit, bate la intervale de 1,33730109 secunde, variind cu mai puţin de o secundă pe an, suficient de regulat pentru a corecta ceasurile astronomice. Au mai fost descoperiţi încă alţi câţiva, unii fiind detectaţi optic, precum NP 0532 în Nebuloasa Crabului, considerat a fi miezul rezidual al unei stele pe care astronomul chinez Wei-Tei a văzut-o explodând în anul 1045 era noastră. Toţi pulsează cu o precizie fantastică, făcând ca fenomenele naturale să pară imposibile[9]. Dr. Thomas Gold de la Universitatea Cornell explică pulsarii ca pe un miez stelar care, în urma unui colaps, a ajuns să formeze o stea neutronică extrem de mică ce se roteşte cu o viteză fantastică într-un câmp magnetic extraordinar de puternic, încetinind şi pierzând energie într-un ritm constant, pulsatoriu. Sir Martin Ryle din Cambridge a botezat primul pulsar cu iniţialele LGM, „Little Green Men” (Micuţii Oameni Verzi), cu sensul de Inteligenţă Extraterestră. Giancarlo Barbadoro[10], director adjunct al Observatorului Ceres de lângă Torino,

susţine că aceşti pulsari ar putea fi obiecte artificiale ce produc fascicole regulate de lumină, asemenea farurilor pe un ocean, semnale luminoase cereşti luate drept puncte de referinţă de către extratereştrii ce călătoresc prin galaxie, un sistem de ghidaj spaţial similar cu sistemul de semnale luminoase ce călăuzeşte aviaţia noastră civilă. Cine ştie? Americanii şi ruşii experimentează telepatia ca mijloc de comunicare cu echipajele de pe submarinele nucleare şi cu cosmonauţii; oamenii de ştiinţă ruşi, ignorând forţele oculte, cred că gândurile sunt transmise pe lungimi de undă electromagnetice extrem de scurte, generate de electricitatea mentală. Astfel, pare posibil ca Inteligenţele din Spaţiu să poată detecta Pământul datorită emanaţiilor gândurilor omeneşti morbide care înceţoşează aura planetei. Probabil că, după cum s-a şi susţinut deseori, pot transmite anumitor persoane extrem de sensibile gânduri pe care pământenii le consideră inspiraţii sau visuri profetice.

Niciun telescop optic nu permite observarea vreunei planete, nici măcar în jurul celei mai apropiate stele, Alfa Centauri, aflată la numai 4 ani-lumină de Pământ; astronomii consideră că planetele invizibile pot fi identificate după perturbaţiile periodice pe care le provoacă în rotaţia oricărei stele. În 1964, Peter Van de Kamp a descoperit, după 25 de ani de observaţii, un însoţitor întunecat al stelei Barnard, la 6 ani-lumină şi având o masă cu numai 50 mai mare

decât cea a lui Jupiter. Epsilon Eridani şi Tau Ceti, aflate la 11 ani-lumină distanţă de Pământ, au fost primele stele cercetate în cadrul proiectului Ozma prin intermediul antenei de 27 de metri a drului Frank Drake de la Centrul Naţional de Radio Astronomie din Green Bank, Virginia; aparatul a fost proiectat pentru a detecta semnale radio interstelare de origine inteligentă, pe lungimea de undă de 21 cm, linia de frecvenţă radio a hidrogenului neutru. Dr. Zend Kopal de la Universitatea Manchester ne anunţă că o stea roşie din constelaţia Epsilon Aurigae pare a fi centrul unui sistem solar propriu. El adaugă: „dacă acolo s-ar afla fiinţe foarte avansate, n-am putea învăţa nimic de la ele. N-am putea depăşi bariera de comunicare”. Profesorul Clyde Tombaugh, descoperitorul planetei Pluto, afirmă: „Ar fi un dezastru să putem lua legătura cu o altă planetă”. Cercetătorii de pe alte planete ar putea supraveghea Pământul cu ajutorul unor sonde radio care să retransmită semnalele auzite de Marconi şi Tesla, ca şi pe acelea auzite, mai târziu, de Van Stromer. Între 14 şi 17 septembrie 1953, unii telespectatori din Marea Britanie au fost uluiţi să vadă pe ecranele lor semnalul de identificare TV al staţiei KLEE din Houston, Texas, care îşi încheiase transmisia cu trei ani în urmă, semnal emis probabil din Spaţiu[12]; desigur, această transmisie a trezit prea puţin interes, nefiind nici pe departe la fel de dramatică precum acea mână pe care a văzut-o Balthazar scriind pe zidul

palatului său şi care prevestea jefuirea Babilonului de către perşi. Doi astronomi ruşi, Henrik Altov şi Valentina Zurvelova, cred că extratereştrii de pe o planetă din Cygnus al au trimis semnale puternice pe Pământ, semnale recepţionate în anul 1894 şi reprezentând un răspuns la explozia de lumină provocată de erupţia vulcanului Krakatau în 1883 Prin analiza statistică a civilizaţiilor stelare, astronomii presupun că extratereştrii veniţi din afara sistemului nostru solar ar vizita Pământul cam o dată la o mie de ani. Orthon, prietenul venusian al lui Adamski, care probabil ştia ce spune, a afirmat că: „Spre Pământ vin indivizi de pe planete din sistemul nostru solar şi de pe planete din afara sistemului nostru solar**13**”. Eugenio Siragusa din Catania (Sicilia), conducătorul a „Centro Studi Fratellanza Cosmica”, pretinde a fi inspirat de fiinţe din Pleiade şi Alfa Centauri, întâlnite de el pe coasta muntelui Etna”. Arthur Shuttlewood din Warminster a primit telefoane de la extratereştri de pe o planetă necunoscută, numită Aenstria**15**; Bob Renaud din Massachusetts pretinde că întreţine un contact regulat pe unde scurte cu planeta Korendor, aflată la 400 de ani-lumină distanţă de Pământ. Dr. G.H. Williamson ne povesteşte, cu o erudiţie desăvârşită, despre o planetă numită Tyrantor, care, în urmă cu 500 de mii de ani, a fost capitala vechiului şi decadentului imperiu al Stelelor din Calea Lactee –, planetele supuse acestui imperiu s-au răzvrătit şi, după un

Război Spaţial devastator, această Confederaţie a dobândit victoria, dar Pacea Galactică e în continuare ameninţată de Entităţi diabolice de pe Orion, ai căror agenţi se află şi aici, pe Pământ”. Din ce în ce mai mulţi oameni pretind că se află în contact cu fiinţe din stele. Asemenea revelaţii ne pun la încercare credulitatea, dar un critic lucid trebuie să admită că aceste probe, oricât ar fi de dubioase, par la fel de credibile ca şi acele întâlniri cu îngerii amintite în Biblie. Trăim astăzi în epoca de aur a astronomiei. Cu ajutorul radiotelescoapelor, al fotografiilor în infraroşu şi al sondelor spaţiale, în ultimele decenii s-au făcut mai multe descoperiri fundamentale decât în toate secolele care au trecut de la moartea lui Galilei. Quasari. Pulsari. Radiaţie de fond în microunde. Stele care emit raze X. Planete invizibile. Ce alte minuni ne mai aşteaptă? Printre astronomii noştri se numără oameni de geniu, ale căror succese fac cinste inteligenţei umane. Când asemenea străluciţi oameni de ştiinţă insistă că, în ciuda faptului că nenumărate lumi locuite se rotesc în jurul unor stele îndepărtate, Pământul e singura planetă vie în jurul Soarelui nostru, niciuna din celelalte opt (nouă, dacă includem şi Proserpina, încă nedescoperită) neputând întreţine viaţa, ce mai putem spune, decât să le admirăm, trişti, raţionamentele? Treptat, aflăm de la experţii în meteorologie ce studiază formaţiunile noroase că fiecare din miile de fotografii transmise în mod constant de sateliţii aflaţi la numai câteva sute de

mile depărtare, împreună cu un lung şir de date ştiinţifice, dovedesc într-adevăr, fără urmă de îndoială, că nici aici, pe propriul nostru Pământ, nu ar putea exista viaţă. Oricât am fi de cuprinşi de admiraţie, iubire şi uimire în faţa marilor noştri astronomi, fiind totuşi îndeajuns de conştienţi de toate pericolele ce ameninţă planeta noastră suprapopulată, ajungem în cele din urmă să bănuim că până şi oamenii cei mai inteligenţi fac greşeli. Dacă toate acele minunate tehnici astronomice eşuează în modul cel mai evident în analiza propriului nostru Pământ şi de la o distanţă atât de mică, desigur că ele pot greşi la fel de mult cu privire la Venus sau Marte, analizate de la mai multe milioane de mile prin radiaţia cosmică şi o atmosferă care le ascunde, şi încă şi mai mult în privinţa celorlalte planete ale sistemului nostru solar, aflate şi mai departe. În controversatul său volum *Gods or Spacemen*? (*Zei sau extratereştri*?), autorul acestor rânduri scria: „Inteligenţe din spaţiu au afirmat că Soarele nostru nu emite de fapt lumină proprie, ci doar o forţă primară pozitivă care, interacţionând cu o forţă secundară negativă a unei planete, produce lumină. Interacţiunea atomică a gazelor din atmosferă sau provenite de la un anumit tip de vegetaţie produce, de asemenea, o cantitate considerabilă de lumină chimică; căldura emană de la corpul planetei vii, fiind accentuată de radiaţiile de înaltă frecvenţă provenite de la Soare şi de fenomenele atmosferice. Se spune că

gravitaţia ar reprezenta o combinaţie a unei presiuni universale, modificată de câmpurile eterice şi magnetice ale planetei, de densitate şi temperatură. Există o suprafaţă de aer oxigenat dincolo de raza de acţiune a instrumentelor noastre, obturate de atmosferă. Farfuriile zburătoare despre care s-a spus că ar fi aterizat demonstrează că planetele nu sunt locuite de monştri alcătuiţi din silicon, ci de fiinţe umane entuziaste, înţelepte şi sensibile, asemeni nouă**17**.

Ar mai putea exista în interiorul orbitei lui Mercur o planetă încă nedescoperită. Astronomul american Henry Courten pretinde că a descoperit o planetă sau poate un grup de fragmente planetare cu un diametru de mai puţin de 500 de mile şi la numai 9 milioane de mile depărtare de Soare, pe care speră să o poată numi „Zoe”, termenul grecesc pentru „Viaţă”, după ce următoarea eclipsă totală de Soare îi va confirma existenţa.

Acum un secol, Leverrier, directorul Observatorului din Paris, a calculat, în urma a şase observaţii făcute asupra unei planete minuscule pe care a numit-o Vulcan, că aceasta va trece pe lângă Soare la 22 martie 1877. Astronomii mai aşteaptă şi acum fericitul eveniment. Se crede că Mercur e prea aproape de Soare pentru a putea întreţine viaţa, distanţa dintre aceşti aştri variind între 28 şi 43 de milioane de mile. Nu se ştie dacă Mercur se roteşte în jurul propriei axe sau întoarce mereu

aceeaşi faţă spre Soare. Extratereştrii ne-ar fi informat că planeta e protejată de un vast acoperământ eteric ce accentuează gravitaţia în scopul păstrării unei atmosfere respirabile şi care filtrează razele solare pentru a permite existenţa unor locuitori graţioşi, de o inteligenţă deosebită. Anticii îl identificau pe Mercur cu Hermes Trismegistul, inventatorul magiei, adorat ca Nebo, zeul înţelepciunii, de către iniţiaţii din Palestina. Misticul suedez Swedenborg pretinde că a stat de vorbă cu spirite de pe Mercur, „pentru care singura ocupaţie este dobândirea de cunoştinţe, constituind totodată şi singura lor plăcere**18**”. George King, metafizicianul, afirmă că Mercur este cel ce realizează comunicaţiile în sistemul nostru solar. Oare de aceea anticii îl numeau pe Mercur Mesagerul Zeilor? Venus, cel mai apropiat vecin al Pământului, aflat la 67 de milioane de mile de Soare, se învăluie într-un mister ce continuă să-i pună în încurcătură pe astronomi, care susţin că atmosfera sa e constituită din dioxid de carbon, sau dintr-o clorură de sodiu şi magneziu, sau dintr-o formaldehidă, sau din vapori de apă; are sau n-are oxigen, la o temperatură de minus 50 de grade Celsius, sau cu trei grade mai mult decât Pământul, sau 270 de grade Celsius, sau 400 de grade Celsius. După asemenea conflicte, ce ar paraliza orice alt domeniu de cercetare, astronomii declară că suprafaţa lui Venus ar putea fi acoperită de o vegetaţie tropicală luxuriantă sau ar putea

reprezenta un glob de praf frământat de erupţii vulcanice, sau ar putea avea insule măturate de furtuni, în mijlocul unor mări în fierbere, sau ar putea fi complet înecată în oceane de apă gazoasă. Aceste descrieri îi amuză pe venusieni chiar mai mult decât ne amuză pe noi concluzia sateliţilor că nu există viaţă pe Pământ. Cei care pretind că au intrat în contact cu ei povestesc despre o minunată civilizaţie heliocentrică, unde oamenii trăiesc conform unei religii înţelepte a non-violenţei, iubirii şi frumuseţii. Multe texte antice tradiţionale povestesc despre minunaţi Magiştri care au coborât în zbor de pe Venus pentru a deveni primii preoţi-regi ai Atlantidei. Unii dintre primii creştini, precum şi anumiţi metafizicieni moderni cred că Iisus a fost un Mare Suflet venit de pe Venus. Se crede că agenţi de pe Venus şi de pe Marte supraveghează Pământul şi neutralizează excesul de radiaţii atomice din atmosfera noastră. Bine cunoscuta lumină palidă văzută pe planetă, considerată cândva o aură strălucitoare naturală, e privită acum de unii astronomi drept o iluminare electrică sugerând reflectarea luminii unor oraşe populate **19**. Joi, 20 noiembrie 1953, la ora 12,30, la amiază, a avut loc, în deşertul californian, cel mai faimos – sau cel mai cunoscut – contact al timpurilor moderne. George Adamski şi şase prieteni ai săi au văzut aterizând o farfurie zburătoare din care a coborât Orthon, un venusian ce avea mai târziu să-l ia pe Adamski într-o excursie cu nava spaţială. În 1686,

Cassini a cercetat un satelit al lui Venus observat de câteva ori de-a lungul secolului al XVIII-lea; savanţii contemporani nu îl pot identifica. Un corp masiv a fost văzut în apropierea lui Venus şi botezat „Neith” de către astronomul Houzen. Ar fi putut oare fi o imensă navă spaţială[20]?

Marte, aflată la o distanţă faţă de Soare ce variază între 129 şi 159 milioane de mile, se apropie de Pământ, cam o dată la doi ani, până la o distanţă de 35 de milioane de mile. În timpul acestor apropieri, numărul persoanelor care afirmă că au văzut OZN-uri creşte considerabil, sugerând o corelaţie cu Planeta Roşie[21]. Astronomii, care căzuseră de acord în trecut că atmosfera foarte rarefiată a planetei Marte conţine 98 azot, sunt acum oarecum derutaţi de datele contradictorii transmise de sondele spaţiale. La 15 iulie 1965. Mariner 4 a demonstrat absenţa oricărui câmp magnetic şi, în consecinţă, lipsa unor centuri de radiaţie Van Allen şi a analizat atmosfera – doar cu 2 mai puţin densă decât cea a Pământului – constând în principal din azot cu mult dioxid de carbon, puţin oxigen, argon şi unele urme de vapori de apă. Nu era nici urmă din faimoasele canale; suprafaţa planetei, cu numeroase cratere, se asemăna cu cea a Lunii. Pe 30 iulie 1969, Mariner 6 s-a apropiat mai mult de Marte şi a transmis fotografii excepţional de clare înfăţişând nori, munţi, văi, cratere erodate de elemente naturale şi a înregistrat temperaturi de la 24 până la minus 237°C. Totuşi, această a şasea

sondă a demonstrat absenţa azotului, iar atmosfera părea compusă în principal din dioxid de carbon şi puţină apă. Mariner 7 a confirmat aceste date câteva zile mai târziu, dezvăluind şi prezenţa gazului metan şi a amoniacului în apropierea Polului Sud şi înregistrând temperaturi de la 24 la minus 90°C.

Aceste fotografii excepţional de reuşite au arătat şi canalele marţiene, asemănătoare între ele, enorme şi adânci, lungi de aproximativ 750 de mile şi cu o lăţime între 100 şi 200 de mile[22]. Miile de fotografii făcute de Mariner 9 în anii 1971 şi 1972 înfăţişează vizibile cursuri de apă cu lungimi mai mari de 400 de mile, deşi apa pare să existe doar sezonier, în timpul primăverii marţiene, când se topesc calotele de gheaţă constând probabil din zăpadă şi dioxid de carbon îngheţat, iar întinderile întunecate devin maron-verzui, trădând existenţa unei vegetaţii udate de gheaţa ce s-a topit. Unele zone fierbinţi sugerează o activitate vulcanică. Existenţa „masconilor”, la fel ca şi în cazul Lunii, provoacă modificări ale gravitaţiei, creând condiţii pentru acumulări de materie încă neexplicate. Suprafaţa e măturată de îngrozitoare furtuni de nisip, ce fac puţin probabilă existenţa vieţii, totuşi marţienii ar putea locui în subteran, civilizaţia lor dovedindu-se astfel inaccesibilă. În ultima sută de ani, multe lumini stranii au fost văzute pe Marte. În noaptea de 17 iunie 1873, după cum povesteşte Charles Fort, un obiect luminos a fost văzut separându-se de discul

planetei Marte şi explodând pe cerul Ungariei, Austriei şi Boemiei; un anume dr. Sage a văzut un meteorit ivindu-se clar chiar din Marte, iar planeta păru să se rupă, divizându-se în două părţi. Acest intrus astral aminteşte de ciudata explozie din Tunguz, care, la 30 iunie 1908, a devastat acri întregi din pădurea siberiana. Absenţa vreunui miez de meteorit sugerează că ceea ce s-a izbit acolo de pământ ar fi fost o navă spaţială. În 1962, un savant american a observat enorme izbucniri luminoase, urmate de apariţia unor nori ce au acoperit zona, similare cu fulgerele de lumină văzute de Tsuneo Saheki pe 8 decembrie 1951 şi de colegul său, Tosaka, în iulie 1954. S-a discutat posibilitatea ca aceste străfulgerări să indice executarea de teste cu bombe atomice de către marţieni, întrucât este foarte improbabil ca erupţiile vulcanice să fie atât de strălucitoare; lumina intensă ar putea trăda, de asemenea, impactul îngrozitor cu meteoriţi mai mari, şocul nefiind atenuat de atmosfera rarefiată, iar izbitura provocând apariţia pe solul marţian a acelor cratere asemănătoare cu cele de pe Lună. Detaliile cele mai apropiate transmise de ultimele sonde Mariner sugerează că Marte pare a fi mai mult plată, cu puţine cratere mai înălţate, alcătuind complexe de relief recente din punct de vedere geologic, înalte de câteva mile şi acoperite de nori ciudaţi. Rezultatele contradictorii nu reuşesc încă să rezolve misterul lui Marte. Homer şi Vergiliu au vorbit despre doi armăsari ai lui

Marte. Timp de multe secole, aceştia au fost pierduţi. În 1636, o schiţă a lui Marte înfăţişa o sferă în interiorul unui inel, iar în centrul sferei un corp masiv proeminent. În 1726, Jonathan Swift descrie extrem de exact, în *Călătoriile lui Gulliver*, cele două luni ale planetei Marte; în 1752, Voltaire le menţionează în *Micromégas*; iar faimosul marchiz de Sade[24], în povestirea sa pornografică *Magistratul înşelat,* l-a făcut pe nefericitul preşedinte al Parlamentului din Aix să spună, în 1772, că scrisese şase volume despre sateliţii lui Marte. Cele două luni n-au fost văzute de William Herschel sau de Leverrier, amândoi astronomi străluciţi, ceea ce ne surprinde, de parcă sateliţii nici nu s-ar fi aflat acolo. Asaph Hall de la Observatorul Naval din Washington a redescoperit totuşi ambele luni: Phobos, cu un diametru de 10 mile şi aflată la numai 3700 mile deasupra planetei, face o mişcare de revoluţie completă în 7 ore şi 39 de minute; Deimos, cu un diametru de cinci mile şi aflată la o distanţă de 12500 mile, o face în 30 de ore şi 18 minute; ambele corpuri prezintă aceleaşi caracteristici ca şi sateliţii noştri artificiali. Phobos răsare din vest şi apune în est, părând să-şi reducă viteza şi ameninţând, în cele din urmă, să se prăbuşească în 10 sau 12 milioane de ani, deşi acest fapt a fost contestat; un luciu metalic dă de înţeles că lunile ar putea fi goale pe dinăuntru, reprezentând nave spaţiale interstelare, staţii spaţiale sau monumente ale unei civilizaţii marţiene de mult dispărute.

Fotografiile luate de Mariner 9 le înfăţişează însă pe Phobos şi Deimos ca pe nişte bucăţi de stâncă lipsite complet de atmosferă, probabil fragmente ale unei planete ce s-a dezintegrat. De ce nu au fost descoperite aceste luni în 1862, când Pământul s-a aflat cel mai aproape de Marte? Sau poate că nu se aflau acolo?

În maniera sa bizară, Charles Fort sugerează că „examinarea infirmeriilor, a azilurilor şi ospiciilor ar putea duce la unele revelaţii astronomice cu totul ieşite din comun”. Observaţia sa e întru totul adecvată situaţiei în care se află în prezent contactele noastre cu Extratereştrii: „Să presupunem că o fiinţă umană ar fi cândva transferată dintr-un alt spaţiu aici, pe Pământ. Credeţi că i s-ar face publicitate? Nu mi-am notat data, dar pe la începutul anului 1928, în oraşul New Jersey a apărut un bărbat care spunea că venise de pe planeta Marte. De oriunde ar fi venit, toată lumea ştie unde a ajuns după ce a spus aşa ceva**25**”.

În anul 1951? dr. George Hunt Williamson a pretins că a intrat în contact radio cu Regga şi Zo, două entităţi de pe Masar (Marte); doi ani mai târziu, George Adamski a susţinut că ar fi făcut o excursie în spaţiu. Din echipaj făcea parte şi un marţian numit Firkon. Adamski descrie, într-o manieră foarte romantică, pe o altă membră a echipajului, Ilmuth cea înaltă şi brunetă. „Şi ea avea părul lung, lăsat într-o cascadă vălurită până mai jos de umeri, negru cu reflexe maron-

roşcate[2]. Purta o robă de un verde cald, palid, iar sandalele aveau nuanţa cuprului. Şi să ne mai mirăm că americanii şi ruşii se iau la întrecere care să ajungă primii pe Marte! La 18 februarie 1954, lângă Forres, pe coasta de nord a Scoţiei, Cedric Allingham[27] a văzut aterizând o farfurie zburătoare. Din ea a coborât un om care semăna cu un pământean. El i-a explicat prin semne că venea de pe Marte şi s-a lăsat fotografiat. La 24 aprilie 1964, la ferma sa din Newark Valley, New York, Gary Wilcox a văzut aterizând un OZN şi din ei au coborât două siluete umane, înalte cam de 1,20 m. Amândouă erau complet îmbrăcate în costume argintii dintr-o singură bucată; aveau capetele învelite cu acelaşi tip de material, încât nu li se vedeau trăsăturile feţei; cei doi au început să strângă mostre de sol şi să le pună în mai multe tăviţe. Unul dintre vizitatori a spus, cu o voce profundă ce nu părea să-i vină din cap, că sunt de pe planeta Marte şi că, deşi îşi obţineau de acum hrana direct din atmosferă, trebuie să găsească o modalitate de a-şi reface solul, pentru a putea cultiva cereale[28]. Dr. George King[29] afirmă că Marte a fost locuită de o rasă avansată care a format inginerii şi constructorii sistemului nostru solar. Cultura lor a fost mult mai înaintată decât orice fel de experienţe culturale de pe Pământ. Cu mult timp în urmă, marţienii i-au ajutat pe Magii Albi ai Atlantidei în lupta lor împotriva puternicilor Magi Negri şi a bombelor lor nucleare. Imaginile luate de sondele Mariner la numai 3.000 km

distanţă de suprafaţa planetei ne înfăţişează o planetă Marte inospitalieră, dar fără a părea mai pustie decât propriul nostru Pământ, văzut de la aceeaşi altitudine. La 20 august 1924, d-na H.C. Hutchinson din Denver, Colorado, un medium, pretinde a fi primit mesaje de la Fraţii mai Mari de pe Marte, spunând că marţienii locuiesc acum în subteran, iar strămoşii lor sunt primii eroi colonizatori ai Pământului, care, în urmă cu două milioane de ani, au construit Lemuria, Atlantida şi oraşele din Antarctica. În loc să facă dragoste, fecioarele marţiene, sănătoase şi inteligente, perpetuează specia prin partenogeneză, astfel încât nici nu ne mai surprinde graba cu care bărbaţii frustraţi se înghesuie să recucerească Pământul**30**.

La i ianuarie 1801, Piazzi a descoperit o mică stea cu diametrul de 437 mile rătăcind între orbitele lui Marte şi Jupiter şi a numit-o Ceres. De atunci au mai fost identificate încă vreo câteva sute, unele chiar foarte mici. Astronomii se întreabă dacă sunt sfărâmături ale unei planete ce s-a dezintegrat. Persoane cu viziuni paranormale cred că în urmă cu mult timp savanţii diabolici de pe planeta Maldek au făcut să explodeze o super-bombă cu hidrogen şi şi-au distrus pur şi simplu propria lor lume. Sufletele eliberate brusc pe diverse planuri eterice nu au fost primite pe celelalte planete civilizate ale sistemului nostru solar, ci au trebuit să se încarneze pe umilul Pământ, devenind populaţia Lemuriei, unde

conflictul între Magii Albi şi cei Negri a distrus în cele din urmă întreaga lor civilizaţie strălucitoare. Membri ai tribului primitiv Shilluk din Africa de Sud se pare că au văzut două din lunile lui Uranus, aflate la o distanţă de aproximativ 2600 milioane de mile, dar nu au observat asteroizii aflaţi la mai puţin de a zecea parte din această distanţă. Galileo a descoperit cele patru luni ale lui Jupiter, dar de ce nu a detectat măcar cei mai apropiaţi asteroizi? în 1937, Hermes a trecut la numai 485.000 mile de Pământ. În 1968, Icarus s-a apropiat cam la fel de mult. Unde erau aceşti asteroizi înainte să-i găsească Piazzi? De ce, cu toate instrumentele noastre excepţionale, încă mai sunt descoperiţi atâţia în fiecare an? Un autor anonim, într-un fascinant articol intitulat „Cu o sută de ani în urma Rasei Spaţiale” şi apărut în august 1969 în revista lui Ray Palmer, *Farfurii zburătoare*, se întreabă de ce sutele de asteroizi uşor observabili cu binoclul nu au fost descoperiţi până în secolul nostru; orbita lor e neregulată, iar excentricitatea pe care o manifestă implică o conducere inteligentă, şi nu o mişcare naturală. Apropierea bruscă a acestor corpuri cereşti de dimensiuni reduse şi cu o înclinaţie neobişnuită a orbitei a dus la întrebarea dacă nu cumva ele reprezintă staţii spaţiale lansate de pe Marte sau poate de pe Ganymede, un satelit al lui Jupiter. Unii asteroizi par a fi dispărut, alţii noi au apărut brusc. Oricât ar părea de fantastică o asemenea idee, avem motive să presupunem că în ultima

sută de ani extratereştrii au trimis sateliţi artificiali care să supravegheze Pământul. Jupiter, aflat cam la 483 de milioane de mile de Soare, e de 1319 ori mai mare decât Pământul, dar masa lui e de numai 318 ori mai mare decât masa planetei noastre, având o densitate uimitor de scăzută. Planeta se învârteşte în jurul propriei axe în aproximativ 10 ore, iar în jurul Soarelui în aproape 12 ani. Se pare că Jupiter constă în cea mai mare parte din hidrogen, plus ceva amoniac şi metan ce învelesc un strat de gheaţă de deasupra unui miez stâncos, aflat la o temperatură ipotetică de minus 100 grade Celsius. Se crede că Jupiter şi Pământul au fost create cam în acelaşi timp. De ce atmosfera primară a lui Jupiter a rămas aproape neschimbată? dacă datele provenite de la sateliţii aflaţi în apropierea Pământului s-au dovedit atât de înşelătoare, putem da crezare analizelor făcute pe Jupiter sau pe alte planete şi mai îndepărtate, aflate la distanţe de sute de milioane de mile? George Adamski pretinde că centura de asteroizi accelerează particulele provenite de la Soare, furnizând astfel căldură şi lumină pentru Jupiter, Saturn, Uranus şi Neptun. O a doua centură de asteroizi, de dincolo de Neptun, furnizează în mod asemănător căldură şi lumină îndepărtatei Pluton**31**. În ceea ce priveşte Jupiter, oare astronomii noştri sunt cu mult mai inteligenţi decât acele suflete simple care credeau că Luna e făcută din brânză? Savanţii sunt foarte intrigaţi de bruiajul radio şi de emisiile în infraroşu de pe

Jupiter. Să îndrăznim să sugerăm că aceste vibraţii electrice trădează existenţa pe Jupiter a unei civilizaţii minunate, folosind o cantitate mult mai mare de energie decât noi înşine? Oare acele explozii bruşte de energie de pe Jupiter nu sunt nişte încercări de comunicare?

Astronomii se minunează în faţa celebrei Pete Roşii, lungă de 30.000 mile şi lată de 7.000 mile, ce pare a pluti la altitudine, deasupra suprafeţei planetei, uneori aproape dispărând din câmpul nostru vizual. De ce Pata Roşie nu a fost deloc observată înainte de anul 1878? E oare o staţie spaţială lansată de supersavanţii jupiterieni, sau ar putea fi un asteroid controlat de inteligenţe extraterestre? Dr. G.H. Williamson afirmă că Jupiter e locuită, fiind numită Etonya, iar capitala ei se află în oraşul Adee; în 1952 el pretindea că ar fi intrat în legătură cu o persoană inteligentă de acolo, numită Ankar-22, care i-a spus că Jupiter reprezintă centrul de cercetări mentale al sistemului nostru solar. În 1952, Ronnie Tucker, în vârstă de 14 ani, s-a plâns că i s-a implantat o sondă mentală controlată de pe Jupiter. Dr. George King afirmă că în urmă cu secole Jupiter a atins un stadiu atât de înalt al civilizaţiei spirituale, încât era folosit drept centru de primire al Confederaţiei Interplanetare. Cei 12 sateliţi naturali ai lui Jupiter sunt prea mici şi prea îndepărtaţi pentru a se preta unei analize credibile; cel mai mare, Ganymede, e aproximativ de mărimea propriei noastre Luni şi se crede că ar

avea atmosferă şi chiar canale, observate abia în 1862, când probabil au şi fost construite. Un sclipitor autor, din păcate anonim, sugera, în numărul din august al revistei lui Ray Palmer, *Flying Saucers*, discutând despre lunile marţiene: „Poate că Marte a fost colonizată de emigranţi de pe Ganymede, care au construit canalele şi au lansat sateliţii. Să fie Ganymede contracandidatul nostru în cursa spaţială?”

Oare de ce grecii şi romanii îl asociau pe Zeus cu planeta Jupiter, venerată de toate popoarele Antichităţii? Oare regii spaţiului, veniţi de pe Jupiter, au condus pe vremuri Pământul, într-un Ev de Aur distrus de războiul interplanetar? Oare jupiterienii se întorc acum? Saturn, cu un diametru de 75.000 mile şi un volum de 744 de ori mai mare decât cel al Pământului, se învârte în jurul Soarelui la o distanţă de 866 de milioane de mile, în 29 de ani; în jurul propriei axe se roteşte într-o zi proprie de aproximativ 10 ore. Se crede că această vastă planetă e compusă în principal din hidrogen, metan şi amoniac, toate îngheţate la aproximativ minus 150°C, în jurul unui miez mic, probabil metalic. În ciuda volumului său imens, densitatea scăzută face ca gravitaţia să fie aici doar puţin mai mare decât pe Pământ. Trăsătura caracteristică a lui Saturn o constituie cele trei inele ale sale, cunoscute chiar şi de asirieni, cu patru mii de ani în urmă, şi de vechii hinduşi, care înconjurau „Sani” cu un inel de şerpi. Cum puteau anticii să vadă inelele din jurul lui Saturn? Oare

astronomii antici aveau telescoape? Sau moşteniseră aceste cunoştinţe de la civilizaţiile anterioare ori de la extratereştri? Inteligenţe din spaţiu au relatat că inelele sunt rămăşiţele unei luni izbite de o cometă; astăzi ne-am putea gândi şi la dezintegrarea provocată de o bombă nucleară; savanţii, oarecum derutaţi, au tras concluzia că inelele trebuie să fie alcătuite din milioane de particule de praf. Oricât ar părea de ciudat, unii observatori au susţinut existenţa unui subtil inel de praf chiar şi în jurul propriei noastre planete. Se spune că două din cele nouă luni ale lui Saturn ar fi locuite de fiinţe având corpuri astrale, fapt destul de derutant pentru gândirea noastră convenţională, dar nu imposibil din punct de vedere cosmic. Phoebe, cel de-al nouălea satelit, descoperit de William Henry Pickering în 1898, are o neobişnuită mişcare retrogradă asemănătoare celei executate de luna marţiană Phobos; orbitează pe o durată prelungită de 523 de zile şi 13 ore, la o distanţă de opt milioane de mile şi, la fel ca în cazul lui Hyperion, cea de-a şaptea lună, şi orbita sa este accentuat excentrică. În 1905, Pickering a descoperit o a zecea lună, Themis, aflată la o distanţă de 930.000 mile şi deplasându-se pe o orbită înclinată la 39 de grade faţă de planul în care evoluează celelalte luni; de atunci n-a mai fost văzută. Mişcările neobişnuite ale lui Phoebe, Hyperion şi Themis sugerează că acestea ar putea fi sateliţi artificiali controlaţi automat sau poate chiar vaste nave spaţiale.

Condiţiile de la suprafaţa planetei Saturn analizate de astronomii noştri ar face imposibilă apariţia aici a tipului de viaţă pe care îl cunoaştem. Inteligenţe din spaţiu au spus diverşilor pământeni cu care au intrat în contact că Saturn, centrul Confederaţiei Interplanetare, are o civilizaţie uluitoare ce trăieşte într-un paradis subtropical şi ale cărei fiinţe evoluate nu au nevoie să mănânce, ci se hrănesc cu radiaţiile provenite direct de la Logosul Solar. În februarie 1952, George Adamski a întreprins o mult controversată călătorie pe o navă-mamă saturniană, cu un echipaj interplanetar din care făcea parte şi prietenul său Ramu, de pe Saturn până la 40.000 de mile în apropierea Lunii, deşi explicaţiile pilotului că zone ale Lunii sunt populate în cadrul unor oaze de verdeaţă ar mira mult pe cosmonauţii noştri. Adamski a relatat o poveste foarte fantezistă despre zborul spre Saturn în numai 9 ore, pe 26 martie 1962, când a participat la o Conferinţă a Maeştrilor Cosmici. A fost fermecat de o lume a minunilor, sclipind în culorile sublime ale florilor şi trăind în clădiri magnifice. Howard Menger**32** pretinde că ar fi reîncarnarea unui saturnian şi preamăreşte această planetă de vis unde, pretinde el, frecvenţa mai înaltă a vibraţiilor transpune structurile corporale pe un plan eteric, ceea ce Adamski uitase să ne spună – în caz că ar fi ştiut! Dr. Carl Sagan**33** povesteşte o experienţă amuzantă din timpul războiului, când a fost martorul acuzării

împotriva unui oarecare Helmuth Winckler din Nebraska ce pretindea că saturnienii l-au dus până dincolo de strâmtoarea Bering, iar mai târziu într-o încăpere secretă din Marile Piramide. În California, Winckler a găsit un cuarţ special, pe care îl vindea drept medicament contra cancerului, deşi nu era al lui, ca să-l poată vinde. Domnul Winckler a amuzat curtea cu aventurile sale fantastice, iar juriul a fost aproape la fel de derutat şi de expunerea savantă de astronomie a dr. Sagan. Ştiinţa a prevalat; în ciuda filmului pe care l-a născocit, dl. Winckler a fost trimis la închisoare pentru escrocherie. Un grav avertisment pentru toţi contactaţii. Nu sunt toţi închişi!

Uranus, cu un diametru de 29300 mile, se roteşte în jurul Soarelui la o distanţă de 1783 milioane de mile în aproximativ 84 de ani. Datorită densităţii sale scăzute, gravitaţia sa este asemănătoare celei de pe Pământ. Planeta albastru-verzuie e înclinată într-un unghi neobişnuit, de 98 de grade faţă de perpendiculara la planul sistemului solar, părând a fi compusă din metan, la o temperatură de minus 160°C. Locuitorii săi, hermafrodiţi, sunt vrăjitori de temut. Cele cinci luni au o ciudată mişcare retrogradă, sugerând statutul de sateliţi artificiali, deşi ar putea fi totuşi corpuri cereşti naturale.

Neptun, cu un diametru de 27800 mile, se roteşte în jurul Soarelui la o distanţă de 2792 milioane de mile în 165 de ani şi e alcătuit în cea

mai mare parte din metan, aflat în principal în stare lichidă, la minus 170°C. Locuitorii lui se aseamănă cu uranienii. Una din lunile sale, Triton, are acea mişcare retrogradă pe care noi o asociem sateliţilor artificiali. Orbita celeilalte luni, Nereid, este extrem de excentrică.

Pluton, care e probabil de aceeaşi mărime cu Marte, se învârte în jurul Soarelui la o distanţă de 3675 milioane de mile în 248 ani. E compusă din metan aflat la o temperatură de aproximativ minus 200°C. Orbita sa e cât se poate de excentrică, probabil datorită atracţiei exercitate de încă o planetă, nevăzuta Proserpina, de câteva ori mai mare decât Pământul şi despre care dr. Joseph Brady din California susţine că s-ar afla la o distanţă de aproximativ 6.000 milioane de mile şi că ar înconjura Soarele în 512 ani. Locuitorii lui Pluton sunt consideraţi a fi nişte perverşi desăvârşiţi, meniţi unei osândiri inevitabile. Nu avem cunoştinţă de existenţa vreunor forme de viaţă pe îndepărtata Proserpina: s-ar părea că savanţii de aici încă n-au descoperit că pe Pământul nostru există viaţă sau, dacă da, continuă să ne ignore.

Studiile astronomilor neagă în mod evident posibilitatea existenţei vieţii pe Uranus, Neptun şi Pluton; totuşi, ne vine greu să respingem posibilitatea ca datele termice şi spectroscopice să nu fie exacte, pentru nişte planete aflate la distanţe imense, mai ales că aceleaşi instrumente nu reuşesc să detecteze viaţa nici măcar de la

câteva sute de mile distanţă de Pământ. Poate că lumina chimică sau vegetală, împreună cu încălzirea atmosferică şi vulcanică fac locuibile aceste planete exterioare; oamenii pot locui în condiţii pe care noi nici nu ni le putem imagina. Dr. G.H. Williamson**54** pretinde că a intrat în contact prin radio cu Agfa-Agfa şi Zer de pe Uranus, Zo de pe Neptun, Garr şi Touka de pe Pluton; cu toţii i-au povestit despre o planetă mai îndepărtată, numită Patras, probabil Proserpina. Dr. George King îi venerează pe Maeştrii Cosmici de pe Pluton; alte persoane cu capacităţi paranormale pretind că au avut revelaţii clare potrivit cărora toate planetele sistemului nostru solar sunt locuite. Truman Bethuram a scris despre mai multe întâlniri cu Aura Rhanes, o frumoasă brunetă, într-o navă spaţială de pe Clarion, o planetă de pe cealaltă parte a Soarelui pe care nu o putem vedea; aceasta ar putea fi planeta de dincolo de Mercur, Zoe, descoperită recent de Henry Courteen. Timp de secole, lumini stranii, cratere ce apar şi dispar, domuri vulcanice, toate i-au dezorientat pe astronomii care au studiat Luna noastră. Unii contactaţi povestesc despre existenţa unor baze OZN şi a unor activităţi ale extratereştrilor, evident neconfirmate de acele fotografii reci şi sterile luate de cosmonauţii noştri, după ce au coborât pe solul lunar atât de pustiu. Să stea bărbaţii şi femeile de pe Lună în subteran? Cine ştie? Chiar propriul nostru Pământ ne mai poate ascunde

secrete pe care puţini dintre noi le bănuiesc. Fotografiile făcute la 6 ianuarie 1967 de satelitul ESSA-3 şi la 23 noiembrie 1968 de ESSA-735 par a arăta în mod evident existenţa unei găuri la Polul Nord, despre care se spune că ar conduce la o minunată civilizaţie numită Agharta; Pământul ar fi gol pe dinăuntru, adăpostind locuinţa subterană a Farfuriilor Zburătoare şi a humanoizilor. Circulă poveşti despre baze OZN ascunse sub gheaţa Antarcticii, oraşe secrete din jungla Amazonului şi activităţi stranii ale farfuriilor zburătoare plonjând în adâncurile oceanului. Asemenea teorii bizare par uşor de ridiculizat pentru tipul nostru de logică, dar sunt totuşi greu de respins. Prea puţină bază se poate pune pe spusele multora dintre cei ce pretind că au intrat în contact cu extratereştrii, dar unii dintre ei sunt totuşi oameni de o înaltă integritate morală care merită, desigur, încrederea noastră la fel ca şi profeţii biblici. Până când se va confirma ceea ce au afirmat ei, poate că ar trebui să ne păstrăm îndoielile şi să mai aşteptăm.

Cea mai bună dovadă a existenţei extratereştrilor s-ar putea s-o constituie detectarea de sonde spaţiale de origine nepământeană care supravegheau Pământul. Numărul din 28 martie 1973 al ziarului londonez *Daily Express* povesteşte despre o navă spaţială lipsită de oameni rotindu-se în jurul lunii noastre şi trimisă de poporul din Izar? o stea din Epsilon Bootes, acum 13.000 de ani. O asemenea teorie,

considerată S.F. În trecut, este acum serios investigată de Societatea Interplanetară Britanică.

Această privire asupra Universului şi a Sistemului nostru Solar ne dă posibilitatea de a înţelege poziţia minusculului nostru Pământ în ansamblul sclipitor al Cosmosului. Un studiu la fel de detaliat ar putea fi dedicat vastelor zone ale Nevăzutului de unde emană îngerii, Diavolii, Sirenele, Zânele şi acei locuitori ai planurilor astrale şi eterice despre care se spune că urmăresc lumea noastră materială. Acum ne putem pune mai uşor întrebarea dacă nu cumva zeii antici ai Estului şi ai Vestului erau probabil extratereştri, asemeni acelor cosmonauţi din spaţiu care vizitează astăzi Pământul nostru.

Capitolul II
ORIGINEA OMULUI

Legendele despre astronauţi din spaţiu luptându-se cu arme fantastice şi distrugând minunate civilizaţii terestre dintr-un trecut foarte îndepărtat sau despre catastrofe cosmice pustiindu-ne planeta, împingându-i pe puţinii supravieţuitori terorizaţi înapoi în epoca de barbarie, toate acestea ne evocă o amintire atavică, înnegurând trăirile noastre ascunse. Trauma ancestrală provocată de suferinţa ce ne inhibă subconştientul e risipită totuşi brusc; liberi şi plini de elanuri de glorie, privim cu alţi ochi lumea cunoscută ce ne înconjoară – bătrânul şi obositul Pământ străluceşte într-o aură eroică, rămăşiţele înţelepciunii antice s-au sintetizat într-o panoramă minunată şi incitantă, conferind o semnificaţie profundă pelerinajului Omului. Tot ceea ce am învăţat până acum pare însă inexact, de parcă de-a lungul secolelor adevărurile esenţiale ale Universului nostru ne-ar fi fost ascunse cu bună ştiinţă, lăsându-ne pradă unor întristătoare dogme depăşite. Istoriile convenţionale, înregistrând nebuniile comise de oameni de-a lungul a 7 milenii, par acum banale, războaiele lor nu mai sunt decât întârzieri stupide ale marşului victorios al umanităţii spre destinul său glorios. Certurile religiilor rivale devin sterile; după cum ne demonstrează astăzi cultura noastră modernă, acele autorităţi iniţiale aflate la baza

civilizaţiei noastre occidentale i-au indus în eroare pe strămoşii noştri. Cercetând universul prin prisma noilor noastre cunoştinţe, ne găsim în situaţia de a reevalua complet trecutul. Nu ne mai lăsăm derutaţi de contestările oficiale venite din partea unor savanţi cu idei învechite; ne cerem moştenirea noastră cosmică, pentru ca sufletele noastre înfiorate de atâtea minuni să poată intra în rezonanţă cu acei Celeşti din stele.

Vechii hinduşi ne învaţă că fiecare univers se manifestă pe durata unei Zile a lui Brahma, durând 154 milioane de milioane de ani[36], şi dispare într-o Noapte a lui Brahma la fel de lungă, iar apoi Absolutul concepe un nou univers, condiţionat de experienţa celor precedente, ciclul de Activitate Creativă şi încetare a Creaţiei continuând perpetuu. Astronomii zâmbesc la auzul unor asemenea speculaţii absurde, până când îşi definesc propria lor alternativă concepută ca o succesiune ciclică de universuri în expansiune şi apoi în contractare din nou, într-un singur atom, într-o recurenţă eternă, sau o stare de creaţie continuă, unde atomii se nasc din energia spaţială pentru a compensa moartea altor atomi dintr-o altă zonă a universului. Fizicienii vorbesc despre un univers simetric din antimaterie[37], unde s-ar părea că timpul merge înapoi, postulând existenţa unor alte lumi în interiorul celei pe care o cunoaştem şi unde s-ar afla Tărâmurile Astrale, pomenite de cei ce se ocupă cu ştiinţele oculte. Adevărul rămâne ascuns cunoaşterii umane. S-ar

părea că universul nostru a trecut printr-un număr inimaginabil de epoci; alte galaxii vor fi existat şi dispărut înainte să se fi născut Calea noastră Lactee. Universul există pentru a satisface Gândirea Divină. Viaţa continuă să existe de la început până la Sfârşit.

Evoluţia stelară ne determină să presupunem că Soarele nostru se află abia la mijlocul vieţii în timp ce miliarde de alte stele sunt mult mai bătrâne. Astronomii au observat că în perioada imediat următoare creaţiei stelele se rotesc foarte repede, dar ulterior rotaţia se încetineşte, de parcă energia lor cinetică iniţială le-ar fi fost în parte secătuită de o întreagă familie de planete care le însoţesc, fapt coroborat uneori şi cu emisii radio. Despre un număr imens de stele se crede că ar stăpâni lumi proprii; Calea Lactee trebuie să aibă milioane de planete[38], multe dintre ele adăpostind civilizaţii vechi de milioane de ani, populate de oameni înţelepţi sau nechibzuiţi, asemeni nouă. Toate rasele care au dezvoltat tehnicile călătoriilor spaţiale trebuie să stăpânească o tehnologie mult mai avansată, iar inteligenţa lor deosebită e probabil mult deasupra capacităţilor noastre imature de înţelegere; totuşi, poate că pe unii extratereştri îi amuză poznele noastre sau se simt obligaţi de o îndatorire cosmică să aterizeze aici şi să ne înveţe arta civilizaţiei. Dacă teoria relativităţii e aplicabilă pentru dimensiunile enorme ale Spaţiului, ea limitează deplasarea la viteza luminii, de 186.000

mile pe secundă. În 1970, o echipă de savanţi condusă de J.S. Allen şi Geoffrey Endean de la Universitatea Oxford a ajuns la concluzia că în Nebuloasa Racului câmpurile electromagnetice produse de explozia unei supernove se îndepărtau cu o viteză de 372.000 mile pe secundă. Articolul apărut pe această temă în revistă *Nature* considera faptul ca fiind în evidentă contradicţie cu teoria lui Einstein. La Congresul de radio-astronomie al Academiei Americane de Ştiinţă din 1972 a fost anunţată descoperirea a două obiecte alcătuind quasarul 3C-279, ambele depărtându-se de noi cu o viteză de zece ori mai mare decât cea a luminii.

Limitele se află doar în mintea noastră. Poate că Marile Inteligenţe au imaginat tehnici de a călători până în cele mai îndepărtate galaxii mai repede decât gândul. Unele evocări contrariante din *Cartea egipteană a morţilor* – „Eu, Horus, sunt Ieri”, „Eu sunt Mâine”, „Alerg prin Spaţiu şi Timp” – sugerează că vechii Zei şi astrali se puteau teleporta prin dimensiuni care ne întrec imaginaţia. Universul însuşi este o Mare Minte, iar între miliardele de celule ale sale se produc, desigur, comunicări. Cercetătorii Farfuriilor Zburătoare tind acum să susţină învăţăturile vechilor mistici şi yogini, împreună cu ultramodernele ştiinţe de frontieră; cu toţii sunt de acord că fiinţe minunate provin de pe tărâmul vibraţiilor mai fine, aflat dincolo de percepţiile noastre normale. De-a lungul epocilor, o literatură

foarte voluminoasă ne povesteşte despre fiinţe astrale care s-au manifestat deseori pe Pământul nostru material, iar uneori apar ca formându-şi o corporalitate.

Cum şi când a apărut viaţa umană în univers nu vom şti, probabil, niciodată. Astronomul american David Buhler de la Observatorul radio-astronomic din Green Bank, Virginia, presupune, în urma descoperirii în spaţiu a unei importante cantităţi de formaldehidă, că existenţa metanului şi prezenţa certă a apei şi a amoniacului ar trebui să furnizeze elementele esenţiale ale formării vieţii. Moleculele complexe formate din aceste elemente de bază ar putea constitui celule vii, coborând pe Pământul nostru în nori de gaze; nori similari ar putea duce viaţa şi pe alte planete, din Calea Lactee şi din alte galaxii**40**. Filosofii esoterici antici ne învaţă că Omul s-a materializat de pe tărâmurile spirituale, coborând în mediile noastre mai dense. Poate asta stă la originea Căderii Omului**”**. Oricum, e foarte posibil ca fiinţe simţitoare să fi apărut cu multe veacuri înainte de naşterea Pământului. Scopul vieţii este să populeze universul. În trecutul îndepărtat, fiinţe stăpânind o tehnologie extraordinară s-au deplasat din galaxie în galaxie, răspândindu-şi de-a lungul a nenumărate ere minunata lor civilizaţie; în cele din urmă, au ajuns şi în Calea noastră Lactee şi, din centrul ei aflat în constelaţia Săgetătorului, aceşti astrali şi nenumăraţii lor descendenţi şi-au extins timp de milioane de ani

imperiul lor Galactic până la limitele exterioare, unde au descoperit o stea mică, înconjurată de o familie de planete aşteptând colonizarea. Poate că Pământul a fost o bază de tranzit**42** în drumul spre planetele mai îndepărtate. Diverse rase au trecut pe aici, lăsându-şi acele schelete caracteristice, atât de disputate de paleontologi, astfel explicându-se poate şi diversitatea grupurilor rasiale ce populează astăzi lumea noastră. Tradiţiile susţin că toate lumile din sistemul nostru solar au fost de mult colonizate într-o federaţie dominată de Saturn, care, asemeni lui Jupiter şi poate Uranus, a stăpânit cândva Pământul, în acele Evuri de Aur şi de Argint cântate de miturile greceşti. Peceţi cilindrice descoperite în Babilon înfăţişează nouă planete în jurul unui soare proeminent pe cer, confirmând astfel cronica lui Berossus ce relatează că primele învăţături sumeriene au fost primite de la Oannes şi de la alţi Akpallus, pe care astăzi îi identificăm cu extratereştri. Coloniştii veniţi din spaţiu au adus probabil cu ei plante şi animale. Se spune că albinele şi grâul sunt de origine venusiană. Unele mediumuri susţin că fiinţele minunate de pe Sirius**43** poartă un război perpetuu împotriva Entităţilor întunecate de pe Orion, conflictele interplanetare dezlănţuindu-se probabil în spaţiu fără ca noi să avem cunoştinţă de aşa ceva. Şi dacă acele supernove ce se aprind brusc şi dispar sunt stele pe care un inamic atotputernic le-a şters din univers? în urmă cu eoni, planeta

Maldek, aflată între Marte şi Jupiter, a explodat în mii de fragmente numite asteroizi. Cei preocupaţi de ştiinţele oculte pretind că locuitorii acestei planete deveniseră atât de ticăloşi, încât protectorii sistemului nostru solar au ordonat distrugerea planetei. Explozia lui Maldek ar fi putut devasta şi pe vecina sa, Marte, obligându-i pe supravieţuitori să abandoneze Planeta Roşie şi să emigreze pe Pământ, după cum povestesc legendele indienilor Hopi. Probabil că Marte a fost colonizată cu mult înaintea Pământului. Astronomul american Carl Sagan**44** e de acord cu confratele său rus Josef Şklovski atunci când afirmă că pe vremuri Marte era o planetă umedă, cu oxigen din abundenţă şi apă suficientă pentru a permite existenţa vieţii. Exploratorii din alte galaxii s-ar fi stabilit pe Marte, unde vechii marţieni au construit faimoasele canale – dacă acestea au existat într-adevăr – şi acei sateliţi artificiali, Deimos şi Phobos, în care au locuit oamenii când suprafaţa planetei şi atmosfera acesteia au devenit inospitaliere. Dar fotografiile realizate de Mariner 9 contestă această teorie. „E Luna produsul inteligenţei umane?” într-un articol fascinant, publicat în numărul din 10 ianuarie 1970 al revistei *Komsomolskaia Pravda*, Mihail şi Alexandra Şcerbakov resping cele trei ipoteze acceptate privind apariţia Lunii; prima susţine că pe vremuri Luna era o parte a Pământului, din care s-a desprins; o a doua ipoteză prezintă Luna ca formându-se, independent de Pământ, din

acelaşi nor de praf şi gaz; cea de-a treia consideră că ar fi venit din afara sistemului nostru solar, fiind în cele din urmă prinsă de atracţia gravitaţională a Pământului. Utilizând raţionamente îndrăzneţe, cei doi oameni de ştiinţă explică faptul că densitatea scăzută a Lunii sugerează ideea că ar fi un satelit artificial lansat pe o orbită geocentrică de către fiinţe necunoscute, înzestrate cu inteligenţă, sau poate că este o navă spaţială gigantică, adăpost al unei civilizaţii. Sfera, goală pe dinăuntru, pare a fi alcătuită din două învelişuri ce conţin atmosfera; cel interior, gros de 30 km, e făcut dintr-un metal extrem de dur; cel exterior, gros de aproximativ 4 km, e alcătuit din roci termoizolante, rezistente şi inoxidabile, cum ar fi cromul, titanul şi zirconiul, folosite pe Pământ în cuptoarele electrice. Vastele cratere lunare, de o adâncime surprinzător de mică, au fost create de meteoriţii care, izbindu-se de suprafaţa metalică ce le absoarbe impactul, au explodat într-o parte, în loc să explodeze înăuntru, provocând apariţia unor văi întinse la suprafaţă şi împrăştiindu-şi sfărâmăturile pe distanţe mari, până în depărtare. În interiorul gol al sferei se află depozite pentru materiale propulsive, unelte şi cele necesare reparaţiilor, echipament pentru navigaţie şi instrumente de observare. Unele roci lunare sunt diferite şi chiar mai vechi decât cele de pe Pământ; acest fapt nu înseamnă că Luna ar fi fost creată înainte de formarea Pământului, dar nava este, fără îndoială, extrem de veche. Nava,

acum probabil nelocuită, a devenit o epavă, stabilizatoarele nu mai funcţionează, polii s-au deplasat, faţa dinspre Pământ oscilează mult; petele întunecate, numite şi „mări secate”, par a fi petece din suprafaţa metalică interioară descoperite de sub învelişul lor protector şi reparate ulterior cu ciment: materialul folosit la reparaţii şi echipamentele de dedesubt explică fenomenul „masconilor” –, zone cu o forţă gravitaţională mai accentuată, descoperite în urma efectuării de măsurători prin propriii noştri sateliţi lunari. Uneori au fost observate scăpări de gaz prin cratere, acestea nedatorându-se unei activităţi vulcanice, ci unor scurgeri ale atmosferei interioare prin fisuri ale sferei exterioare.

Această teorie fantastică despre Luna noastră e susţinută de ideea că nu numai lunile lui Marte, Deimos şi Phobos ar fi sateliţi artificiali, ci poate chiar şi asteroizii, Pata Roşie a lui Jupiter, Phoebe, Hyperion şi Themis din jurul lui Saturn şi chiar lunile lui Uranus şi ale lui Neptun, ale căror mişcări neobişnuite provoacă suspiciuni. Vechile legende greceşti povestesc despre războaie spaţiale împotriva uranienilor, o veche rasă stelară. Oare uranienii au locuit cândva pe Luna noastră?

În comedia sa în cinci acte *Omul pe lună*, autorul acestor rânduri descrie o civilizaţie nemaipomenită, locuind în interiorul Lunii şi având o populaţie de 500 de femei şi numai 50 de bărbaţi. Femeile, doritoare de iubire, capturează

cosmonauţi americani şi ruşi, apoi îşi fac cunoscută existenţa şi pe Pământ. Oare?

Teozofii continuă să susţină că omul e mai bătrân decât maimuţele, ale căror prime fosile au fost descoperite numai în straturi geologice comparativ mai recente. Omul aparţine unei împărăţii net separate de cea a animalelor. Primii oameni au fost fiinţe eterice ale căror forme puţin dense au devenit din ce în ce mai condensate în decursul veacurilor, până când s-au acordat cu frecvenţa vibraţiilor mai încete din planul nostru material şi au devenit solide; asemenea materializări au coborât în întregul univers vizibil, populând nu doar Pământul, ci şi toate celelalte planete.

În 1650, arhiepiscopul de Ussher a calculat vechimea Pământului în funcţie de probele furnizate de Vechiul Testament şi a tras concluzia că acesta a fost creat în anul 4004 î.Hr., deşi arhiepiscopul Langland a deplâns o asemenea inexactitate şi a jurat că lumea a fost creată chiar în acel an, pe 23 octombrie, la ora 3,30 după-amiaza. Cam prin anul 1756, naturalistul francez Buffon a încins două sfere mari din fier şi, în funcţie de timpul necesar pentru a se răci, a socotit o vârstă minimă a Pământului de 74832 ani**45**. În 1862, lordul Kelvin s-a hazardat să aproximeze o vârstă de 20 milioane de ani, dar a recunoscut, oarecum neştiinţific, că ar putea fi până la 400 milioane de ani. În 1941, fizicianul american George Gamow a crescut această cifră la

2000 milioane de ani. Mulţi astronomi cred că universul este în expansiune în urma Big Bangului care s-a produs acum aproximativ 10.000 milioane de ani; alţii susţin în continuare teoria lui Fred Hoyle privind creaţia continuă şi constantă.

Se spune că Soarele ar avea 5.000 milioane de ani? iar Pământul nostru 4500 milioane de ani? vârstă determinată de scăderea radioactivităţii uraniului-238? devenit plumb. Această cifră e acum contestată de profesorul Erich Gerling din şi Petersburg şi de colegii săi, care, cu ajutorul unor tehnici noi, au descoperit că rocile din peninsula Kola, în nordul Rusiei, sunt vechi de cel puţin 11.000 milioane de ani. Adăugând încă mai mult de 1.000 milioane de ani necesari Pământului pentru a se condensa, devenind dintr-un nor de praf şi gaze un corp solid, ajungem la o vârstă a Pământului de mai mult de 12.000 milioane de ani, părând astfel a fi mai vechi decât restul universului. E foarte probabil că în curând rivalitatea ideologică să-i îndemne pe unii savanţi chinezi să depăşească teoriile ruseşti. Adevărata vârstă a Pământului probabil nici nu poate fi stabilită şi, asemeni vârstei omului, e probabil mult mai mare decât credem noi. Poate că teoriile tradiţionale ar trebui revizuite.

Aproximările privind vârstă omului pe Pământ cresc pe zi ce trece. Paleontologii sugerează astăzi că existenţa vieţii ar putea data de acum 1.000 milioane de ani. Au fost găsiţi purici în chihlimbarul din Paleocen vechi de 80 milioane de

ani; poate că unii teologi ne-ar putea explica de ce Dumnezeu a găsit de cuviinţă să creeze puricii cu mai mult de 60 milioane de ani înainte de a crea omul? Renumitul vizionar american Edgar Cayce ne-a relevat, în viziunea sa 5748 – 1 din 28 mai 1925, că în urmă cu zece milioane şi jumătate de ani sufletele umane s-au încarnat pe Pământul care prezenta o geografie total diferită de cea de astăzi. Erau în număr de 133 milioane, iar perioada în care ar fi existat corespunde celei a scheletului umanoid descoperit în 1958 de dr. Johannes Huerzeler, la o adâncime de şase picioare, într-o mină italiană de cărbune. Cei ce se ocupă de perioada preistorică, de obicei sceptici în faţa unei asemenea pretinse vechimi, au fost de curând zguduiţi de ceea ce ar putea fi cea mai mare răsturnare de situaţii din ştiinţă de când Darwin a spus că omul se trage din maimuţă. Pe 27 august 1972, dr. Richard Leakey, mergând pe urmele cunoscutului părinte Louis, a scos dintr-un strat de sol aluvionar şi pietriş de pe malul lacului Rudolf din Kenya fragmentele unui craniu, datat, cu ajutorul „ceasurilor" atomice formate din rocile radioactive din apropiere, ca fiind vechi de cel puţin 2600.000 ani. Acest om „1470" putea merge în picioare asemeni nouă şi avea o construcţie fragilă; nu avem nicio dovadă că ar fi vorba de o bruta agresivă. Această descoperire, adevărată lovitură de teatru, contrazice părerile tradiţionale privind evoluţia omului; acum, până şi savanţii mai conservatori se întreabă: dacă omul a ajuns să

meargă şi să vorbească cu atât de mult timp în urmă, de ce a inventat agricultura, adăposturile artificiale şi primele cetăţi abia în anul 10.000 î.Hr.? Ce a făcut omul timp de 2 milioane de ani? Dar dacă nişte paleontologi mai întreprinzători ar găsi fosile umane vechi de 100 milioane de ani? Ce s-ar întâmpla atunci? Ar trebui revizuite încă o dată toate aceste teorii privind originea şi vechimea omului? învăţaţii au stabilit începuturile civilizaţiei în jurul anului 5.000 î.Hr. sau poate chiar 9.000 î.Hr. Cu toţii presupun că înainte de acest moment omul preistoric a rămas în visare într-o extrem de prelungită Epocă de Piatră. Poate că obeliscurile şi pietrele înălţate în cerc în întreaga lume, precum şi semnele ciudate sau formele eliptice ale unor obiecte necunoscute pictate cu oameni şi animale găsite în Pirinei şi datate în anul 12.000 î.Hr. nu înfăţişează, cum s-a presupus până acum, simboluri sexuale, ci reprezentări primitive ale unor nave spaţiale. Oare Dumnezeu a creat primul om din întregul univers în urmă cu miliarde de ani? Nenumărate stele şi miliarde de planete vor fi trăit şi dispărut înainte ca propriul nostru Soare să fi fost creat. Ce are Pământul nostru atât de deosebit, în afară de faptul că s-a întâmplat să-l năpădim noi? Fie că am crede în creaţia specială a omului de către Dumnezeu sau în apariţia vieţii printr-un accident cosmic, e ilogic să continuăm să susţinem că viaţa şi-ar limita existenţa la o planetă inferioară, rotindu-se în jurul unui Soare pitic, aproape de

marginea Căii Lactee, doar una din nenumăratele galaxii ale universului. În câteva secole, Pământul ar putea repopula planeta Marte. Poate că marţienii şi-au părăsit acum milioane de ani planeta lor pe moarte pentru a popula Pământul? Prevăzând inevitabila distrugere a propriului nostru Pământ, de fapt chiar a Soarelui, pământenii, cu o civilizaţie avansată de peste milioane de ani, vor emigra într-un alt sistem solar, poate chiar într-o altă galaxie. Acum zece ani, o asemenea presupunere ar fi părut *science-fiction*; astăzi, în lumina noilor noastre cunoştinţe, merită o cercetare mai serioasă. Suntem cuprinşi de bănuiala că omul nu provine de pe Pământ. Poate că a coborât, pe vremea când lumea noastră era încă tânără, asemeni unui zeu venit din stele? întoarcerea navelor spaţiale ce ne bântuie cerul, reprezentând desigur cea mai minunată manifestare a necunoscutului de la învierea lui Christos, provoacă râsul – tristă dovadă a cinismului de care suferă secolul XX. Cu o sută de ani în urmă străbunicii noştri i-ar fi întâmpinat cu încântare pe extratereştri, invitându-i să lămurească cea mai disputată controversă ce a zguduit lumea victoriană. La 24 noiembrie 1859, după 20 de ani de cercetări, Charles Darwin şi-a publicat *Originea speciilor*, afirmând că omul a evoluat dintr-un strămoş comun cu al maimuţei. Întreaga ediţie de 1250 exemplare s-a vândut din prima zi. Această lucrare istorică a provocat o furtună ale cărei ecouri se mai aud şi astăzi.

Teologii, adepţi ai teoriei din Geneză a creaţiei speciale a omului de către Dumnezeu, sau grăbit, severi, să-l atace; savanţii, atraşi de teoria selecţiei naturale, au venit imediat în apărarea lui Darwin. Timp de mulţi ani lupta a fost dezlănţuită; biserica, artiştii, societatea însăşi au luat atitudine în această dispută aprigă privind evoluţia omului, transformând gândirea contemporană şi conducând chiar la apariţia materialismului dialectic marxist, revoluţionând lumea noastră de astăzi. Descoperirile geologice şi săpăturile din Egiptul antic şi din Babilon par a susţine teoriile ştiinţei materialiste, respingând veridicitatea Genezei şi a teoriei creaţiei instantanee a omului. Paleontologii au cercetat rocile pentru a descoperi fosile şi au şi găsit ceea ce căutau. Munca le-a fost înveselită de teologii întristaţi care jurau că acele oase vechi au fost puse acolo de Diavol, pentru a contesta lucrarea Domnului, argument pe care publicul britanic lipsit de pietate l-a considerat nostim. Botaniştii şi-au intensificat cercetările pe plante, zoologii au clasificat animalele, în curând evoluţioniştii au trasat o ingenioasă hartă, schiţând evoluţia formelor de viaţă de la celula unică din supa primordială, trecând prin peşti, apoi maimuţe şi terminând cu cea mai nobilă lucrare a naturii, omul însuşi. Religia a suferit o înfrângere zdrobitoare, până când un predicator a pretins brusc că evoluţia a fost ideea lui Dumnezeu. L-ar fi putut crea pe om dintr-odată, dar nu-l deranja să aştepte mai mult de 4.000

milioane de ani, până a evoluat homo sapiens. Numai Dumnezeu ştie dacă a meritat să aştepte pentru un asemenea om. Acum, probabil că până şi El se minunează! Ştiinţa a realizat o victorie nemaipomenită. Teoria lui Darwin domină gândirea lumii. Evoluţia şi selecţia naturală sunt principii acceptate oriunde, cu excepţia statului Tennessee, unde, dacă predai copiilor că omul coboară din maimuţă, poţi ajunge la închisoare.

Discipolii entuziaşti ai lui Darwin au detronat vechii idoli ai religiei şi au instaurat noua Zeitate a Ştiinţei, dar ei au fost forjaţi să admită că, deşi această minunată teorie evoluţionistă dădea o semnificaţie cu totul nouă progresului omenirii, „legătura” dintre om şi maimuţă nu fusese descoperită încă. Astăzi, după încă un secol, această ascunsă „verigă lipsă” n-a fost încă găsită. Recent au fost descoperite, în timpul lucrului la un nou drum în nordul lacului Huron din Ontario, fosilele unor vietăţi răsucite, cu aspect de viermi, lungi de până la câţiva centimetri. Ele au fost examinate de domnul H.J. Hoffman” de la Departamentul Geologic al Canadei, care le-a descris în revista *Science*. Această descoperire e considerată o dovadă că primele fiinţe pluricelulare trebuie să fi apărut pe Pământ nu în urmă cu 7.000 milioane de ani, cum se crede de obicei, ci cu mai mult de 2000 milioane de ani în urmă; s-ar părea că regnul animal există de aproximativ jumătate din existenţa Pământului. Faptul că descoperirea întâmplătoare a unor noi

fosile de viermi poate revoluţiona atât de spectaculos, de fapt chiar scandalos, întreaga noastră concepţie privind durata vieţii animale şi, în consecinţă, şi a celei umane pe acest Pământ ne demonstrează cum şi cele mai importante teorii pot fi construite în vânt, pe baza celor mai nefondate dovezi. Adepţii teoriei evoluţioniste acceptă fără ruşine ideea că primul strămoş al omului n-a fost coelacantul care continuă inexplicabil să înoate încă prin mările noastre tropicale, ci un vierme care se târa pe sub Canada acum 2000 milioane de ani. Se spune că tibetanii preferă să cearnă ţărâna decât să rişte să calce vreun vierme. Câţi dintre grădinarii britanici au remuşcări atunci când îşi ucid propriii bunici din a zece miliarda spiţă? Savanţii sunt cu siguranţă cei mai creduli dintre muritori; iau în râs orice sugestie că omul ar fi venit din spaţiu, în schimb acceptă cu seriozitate ideea evoluţiei omului din viermi; dar singura speranţă a umanităţii ar fi să se comporte precum îngerii, strămoşii noştri extratereştri.

În general, biologii urmează în continuare teoria lui Darwin, la fel cum fizicienii cred în îndoielnica teorie a relativităţii a lui Einstein. Cu puţin timp înainte de a muri, marele fizician (specialist în fizica nucleară) Robert Oppenheimer**47** se întreba dacă nu cumva geniul lui Einstein îndreptase ştiinţa secolului XX pe o pistă falsă, mai ales pentru că toate încercările făcute de savanţi în ultimii 40 de ani de a pune de

acord cele două mari teorii ale fizicii moderne – relativitatea şi teoria cuantelor – au dat greş. În mod similar, noua idee despre un univers locuit ne trezeşte bănuiala că poate Darwin a condus ideile noastre privind evoluţia omului pe un drum greşit. Unii critici ai acestei teorii sugerează ideea că Pământul nostru n-ar fi suficient de bătrân pentru a permite dezvoltarea omului de la stadiul de protoplasma în mare. Dacă într-adevăr teoria lui Darwin ar fi corectă, evoluţia speciilor pare a fi un proces atât de lent, încât ar fi nevoie de mai multe miliarde de ani pentru ca un organism unicelular să evolueze până la stadiul nostru de fiinţe exasperante. Josef Şklovski[48] crede că dispariţia dinozaurilor, acum aproximativ 70 milioane de ani, ar fi putut fi cauzată de explozia unei supernove care a intensificat puternic nivelul radiaţiilor cosmice, influenţând Pământul cu o putere de 10 sau poate chiar de 100 de ori mai mare decât cea normală, ceea ce ar fi avut serioase efecte genetice asupra plantelor şi animalelor. Fluctuaţiile puternicelor raze cosmice ar fi provocat mutaţii importante ale speciei umane; creşterea nivelului de ionizare din atmosferă ar fi putut dura zeci de mii de ani, având efecte dintre cele mai profunde asupra evoluţiei tuturor formelor de viaţă terestre. În locul unei evoluţii treptate a vieţii pe Pământ pe parcursul lungilor epoci despre care vorbeau Agassiz şi geologii secolului al XIX-lea, savanţii cred acum într-o evoluţie avansând printr-o serie de şocuri bruşte,

succesive. În lunga sa existenţă, Pământul nostru a suferit coliziuni cu comete; schimbările radiaţiei cosmice, datorate traiectoriei prin spaţiu a planetei noastre, au influenţat genele umane, provocând uluitoare modificări ale speciilor.

Unii paleontologi fac acum speculaţii asupra probabilităţii ca apariţia şi dispariţia speciilor să fie provocate de anulările şi inversările periodice ale câmpurilor magnetice ale Pământului. Dr. Bruce Heezen**49** de la Universitatea Columbia afirmă că inversări evidenţie ale câmpului magnetic se produc la intervale între o jumătate de milion şi un milion de ani şi că fiecare ciclu durează cam 10.000 ani. În timpul procesului de revenire la zero, scutul protector al Pământului se diminuează, permiţând bombardamentului cu raze cosmice să ucidă complet unele specii şi să creeze prin mutaţii altele noi, dominante. Studiile făcute asupra miezului stâncos al straturilor geologice indică apariţia unor inversări**50** importante „semipermanente" ale câmpului magnetic acum 700.000, 2.400.000 şi 3.500.000 de ani în urmă, în timp ce inversiunile temporare, de scurtă durată, au avut loc cu 900.000 şi 1.900.000 de ani în urmă. În prezent, intensitatea câmpului magnetic e în scădere, de unde rezultă intensificarea corespunzătoare a puterii radiaţiilor cosmice care ajung pe Pământ. Giorgio Piccardi**51**, profesor de chimie la Universitatea din Florenţa, a dovedit, printr-o serie prelungită de experienţe chimice făcute cu o deosebită grijă, că până şi în decursul

a câţiva ani variaţiile diferenţelor de potenţial spaţiale exercită o influenţă considerabilă asupra materiei şi, în consecinţă, asupra minţii. Această teorie ar putea sta la baza vechii arte a astrologiei. După cum spun pedagogii, am avea motive să credem că noua generaţie de astăzi are o inteligenţă mai ridicată decât cea anterioară, fapt care poate nici nu e prea dificil de realizat; puterile mentale crescute ar putea fi atribuite unor raze cosmice mai puternice. Câmpul magnetic al Pământului ar ajunge la zero peste 2000 de ani, când radiaţiile cosmice mai intense ar ucide unele specii şi ar crea super-omul. Fluctuaţii similare ale inteligenţei umane trebuie să se fi produs de multe ori în timpul schimbărilor câmpului magnetic al Pământului ce au modificat în trecut intensitatea radiaţiilor cosmice. Strămoşii noştri de acum un milion de ani, departe de a fi primitivii ignoranţi pe care ni-i imaginam noi, ar fi putut fi fiinţe minunate, cu o civilizaţie cosmică ce ne depăşeşte imaginaţia, de fapt chiar uluitoarea, transcendentala cultură a Lemuriei.

Zoologii au administrat radiaţii excesive unor păsări şi unor animale; la fel ca efectele bombei atomice asupra femeilor gravide din Hiroshima, au produs mutaţii stranii. Muştele iradiate şi-au schimbat culoarea, o raţă avea trei picioare, dar maimuţele au rămas în continuare maimuţe. În dialogul său *Timaios*, Platon declară: „Să-ţi spun de ce a făcut creatorul această lume. El era bun, şi tot ceea ce e bun nu poate fi vreodată invidios

pentru ceva. Şi pentru că nu cunoştea invidia, dorea ca toate lucrurile să fie cât mai asemănătoare cu sine. Aceasta e cea mai adevărată semnificaţie a originii creaţiei şi a lumii”. Teologii creştini acceptă viziunea platoniciană care ne învaţă că Natura e întruparea Ideilor Divine. La începutul secolului trecut, Lamarck, pe baza scrierilor lui Kant, a respins principiul imutabilităţii speciilor şi a sugerat existenţa unui Pământ în continuă schimbare, populat de creaturi vii, şi ele în schimbare, incluzându-l aici şi pe om; această concepţie a fost răsturnată de Cuvier, care, reconstituind fosilele animale, a ajuns să creadă într-o succesiune de cataclisme urmată de apariţia unor noi forme ale speciilor. Darwin a pus în acord principiul transformaţionist al lui Lamarck cu o explicaţie mecanicistă a transformării speciilor; teoria sa evoluţionistă nu a reuşit totuşi să explice cum o lucrare atât de desăvârşită cum e ochiul uman s-a putut dezvolta pe baze mecanice, printr-o întâmplare oarbă. De aceea, Bergson a postulat Evoluţia creatoare datorată unui *elan vital*, forţa creatoare. Acum câteva decenii, Teilhard de Chardin a respins teoria determinismului, considerând că evoluţia confirmă progresul, progresul Naturii spre Spirit, al Istoriei spre Dreptate, al Umanităţii spre Supraumanitate, filosofie expusă în urmă cu secole, în India, de către yoginii Gnani. Doctrina intră în contradicţie cu principiile eredităţii demonstrate de Mendel şi

susţinute de descoperirea biologică modernă a cromozomilor. În general, ştiinţa ne învaţă că omul, moştenitor a aproape 3.000 milioane de ani de evoluţie, se trage dintr-un strămoş comun cu al maimuţei. Perioada viitoare de viaţă pe Pământ e limitată la aproximativ 10.000 milioane de ani, apoi, acoperit de gheaţă, Pământul nostru se va roti tăcut în jurul Soarelui, ce va fi atunci o instabilă stea pitică albă, care peste 15.000 milioane de ani va exploda ca o supernovă, distrugând total Pământul transformat în vapori. Peste alte epoci, universul însuşi se va opri din expansiune şi se va contracta lent până va ajunge din nou acel atom primordial, totul fiind în stare de entropie. După un repaus extrem de lung, universul îşi va începe din nou existenţa. Poate că ideile tradiţionale privind evoluţia sunt în continuare eronate?

Adepţii din secolul al XIX-lea ai teoriei evoluţioniste nu cunoşteau nimic despre bombele atomice, radiaţiile cosmice sau viruşii care ar putea provoca schimbări bruşte ale speciilor. Biologii depăşesc barierele dintre materia anorganică şi cea organică şi par a fi pe punctul de a crea viaţa. Nici chiar miracolul unei eventuale creări a omului într-o eprubetă nu mai pare atât de îndepărtat. Ce minuni va mai face ştiinţa în secolul următor? Să îndrăznim să sugerăm bizara idee că acum nenumărate epoci un Geniu Cosmic dintr-o galaxie îndepărtată a creat omul şi, prin experimente nenumărate, a

creat şi animalele? Oare şi-a lansat creaturile într-o navă spaţială, printre stele, pentru a coloniza Pământul? Prostii, trebuie s-o recunoaştem; totuşi, visul biologilor de a crea noi specii pare îngrijorător de real în urma noilor descoperiri, din ce în ce mai senzaţionale.

Învăţăturile antice din diversele epoci ale lumii, moştenite de la civilizaţiile anterioare, ne sugerează că au mai existat încercări de a crea omul. Rămâne de văzut dacă noi, ultimii, reprezentăm cea mai bună încercare. Şi noi, la rândul nostru, vom fi înlăturaţi probabil printr-o nouă mutaţie, Supraomul.

Scopul evoluţiei? Sensul vieţii? Oare le va putea cunoaşte omul vreodată?

Capitolul III
VECHIMEA OMULUI

Deasupra intrării templelor din Antichitate erau gravate cuvintele „Cunoaşte-te pe tine însuţi”. Astăzi, omul stă nerăbdător în pragul spaţiului, provocând stelele, conştient de destinul său straniu, captivant şi minunat; rasa noastră umană a renăscut în noua epocă cosmică. Cunoaşterea de sine n-a fost niciodată mai necesară decât acum. Deja cosmonauţii noştri privesc în urmă şi văd vechiul şi cunoscutul Pământ redus la dimensiunile unei mingi de fotbal rotindu-se oropsită ca o jucărie uitată. Toate conflictele istorice ale umanităţii pălesc precum un vis. Călătorii de mâine îşi vor vedea, poate, vechea casă micşorându-se până nu va mai fi decât un punct luminos şi apoi dispărând, lăsându-i singuri, glorioşi şi liberi sub constelaţiile sclipitoare pierdute în infinitatea atemporală a universului. Peste secole, oamenii-mutanţi, posedând tehnici miraculoase, se vor grăbi spre Andromeda şi spre galaxiile de după ea, privind miliardele de lumi din Calea noastră Lactee cum se topesc într-un voal de lumină şi apoi dispar. În mijlocul splendorii stelare a eternităţii, acel fir de praf numit Pământ se şterge din memorie. Pe măsură ce constelaţiile stranii le ies în cale, presărate cu stele strălucitoare, cosmonauţii noştri se avântă spre conştiinţa cosmică, sufletele vibrându-le în comuniune cu toate miliardele de

forme de viaţă din întregul univers. Omul îşi va acorda raţiunea la întreaga creaţie şi se va cunoaşte în sfârşit pe sine drept Fiul nemuritor al lui Dumnezeu. Astăzi, medicina spaţială se preocupă în special de efectele pe care radiaţiile cosmice puternice, lipsa greutăţii sau forţa gravitaţională le-ar putea avea asupra corpului cosmonautului, în timp ce psihiatrii analizează influenţa pe care un mediu necunoscut o are asupra minţii. Antrenamentele intensive în simulatoarele spaţiale îi pregătesc pe cosmonauţi să facă faţă riscurilor fizice şi mentale; totuşi, cercetătorii trec cu vederea cea mai mare problemă, iluminarea sufletului astronautului. Închis în capsula sa minusculă, exilat de pe Pământul familiar, probabil că astronautul trăieşte o senzaţie primară de singurătate care-i taie elanul; întorcându-şi privirea din adâncurile ascunse ale propriei personalităţi către vastitatea spaţiului, zâmbeşte spre stelele prietenoase şi simte în acele constelaţii lucitoare prezenţa vieţii. Şi-i imaginează pe oamenii care trăiesc acolo, ideile lor, şi brusc se întreabă cum l-ar primi şi dacă sistemul său de gândire ar fi compatibil cu al lor, dacă religiile, filosofiile şi ştiinţele de pe Pământ sunt valabile peste tot în univers. Poate că adevărurile pe care le-a învăţat se vor dovedi false? Pentru unele inteligenţe din stele, el, cu toate cunoştinţele sale sofisticate, ar putea părea un sălbatic superstiţios. Sub măreaţa boltă a eternităţii, astronautul trăieşte înfiorat o renaştere

a sufletului, pe măsură ce minunea cosmică a creaţiei îi întoarce gândurile de la chinuitul Pământ spre splendorile universului. Va simţi adevărul învăluit într-o tăcere cunoscută. Când călătorul se va întoarce, renăscut spiritual, va vedea cu alţi ochi lumea noastră, dezbrăcând societatea de toate prefăcătoriile, curăţind cultura de brutalităţi, religia de dogme şi ştiinţa de orgolii nesăbuite. Va dori din tot sufletul să-şi împartă cu toată umanitatea minunatele aspiraţii provenite din stele. Doctorii vor pune diagnosticul „rău de spaţiu" şi orice astronaut care va încerca să propovăduiască adevărul adus din stele ar putea fi considerat nebun. Noi, pământenii, ne mândrim cu egocentrismul nostru, accentuat de falsul materialism ce pângăreşte cultura contemporană. Cinci mari religii se dispută în legătură cu adevărul suprem, ştiinţa creează pentru a distruge, oamenii înaintează cu greu în pelerinajul lor cosmic, lipsiţi de scop, nimeni pe lume nu ne poate dezvălui acum semnificaţia universului, în ciuda geniului de care au dat dovadă atâţia savanţi în diverse domenii ale căutărilor umane, nicio înţelepciune cosmică nu ghidează lumea noastră. Pentru popoarele de pe alte planete, etica noastră pământeană ar putea părea barbară. Ca să poată comunica cu extratereştrii la nivelul lor cultural, omul trebuie să-şi extindă acea conştiinţă cosmică, să-şi pună sufletul în acord cu întreaga creaţie. Omul trebuie să se cunoască pe sine însuşi. Înainte de toate trebuie să-şi revizuiască

părerile despre propriul său Pământ. În general se presupune că învăţaţii antici trebuie să fi lăsat urmaşilor, timp de mai multe milenii, documente privind istoria umanităţii de la începuturile civilizaţiei noastre, la fel cum secolul nostru acumulează un număr impresionant de cărţi importante pentru a uimi posteritatea. În afară de unele inscripţii hieroglifice sau cuneiforme, cel mai vechi text scris care ne-a rămas într-adevăr ar putea fi un sul de papirus din *Cartea morţilor*, datat cam din anul 1500 î.Hr. Absenţa unor documente mai vechi pare a sugera, la o analiză mai superficială, că oamenii nu ştiau să scrie sau să citească, iar timp de 20 milioane de ani omul a trăit în ignoranţă, apoi brusc, în ultimele 40 de secole, a evoluat de la semnele zgâriate pe pietre până la ediţiile de duminică ale ziarelor. O asemenea presupunere pare ilogică, chiar stupidă; totuşi, opiniile acceptate nu acordă civilizaţiei mai mult de câteva mii de ani. Pe baza picturilor murale, arheologi de geniu au creat imaginea unei epoci preistorice care ar putea fi foarte departe de adevăr. După zece mii de ani, după războaie şi cataclisme, ce imagine îşi vor face viitorii savanţi despre secolul nostru, folosind fragmente de ceramică spartă sau bombe îngropate?

Înţelepţii din vechime ne-au lăsat inscripţii, multe din ele pe petroglife erodate de apă, pe care nu le mai putem citi; poate chiar în jurul nostru se află mărturii pe care nu reuşim să le identificăm ca atare. Julius Caesar a ars din întâmplare mii de

pergamente în faimoasa bibliotecă din Alexandria. Primii creştini au distrus probabil cele 200.000 de volume conţinute în marea bibliotecă din Pergam, în vestul Anatoliei, construită în jurul anului 190 î.Hr. şi de la al cărei nume derivă şi termenul de „pergament"; în anul 213 î.Hr., împăratul Che Hwang Te a ars cărţile chinezeşti în piaţa publică, la fel cum fac astăzi urmaşii săi comunişti; împăraţi romani megalomani şi creştini fanatici au distrus fără milă toate scrierile păgâne, la fel cum, în secolul al XVII-lea, episcopul Landa a distrus în Mexic toate arhivele aztece. Astăzi, majoritatea faptelor pe care le acceptăm drept adevăruri se dovedesc a fi presupuneri neîntemeiate şi ilogice: astronomi care nu au fost niciodată pe Marte jură că acolo nu există viaţă; istorici care nu erau în viaţă acum zece mii de ani sunt convinşi că pe atunci omul nu cunoştea civilizaţia. Asemenea raţionamente sunt, evident, false; totuşi, cărturarii noştri le acceptă drept adevăruri şi iau în râs pe oricare răzvrătit care protestează.

Documentele originale ale preistoriei s-au pierdut de mult în foc, inundaţii sau datorită ignoranţei umane, totuşi fragmentele păstrate din autorii clasici sunt suficiente pentru a demonstra imensa vechime a civilizaţiei. *Stanţele lui Dzyan*[52], scrise în limbajul sacerdotal Senzar, a împărtăşit învăţăturile atlanţilor prin volumele sacre din China, India, Tibet, Egipt şi Japonia. Minunatele lor revelaţii constituie până în zilele noastre o sursă de inspiraţie pentru cei ce sau

dedicat studierii ştiinţelor oculte. În *Timaios*[53], Platon notează că faimosul său strămoş Solon, în timp ce vizita Egiptul în anul 590 î.Hr., a aflat de la preoţii din Sais despre distrugerea Atlantidei; scrieri din templele indiene povestesc despre scufundarea continentului Mu în Oceanul Pacific. *Vedele*, invocaţii către zei, scrise în sanscrită în jurul anului 1500 î.Hr., conţin unele date astronomice care ar fi fost valabile cu multe milenii mai devreme. Strălucitorul poem *Rāmāyana*[54] (a cărui asemănare cu *Iliada* nu e lipsită de importanţă), povestind aventurile lui Rāma în căutarea soţiei sale furate, Sâtă, datează din anul 500 î.Hr. sau poate chiar din 3.000 î.Hr. Fascinantul poem *Mahābhārata* descrie războiul Bhārata din anul 1400 î.Hr. Se spune despre acest poem că ar cita documente din anul 20.000 î.Hr., iar relatările uluitoare despre războiul aerian şi utilizarea bombelor nucleare ne sugerează existenţa unei alte rase de oameni la începuturile Pământului. În China, *Shu-King* pomeneşte de a Patra Rasă Rădăcină, atlanţii; lucrarea japoneză *Nihongi* îi descrie pe „Zei" coborând din cer pentru a guverna insulele japoneze ale florii de cireş. În *Aegyptica*, un preot al lui On, Manetho, ne spune că primii regi ai Egiptului, de acum aproximativ 30.000 de ani, erau „Zei". Simplicius scrie că observaţiile astronomice ale egiptenilor încep în urmă cu 630.000 ani; Herodot se minunează de faptul că egiptenii se consideră a fi cei mai vechi oameni; preoţii lui On afirmau că de

la primul până la ultimul rege trecuseră 341 de generaţii de oameni. Berossus credea că zece regi (Dinastiile Divine) au domnit în Babilon cu 432.000 de ani înainte de potop; lista de regi sumerieni găsită în faimoasa bibliotecă a lui Assurbanipal de la Ninive afirmă că opt regi ar fi domnit timp de 241.000 ani, după care potopul a măturat totul. Aceste documente antice citează desigur din alte însemnări mai vechi, care s-au pierdut. Propriii noştri învăţaţi refuză să le accepte până când aceste date nu vor fi confirmate de arheologi, deşi acceptă fără probleme cronologiile născocite de istoricii de astăzi**55**. „Deoarece studierea trecutului cu ajutorul manuscriselor antice aproape că şi-a atins limitele, arheologia are şi ea un rol important în reconstituirea istoriei” 56. În *The Buried Past* (*Trecutul îngropat*), o strălucitoare trecere în revistă a marilor descoperiri arheologice, Henri-Paul Eydoux exprimă această viziune destul de sumbră a celor preocupaţi de preistorie, afirmând că dobândirea unor noi cunoştinţe despre Antichitatea îndepărtată va depinde de acum înainte de şansa descifrării a vestigiilor din pământ. Atunci când se întâmplă să existe documente contemporane epocii, experţii nu le acordă încredere, mai ales dacă acestea contestă unele teorii deja acceptate. Homer a cântat Troia de aur, dar timp de secole savanţii au considerat *Iliada* drept o simplă colecţie de poveşti ale unor rapsozi, până când un băcan neamţ credul,

Heinrich Schliemann, a ajuns să creadă fiecare cuvânt din acest poem epic şi a redat istoriei acele turnuri fără acoperiş ale Uiumului. Fără entuziasmul său, profesorii de astăzi încă şi-ar mai învăţa elevii că acel chip al Elenei pentru care s-au pornit o mie de nave n-a fost decât un vis poetic. Tânărul Arthur Evans, intrigat de legenda lui Minos, a făcut săpături în Knossos şi a descoperit minunata civilizaţie minoică a Cretei. Analele dinastiei Han povestesc despre ambasadori ai lui Marcus Aurelius veniţi la curtea chineză: o asemenea afirmaţie a fost pusă sub semnul întrebării, dar în anul 1944 au fost găsite la Oc-Eo, pe coasta Cochinchinei, monede de aur purtând efigia acestui mare împărat.

Majoritatea documentelor antice s-au dovedit a fi adevărate, în ciuda reţinerilor noastre de a le accepta. Atâtea săpături din Lumea Veche şi din cea Nouă au demonstrat credibilitatea documentelor antice, încât e evident că ar trebui să considerăm adevărate tradiţiile trecutului, atât timp cât cercetările nu le pot dovedi false. Omenirea a fondat religii universale pe baze ce pot fi contestate în faţa unui tribunal, totuşi ezităm să acceptăm acele referiri la Lemuria, Atlantida, precum şi afirmaţiile privind nebănuita vechime a omului, făcute de autorii clasici ale căror păreri asupra unor teme mai puţin însemnate sunt păstrate cu titlul de adevăruri. Dacă peste 10.000 mii de ani arheologii nu vor putea găsi sub pământ vestigiile secolului nostru,

asta va dovedi că n-am existat niciodată? Asemenea speculaţii par absurde, dar la fel e şi atitudinea învăţaţilor noştri cu privire la preistorie. La fel cum astronomii acceptă acum, printr-o lovitură de teatru, existenţa vieţii în întregul univers, după ce au negat-o atâta timp, aceiaşi învăţaţi ar sări în sus de bucurie dacă un singur pergament găsit în nisip ar dovedi existenţa acelor continente pierdute şi a imperiului mondial al regilor veniţi din spaţiu. Oare istoria, asemeni frumuseţii, e după ochii celui care priveşte?

Un indiciu fascinant privind vârsta omului e dat de etimologie, care urmăreşte evoluţia limbilor, în special derivarea grupei ariene sau indo-europene din sanscrită. Trebuie să fi fost nevoie de multe milenii pentru ca aceste limbi să fi evoluat până la forma limbilor naţionale vorbite astăzi pe glob. Churchward explică afinităţile dintre limba mayaşă şi cea greacă printr-o descendenţă comună din mayax, limba din Mu, imperiul Soarelui, care domina pe vremuri întreaga lume**57**.

Sir John Morris-Jones observă remarcabilele asemănări dintre galeză şi vechea egipteană. Urme ale triburilor pierdute ale lui Israel sunt evocate de uluitoarele legături dintre ebraică şi un dialect al mayaşilor Chiapenc; filologii ne învaţă că sumeriană, limba preoţilor din vechiul Babilon, avea aceeaşi structură aglutinantă ca şi chineza. Limbile moderne finlandeza, basca şi maghiara,

total diferite, nu par deloc înrudite cu alte limbi vorbite în prezent, ivindu-se ca nişte insule preistorice într-o mare lingvistică ce pare a sugera o vechime considerabilă. Dacă, după cum afirmă Cartea Genezei, înainte de construirea Turnului Babel toţi oamenii vorbeau o singură limbă comună, atunci e evident că trebuie să fi trecut multe milenii înainte să se ajungă la sute de limbi diferite, separând şi încurcând omenirea de astăzi. Povestea Turnului Babel se aseamănă cu *Teogonia* lui Hesiod, care descrie războiul din ceruri, probabil conflictul dintre regii veniţi din spaţiu şi supuşii lor răzvrătiţi de pe Pământ, conflict confirmat de legendele din întreaga lume. Distrugerea civilizaţiei, izolarea supravieţuitorilor în comunităţi separate, precum şi dificultăţile de comunicare vor duce în cele din urmă la dezvoltarea unor limbi diferite. Este evident că o asemenea evoluţie trebuie să fi durat o perioadă imensă. Dacă, aşa cum ni s-a spus, omul se trage dintr-un strămoş asemănător cu maimuţa, atunci minunata engleză pe care o vorbim astăzi a evoluat, desigur, din pălăvrăgeala cimpanzeilor – o născocire căreia i s-a dat crezare atâţia ani. Şi dacă Pământul a fost colonizat de oameni veniţi de pe mai multe planete? Dacă am moştenit limbile noastre diferite de la extratereştri?

Arheologii analizează oamenii după coşul lor de gunoi şi creează imagini ingenioase pornind de la resturile pe care le lasă în urmă; din câteva pietre vechi de cremene şi nişte fosile

paleontologii au portretizat un umanoid păros care izbeşte amnarul până scoate scântei, pentru a-şi aprinde un foc în peşteră, când acele oase ar fi putut aparţine celui mai mare geniu al Antichităţii, unui om care a revoluţionat lumea sau unui rege extraterestru, venit de pe Venus. E clar că adevărata civilizaţie nu stă în aspectele de suprafaţă, ci în sufletul ei adânc. Visurile nemuritoare ale omului strălucesc în gândurile sale. Dovezi ale vechimii omului pot fi găsite şi în semantică, studiul semnificaţiilor. Cercetarea celor mai vechi literaturi ne relevă o gândire sublimă, ce transcende cultura materialistă a secolului nostru. În ciuda minunilor realizate de ştiinţa noastră şi care iau ochii lumii, spiritul uman pare a fi degenerat faţă de înţelepciunea superioară ce-i inspira pe filosofii din Orientul antic. În biblioteca lui Assurbanipal din Ninive au fost descoperite 12 tăbliţe cu inscripţii cuneiforme conţinând 3.000 de versuri, transcrieri ale unor texte dinainte de anul 2000 î.Hr., *Epopeea lui Ghilgameş*, o minunată relatare a potopului, anticipând cu mai mult de 700 de ani versiunea lui Moise din Cartea Genezei. *Mahābhārata*, scrisă la 1400 î.Hr., include materiale mai vechi cu mii de ani; printre coloratele sale povestiri despre împodobita Indie străluceşte *Bhagavad Gītā*, sublima discuţie dintre Krishna şi Arjuna pe tema eticii umane, minunată chintesenţă a moralei, motiv de inspiraţie pentru cei mai nobili filosofi ai Indiei şi Greciei, precum şi pentru cele mai

strălucite minţi contemporane. De câte mii de ani de experienţă umană a fost nevoie pentru a distila o asemenea înţelepciune eternă? Uluitorul sistem Yoga – autocontrolul minţii şi al trupului culminând într-un extaz transcendental numit Samādhi – a fost structurat în jurul anului 300 î.Hr. de către înţeleptul Patanjali pe baza unor tehnici din cele mai vechi. Acum, Yoga exercită o influenţă crescândă asupra gândirii moderne. În Egiptul anului 1350 î.Hr., marele *imn al soarelui* al lui Akhnaton invocă în cuvinte frumoase şi simple adorarea Unicului Zeu al universului viu, cu o sublimă putere de pătrundere, neegalată de religiile ulterioare. Aveau să treacă 500 de ani până când Homer a compus *Iliada*, o mie de ani până când Aristotel şi Platon au creat filosofia greacă, baza civilizaţiei de astăzi. În comparaţie cu noi, cei din secolul XX, acele mari suflete ale Epocii Bronzului par, desigur, Zei. Literatura dintr-o epocă învăluită în mister ne face să ne minunăm în faţa acestor minţi scăpărătoare, al căror geniu ne înflăcărează şi după milenii, strălucind într-o splendoare celestă dincolo de tensiunile secolelor trecute, de înălţarea şi decăderea civilizaţiilor, de faptele unor bărbaţi şi femei nobili zburând prin coridoarele prăfuite ale timpului. O asemenea inspiraţie divină transcende toate vicisitudinile conflictelor noastre de muritori şi vorbeşte secolului nostru zbuciumat cu limbajul unei înţelepciuni sublime. Ce om de astăzi ar putea scrie o asemenea proză nemuritoare încât să

capteze atenţia învăţaţilor din anul 6.000, la fel cum acei mari maeştri ai preistoriei au fermecat secolul nostru? Oare lumea noastră sfâşiată de conflicte are vreun Suflet călăuzitor care să transmită Cuvântul lui Dumnezeu generaţiilor încă nenăscute, ce vor tânji, cu siguranţă, după această hrană spirituală? Viitorul nu-şi va căuta inspiraţia în noi, cei ce-am învrăjbit acest Pământ până la distrugere: oamenii vor privi peste prăpastia războaielor mondiale şi vor căuta puritatea limpede a *Upanişadelor*, bătându-şi joc de materialismul nostru modern; idealiştii de mâine vor studia înţelepciunea secretă a magilor, iar oamenii politici, privind cu dispreţ jalnica înfrângere suferită de secolul nostru, vor medita la acel Ev de Aur din vechime pentru a reconstitui această lume chinuită între adevăr şi frumuseţe. Noi, cei de astăzi, suntem nişte pigmei ai gândirii în comparaţie cu inteligenţele Antichităţii; textele sanscrite povestesc despre nave spaţiale, raze laser, bombe nucleare[58], minuni sofisticate ce depăşesc capacităţile orgolioasei noastre ştiinţe; astralii au trăit şi au iubit pe Pământ într-o renaştere strălucitoare şi sclipitoare, punând în umbră plictisitoarea noastră societate contemporană. Cum îndrăznim să-i privim de sus pe aceşti oameni din trecutul îndepărtat şi să le categorisim oasele drept ale unor maimuţe mai evoluate? Miracolul cosmic al acestor civilizaţii încă mai străluceşte de-a lungul secolelor întunecate, pentru a inspira sufletele noastre

căutătoare, urmărind astăzi cu disperare adevărul. Evoluţia omenirii este un mister încă nerezolvat; istoricii preocupaţi de domeniul socialului au redactat cronologii convingătoare, pedant documentate, bogat ilustrate, demonstrând, în urma unor raţionamente impresionante, evoluţia omului de la colibe la sălile de bingo, de la suliţe la bombe atomice. Profesorii, la fel ca oamenii politici, au fost încântaţi să proclame că noi înşine am fi cea mai nobilă lucrare a naturii, încoronarea glorioasă a mileniilor de progres. Toţi marii bărbaţi ai trecutului, războaiele sângeroase, crudele suferinţe, flacăra inspiratoare a geniului, resemnarea răbdătoare a sărăciei, întreaga influenţă colosală a religiei, a artei şi a ştiinţei au culminat în supraomul ce stăpâneşte astăzi Pământul nostru. Natura, Evoluţionismul divin, a produs, după milenii de încrucişări şi nenumărate eşecuri, cel mai recent model de homo sapiens, supravieţuirea celor mai bine adaptaţi, a eului nostru mândru.

Dar suntem noi oare cu adevărat superiori? Oare acei demagogi din Atena şi Sparta care au purtat războiul din Pelopones erau mai prejos decât oamenii politici din America şi Rusia, care se dispută pe seama războiului din Vietnam? Englezii de astăzi şi-o imaginează pe regina Boadiceea drept o sălbatică pictată cu vopsele din plante, deşi, după cum spun Tacit**59** şi Dio Cassius**60**, duşmanii săi au descris-o drept o femeie foarte cultivată. Ei ne-au relatat

cuvântările sale patriotice, de un idealism aprins, inspirate de o nobleţe a spiritului ce o identifică drept cea mai mare regină ce a condus vreodată Britania, chiar dacă a fost uitată. Ce rege sau regină îi va însufleţi din nou pe englezi peste 2000 de ani?

Oare umanitatea progresează sau degenerează[61]? Adepţii teoriei evoluţioniste vor să ne facă să credem că poeţii Epocii Bronzului, cei care au creat *Rig Veda*, constructorii templelor egiptene, bijutierii ce au şlefuit diadema reginei Shubud din Ur, astronomii chinezi, arhitecţii din Tiahuanaco s-au dezvoltat din oamenii-maimuţă. Dacă ar fi adevărat, de câte milenii ar fi fost nevoie înainte ca omul să fi învăţat singur minunatele concepte ale moralităţii, tehnicile de construcţie prelucrarea metalelor preţioase, planurile subtile ale cerurilor, matematica sistematizării oraşelor, când în timpul a câteva mii de ani, de când cunoaştem istoria, unele popoare primitive abia dacă s-au mişcat din bordeiele lor de lut? Chiar şi cele câteva relicve mutilate şi greşit interpretate ale trecutului îndepărtat care au ajuns până la noi ne demonstrează fără urmă de îndoială că omul se poate lăuda cu o vechime deosebită. În timpul unor epoci atât de lungi trebuie să se fi întâmplat multe minuni; legende vechi povestesc despre un Ev de Aur când Zeii înaripaţi coborau pe Pământ pentru a-şi transmite învăţăturile umanităţii. O mare parte din înţelepciunea Antichităţii a fost, cu siguranţă,

inspirată de alte planete.

Arheologii caută originile omului în noroi, noi cercetăm cu ochi strălucitori stelele pentru a ne găsi casa.

Capitolul IV
LEMURIA

Geologii consideră că în urmă cu două sau trei mii de milioane de ani, după ce suprafaţa Pământului se răcise, întregul uscat forma un singur continent numit Pangea, într-un ocean unic numit Panthalassia. Tensiunile din litosferă au desfăcut Pangea în două ramuri separate de o vastă mare mediteraneană numită Tetis: Laurasia cuprindea actuala Americă de Nord, Europa, Asia de Nord şi Centrală, iar Gondwana includea America de Sud, Africa, Antarctica, India şi Australasia[62]. De-a lungul veacurilor, Gondwana, pustiită de violente schimbări de climă şi zguduită de presiunea subterană, sfâşiată de gheţari iar apoi acoperită de vaste păduri luxuriante, se crapă în cele din urmă în zonele fisurate, poate şi din cauza oscilaţiilor radiaţiilor cosmice şi a expunerii la curentul de protoni venit dinspre Soare, care slăbea câmpul magnetic protector al Pământului. Imense porţiuni de scoarţă se separau lent, alunecând pe magma vâscoasă de dedesubt; America de Sud s-a îndepărtat de Africa; în sud, Lemuria a existat probabil timp de 140 milioane de ani, după care, fisurat de explozii, continentul s-a scufundat în Pacific, lăsând la suprafaţă numai vârfurile munţilor, care au format insule. Antarctica a fost mult timp acoperită de o vegetaţie luxuriantă, acum concentrată în straturile de cărbuni; vechea hartă a lui Piri Reis

înfăţişând conturul coastelor de sub structurile vizibile ale gheţii sugerează posibilitatea ca imensa calotă de gheaţă să nu fie mai veche de câteva zeci de mii de ani, formarea ei datorându-se probabil unui cataclism cosmic relativ recent, ce ar fi modificat brusc clima şi ar fi schimbat violent poziţia axei Pământului.

Excentricităţile orbitei sateliţilor artificiali ne demonstrează acum că Pământul prezintă convexităţi şi concavităţi, cu zone marcate de o gravitate mărită sau scăzută. Acest fapt sugerează prezenţa unor surse de curenţi – ascendenţi şi descendenţi – de rocă aprinsă, aflaţi în legătură atât cu celulele convectoare de magmă lichidă de sub scoarţa Pământului, cât şi cu miezul central de fier**63**. Studierea fundului oceanului a relevat existenţa unor imense creste muntoase şi depresiuni. Seismografele înregistrează o activitate intermitentă, demonstrând că planeta noastră nu e rigidă şi statică, aşa cum se credea în general, ci supusă unor schimbări surprinzătoare, accentuate de presiunea internă şi de fluxul variabil al razelor cosmice (flux intensificat periculos de curentul de protoni venit din Soare cu o viteză de milioane de mile pe oră). Schimbările care au loc în Soare induc (prin fenomenul de rezonanţă) oscilaţii în tensiunile electrice ale Pământului, provocând mişcări ale structurii sensibile a planetei. Poate că vechea artă a astrologiei era mai mult decât o superstiţie? Geofizicienii de la Cambridge au descoperit că, la

diverse intervale de timp în trecut, câmpul magnetic al Pământului s-a inversat, polii magnetici schimbându-şi poziţia de la Nord la Sud. Ultima modificare, de acum 700.000 de ani, a fost însoţită de dispariţia unor specii de mici creaturi marine şi poate şi de moartea bruscă a multor oameni şi animale, lăsând în urma ei doar câţiva bărbaţi şi femei care să pună din nou bazele civilizaţiei. Sau făcut speculaţii în legătură cu posibilitatea ca o răsturnare similară să fi fost cauza dramaticei şi inexplicabilei dispariţii în masă a reptilelor gigantice, acum aproximativ 65.000.000 de ani. În urma cercetării magnetice a fundului oceanelor, a fost făcută o descoperire cu adevărat extraordinară. Pe zone foarte întinse, stâncile de pe fundul oceanului par a fi magnetizate în straturi alternative de polaritate normală şi inversată, pe care Sir Edward Bullard, profesor de geofizică la Cambridge, în cursul său susţinut la Royal Society în 1967, le-a asemănat cu nişte zebre. Înregistrările de pe bandă indică faptul că în perioade geologice recente modificările magnetice au devenit mai frecvente. Aceste dovezi sprijină teoria „dinamului” a lui Sir Edward cu privire la câmpul magnetic al Pământului şi sugerează posibilitatea ca dinamul să fie instabil. Câte o structură simetrică de fâşii se întinde pe fiecare latură a unui gigantic sistem de falii trecând prin mijlocul Atlanticului, în Pacific şi mai departe; aceste ultime descoperiri par a confirma dovezile existenţei continentelor

pierdute, Atlantida şi Lemuria. Paul Dirac, câştigător al premiului Nobel, sugera, în 1931, existenţa unor particule cunoscute sub numele de monopoli magnetici – polii magnetici nord şi sud existând independent unul de altul, ca asocieri de particule subatomice, în contradicţie cu dogmele fizicii tradiţionale. Confruntarea acestor particule opuse ar conduce la anihilarea lor reciprocă. Aceşti monopoli, produşi probabil în momentul iniţial al creării universului, acum mii de milioane de ani, şi acceleraţi de enormele câmpuri magnetice ale spaţiului, ar putea veni în contact cu Pământul prin intermediul puternicelor raze cosmice; o ploaie de monopoli nord sau sud, cu o frecvenţă de numai unul pe centimetru pătrat pe secundă, ar putea anula câmpul magnetic al Pământului sau chiar l-ar putea inversa, provocând mutaţii bruşte şi dezastruoase ale speciilor umane şi animale**64**.

Într-o conferinţă susţinută la Newcastle, s-a prezentat teoria că Pământul s-ar extinde lent, ca un balon; pe un glob de dimensiunile a jumătate din Pământul nostru de astăzi continentele s-ar îmbina aproape perfect împreună; poate că în existenţa sa lungă de 4500 milioane de ani planeta şi-a dublat volumul**65**. Această extindere s-ar putea datora unei slăbiri a forjelor gravitaţionale care ţin Pământul la un loc, ducând şi la o extindere a orbitei Pământului şi la o prelungire lentă, dar constantă a anului – teorie propusă iniţial de profesorul P. Dirac şi (s-ar părea)

confirmată de extrem de sensibilele ceasuri cu cuarţ. În numărul din iunie 1967 al revistei *Nature*, dr. F. Machado din Lisabona sugera posibilitatea câmpului gravitaţional al Pământului de a pulsa lent, făcând ca Pământul să se mărească şi să se micşoreze alternativ, pe parcursul perioadelor geologice. Dovezile geologice pun clar în evidenţă alternanţa perioadelor cu climă răcoroasă şi oceane aflate în reflux (când Pământul se dilată) cu cele cu o climă mai caldă şi oceane în plin flux (când Pământul se contractă). În prezent, Pământul pare a fi într-o stare de dilatare maximă şi trebuie să urmeze o perioadă de contracţie.

Unii vizionari pretind că foarte curând Pământul nostru va suferi convulsii puternice, polii îşi vor schimba poziţia şi civilizaţia noastră va fi distrusă. Ce s-a mai întâmplat, se va întâmpla din nou. Poate că extratereştrii, supraveghind Pământul nostru timp de milioane de ani, şi-au transmis învăţăturile locuitorilor unor continente care acum zac pe fundul oceanului.

Cataclisme devastatoare au mai avut loc şi înainte. „Teoria lume-gheaţă” **66** a lui Hans Hoerbiger, oarecum discreditată de ştiinţa oficială, însă fără a-i fi fost demonstrată netemeinicia, afirmă că, în lunga sa existenţă, Pământul trebuie să fi avut cel puţin trei luni succesive, în diverse perioade, captate de gravitatea planetei; fiecare din aceşti sateliţi a evoluat pe o orbită în spirală, din ce în ce mai aproape de Pământ, rotindu-se în

jurul globului de câteva ori pe zi şi provocând maree imense, până când fiecare satelit s-a izbit de suprafaţa planetei. În timpul perioadelor intermediare, în care Pământul nu avea nicio Lună, s-au născut civilizaţii măreţe, distruse apoi de un nou cataclism, după ce atracţia gravitaţională a Pământului a capturat un alt rătăcitor prin spaţiu. Familiara Lună, al cărei zâmbet seducător îi ademeneşte pe cosmonauţii noştri, pare menită ca într-o zi să se prăbuşească peste capetele urmaşilor noştri îndepărtaţi, dacă nu cumva, asemeni lui Zeus nimicind balaurul cosmic, inginerii planetari ai Pământului vor distruge Luna înainte ca aceasta să se prăbuşească. Timp de nenumărate generaţii, cei preocupaţi de ştiinţele oculte (atât de des luaţi în derâdere) au păstrat amintirea acestor catastrofe enorme în vechea lor învăţătură, confirmată de legendele tuturor ţărilor Antichităţii, în cele din urmă, ştiinţa confirmă, aproape fără voie, evidenta realitate a acestor civilizaţii pierdute din trecut.

Majoritatea tradiţiilor antice sunt de acord că prima civilizaţie a Pământului a început în nordul îndepărtat, înainte ca o calotă de gheaţă să acopere întinderile arctice. Strămoşii divini ai omului au coborât din „Tărâmul Zeilor”, „Insulele Nepieritoare”, „Muntele Meru”, un lăcaş al luminii şi frumuseţii aflat dincolo de Polul Nord, extinzându-se vag spre cerul nordic, fapt ce sugerează colonizarea Pământului de către extratereştri**67**.

Misteriosul Nord i-a fascinat pe oamenii Antichităţii prin imaginea unei minunate regiuni sacre, locuite de magicieni care conduceau destinele omenirii – o amintire colectivă adânc înrădăcinată, provenind dintr-un trecut îndepărtat şi fermecat. Chinezii credeau că împăratul lor îşi trăgea puterile de la Zeul Dragon aflat în Celestul Pol Nord, simbol al unui rege venit din spaţiu; tronul imperial şi templul soarelui erau, de aceea, îndreptate cu faţa spre Sud, în timp ce credincioşii se închinau către Nord. Chinezii venerau constelaţia Ursa Mare, iar vecinilor de la Nord, din Siberia, ursul le inspira, de asemenea, o evlavie religioasă, de parcă animalul le-ar fi evocat o fiinţă într-un costum spaţial. În Papirusul lui Ani, ce face parte din *Cartea morţilor*, se afirmă că Cei Strălucitori şi Cei Sfinţi, aflaţi în spatele lui Osiris, se găseau dincolo de Coapsă sau constelaţia Ursa Mare de pe cerul Nordului. Se spune că holul de la intrarea în Marea Piramidă ar fi îndreptat spre Alfa Draconis, steaua polară în perioada construirii piramidei – fapt ce poseda o semnificaţie ocultă, construcţia fiind probabil ridicată pentru vizitatorii veniţi din stele. Când profetul Ezechiel plângea în exil, lângă apa Babilonului, şi-a înălţat ochii la cer şi s-a minunat de vârtejul ce venea dinspre Nord, asemeni unei roţi, purtând cu el fiinţe minunate, asemănătoare cu oamenii. Popoarele din Caucaz credeau că Simorgh înaripatul sau calul cu 12 picioare al lui Huşenk, constructorul legendar al Babilonului şi

Ispahanului, zbura spre Nord, peste cercul arctic, spre un continent minunat. Zeus şi Mercur coborau în zbor în regatul grec de pe muntele Olimp, simbolizând Nordul. Odin, cu escorta sa de zei norvegieni şi frumoase valkirii, călătorea prin cer spre ţinutul fabulos numit Asgard. Britanicii asociau Nordul cu Poporul Ursului, sugerând fiinţe cereşti posesoare ale unei înţelepciuni divine. Pieile Roşii şi eschimoşii adorau Spiritele Strălucitoare din cerurile nordice care coborau în corăbii de lumină pentru a le aduce binefaceri. Astăzi, ecourile fascinante ale acestor tradiţii se manifestă la copiii din întreaga lume, atunci când îl roagă pe Moş Crăciun să vină în zbor, din ţinuturile nordice, în sania sa trasă de reni şi să le aducă darurile cerute. O asemenea credinţă copilărească, mai puternică în mintea celor mici decât orice religie, ar putea fi chiar o amintire înceţoşată a acelor zile îndepărtate când fiinţe binefăcătoare coborau în zbor de dincolo de Polul Nord. Această fascinaţie universală pentru Polul Nord ne miră doar dacă nu ne dăm seama că OZN-urile observate în zilele noastre apar dinspre Nord, probabil printr-un culoar polar al centurilor de radiaţii Van Allen, strălucirea lor uluitoare provocând revelaţii cu privire la vechile tradiţii populare. Cei dintr-al doilea ciclu**68** al umanităţii au trăit în Hiperboreea, dincolo de vântul Nordului, pe continentul circumpolar ce formează astăzi Groenlanda, Islanda, Nordul Norvegiei, Suedia şi coasta arctică a Siberiei. Grecii credeau

că dincolo de ţinutul învăluit în ceţuri al cimerienilor înflorea o ţară întotdeauna însorită, populată de Nemuritori aflaţi într-o stare de fericire perfectă, unde lui Apollo îi făcea plăcere să locuiască timp de 6 luni pe an. Poeţii clasici cântau nostalgici Ţinutul binecuvântat al Primăverii. Doar câţiva mari eroi s-au aventurat în Hiperboreea, căci în acest tărâm minunat nu se putea ajunge nici pe uscat, nici pe mare, ci doar zburând pe cer. În aer se auzeau perpetuu cântece şi se dansa mereu, căci boala şi tristeţea nu erau cunoscute aici, iar toţi acei oameni sacri se încălzeau la soare într-o tinereţe eternă. Asemenea poeme ale Hiperboreei, la fel ca legendele Evului de Aur, reiau unele amintiri foarte vechi, căci în timpuri îndepărtate regiunea avea o climă subtropicală, cu mult înainte că Era glaciară să o îngheţe, transformând-o într-un ţinut sălbatic. Această transformare, la rândul ei, sugerează producerea, în urmă cu milenii, a unei catastrofe cosmice sau izbucnirea unui conflict titanic. Geologii susţin povestea spusă lui Herodot de către preoţii egipteni, cum că Pământul nostru şi-ar fi modificat de mai multe ori axa. Încă se mai resimte nostalgia pentru Nord. Peste secole, Homer a povestit despre Ulise**69**, care, rătăcind departe de Troia, a fost aruncat pe ţărmul unei ţări minunate numite Feacia, aflată, se spune, în preajma modernului Oslo; aici eroul a trăit împreună cu frumoasa Nausicaa, fiica regelui Alcinous, într-un palat uriaş împodobit cu toate

splendorile epocii bronzului. Astăzi unii cercetători pretind că acel paradis de dincolo de Nord ar fi existat într-adevăr şi sunt surprinzător de convinşi că ar fi vorba de Agharta, o civilizaţie avansată din interiorul propriului nostru Pământ, adăpost al zeilor şi al navelor spaţiale. „Regii divini au coborât şi i-au învăţat pe oameni ştiinţele şi artele, căci omul nu mai putea trăi în ţinutul său originar, care se transformase într-un tărâm mort şi îngheţat”. (Cartea a VI-a, Comentarii la *Cartea lui Dzyan*) **70**.

După cataclismul care a distrus Hiperboreea şi i-a prins pe mamuţii siberieni în enorme blocuri de gheaţă, cel de-al treilea ciclu al omenirii s-a stabilit pe un puternic continent, cunoscut de cei preocupaţi de ştiinţele oculte drept Lemuria sau Mu; acest continent acoperea, în urmă cu milioane de ani, cea mai mare parte a Oceanului Pacific, în Nord până la munţii Himalaya şi învecinându-se cu întinsa mare interioară a Asiei, în Sud până în Australia şi Antarctica, în Vest până în America, în Est până în Filipine, cuprinzând astfel aproape întreg Pământul. Pe tot parcursul existenţei sale, uscatul a fost zguduit de erupţii vulcanice, sfărâmându-se în cele din urmă în insule care s-au scufundat pe fundul mării. Se crede că primii lemurieni**71** – monştri semiumani cu o statură gigantică – ar fi existat în epoca reptilelor şi a ferigilor uriaşe. Această afirmaţie e contestată de paleontologi, totuşi Charles Fort şi alţii citează documente privind găsirea unor blocuri de metal

prelucrat în interiorul unor straturi de cărbune sau încastrate în rocă dură – probe ce sugerează desfăşurarea unor activităţi umane în urmă cu atâtea epoci geologice. Lângă Bryton, pe râul Tennessee, au fost găsite urme de paşi imprimate în stâncă, inclusiv urma unui călcâi uman lung de 33 de cm. În 1924, expediţia condusă de Doheny în Marele Canion a descoperit un petroglif remarcabil înfăţişând un dinozaur din specia Tiranosaurus Rex stând ridicat, sprijinindu-se în coada sa deosebit de puternică şi cu botul enorm căscat. Dinozaurii trăiau în mlaştini, iar oamenii de ştiinţă afirmă că acest canion n-a mai fost acoperit de ape de 40 milioane de ani. Fierul ce s-a prelins din pietre a format un acoperământ protector, dovadă concludentă a vârstei sale fantastice. În canionul Hava Supai din apropiere s-a găsit, săpată în stâncă, imaginea unei fiinţe umane gigantice luptându-se cu un mamut, şi această descoperire fiind, evident, deosebit de veche. În California şi Arizona au fost dezgropate scheletele unor giganţi de 3 m şi jumătate, având 6 degete la picioare, ce ar putea reprezenta vizitatori veniţi de pe o altă planetă sau o rasă umană foarte veche, în urmă cu milioane de ani**72**.

Stanţele lui Dzyan afirmă că Sanat Kumara, Logosul din Venus, a coborât pe Pământ împreună cu discipolii săi într-o navă spaţială enormă, pentru a-l îndruma pe omul primitiv pe calea civilizaţiei: „Atunci, cu un urlet atotputernic al

coborârii rapide de la înălţimi nemăsurabile, înconjurată de mase de foc arzând ce umpleau cerul cu limbi de flăcări mişcătoare, nava Stăpânilor Flăcării sclipi în tăriile cerului. S-a oprit deasupra Insulei Albe care se întinde în Marea Gobi. Era verde şi lucitoare, căci cei mai frumoşi boboci de pe pământ îşi ofereau cele mai mândre flori pentru a-şi întâmpina Regele[73]”. Marea Insulă Albă, cu oraşul său fantastic Shamballah – cel mai sacru centru spiritual al Pământului acum un milion de ani –, a înflorit în mijlocul unor păduri tropicale luxuriante, într-o minunată civilizaţie ce se întindea până în Australia. Acum vastul lac ce scălda pe vremuri graniţa munţilor Himalaya a secat, devenind deşertul Gobi, numit de chinezi „Hanhai” – „marea secată”. Fiii blonzi ai zeilor erau magi învăţaţi de către maeştrii de pe Venus. Oraşul mistic Shamballah era legat prin tuneluri de sanctuare risipite în întreaga lume. În 1959, o expediţie ruso-chineză condusă de cunoscutul paleontolog chinez Chou-Ming-Chen[74] a găsit o urmă calcinată de pas în pereţii de stâncă. Legendele spun că sub nisipurile mişcătoare se ascund comorile unei civilizaţii uluitoare.

Zoologul Philip L. Sclater consideră că lemurii, maimuţe cu faţă de câine ce se găsesc în toate ţinuturile aflate pe malul Oceanului Indian, ar fi fugit din patria lor, acum dispărută (un ţinut abrupt care se întindea din Antarctica până în India şi pe care el îl numeşte Lemuria). Pagini

literare asiatice din cele mai vechi conţin referiri la acest continent pierdut. Poemele *Purăna*, scrise într-o limbă acum uitată şi traduse în urmă cu secole în sanscrită, amintesc de zei şi eroi ai preistoriei îndepărtate. Numele magice „Sveta-Dwipa" („Ţara Sfântă") şi „Hiranya-Dwipa" („Ţara de Aur"), volumul persan *Shah Namah* („Cartea Regilor"), toate amintesc încă de acea veche civilizaţie pe care în Sud sumerienii o numeau „Dilmun", iar cartea tibetană *Bardo Thödolo* descria ca aparţinând unor ţinuturi legendare**75**. Pe insule izolate din Pacific oamenii povestesc aceeaşi istorie a strămoşilor care sălăşluiau pe un mare şi minunat continent, scufundat în ocean în urmă cu milenii. Se spune că primii locuitori ai Lemuriei erau androgini, fiinţe bisexuate ce se reproduceau printr-o modalitate necunoscută; după câteva milioane de ani, au evoluat până au devenit bărbaţi şi femei, urmând reproducerea naturală. Platon aminteşte de această tradiţie, dintre cele mai vechi, în dialogul său *Banchetul***76**. El îl citează pe marele poet comic Aristofan atunci când explică modul în care primele fiinţe de pe pământ erau androgini, bărbaţi şi femei în acelaşi timp: „Forţa şi puterea lor erau teribile, aveau gânduri orgolioase şi acestea i-au făcut să atace zeii". Meditând, Zeus a descoperit o modalitate de a le înfrânge insolenţa; i-a împărţit în două. De atunci, fiecare jumătate bărbătească şi femeiască îşi petrece întreaga existenţă căutându-şi perechea.

De-a lungul atâtor epoci, statura lemurienilor a scăzut de la 3 m şi jumătate până la aproximativ doi metri înălţime. În general, semănau cu pieile roşii din zilele noastre, deşi pielea lor avea o vagă nuanţă albăstrie[77]. Lemurianul tipic avea un cap disproporţionat de mare, cu o frunte foarte înaltă, în centrul căreia se afla o protuberantă de mărimea unei nuci, cunoscută drept „Al treilea ochi" – semn al unor puteri psihice deosebit de dezvoltate, întrucât acest popor cultiva telepatia şi cel de-al şaselea simţ, conştiinţa cosmică, aflată în stare latentă la oamenii de azi. Învăţătorii din Venus aveau să dezvăluie iniţiaţilor din Lemuria adevărurile Cosmice împărtăşite lor de către Marile Suflete de pe Sirius, care fuseseră probabil inspirate, la rândul lor, de fiinţe iluminate din galaxii încă şi mai avansate, înţelepciunea lor sublimă avea să formeze doctrina secretă a Indiei şi Tibetului, păstrată ulterior în misterele Egiptului, Babilonului şi Greciei şi în învăţăturile esoterice aflate la baza multor religii orientale şi occidentale. Marile Inteligenţe Spaţiale presupuneau că Dumnezeu, Absolutul, deşi e perfect, are nevoie de o perfecţiune mai profundă, astfel încât visul său generează existenţa unui şir nesfârşit de universuri, fiecare din acestea fiind condiţionat de caracterul celui dinaintea sa, astfel încât El să poată învăţa indirect, prin intermediul experienţei tuturor creaturilor, al oamenilor, al spiritelor de pe toate planetele, în toate planurile Creaţiei Sale. Omul are nevoie de Dumnezeu; ceea

ce e cel mai uluitor e că Dumnezeu are nevoie de om, altfel nu l-ar fi creat. Inteligenţele cele mai luminate pretind că Absolutul creează continuu şi adăposteşte în mintea sa nenumărate universuri, aflate în diverse stadii de evoluţie, într-o curgere nesfârşită de zile şi nopţi cosmice. Absolutul începe fiecare zi cosmică implicându-şi gândirea în miliarde de forme, până la cele mai ordinare vibraţii ale materiei. Când involuţia e completă, începe evoluţia. De-a lungul a nenumărate epoci, materia evoluează, luând forme din ce în ce mai pure şi mai complexe, diluându-se treptat până devine spirit pur, întorcându-se la Dumnezeu, care apoi meditează la această experienţă în timpul nopţii cosmice, când nu există nimic. După o lungă perioadă de inactivitate în acea zonă, Absolutul creează un nou univers, apoi se odihneşte timp de epoci nesfârşite, ce depăşesc înţelegerea umană[78]. Oamenii educaţi din Lemuria şi-au dat seama, în urma descoperirilor făcute de propriii lor savanţi, confirmate de dezvăluirile Maeştrilor Venusieni, că Pământul nu e nici centrul creaţiei, nici singura preocupare a lui Dumnezeu, ci doar un fir de praf în vastul univers spaţio-temporal şi că universuri de diverse dimensiuni coexistă cu al nostru, toate fiind, la rândul lor, dedublate într-un posibil univers de antimaterie. Lemurienii ar fi fost uimiţi, ba chiar scandalizaţi de ideea că însuşi Creatorul, cel care-şi imaginează şirul infinit de universuri, ar putea intra cumva în propriul său vis cosmic, coborând pe minusculul nostru Pământ

– ai cărui atomi sunt până şi ei o manifestare a dumnezeirii – şi participând la organizarea vreunui trib primitiv căruia, peste secole, să-i trimită acestuia propriul fiu pentru a fi crucificat. O asemenea idee n-ar fi avut nicio logică. Conştienţi de prezenţa extratereştrilor în mijlocul lor, lemurienii ar fi acceptat posibilitatea ca un venusian să fie interesat de lumânarea unor popoare înapoiate; chiar şi aşa, ne îndoim că ar fi profeţit că vreun extraterestru s-ar putea întrupa pe Pământ, pentru a muri în chinuri şi a salva umanitatea, când era evident că omul nu putea fi salvat decât după nenumărate reîncarnări, căutând iluminarea de la Dumnezeu, care îi inspira sufletul.

Poate că religiile exoterice i-au idolatrizat pe minunaţii lor învăţători venusieni drept zei şi le-au acordat în mod vag meritul creării universului. Astfel, cultul Tatălui Ceresc, „Care eşti în ceruri”, se confundă în mod inevitabil cu adorarea lui Dumnezeu, a Absolutului în care trăim, ne mişcăm şi ne avem fiinţa. Această confuzie între Dumnezeul Creator şi „Zeul”-extraterestru a încurcat încă de atunci teologia şi religia. Abia acum, în epoca noastră spaţială, ne dăm seama de diferenţă. Credinţa în Dumnezeu, în Mintea Divină, le-a inspirat lemurienilor o puritate a gândirii ce depăşeşte dogmele religiei formale, o convingere sublimă că ei, împreună cu fiecare insectă şi fiecare stea, erau moştenitorii unui univers măreţ şi glorios.

Viaţa însemna bucurie, moartea o odihnă binecuvântată în Ţinuturile Astrale, până când sufletul se năştea din nou pentru o nouă experienţă. Viaţa avea o semnificaţie dinamică, copiii din Mu preţuiau fiecare moment al unei existenţe bogate, aflaţi mereu în legătură cu minunata vibraţie spirituală emanată de creatorul lor, simbolizat de Soare. Lemurienii credeau că trupul şi mintea nu reprezintă cu adevărat individul, ci sunt doar instrumente ale sufletului. Ei erau învăţaţi să cultive un rafinament delicat al minţii într-un trup desăvârşit dezvoltat, să trăiască şi să se bucure de cele mai subtile plăceri, într-o armonie perfectă cu mintea cosmică. Bărbaţii erau de culoarea soarelui la răsărit, perfect construiţi, asemeni unor zei, iar femeile, blonde şi graţioase, posedau o cunoaştere paranormală ce le permitea să adopte o perspectivă feminină asupra lucrurilor, depăşind logica ştiinţifică; goliciunea nu era ruşinoasă, deşi tuturor le plăceau culorile exotice, trădând o personalitate vie. Actul sexual reprezenta o răscumpărare spirituală de la Divinul Androgin, căsătoria era o legătură sacră în care soţii se implicau doar după multe luni de încercări severe, iar divorţul era necunoscut. Din moment ce moartea însemna înălţarea spre tărâmuri mai nobile, lemurienii îşi hotărau singuri momentul acestei tranziţii şi puteau muri atunci când doreau. Deseori naşterea era întâmpinată cu tristeţe, din moment ce sufletul cobora, dintr-un plan mai înalt, pentru a-şi trăi existenţa

pământeană. Viaţa lemurienilor era departe de a fi perfectă – lumea în care trăiau era pustiită de cataclisme care, evident, îi îndurerau şi îi dezamăgeau – dar oamenii ştiau cine sunt şi de ce trăiesc, sufletul li se bucura în glorioasa aventură a pelerinajului lor cosmic, reîncarnându-se, în nenumărate vieţi succesive, pe Pământ şi pe alte planete, pentru a ascende către Dumnezeu.

Specialiştii în ştiinţe spaţiale din zilele noastre sunt intens preocupaţi de sclipirile unor noi cunoştinţe ce revoluţionează multe convingeri convenţionale. E foarte probabil ca lemurienii, în urma vizitelor făcute pe Venus şi pe alte planete, să fi dobândit o înţelepciune stranie şi minunată la care noi nici nu visăm astăzi. Poate că sistemul solar a făcut parte dintr-o federaţie galactică, ale cărei Mari Inteligenţe puteau comunica cu fiinţe încă şi mai avansate din alte galaxii, învăţând lucruri noi despre univers, pe care nici măcar ei nu le bănuiau. Astfel, lemurienii ar fi putut avea acces la cunoştinţe ce nu vor fi accesibile oamenilor timp de alte câteva milioane de ani, dacă nu vom porni şi noi în căutarea unor alte planete. Poate că lemurienii erau mai diferiţi de oamenii moderni decât suntem noi faţă de marţieni; astăzi ştim doar ceea ce ştim. De fapt, nu părem a şti foarte multe; e puţin probabil ca astăzi pe Pământ să existe mai mult de şase oameni capabili să comunice la nivel intelectual cu extratereştrii; pretinsele conversaţii cu extratereştrii, fie că e vorba de cele relatate de

Moise sau de Adamski, îi pun pe pământeni într-o poziţie complet secundară. Poveştile adepţilor din Antichitate, care operau la nivel mental pentru a face minuni, evocă imaginea vracilor din societăţile primitive de astăzi. Aceştia au uimit din când în când personalităţile noastre sofisticate, reuşind să controleze vremea şi acest fapt sugerează posibilitatea ca anticii să fi stăpânit o ştiinţă psihică pe care noi o redescoperim acum. Fizicienii susţin existenţa unor lumi de materie, cu vibraţii pe diferite frecvenţe, în acelaşi spaţiu ca şi lumea noastră, lumi analoge tărâmurilor eterice şi astrale despre care vorbesc de atâta timp cei preocupaţi de ştiinţele oculte; savanţii care studiază razele cosmice postulează acum existenţa unui univers de antimaterie al cărui timp pare a fi inversat, un univers faustic în care fiinţele călătoresc, cum ar veni, din viitorul nostru; astronomii, intrigaţi de existenţa quasarilor, se confruntă cu un tip complet nou de materie. Astăzi, nicio minte nu poate înţelege în întregime cea mai nouă concepţie elaborată de noi asupra universului. Toate aceste cunoştinţe esoterice şi multe altele încă nedescoperite ar fi putut fi cunoscute de către lemurieni în existenţa lor milenară: „Ei (lemurienii) au construit cetăţi enorme. Le-au construit din pământuri şi metale rare. Din fibrele vărsate (lava). Din piatra albă a munţilor (marmura) şi din piatra neagră (a focurilor interioare) şi-au sculptat propriile lor imagini, în mărime naturală şi asemănătoare, şi le-

au adorat”. (*Stanţele lui Dzyari*) **79**. Casele, construite în principal din lemn de sequoia, erau înalte şi rectangulare, cu acoperişul proiectat mult în afară, pentru a arunca cât mai multă umbră, din moment ce strălucirea şi arşiţa soarelui, intensificate de căldura provenită de la solul vulcanic, puneau deja probleme deosebite lemurienilor, cărora cutremurele de pământ le erodau imperiul. Palate gigantice şi temple construite dintr-o piatră neobişnuit de dură au rămas în picioare, în ciuda ravagiilor timpului – rămăşiţe ale unor clădiri uriaşe încă mai sunt risipite, părăsite şi uitate prin ţinuturile sălbatice din Americi, din India şi Asia, colonii ale Lemuriei care nu au fost zguduite de cataclism. Aur şi argint**80** erau din belşug şi erau folosite pentru ornamente şi nu pentru bătut monezi; întrucât diamantele, datorită abundenţei lor, nu erau mai preţioase decât sticla, podoabele cele mai valoroase le reprezentau penele rare, strălucitor colorate. Clădirile nu erau aglomerate în oraşe, arhitectura lor luminată de soare sclipea în mijlocul unei vegetaţii luxuriante. Transportul se făcea în principal pe apă. Lemurienii erau excelenţi marinari**81**, care şi-au fondat aşezări în întreaga lume, caracterizate de lucrări gigantice în piatră. Treptat, au constituit un imperiu al Soarelui ce a cuprins întreaga lume şi ai cărui oameni vorbeau o limbă comună, mayax, limbă aglutinată care a stat la baza sumerienei şi a chinezei.

Savanţii de pe Mu, inspiraţi de învăţătorii lor de pe Venus, au studiat forţele vibratorii, dezvoltând ştiinţa radiaţiilor, bazată pe energiile solare şi cosmice. Astfel îşi luminau şi încălzeau casele şi furnizau energie unor industrii minore; cunoaşterea profundă a bijuteriilor i-a familiarizat cu uimitoarele proprietăţi ale semiconductorilor şi ale razelor laser. Lemurienii erau cunoscuţi şi pentru lumina lor rece, care ardea în lămpi timp de secole. Navele şi avioanele erau propulsate de o formă de energie nucleară. Probabil că savanţii lemurieni au învăţat de la extratereştri secretul utilizării energiei cosmice pentru navele spaţiale, secret pe care se pare că l-au lăsat moştenire Indiei antice.

Colonelul James Churchward, care şi-a închinat întreaga viaţă studierii templelor şi relicvelor vechilor civilizaţii orientale, a descris aparatele de zbor ale hinduşilor, de acum 15.000 până la 20.000 de ani, şi a pomenit de: „... un desen şi instrucţiile de construire a unui aparat de zbor şi a mecanismului acestuia, alimentare, motor etc. Energia e captată din atmosferă într-un mod foarte simplu şi necostisitor. Motorul seamănă într-un fel cu turbina din zilele noastre, adică fluidul circulă dintr-o cameră în alta până când este evacuat. Dacă este lăsat, va continua să funcţioneze până când se vor uza rulmenţii. Aceste nave s-ar putea roti continuu deasupra pământului, fără să fie niciodată nevoite să aterizeze, până când li s-ar uza mecanismele.

Energia e nelimitată sau limitată doar de rezistenţa metalelor. Am găsit diverse documente în care se vorbea despre zboruri acoperind, potrivit hărţilor noastre, între 1.000 şi 3.000 mile” **82**. Tradiţiile populare sugerează că în epocile trecute au existat călătorii spaţiale între Pământ şi Venus, deşi civilizaţia terestră era mult inferioară minunilor acelei planete fermecătoare; legende mai târzii, răspândite în întreaga lume, povestesc toate că pământenii s-au răzvrătit împotriva zeilor din spaţiu şi au pornit un război aerian, folosind arme devastatoare. Stâncile antice găsite în Yucatán şi India lângă hieroglife, pe care sunt gravate cruci, cercuri şi zvastici – recunoscute de către iniţiaţi drept simboluri universale ale forţelor cosmice –, toate demonstrează că savanţii lemurieni erau, în anumite domenii, mai avansaţi decât ai noştri şi că stăpâneau radiaţiile fundamentale, pe care fizicienii noştri abia le descoperă. Având asemenea puteri la dispoziţie, pare foarte probabil ca lemurienii să fi inventat dispozitive bazate pe radiaţii care să depăşească cunoştinţele noastre actuale. Zborurile spaţiale, aeronauţii şi războiul nuclear necesită multe tehnici auxiliare, logistice, medicale şi electronice. Abia acum, când contemplăm uimiţi promisiunile extraordinare ale propriei noastre tehnologii spaţiale, ne putem imagina realizările fabuloase ale celor de pe Mu după mii, poate chiar milioane de ani de civilizaţie inspirată de Venus.

Intuirea legilor cosmice le-a permis

lemurienilor să perceapă sensibila conştiinţă a Naturii; au cultivat Pământul ca pe o grădină botanică şi au stabilit o relaţie simpatetică cu animalele, pe care le considerau un grup cu un singur suflet, aşteptând să se încarneze ca oameni. Dr. George King, care pretinde că e inspirat de maeştrii cosmici, ne-a dezvăluit că Lemuria era împărţită în două tabere diferite, Magii Albi şi Magii Negri. Mergând pe calea fatală deschisă de savanţii malefici de pe Maldek (planeta dintre Marte şi Jupiter pe care, cu sute de mii de ani în urmă, au făcut-o să explodeze în mii de fărâme de asteroizi), Magii Negri au studiat forţa titanică a atomului şi, în cele din urmă, au distrus Lemuria**83**. Înaintea distrugerii continentului, cei aleşi au fost evacuaţi, folosind nave spaţiale de pe Marte şi Venus, la fel cum avea să se întâmple, peste milenii, şi cu urmaşii lor din Atlantida. Poate că şi cei iniţiaţi acum, aproape de sfârşitul secolului nostru, vor fi salvaţi de extratereştri atunci când şi civilizaţia noastră va fi ameninţată cu distrugerea nucleară**84**.

Distrugerea Lemuriei a fost, probabil, un proces de durată, prelungindu-se timp de secole. Continentul a fost mistuit treptat de focurile subterane şi alunecările de teren, până când un ultim cataclism n-a mai lăsat decât vârfurile munţilor, formând un lanţ de insule la suprafaţa mărilor Sudului. Prevăzând sfârşitul iminent, cei iniţiaţi în înţelepciunea sfântă au emigrat în Atlantida, America, India şi China, unde au păstrat

învăţăturile cosmice ale maeştrilor lor venusieni prin intermediul unor frăţii mistice, făcând publice unele doctrine exoterice pe care masele să le înţeleagă drept religii populare. Tăbliţele de piatră şi inscripţiile pe stânci găsite în cele două Americi încă mai dovedesc şi acum influenţa larg răspândită a Lemuriei. Mineralogul William Niven a găsit, printre casele dărâmate şi templele acoperite cu cenuşă, sute de glifuri pietrificate dedicate lui „Mu, patria mamă, tărâmurile din Vest". Tăbliţe ciudate înfăţişează cercul înaripat care, peste secole, în Egipt şi în Babilon, va deveni simbolul Zeilor Cerului, evident extratereştri. Colonelul James Churchward[85] a studiat documentele americane antice, cum ar fi *Manuscrisul Troano*, o veche carte maya redactată în Yucatán, cu o vechime între 1500 şi 3.000 de ani sau *Codexul Cortesian*, aparţinând, probabil, aceluiaşi templu. Tot el a făcut referiri la un document dintr-un vechi templu budist din Lhasa şi la unele documente găsite de Le Plongeon în Yucatán. Toate par a confirma afirmaţiile făcute în sanscrita clasică, menţionând acel glorios imperiu al Soarelui distrus în Pacific cu atâta timp în urmă.

Popol Vuh, cartea sfântă a mayaşilor quiché, vorbeşte de o civilizaţie infinit de veche care cunoştea nebuloasele şi întregul sistem solar, afirmând că prima rasă de oameni era capabilă să acumuleze orice tip de cunoştinţe. Ei au examinat toate cele patru colţuri ale văzduhului, cele patru puncte cardinale ale firmamentului şi suprafaţa

rotundă a Pământului86.

În California cea încă plină de mistere, în jurul muntelui Shasta, continuă să existe secte stranii care pretind a fi adevăraţii descendenţi ai supravieţuitorilor de pe continentul scufundat. Comunităţile lor sunt învăluite în mister; susţin că sunt vizitaţi de nave argintii venite din spaţiu şi fac aluzie la sisteme de comunicaţii (realizate prin intermediul unor lungi tuneluri) prin care iau legătura cu lemurienii – civilizaţie minunată locuind în chiar adâncurile pământului. O parte a înţelepciunii lemuriene, primită din spaţiu, a ajuns în Europa din Atlantida. Principalele influenţe au pătruns probabil din India, Egipt şi Babilon. Se crede că nacaalii – fraţii sfinţi – ar fi adus scrierile sacre din patria mamă în India în jurul anului 70.000 î.Hr. Mai târziu, învăţătorii au format colonii în Egiptul superior şi în Sumer, în timp ce înţelepciunea lor a inspirat tradiţiile Babilonului, influenţând puternic iudaismul şi primele cărţi ale Bibliei, moştenirea religioasă a Vestului.

Mitologiile şi cronicile din India, Tibet, Egipt, Babilon şi insulele Pacificului, toate povestesc despre extratereştrii sosiţi în Orientul antic, supraoameni veniţi din ceruri, dinastii divine care au stăpânit pământul nostru în timpul Evului de Aur. Războiul din ceruri s-a purtat cu arme fantastice, au urmat cataclisme, o epocă barbară, apoi civilizaţia a fost reconstruită sub îndrumarea extratereştrilor veneraţi drept zei. Descoperirile recente făcute în legătură cu preistoria Europei

aruncă o lumină nouă asupra Epocii Bronzului, deşi puţinele documente scrise nu se pot compara cu literatura fascinantă a vechii Asii. Dacă studiem autorii clasici, observăm că există şi aici suficiente dovezi ale prezenţei extratereştrilor în Vestului antic, pe când lumea noastră era binecuvântată de Astralii veniţi din stele. Amurgul magic învăluie vechiul nostru Vest în mister, secretul său fiind păstrat cu sfinţenie în dispăruta Atlantida.

Capitolul V
ATLANTIDA

Sufletul Vestului antic stă de veghe în ceţurile vrăjite care ascund Antichitatea încă obscură; dincolo de larma Europei moderne se strecoară ritmurile tânguitoare ale unui trecut magic, ecouri vagi ale unor uitate tărâmuri de basm, zgomotul valurilor ameninţătoare, urmat de calmul mării după furtună. Desluşim măreţia unor imperii ajunse în amurg; zărim sclipirile unor regi de aur, viziunea ispititoarelor regine şi a templelor care ating cerul. Brusc, spuma oceanelor ia foc, totul se risipeşte până nu mai rămâne decât un vis; misterele uitate pier din amintirea noastră, rămânând doar întrebările chinuitoare. Pentru câteva momente, privim, muţi de uimire, dincolo de luminile strălucitoare ale lumii noastre materialiste, spre ţinuturile bântuite de vrăjitoare; o splendoare pe care n-o putem identifica ne luminează dorinţele secrete. Când emoţia recunoaşterii ne înfioară, iluzia se îndepărtează lent, lăsându-ne dezolaţi.

În vechiul Est, acele ţinuturi ale soarelui răsare ne umplu inimile de bucurie neţărmurită în faţa miracolului naşterii. Privim din nou cum zorile aurii încălzesc pământul adormit, readucându-l la viaţă, şi simţim cum acea strălucire glorioasă, veche de milenii, trezeşte omenirea dintr-un somn de veacuri, spre a construi acele civilizaţii sclipitoare ale Orientului, unde înfloresc

frumuseţea exotică şi înţelepciunea spirituală iubită de zei. Pentru toate popoarele din Antichitate, Vestul era învăluit în cel mai profund mister, ţinuturile imemoriale ale magiei transformând o amintire foarte veche în destinul omului. Dincolo de apusul egiptean se ascundea Amenti, Regatul Morţilor. Acele ţinuturi secrete chemau sufletele din Babilon, aici susţineau grecii că se află Insulele celor Binecuvântaţi. Vechiul Vest îşi mai aruncă şi astăzi puternica vrajă, pedepsindu-ne sufletele prin cataclisme nevăzute: dincolo de prăpastia mileniilor de care nu ne mai aducem aminte, simţim că s-a petrecut o tragedie neştiută, simţim umbra Atlantidei**87**.

Pentru nenumărate generaţii, cuvântul „Atlantida" a evocat magia din inima omului; preoţii au jelit degenerarea înţelepciunii lor spirituale, care a devenit răutate, filosofii au tras concluzii morale în legătură cu regii lor divini, poeţii i-au preamărit perfecţiunea legendară. Toate virtuţile, toate viciile, toate splendorile unei civilizaţii strălucitoare din perioada de început a Pământului au fost alungate din amintire, ca un vis. Un astfel de Ev de Aur, după care tânjeşte în secret sufletul omului, pare mai mult decât o iluzie. Dorinţa intensă face ca mirajul să pară real. Oftăm în faţa splendorilor Egiptului, pierdute în nisip, a măreţiei Babilonului îngropat în noroaie, a gloriei Greciei, transformată în ruine. Toate ne demonstrează, cu o elocinţă mută, triumfurile trecătoare ale omului. Atlantida! Turnurile,

templele, palatele, navele, armatele sale, miliardele de bărbaţi şi femei care înţesau acele curţi pavate cu marmură în urmă cu milenii, toate au dispărut ca nişte fantome şi nu au lăsat în urma lor nici măcar o piatră. Dintr-o minune fantastică n-a mai rămas acum decât pustiul şi nimicnicia, de parcă toate acele minuni n-ar fi existat niciodată, şi totuşi Atlantida ne farmecă imaginaţia, lucind în sufletele noastre mai vrăjită ca oricând. În oglinda unei epoci viitoare nu vom vedea şi noi propria noastră civilizaţie dispărând în uitare? Poate că suntem urmăriţi de o grea vină care ne conduce spre propria noastră nimicire? Ce păcat nenumit a scufundat mândra Atlantida? Oare secolul nostru nu poate învăţa din experienţa înaintaşilor, înainte de a fi prea târziu? S-au scris mii de cărţi ce încercau să demonstreze existenţa reală a Atlantidei şi alte câteva mii care îi negau existenţa. Oare mintea oamenilor poate fi închistată, de-a lungul atâtor veacuri prăfuite, de aceleaşi visuri orgolioase? Cunoaşterea spirituală este adevărul cel mai solid. Unde se află această cetate a minunilor? Faptul remarcabil că ţărmul de Est al Americii de Sud se completează aproape perfect cu ţărmul vestic al Africii l-a făcut pe germanul Alfred Wegener, în 1910, să creeze faimoasa sa teorie a derivei continentelor, reluând o idee sugerată de Francis Bacon încă din anul 1620. Deşi părea plauzibilă, teoria lui Wegener a avut de întâmpinat protestele unor geologi şi n-a fost pe deplin acceptată până în 1964, când

Edward Bullard, din Cambridge, a susţinut că aceste două ţinuturi se potrivesc perfect pe conturul lor continental scufundat, după cum o demonstrează compararea lor foarte detaliată pe computer[88]. Acum, adevărul e lăsat în seama computerelor. Savanţii par a fi complet înrobiţi de aceste minţi mecanice. Socrate ar fi surprins! După epocile sale de glorie, intelectul uman să se predea în mâinile maşinilor! S-ar părea că teoria lui Wegener neagă existenţa Atlantidei. Totuşi, unii geologi se îndoiesc de justeţea descoperirilor pe care Edward Bullard le datorează computerelor şi susţin că America şi Africa ar fi fost iniţial unite de un lanţ muntos; convulsiile seismice au dus la separarea celor două părţi, care, devenite insule, s-au îndepărtat lent una de alta, alunecând pe magma de dedesubt. Lanţul muntos rămas izolat, ce constituie astăzi lanţul atlantic submarin, avea să devină apoi Atlantida. Destinul uman, atât de trecător pe minusculul nostru Pământ, pierdut în imensitatea fără de noimă a spaţiului, îşi aflǎ o imagine cuprinzătoare în existenţa acestui continent fabulos, unde, timp de milioane de ani, bărbaţi şi femei au triumfat şi au suferit, atingând culmile şi străfundurile existenţei lor de muritori, cu toate pasiunile şi durerile unei istorii care ne va rămâne pentru totdeauna necunoscută. Această civilizaţie exotică şi strălucitoare putea comunica direct cu zeii, pe care i-a făcut să coboare pe Pământ. Acum, din minunata, idilica şi depravata Atlantida n-a mai rămas decât ecoul muzical al

numelui său, străbătând secolele întunecate, pentru a ne reaminti astăzi că în curând şi noi ne vom şterge în uitare. Tradiţiile oculte afirmă că la apusul măreţiei sale, acum un milion de ani, continentul Atlantida se întindea din Islanda până în America de Sud. Există într-adevăr hărţi care arată cum catastrofele naturale din 800.000 î.e.n. Şi 200.000 î.e.n. Au diminuat treptat uscatul până la dimensiunea a două insule, Ruta şi Daitya**89**. În urma unei convulsii din anul 80.000 î.e.n., n-a mai rămas la suprafaţă decât o parte din Ruta, cunoscută sub numele de Poseidonia şi despre care se spune că s-ar fi scufundat în cele din urmă în 9564 î.e.n., când insulele Britanice erau încă lipite de Europa, iar Sahara făcea parte din Oceanul Atlantic. Primii locuitori ai continentului, *rmoahalii*, uriaşi cu pielea neagră, rătăceau prin pădurile dese, luptându-se cu animale gigantice; după schimbările climatice şi glaciaţiuni, o nouă rasă, mai mică şi cu pielea roşie, s-a stabilit în Atlantida, mai ales în munţi. Toltecii, atlanţii clasici, şi-au făcut apariţia în zona în care astăzi se află Mexicul. Ei constituiau un popor magnific, cu pielea arămie şi cu o înălţime medie de doi metri şi jumătate, care a scăzut treptat de-a lungul secolelor. Trăsăturile lor nobile semănau cu cele ale vechilor greci, facultăţile psihice erau bine dezvoltate şi mulţi dintre adepţi stăpâneau puteri spirituale şi mentale elevate, aducând astfel în Atlantida un Ev de Aur general, la scurt timp după ce prima civilizaţie din Lemuria, în Pacific, a fost

distrusă în urma erupţiilor vulcanice şi s-a scufundat în ocean. La scară cosmică, timpul e relativ, un concept aproape lipsit de semnificaţie, din moment ce experienţa noastră umană nu posedă coordonatele necesare raportării la timpul universal. Poate că nenumărate civilizaţii s-au înălţat şi au dispărut pe nişte lumi care au murit cu mult înainte ca Pământul nostru să se fi născut; poate că pe unele din miliardele de stele de pe cer înfloresc civilizaţii ce ne depăşesc puterea de înţelegere. Poate Atlantida, care nouă ni se pare atât de îndepărtată, e jelită de venusienii pentru care a murit abia ieri. E sigur că, la apusul ei, într-o splendoare pe care noi nici n-o visăm, Atlantida i-a atras pe vizitatorii din spaţiu, poate că pe aceiaşi astrali care umblau după femei şi se războiau în strălucitoarea Indie din *Rāmāyana*. Tradiţii hinduse esoterice afirmă că eroica victorie a lui Rāma asupra lui Ravan, stăpânul din Lanka, în Ceylon, reprezintă izbânda „fiilor zeilor" asupra atlanţilor. *Stanţele lui Dzyan*, scrise în vechea limbă sacerdotală senzar, descriu cum Stăpânii Flăcării au coborât pe Pământ pentru a ghida durabila civilizaţie a Lemuriei. Era sigur că iniţiaţii din imperiul Soarelui, acum scufundat, emigrând pe noua Atlantida, aveau să ceară ajutorul acelor oameni miraculoşi din stele. Toate vechile documente oculte îi menţionează pe Regii Luminii, Suverani ai Dinastiilor Divine care se supuneau unei Ierarhii Cosmice, poate Federaţiei Solare, sau chiar unui imperiu Galactic şi

promovau dezvoltarea celei de-a patra rase rădăcină, a atlanţilor, urmaşi ai lemurienilor dispăruţi.

Astăzi, minţile noastre condiţionate de conceptele ştiinţifice rigide sunt uimite şi incapabile să accepte termenii antici, esoterici; nu reuşim să ne dăm seama că atunci când cosmonauţii noştri vor ateriza şi vor interveni în problemele vreunei planete primitive, aborigenii simpli şi bulversaţi de acele nave spaţiale strălucitoare i-ar putea venera pe americani sau pe ruşi drept „Regi ai Luminii" sau „Stăpâni ai Flăcării", la fel cum, înşelaţi, incaşii din Perú i-au idolatrizat pe Pizarro şi armata sa de conchistadori porniţi pe jaf, considerându-i zei.

Principalul impediment în a accepta teoria extratereştrilor constă probabil în înţelegerea noastră imperfectă a trecutului. Condiţionaţi de prezent, nu putem intra în acord cu structurile de gândire străine, aparţinând strămoşilor noştri, ale căror mediu, experienţă şi tradiţii erau mult diferite de ale noastre. Oamenii tind, în mod ambiguu, să presupună că există undeva o Autoritate Supremă care decide ce e şi ce nu e, în urma bulei papale, definitiv şi infailibil, şi că această înţelepciune Divină e păstrată de Paznicii adevărului, instituţiile religioase şi ştiinţifice. Istoria furtunoasă a umanităţii, luptele împotriva intoleranţei, suferinţa martirilor pentru religie şi ştiinţă, diversele credinţe ce se luptă astăzi pentru a domina minţile oamenilor demonstrează foarte

clar că, în ceea ce priveşte Pământul, adevărul pare a degenera într-o simplă chestiune de opinie, impusă de obiceiuri sau chiar prin mijloace de constrângere. Pretinzând a fi atotcunoscători, apărătorii părerii oficiale resping ideea existenţei extratereştrilor şi îşi bat joc de Atlantida, îndemnând publicul să le nege realitatea. Acum, răzvrătiţii îşi dau seama cu tristeţe că niciun muritor nu deţine monopolul adevărului. Aristotel, geniul universal al lumii clasice, a hipnotizat minţile oamenilor, împiedicând progresul civilizaţiei pentru 2000 de ani; astăzi ne dăm seama că acest mare filosof nu ştia nimic despre civilizaţiile Estului şi, evident, nici nu cunoştea capacităţile uimitoarei noastre tehnologii de a transforma Pământul. Astăzi, această inteligenţă profundă abia ar fi putut lua un examen de admitere la facultate, cunoştinţele sale ar fi depăşite cu 2000 de ani. Probabil că învăţaţii noştri profesori l-ar pica pe Aristotel la istoria Greciei antice, pe care pretind că o ştiu chiar mai bine decât el. Chiar până şi Shakespeare ar avea acum nevoie de o facultate ca să-şi înţeleagă propriile piese. Desigur că peste 2000 de ani savanţii noştri cei mai străluciţi vor fi complet pierduţi în faţa noilor cunoştinţe dobândite până atunci. Călătoriile spaţiale ne vor pune în legătură cu vecinii noştri planetari, iar arheologia submarină şi, poate, descoperirea unor pergamente vor putea readuce Atlantidei gloria ce va eclipsa Babilonul. În urmă cu cinci secole,

instituţii respectate jurau că Pământul nostru e plat, deşi cu mii de ani în urmă Pitagora ne învăţa că e rotund. Doar cu zece ani în urmă, astronomii ne povesteau despre un univers steril; acum, după o oarecare întârziere, afirmă că musteşte de viaţă. Chiar mai contează ce credem noi? Gândurile noastre sunt doar creaţii trecătoare ale imaginaţiei, trecând în zbor pe lângă adevărul cosmic. Nu putem schimba istoria, dar, înţelegând trecutul omenirii, îi putem contura viitorul. Doar acceptând Atlantida putem învăţa lecţia destinului său. Descurajaţi de ştiinţă, cei care cred în Atlantida ar putea fi încurajaţi de modul în care s-a schimbat gândirea noastră asupra Lunii. Vechea *Carte a lui Dzyan* vorbeşte despre Stăpânii Lunii care au coborât pe Pământ; anticii îi venerau pe astralii din Lună; Dante ofta privind spre acele suflete schimbătoare ce tânjeau în paradisul lor lunar. Acel mistic straniu, Gurdjieff, ne-a învăţat că Luna e o planetă încă necunoscută, ce se încălzeşte treptat, până când va ajunge asemenea Pământului, cu un satelit propriu. Astronomii îşi bat joc de aceste credinţe bizare, continuând să susţină că Luna e o lume pustie şi inospitalieră, lipsită de aer, unde nu se întâmplă nimic. Păcat de asemenea iluzii! Pe 3 noiembrie 1958, Nicolai Kozîrev de la Observatorul din Crimeea a fotografiat o explozie vulcanică roşiatică în craterul Alfons, confirmată curând după aceea de unii observatori britanici. Analizând rocile lunare, academicianul Alexandr Oparin a ajuns la

concluzia că o formă de viaţă primitivă s-ar putea ascunde sub suprafaţa Lunii, protejată astfel de temperaturile extreme. Tot în subteran ar fi putut subzista şi apa, la adăpost de zilele cu arşiţă şi de nopţile îngheţate. Niciun selenar nu l-a întâmpinat pe Neil Armstrong când acesta a înfipt drapelul american pe Lună, la 21 iulie 1969. Poate că, asemeni savanţilor noştri, nici ei nu cred în extratereştri şi resping orice relatări despre nava Apollo ca fiind OZN-uri mitice. Cercetările aprofundate ale oceanografilor au atins fundul oceanului, până acum neexplorat. Deja, unele descoperiri surprinzătoare ne dezvăluie o fascinantă lume submarină cu munţi, văi, prăpăstii, vulcani, ţinuturi care odată zâmbeau sub lumina soarelui, unde cu mult timp în urmă au trăit şi au iubit oameni. În curând, ştiinţa însăşi, cu ultimele tipuri de sonare şi radare, va detecta templele scufundate ale Atlantidei, apoi brusc toate aceste vechi poveşti vor fi considerate adevărate. Nu mai are importanţă dacă ştiinţa va accepta vreodată existenţa Atlantidei. Dacă, din întâmplare, un utilaj minier submarin ar culege de pe fundul oceanului porţile lui Poseidon, încrustate cu scoici, existenţa Atlantidei ar fi dovedită; dacă, în loc de asta, culege nişte pietre, asta neagă prin ceva existenţa Atlantidei? Descoperirea unor ruine autentice i-ar putea convinge pe sceptici că Atlantida, asemeni Troiei, n-a fost doar un vis al lui Platon, dar cui îi pasă de ce spune ştiinţa? Oare părerea prezentului poate

afecta trecutul? Ne speriem oare când ne întrebăm dacă peste 10.000 de ani oamenii vor mai crede în existenţa unei Londre mitice, ajunse pe fundul Mării Britanice?

Exploratorul subacvatic Dimitri Ribikoff şi arheologul J. Manson Valentine au descoperit un oraş scufundat lângă insula Bimini, în Bahamas. La o adâncime de 6 în a fost fotografiat un ansamblu de ziduri înalte de câţiva metri. Această declaraţie, apărută la 20 octombrie 1970 în *Gazetta* del *Popolo*[90], afirmă că, potrivit unui grup grup de experţi de la Universitatea din Miami, conduşi de dr. Cesare E. Milani, aceste fortificaţii ar avea o vechime de 10 mii de ani. În unele cercuri s-a considerat că spectaculoasa descoperire făcută la Bimini ar putea contribui la redeschiderea căutărilor Atlantidei, continentul mitic menţionat de Platon.

În martie 1882, căpitanul David Amoiy Robson, căpitanul navei *Jesmond*, navigând de la Messina, în Sicilia, către New Orleans, a observat cu uimire că la 200 mile S-V de Madera apele arătau întunecate şi noroioase, iar suprafaţa mării era acoperită cu peşti morţi sau pe moarte, inclusiv unele specii necunoscute. Spre surprinderea sa, a văzut o insulă neindicată pe hartă, stâncoasă şi pustie, aburind sub soare de parcă abia ar fi apărut la suprafaţa mării. Căpitanul Robson a tras la ţărm împreună cu câţiva membri ai echipajului său şi printre stâncile de bazalt acoperite cu vegetaţie masivă au

descoperit capete de săgeţi din piatră şi cuţite mici; întorcându-se în ziua următoare, marinarii au descoperit o încăpere grosolană cu ziduri din piatră neşlefuită şi netencuită, reprezentând probabil un vechi mormânt, conţinând capete de lance, de topor şi o sabie, siluete de păsări sau animale făcute din piatră sau ceramică, două urne mari conţinând fragmente de oase şi o parte semnificativă a unui craniu uman. Lângă mormânt se afla o statuie înaltă de 1,80 m dintr-un bloc de piatră solid, cântărind o tonă, şi care a fost urcată pe *Jesmond*. S-a spus că inscripţiile de pe ceramică erau asemănătoare scrierii egiptene sau ebraice. Statuia a fost adusă în Anglia, poate cu intenţia de a o dona la British Museum – care n-a mai primit-o niciodată. I s-a pierdut complet urma – poate că acum statuia înfrumuseţează vreo grădină. Lawrence D. Hill, care relatează această povestire *în Lands of the morning* (*Tărâmuri ale dimineţii*) *91, a* respins toate sugerările că ar fi fost vorba de un fals. Din nefericire, povestea n-a putut fi verificată, din moment ce, asemeni multor insule submarine**92**, insula lui Robson s-a scufundat în curând înapoi sub apă.

Un muzeu din Bagdad a expus un obiect vechi de mai mult de 10.000 de ani, catalogat de arheologi ca fiind „obiect de cult”, până când un inginer german şi-a dat seama că era, de fapt, o baterie voltaică**93**. Dacă am draga vreun urcior al atlanţilor, oamenii ar jura că a fost cumpărat de la magazinul Woolworth. Cei care, studiind ştiinţele

oculte, vorbeau de entităţi ce sălăşluiesc pe stele reci şi întunecate au fost ridiculizaţi şi consideraţi nebuni; acum, radio-astronomii ce descoperă constelaţii nevăzute care emit unde radio în loc de lumină sunt făcuţi cavaleri şi acoperiţi cu onoruri. Totuşi, aceiaşi savanţi încă mai consideră că cei preocupaţi de ocult sunt nebuni, tot aşa cum îşi bat joc de fântânarii care, cu nuieluşa lor de alun, găsesc apă acolo unde geologii nu au reuşit să o găsească. Telepatia, practicată de mult timp de adepţii ocultismului, e acum studiată serios de americani şi ruşi, ca mijloc de comunicare cu navele spaţiale şi submarinele lor. Această artă ocultă, ca şi hipnoza, devine respectată. Poate că şi alte practici psihice vor fi în curând acceptate. Dacă ştiinţa n-are nimic de spus despre Atlantida, atunci e clar că savanţii ar trebui să asculte cu respect revelaţiile ocultismului, această cea mai veche dintre arte care ne oferă o imagine plauzibilă şi strălucitoare a acelei minunate civilizaţii din Vest. De-a lungul secolelor, învăţaţi solitari, trăind în obscuritate, şi-au păstrat secretă vechea lor ştiinţă, temându-le de megalomania regilor, de intoleranţa bisericii, de ignoranţa mulţimii, a cărei ostilitate condamna orice urma de cultură înainte de anul o e.n. Înţelepciunea Secretă[94] a fost păstrată de-a lungul secolelor de învăţaţii din India, Babilon şi Egipt, preoţii lor au împărtăşit cunoştinţele lor sacre unor iniţiaţi precum Solon, Pitagora şi Platon, învăluindu-se în misterele care au inspirat cele mai nobile suflete

de pe Pământ. Dogmele şi ritualurile considerate drept religie erau demonstraţii exoterice menite a face plăcere mulţimii, semnificaţia ascunsă, esoterică a acestor spectacole era păstrată pentru cei ce căutau adevărul. Cei care vorbesc nu ştiu, cei care ştiu nu vorbesc!

Astăzi, Pământul nostru se îndreaptă spre o nouă etapă de evoluţie. Astrologii spun că umanitatea trece din această epocă materialistă a Peştilor în zonele aerate ale Vărsătorului, pentru a intra într-un nou Mare An Cosmic, ce durează 24.000 ani – eveniment cu o semnificaţie cosmică deosebită. Asemenea speculaţii nici nu mai au importanţă în aceste zile ale zborurilor spaţiale; evoluţia e grăbită, ştiinţa s-a transformat. Acum Omul îşi părăseşte casa strămoşească şi se avântă spre stele, iar vechea înţelepciune e necesară mai mult decât oricând pentru a fertiliza noile cunoştinţe.

Imagini fascinante ale Atlantidei sunt evocate prin clarviziunea astrală, prin comunicarea cu spirite, reîncarnare**95** sau vise, surse de care savanţii îşi bat joc, ignorând obârşia propriei lor inspiraţii. Gândirea ştiinţifică şi filosofică avansată extinde teoria relativităţii a lui Einstein, ajungând până la speculaţii esoterice învecinându-se cu domeniul ocult. Matematicianul şi misticul rus P.D. Uspenski**96** postulează un univers cu 7 dimensiuni, unde trecutul, prezentul şi viitorul coexistă într-un etern acum. Prezentul trecător e iluminat de conştiinţa noastră în timpul traversării

continuumului universal, imaginat ca un Ou cosmic; uneori, stimulată de droguri sau de disciplină mentală, conştiinţa unei persoane transcende limitele convenţionale şi corpul astral călătoreşte în viitor sau în trecut, percepând evenimentele ca şi cum s-ar petrece acum. Această teorie obscură bulversează perspectiva obişnuită asupra lucrurilor şi intră în contradicţie cu imaginea comună asupra universului nostru Spaţiu-Timp; totuşi, ea ar putea explica unele cazuri autentice de previziune sau de viziune în trecut cu care se confruntă ştiinţa noastră materialistă. Cei ce se ocupă de ocult ştiu că nimic nu piere vreodată, ci cred că orice scenă, gest, gând sau lucru care au existat ori s-au întâmplat vreodată se păstrează nealterate la un nivel mai înalt al materiei. Aceste înregistrări în akasha sunt oglindite în plan astral şi sunt accesibile unor inteligenţe avansate care şi-au dezvoltat clarviziunea în timp şi pot vedea aceste evenimente trecute sau viitoare la fel cum noi ne uităm la televizor. Savanţii îşi bat joc de asemenea afirmaţii bizare, deşi admit bucuroşi că multe din stelele de pe cer ar putea nici să nu mai existe, că poate au explodat cu mult timp în urmă, înainte ca lumina lor să ajungă până la noi. Ce ar putea fi mai ocult decât astronomia care studiază stele ce s-ar putea nici să nu mai fie acolo? Comunicările primite de la presupusele spirite îi derutează atât pe savanţi, cât şi pe profani şi multe se dovedesc ulterior a fi false; totuşi, literatura ocultă a oferit

revelaţii extraordinare cu privire la trecut, confirmate ulterior de probe istorice autentice, fapt ce sugerează că, într-un mod misterios ce ne depăşeşte capacitatea de înţelegere, informaţiile reale privind trecutul ne pot fi împărtăşite. În aprilie 1883, lângă muntele mistic Shasta din California, un băiat de 18 ani, F.S. Oliver, s-a simţit inspirat de o entitate numită Phylos Tibetanul, care l-a educat prin discuţii mentale, iar apoi i-a dictat fascinanta autobiografie intitulată *A Dweller on Two Planets* (*Sălăşluind pe două planete*) *97,* unde îşi povesteşte aventurile din Atlantida şi de pe Venus. Uneori acest tânăr serios umplea câte 80 de pagini noaptea, redactate la lumina lămpii, deseori chiar pe întuneric; un lucru destul de ciudat e că o mare parte din lucrarea sa a fost scrisă de-andoaselea, propoziţiile din dreapta jos fiind de fapt primele – atât de repede şi amestecat scrisese Oliver, fără să înţeleagă mare lucru. Phylos a verificat de două ori acest manuscris dezordonat, care ulterior a fost revizuit de un specialist în literatură şi publicat de editura Borden din Los Angeles. Într-un limbaj arhaic, Phylos descrie cu detalii minuţioase splendoarea Atlantidei, legile, religia, modul de viaţă al locuitorilor ei, Evul de Aur şi decadenţa ce a condamnat acest mare continent. Scene desăvârşite sunt înfăţişate ca având loc pe Venus, descriind idealismul înălţător al sufletelor evoluate ce se bucură de omniprezenţa lui Dumnezeu Tatăl, amintind de discuţia lui Adamski cu Maestrul

Cosmic dintr-o navă spaţială. Minţile noastre moderne sunt fascinate de minunatele lor invenţii; călătorii spaţiale utilizând antigravitaţia, televiziunea, transmutaţia metalelor, transmiterea căldurii şi energiei electrice fără a utiliza conducte, energia mareelor automobile cu motor electric, avioane, spălarea creierului prin magnetism, raze mortale siderale şi telescopul electronic, pe care astronomii noştri abia acum îl concep.

O asemenea tehnologie, depăşind cu mult pe a noastră, a fost descrisă în detaliu de un tânăr dintr-un sat în sălbăticia Americii, cu mult înainte ca acesta să fi văzut un automobil! Dacă ne gândim la autorii din sanscrita clasică descriind o imagine similară, putem vedea Atlantida în faţa ochilor. Reîncarnarea, concept ce revine treptat în conştiinţa occidentalului, după ce pe vremuri fusese introdus de druizi în cultura celtică, e o credinţă fundamentală a tuturor orientalilor. Lemurienii au moştenit de la învăţătorii lor venusieni această minunată doctrină a metempsihozei, ascensiunea prin vieţi succesive, până când sufletul atinge perfecţiunea, comuniunea cu Dumnezeu. Învăţaţii din imperiul Soarelui şi-au împărtăşit înţelepciunea lor cosmică discipolilor din India, China şi Atlantida. Mai târziu, misionarii atlanţi i-au instruit pe adepţii din America şi Egipt, preoţii lor au inspirat misterele eleusine ale Greciei, printre Fraţii cărora s-au numărat mulţi filosofi greci şi romani. Gnosticii

credeau că Christos a predicat într-adevăr reîncarnarea. Adevăratele sale învăţături au fost deformate de dispute teologice până când li s-a pierdut semnificaţia profundă. În ciuda persecuţiilor sălbatice, multe din cele mai luminate minţi ale Evului Mediu considerau reîncarnarea drept singurul răspuns la problema cosmică a vieţii şi a morţii; astăzi, în ciuda unui aparent materialism, multe personaje importante ale lumii îşi recunosc în secret convingerea că existenţa pământească nu reprezintă decât un incident în seria nenumăratelor vieţi de-a lungul cărora ne dobândim puritatea sufletului, în pelerinajul nostru spre perfecţiune. Mintea noastră conştientă nu reprezintă decât o fracţiune din imensa minte inconştientă ce înregistrează tot ce se întâmplă în decursul vieţilor noastre. Doar câţiva aleşi, cu o sensibilitate deosebită, îşi pot aminti evenimente din cele mai vechi, alte persoane aflate sub hipnoză, în vis sau în stare de şoc îşi retrăiesc durerile şi pasiunile, vorbind în limbile unor ţări uitate, de pe vremea când lumea era tânără. Rudolf Steiner, discipol al lui Goethe şi fondator al antroposofiei, pretindea că era inspirat de foiţe oculte. El a scris o istorie detaliată a Atlantidei, descriind conflictul dintre fiinţele spirituale şi luciferieni, Magii Albi şi cei Negri, a căror pervertire a foiţelor oculte a provocat cataclismul de pe acest continent. Prevăzându-şi destinul, iniţiaţii au scăpat şi au inspirat în continuare civilizaţiile din Egipt şi Caldeea.

O persoană cu o foiţă psihică deosebită, Edgar Cayce**98**, născut la o fermă din Kentucky în 1878, i-a uimit pe savanţi, medici şi clerici cu uluitoarele sale „lecturi”, obţinute într-o transă autoimpusă, privind oameni şi locuri pe care persoana sa fizică nu le-a văzut niciodată. Timp de mai mult de 40 de ani a ajutat oamenii, realizând tămăduiri inexplicabile. E straniu şi semnificativ în acelaşi timp faptul că Edgar Cayce, care nu a citit niciodată dialogul *Critias* al lui Platon şi nici revelaţiile lui Phylos, a descris în transă Atlantida ca fiind situată în mijlocul Oceanului Atlantic, iar termenii utilizaţi pentru tehnologia electrică erau aproape identici cu cei din comunicările „Tibetanului”, din urmă cu 50 de ani. Atlanţii călătoreau prin cer şi pe sub mări, fotografiau obiectele de la distanţă, utilizau razele X, înregistrau sunete şi imagini pe casete video, obţineau din cristale foiţe asemănătoare laserului, produceau o armă îngrozitoare folosind razele cosmice şi se pare că descoperiseră propulsia antigravitaţională. „Piatra de foc” cu care Iniţiaţii produceau energie în urma fuziunii sau fisiunii, utilizând foiţe radioactive, a fost descrisă în detaliu de „Profetul Adormit” încă din 1933, cu 12 ani înaintea exploziei primei bombe atomice. Întrebuinţarea greşită a forţelor întunecate ale naturii de către preoţii aroganţi, împreună cu erupţiile vulcanice din ce în ce mai puternice au accelerat procesul de sfărâmare a continentului în nenumărate insule, care, de-a lungul mileniilor, au

tot coborât, până când, aproximativ în anul 10.000 î.e.n., Poseidonis, scuturată de cutremure, s-a scufundat în flăcări în străfundurile întunecate. Cayce a descris foarte pregnant modul în care Iniţiaţii, prevăzând catastrofa, au migrat în Egipt, spre Est, şi în America, spre Vest, pentru a duce mai departe, aici, civilizaţia Atlantidei. A profeţit că frecventele cutremure anunţă deja reapariţia Atlantidei la suprafaţa oceanului, în timpul cataclismelor menite a zgudui secolul nostru, deja condamnat. Interesul faţă de Atlantida a fost resuscitat, acum o sută de ani, de către Helena Petrovna Blavatski, născută în 1831 la Ekaterinoslav, în Rusia, într-o familie nobilă; după un mariaj timpuriu şi nefericit, a început să călătorească foarte mult, în întreg Orientul, căutându-i pe misticii din India şi Tibet care împărtăşeau Vechea înţelepciune a Antichităţii, pe care lumea noastră occidentală a pierdut-o. Împreună cu colonelul H. Olcott, d-na Blavatski a fondat în 1875 Societatea Teozofică. După ce a fost denunţată drept şarlatancă de către Scotland Yard, ridiculizată de savanţi, dispreţuită de propriii discipoli, astăzi nu mai e cunoscută decât pentru cărţile sale, *Isis Unveiled* (*Isis dezvăluită*) şi *The Secret Doctrine* (*Doctrina secretă*), lucrări de o erudiţie incredibilă, ce i-au fost dictate, după cum pretinde autoarea, în mod telepatic de către maeştrii ei orientali, citând surse oculte din cele mai vechi, ca să pregătească umanitatea pentru Noua Eră. E uşor să-ţi baţi joc de d-na Blavatski şi

de discipolii ei, să le evidenţiezi falsurile întâmplătoare şi disputele exagerate; astăzi, când învăţăturile bisericii ni se par mai îndoielnice şi dogmatismul ştiinţei mai suspect, religia înţelepciunii ce-i ghidează pe cei preocupaţi de ocultism se dovedeşte mai atrăgătoare şi surprinzător de relevantă, punând în legătură lumea noastră chinuită de astăzi cu dispăruta Atlantida.

Atlanţii credeau că universul e o manifestare a Gândirii Divine, concluzie la care au ajuns şi vechii hinduşi şi savanţii contemporani nouă; planetele sistemului solar datorau supunere Seniorilor Soarelui, simbolizaţi de Soarele însuşi, într-o religie cosmică a înţelepciunii despre care se spune că extratereştrii o respectă şi astăzi. Seniorii Flăcărilor de pe Venus, cei care în urmă cu milenii au adus civilizaţia în Lemuria, au coborât din nou pentru a ajuta Atlantida, guvernând ca o dinastie de Regi Divini, amintiţi în legendele din întreaga lume. Credinţa în originea divină a regilor a persistat în conştiinţa umană până aproape de zilele noastre. Venusienii radiau o aură aurie, vizibilă doar pentru percepţiile psihice dezvoltate ale atlanţilor şi reluată ulterior ca simbol al halourilor sfinţilor şi al coroanelor regilor. După cum se poate înţelege din Geneză, extratereştrii „s-au însoţit cu fiicele oamenilor” şi au zămislit uriaşi; primii atlanţi aveau o statură gigantică, asemănătoare poate celei a componenţilor tribului Rakshas, despre care se

povesteşte în *Rāmāyana*. Se spune că, înainte de formarea continentului Mu, în Pacificul de Nord a existat un mare continent numit Adoma. „A-dom" e un cuvânt lemurian care înseamnă „rasă de oameni de pe pământul roşu". Se crede, în general, că numele de „Adam" ar veni de la cuvântul ebraic „Adom", însemnând „roşu", fapt ce sugerează ideea că „Adam" ar fi un termen generic pentru atlanţii cei cu pielea roşie, care în timpul Evului de Aur trăiau în grădina Edenului. Mai târziu au gustat din Pomul Cunoaşterii, au mâncat din fructul oprit, adică au dezvoltat vrăjitoria – se spune că acesta ar fi motivul ocult al distrugerii Atlantidei, ce l-a trimis pe „Adam", altfel spus pe atlanţi, într-un exil dur şi amar. O tradiţie străveche păstrată de Cosmas Indicopleustes notează faptul că Noe locuia iniţial pe insula Atlantida; dacă e aşa, atunci Noe era atlant, un titan care s-a luptat împotriva zeilor sau a venusienilor în Războiul Ceresc descris de clasicii greci, deşi Biblia susţine că Noe era un supus al lui Dumnezeu, care l-a avertizat de venirea potopului, după cum tot Dumnezeu, probabil un extraterestru, l-a avertizat pe Lot în legătură cu distrugerea Sodomei şi a Gomorei. Atlantida a fost condusă de un Rege-Preot într-o teocraţie ce guverna toate domeniile vieţii, sistem social preluat în Egiptul Antic şi în Perú şi care a persistat în Tibet până acum patru decenii. Religia cosmică susţinea doctrina reîncarnării, moartea era întâmpinată cu bucurie, ca pe o odihnă

binecuvântată înaintea renaşterii, învierea în tărâmurile astrale inspirându-l pe oameni cu mult înainte de apariţia creştinismului. Preoţii practicau artele mentale asemeni adepţilor ştiinţelor spirituale din epoca noastră, unii iniţiaţi cu o sensibilitate aparte preziceau viitorul, alţii studiau aura oamenilor pentru a le diagnostica şi vindeca bolile. Radionomia şi vindecarea prin cromoterapie se asemănau tehnicilor psihice şi spirituale adoptate în zilele noastre. Se pare că atlanţii nu ardeau cărbunii, nu utilizau energia aburului şi nici nu inventaseră motorul cu combustie internă care stă la baza propriei noastre tehnologii; de aceea, societatea şi civilizaţia lor erau destul de diferite de ale noastre. Ştiinţa atlanţilor se baza pe foiţe vibratorii pe care noi le descoperim abia acum”.

Undele sonore şi rezonante erau folosite pentru a ucide ori pentru a vindeca, după cum am aflat şi noi recent; vibraţiile puteau fi folosite, în moduri necunoscute nouă, pentru a contracara gravitaţia, levitaţia fiind foiţa folosită pentru a construi temple uriaşe, pentru a propulsa automobile, avioane sau nave spaţiale. Electricitatea statică, neglijată în general în epoca noastră, era (nu ştim cum) utilizată de către atlanţi pentru transporturi, industrie civilă sau militară şi acest fapt poate explica veneraţia grecilor, etruscilor, druizilor şi tibetanilor (care cunoşteau aceste aplicaţii) faţă de fulger. Doar marii adepţi, cum a fost Numa Pompilius, puteau

controla forţele electrice pentru a-şi distruge inamicii, deşi Arca israeliţilor era probabil o baterie electrică ce-i electrocuta pe profani, omorându-i. Fizica nucleară demonstrează că toate obiectele emit radiaţii. Preoţii Atlantidei studiau puterile oculte ale plantelor şi mineralelor, în combinaţie cu emanaţiile din stele, acesta fiind probabil motivul pentru care, în Antichitate, medicina era împletită cu astrologia. Se credea că pietrele preţioase posedă puteri benefice sau malefice, ceea ce ne aminteşte de talismanele sau nestematele fatale care au influenţat personaje istorice cunoscute, aducându-le noroc sau nenorocire. Despre Aaron, Marele Preot al Israelului, în cartea Exodului XXVIII se spune că purta pe piept o placă acoperită cu bijuterii, conţinând Urim şi Thummim – două aparate care îi dădeau posibilitatea comunicării cu „Domnul", probabil un extraterestru. Astăzi ştim că aceste cristale şi bijuterii sunt semiconductori, stând la baza radiourilor miniaturale şi a razelor laser. Probabil că atlanţii stăpâneau tehnici electronice de comunicare cu acel imperiu îndepărtat şi cu planetele din apropiere unde sălăşluiau învăţătorii lor; Preoţii-savanţi au studiat secretele oculte ale Naturii (înzestraţi fiind cu geniul oamenilor de ştiinţă ce se ocupă în zilele noastre de fizica nucleară) şi au descoperit o Forţă siderală îngrozitoare, numită „Mash-mak" sau „Vril", produsă de vibraţii eterice ale unei puteri fantastice ale căror izbucniri distructive, capabile

să anihileze armate întregi, au explodat în *Mahābhārata*. Se crede că, în secolul trecut, John Worrell Kelly din Philadelphia ar fi redescoperit această forţă primordială, dar a fost împiedicat în mod misterios s-o dezvolte, altfel istoria lumii din ultimii 70 de ani ar fi fost cu totul alta. Această armă titanică ar fi putut reprezenta fulgerul lui Zeus sau ciocanul lui Thor şi ne evocă Războiul Ceresc dintre Zei şi uriaşi, extratereştrii împotriva atlanţilor. Relaţiile avute cu extratereştrii de pe alte planete au încurajat studiul astronomiei. Nu toţi extratereştrii erau binevoitori, iar vechile legende ne povestesc că atlanţii supravegheau cerul printr-un sistem asemănător radarului, temându-se de invadatorii din spaţiu. Legendele spun că regele Islandei, Conn, a înălţat fortăreaţa regală Tara, temându-se de intruşi ostili sosiţi din ceruri, iar despre Montezuma se povesteşte că s-ar fi sculat de două-trei ori pe noapte pentru a se uita dacă Vizitatorii nu coborau din stele.

Toate popoarele Antichităţii se temeau de „spiritele” ostile ce pluteau în aer şi scrutau cerul cu o atenţie pe care noi nici măcar în această epocă a sateliţilor nu ne-o putem imagina. Dogonii din Mali cunoşteau steaua pitică ce o însoţeşte pe Sirius**100**, zuluşii din Africa de Sud ştiau de cei doi sateliţi artificiali ai lui Uranus. Un basm japonez din colecţia *Nippon Mukasi Banasi* anticipa teoria relativităţii a lui Einstein cu paradoxul său al „dilatării timpului” **101** şi povestea despre un bărbat ce se întoarce tot tânăr

din călătoria sa în ceruri, găsindu-şi casa lipsită de urmaşi, probabil peste câteva secole.

Atlanţii venerau Soarele fizic ca simbol al Fiinţei supreme şi ridicau aranjamente circulare complexe de monoliţi sau trilitioni care arătau răsăritul soarelui la anumite date, orientarea lui Sirius şi a altor stele importante. Timp de mai multe milenii asemenea cercuri din piatră, precum cel de la Stonehenge, au fost construite în întreaga lume, fiind folosite drept observatoare astronomice, probabil cu o interpretare religioasă sau interplanetară. Câteva strofe din cele mai vechi în literatura asiatică menţionează un personaj impozant, magicianul şi astronautul Asurmaya, despre care se spune că ar fi fost un atlant căruia însuşi Zeul Soare i-ar fi împărtăşit cunoştinţele despre stele (ceea ce, în mod straniu, ne aminteşte de zeul babilonian al Soarelui, Shamash, instruindu-l pe Hammurabi sau de Iehova inspirându-l pe Abraham). Şi atlanţii au fost educaţi de extratereştri. Iniţiaţii cred că astronomii atlanţi şi-au încorporat imensele cunoştinţe în structura Marii Piramide pe care au construit-o, probabil, în jurul anului 80.000 î.Hr. Avioanele Atlantidei erau construite din şipci subţiri de lemn sau dintr-un aliaj sudat electric, mai uşor decât aluminiul şi propulsat de forje eterice generate într-un recipient de metal, rezistent şi greu, asemănător cu faimoasa „cutie a Pandorei”, care, atunci când a fost deschisă, a provocat nenorociri cumplite (ceea ce sugerează

prezenţa unor vibraţii mortale sau a radioactivităţii). Avioanele semănau extraordinar de mult cu Vimana sau cu acel car ceresc cu două nivele, frumos pictat, cu ferestre şi împodobit cu steaguri, în care Râma, victorios, şi-a însoţit soţia, Sâtă, în călătoria lor aeriană din Ceylon spre Himalaya. Autorii clasici de limbă sanscrită descriu nava ce a zburat spre planete şi stele, evocându-i pe atlanţi şi pe extratereştri. Evul de Aur al Atlantidei a durat mii de ani, aducând imense beneficii întregului Pământ, care încă se mai bucura de gloria fiinţelor celeste venite din spaţiu. Omul evoluează prin suferinţă. Dumnezeu trebuie să distrugă pentru a putea crea din nou, pentru a-l ridica pe Om pe o poziţie şi mai înaltă pe scara evolutivă. Legea cosmică a decretat că aşa cum lemurienii, cea de-a treia rasă rădăcină, au pierit pentru a face loc urmaşilor lor, atlanţii, cea de-a patra rasă, şi aceştia la rândul lor trebuiau să cedeze locul arienilor, cea de-a cincea rasă umană, care e şi a noastră. Predicatorii speră în venirea Raiului pe pământ, filosofii visează la Utopia, socialiştii se luptă pentru realizarea Statului bunăstării, uitând că natura umană urăşte perfecţiunea, preferând spiritul orgolios şi păcatele carnale unei păci spirituale lipsite de personalitate. Atlanţii şi-au uitat idealismul şi au căutat plăcerile excitante şi perverse, inspirându-se din Puterile întunericului care se luptau pentru a stăpâni sufletul omului. Ocultele *Stanţe ale lui Dzyan* se plasează, grave, la nivel moral:

„Apoi, mândria i-a cuprins pe cei din a patra rasă. Suntem regi, au spus, suntem zei. Şi-au luat soţii frumoase... Au crescut monştri. Demoni perverşi, masculi şi femele... Au construit temple dedicate trupului uman. Au construit cetăţi enorme, din pământuri şi metale rare le-au construit... La început au venit apele mari. Au înghiţit cele 7 insule. Cei Sfinţi s-au salvat, cei Păcătoşi au fost distruşi. Şi odată cu ei majoritatea animalelor foarte mari... Doar puţini oameni au mai rămas**102**.

Tradiţii străvechi sugerează că Enoh, strămoşul lui Noe, era atlant. *Cartea lui Enoh10*? despre care se crede că e mult mai veche decât relatarea mozaică a Genezei, descrie modul în care „Fiii lui Dumnezeu” s-au împerecheat cu „Fiicele Omului”, dând naştere uriaşilor. Aceşti îngeri Căzuţi i-au învăţat pe oameni vrăjitoria, seducându-le pe femei cu bijuterii şi păcătuind în plăceri nenaturale, bătându-şi joc, în orgoliul lor, de „Dumnezeu”. Însuşi Enoh, inspirat de fiinţele cereşti, a vizitat minunatele regiuni ale cerului, călătorind probabil spre alte planete. Patriarhul a fost purtat de un vârtej spre vest, desigur spre Atlantida. Enoh povesteşte despre un cataclism „când capetele pământului s-au desprins”, a cărui convulsie finală a scufundat acest continent. Enoh „a mers la dreapta lui Dumnezeu”, fiul său, Metusaleh, l-a avut pe Lamech, care, potrivit apocrifelor la cartea Genezei din manuscrisele de la Marea Moartă, se plângea, înainte de naşterea

lui Noe, că soţia sa, Bathenosh, se însoţise cu unul din îngerii coborâţi din cer: „Iată, m-am gândit atunci în inima mea, această concepţie se datora Paznicilor şi Celor Sfinţi... şi Uriaşilor... şi inima mea era tulburată în pieptul meu din cauza acestui copil... Bathenosh, soţia mea, vorbi spre mine, spunându-mi: îţi jur pe Cel Mare şi sfânt, Regele cerurilor, că această sămânţă a fost sădită de tine... nu de un Străin, ori Paznic, ori Fiu al Cerului**104**". această „veche, veche poveste" e chiar mai veche decât am crezut! Comercianţii călători veniţi din spaţiile celeste nu erau altfel decât descendenţii lor de astăzi, grăbiţi să combine afacerile cu plăcerea. Desigur că Bathenosh ar fi roşit dacă ar fi ştiut că adulterul ei va provoca comentarii suculente peste 10.000 de ani, dovedind o dată pentru totdeauna că adevărul iese până la urmă la suprafaţă. Deşi, spre deosebire de soţul ei, ar trebui să fim politicoşi şi să-i acordăm lui Bathenosh beneficiul îndoielii, e totuşi foarte semnificativ faptul că tocmai Noe a fost ales să supravieţuiască Potopului şi să fondeze Epoca Nouă, sugerându-ne posibilitatea ca eroul să fi fost ales pentru această misiune de vreun astral.

Atlanţii studiau latura întunecată a Naturii. Adepţii Malefici făceau să apară elementalii, forme-gând malefice, asemenea tulkuşilor materializaţi de Magii Tibetani**105**; chemau Spirite din Tărâmurile Astrale cele mai de jos pentru a lucra conform voinţei lor şi au domolit

forjele sinistre prin ritualuri pătate de sânge, degenerând în sacrificii umane şi omoruri. Texte ulterioare din vechea Chină, Babilon şi Mexic se completează cu poveştile despre demoni, magie neagră şi sacrificii sângeroase; în Evul Mediu, biserica a declarat un război amar împotriva vrăjitoriei. Paracelsus şi Montfaucon de Villars**106**, în *Le Comte de Gabalis*, scriau despre silfi şi salamandre, fizicienii contemporani nouă susţin acum teoria unor lumi paralele, cu fiinţe din alte dimensiuni, în timp ce mulţi cercetători ai ştiinţelor de frontieră încep să creadă că extratereştrii îşi au originea pe Tărâmurile Eterice, în Spaţiul interior.

Adepţii Cosmici**107** ne dezvăluie titanica bătălie mentală din Atlantida între Magii Albi şi adversarii lor Negri. Savanţii pervertiţi au inventat „Lancea lui Indra”, o bombă atomică, şi o rază atomică, „Arma lui Brahma”, foiţe anihilante descrise atât de pregnant peste milenii în *Drona Parva*. Maiţienii, prieteni ai Magilor Albi, au prevăzut cataclismul de pe Atlantida şi au aterizat cu cinci mari nave spaţiale, numite „Cetăţile lui Shan”, pentru a-i salva pe cei Aleşi. Războiul atomic a izbucnit, cu toate grozăviile lui, zguduind Atlantida şi transformând-o în ruine radioactive, scufundând-o pe fundul mării. O poveste tristă şi plină de învăţăminte pentru zilele noastre! Distrugerea Atlantidei şi salvarea celor Iluminaţi de către navele spaţiale de pe Venus şi Marte sunt minunat descrise în străvechile *Stanţe ale lui*

Dzyan, dezvăluite în *Doctrina Secretă:*

„Şi «marele rege cu Faţa Orbitoare”, şeful tuturor Feţelor Galbene, era trist, văzând păcatele Feţelor Negre... şi-a trimis vehicule aeriene (vimana) la toţi fraţii săi-şefi, împreună cu oameni pioşi, spunând: «Pregătiţi-vă, Sculaţi-vă, voi oameni ai legii celei bune, şi străbateţi pământul cât e (încă) uscat.

Seniorii furtunii sosesc. Carele lor se apropie de pământ. Doar o noapte şi două zile vor locui Seniorii Feţei întunecate (Vrăjitorii) pe acest pământ răbdător. E condamnat, iar ei trebuie să cadă odată cu el. Seniorii cei de jos ai Ochiului întunecat îşi pregătesc Agneyastra lor magică. Dar Seniorii Ochiului întunecat sunt mai puternici decât ei (decât Elementalii) şi ei sunt sclavii celor atotputernici. Sunt pricepuţi în Ashtar (Vidya, cele mai înalte cunoştinţe magice). Veniţi şi le folosiţi pe ale voastre.

Fie ca fiecare Senior al Feţei Orbitoare să facă Vimana fiecărui Senior al Feţei întunecate să-i cadă în mâini, ca nu cumva vreunul (vrăjitor) să scape de ape într-un fel, evitând restul celor Patru (zeităţi Karmice) şi să-i salveze pe cei răi (discipoli sau popoare)».

Apoi marele Rege s-a lăsat să cadă cu Faţa sa Orbitoare la pământ şi a plâns. Când Regii s-au adunat, apele începuseră deja să se mişte... Dar naţiunile străbătuseră deja pământul uscat. Erau dincolo de limita apelor. Regii i-au ajuns din urmă în Vimana şi i-au condus spre ţinuturile Focului şi

Metalului (Est şi Nord)... Stelele (rachete nucleare?) cădeau ploaie peste ţinuturile Feţelor Negre, dar ei dormeau. Animalele vorbitoare (radiouri?) păstrau tăcerea. Seniorii de Jos aşteptau ordine, dar acestea nu veneau, căci seniorii lor dormeau. Apele s-au ridicat şi au acoperit văile dintr-un capăt al Pământului până la celălalt. Au rămas numai ţinuturile înalte, baza Pământului a rămas uscată. Aici sălăşluiau cei care scăpaseră, oamenii Feţelor Galbene şi ai ochiului drept. Când Seniorii Feţelor întunecate s-au trezit şi şi-au amintit de Vimana, ca să scape de apele în creştere, au descoperit că dispăruseră”. Profesorul Ludwig Zeidler din Polonia crede că distrugerea Atlantidei a fost provocată de un corp ceresc enorm care a izbit Pământul acum 12.000 de ani, modificându-i cu 30° poziţia axei. Schimbarea bruscă de climă a dus la congelarea mamuţilor în gheţarii siberieni. Hans Hoerbiger, cosmologul austriac, ne spune că Atlantida a avut o perioadă de înflorire lungă, timp în care nu era lună pe cer. Cam pe la anul 11500 î.Hr., satelitul nostru actual s-a rătăcit în Spaţiu şi a fost captat de forţa gravitaţională a Pământului, activând vulcanii şi ridicând maree imense în apropierea Ecuatorului, care au înghiţit Poseidonia.

Geologul austriac Otto H. Much presupune că un planetoid s-ar fi ciocnit de Altantida în anul 8469 î.Hr., provocând şocuri fantastice pe întreg globul; această teorie este susţinută în mod convingător de Peter Kolosimo**108**, strălucitul

erudit italian care citează *Epopeea lui Ghilgameş*, legende mayaşe, Hawaiene şi chinezeşti, toate povestind despre eroul civilizator, Noe, pe care Dumnezeu l-a avertizat să construiască o Arcă şi să salveze umanitatea de la potop.

Poate că Sfântul Ioan Teologul, în Apocalipsa VI, 12 – 14, îşi aminteşte, din memoria colectivă a rasei, momentul distrugerii Atlantidei atunci când descrie sfârşitul lumii – au fost cutremure şi Soarele s-a făcut negru, Luna roşie ca sângele, stelele cădeau din cer, munţii şi insulele au fost mutate de la locul lor în marea zi a Maniei lui Dumnezeu. Desigur că Iisus şi-a amintit de cataclismul de pe Atlantida când stătea pe Muntele Măslinilor, prezicând viitorul pentru discipolii Lui:

„Dar în zilele acelea, după aceste nenorociri, soarele se va întuneca, iar luna nu ne va mai da lumină. Şi stelele din ceruri vor cădea şi puterile care sunt în ceruri vor fi zguduite.

Şi atunci îl vor vedea pe Fiul Omului venind pe nori, cu mare putere şi cu slavă.

Şi apoi El îşi va trimite îngerii şi-i va aduna pe cei Aleşi din cele patru vânturi, de la cele mai îndepărtate colţuri ale pământului până în cele mai îndepărtate colţuri ale cerului**109**”.

Mulţi oameni cred că Ultimele Zile se apropie. În curând cataclismele vor zgudui Pământul, distrugând propria noastră civilizaţie. Se vor deschide cerurile. Nave spaţiale strălucitoare vor coborî pentru a-i salva pe cei Aleşi, cum s-a

întâmplat, cu atâta timp în urmă, în Atlantida.

Capitolul VI
POSEIDON

@„Acum, înainte de toate, trebuie să ne amintim faptul că 9.000 este suma anilor care au trecut de când a avut loc războiul, după cum ţin minte cei ce sălăşluiesc dincolo de Coloanele lui Hercule şi cei ce sălăşluiesc între ele, *război pe care trebuie acum să-l povestim în detaliu*. S-a afirmat că această cetate a noastră conducea una din părţi, luptând tot războiul, iar cealaltă parte era comandată de regii de pe Atlantida, despre care am spus că, în urmă cu multă vreme, era o insulă mai mare decât Asia şi Libia la un loc, dar acum e scufundată de cutremure şi s-a format o barieră de noroi – de netrecut pentru navigatorii care pleacă din zona noastră şi nu reuşesc s-o străbată pentru a ajunge în oceanul de dincolo**110**”.

În minţile noastre, cunoscătoare ale războiului nuclear, se desfăşoară lent imagini ca de vis... Exploziile din spaţiu au scos din uz radarele. Rachetele din Nord, Est şi Vest deturnau apărarea antirachete, bombele de antimaterie distrugeau continentul condamnat. Pământul s-a cutremurat, oceanul a vuit. Vulcanii submarini aruncau şuvoaie de foc.

Falii de foc au zdruncinat America, pe atunci scufundată în mare. Peste nouă mii de ani, patru filosofi discută într-un parc din Moscova despre acel străvechi ţinut al capitalismului pe care

eroicii lor strămoşi l-au distrus. După acest holocaust, Atlanticul a rămas barat în faţa navigatorilor de un zid de noroi...

Într-o clipă de agonie, ne imaginăm distrugerea Statelor Unite, posibilă datorită apariţiei războiului atomic, apoi ne dăm seama că această relatare sugestivă a fost făcută într-un discurs despre pierduta Atlantida, discurs ţinut de Critias în Academia lui Platon, în Atena. Atât de mult ne înspăimântă în zilele noastre perspectiva unui asemenea cataclism, încât acceptăm aproape instantaneu posibilitatea ca el să se fi produs în trecut. Savanţii neagă realitatea Atlantidei, tot astfel cum au ridiculizat şi existenţa Troiei; astăzi, cu toate cunoştinţele noastre nucleare, încă ne mai punem întrebări. Vechiul Vest era învăluit în mister. Pentru toate popoarele Antichităţii, dincolo de Coloanele lui Hercule (strâmtoarea Gibraltar din zilele noastre) se întindeau apele pustii, udând ţărmul nevăzut al amurgului, ţinutul Morţilor. Astăzi, oamenii ajung pe Lună, mâine vor urca la stele; trăsătura cea mai nobilă a omului este dorinţa de a cuceri lumea materială, dominând toate dificultăţile, înălţând spiritul uman cât mai sus, spre sublimul sufletesc. Minunata istorie a vremurilor străvechi, plină de culoare şi pasiune, ne încântă cu strălucitoarea sa pleiadă de oameni de stat, savanţi, soldaţi, marinari, eroi ce au răspuns chemării Destinului şi ale căror fapte îndrăzneţe luminează secolele, inspirându-i pe oamenii de azi. Timp de mii de ani, oamenii au

ştiut mai puţine lucruri despre Atlantida decât ştim noi despre Lună. Deşi pe timpul clasicilor oceanul ar fi putut fi străbătut cu nave contemporane, astăzi oamenii îl străbat în bărci cu vâsle. Noi lansăm sonde spaţiale spre Marte, dar în Antichitate rareori îndrăzneau navigatorii să se aventureze în Atlantida. Străvechi tăbliţe sumeriene descriu modul în care, pe la anul 2000 î.Hr., prinţul Naram-Sin a navigat probabil în jurul Capului Bunei Speranţe, spre acel „ţinut de dincolo de Marea Vestică”. S-au găsit dovezi ale prezenţei sumerienilor şi fenicienilor în America de Sud. În jurul anului 600 î.Hr., faraonul Necho al II-lea a desfăşurat o flotă din Marea Roşie pentru a naviga în jurul Africii, înfuriindu-l pe Herodot, care jura că această călătorie e imposibilă. Inscripţii egiptene datând cam din anul 30 î.Hr. Au fost găsite chiar la Wollongong, la 50 de mile sud de Sydney. Ele demonstrează că una din corăbiile Cleopatrei s-a aventurat până în Australia. Kolaios a plecat pe mare din Samos, în jurul anului 600 î.Hr., şi a fost împins de furtună prin Coloanele lui Hercule în Atlantic. Se pare că această călătorie pe valurile unui ocean adevărat l-a înspăimântat pe acest vechi marinar, căci şi-a vândut imediat nava la Cádiz. Trei secole mai târziu, amiralul cartaginez Hanno a navigat până în Niger, iar în anul 320 î.Hr., călătorul grec Pytheas a înconjurat Britania. Lucian, marele sofist, în secolul ÎI e.n., în minunata sa *Poveste adevărată*, a anticipat scrierile noastre *science-fiction*, relatând o

poveste fantastică despre o călătorie prin Coloanele lui Hercule, dincolo de Oceanul de Vest, spre insulele împădurite de pe cealaltă parte a mărilor. Înainte ca el şi echipajul lui să poată trage la ţărm, au fost purtaţi de vârtejul unei furtuni până în înălţimi, pe Lună, unde au fost capturaţi de invadatorii veniţi de pe Soare. Se ştie că Lucian n-ar fi spus niciodată o minciună; dacă l-am putea crede! în afară de îndrăzneţii vikingi, nicio piele roşie nu şi-a îndreptat canoea spre Europa, până când Columb şi marinarii săi n-au traversat Atlanticul. Ce tabu atotputernic, ce barieră de netrecut pentru conştiinţa umană i-a împiedicat pe cei curajoşi, timp de atâtea secole, să se aventureze în Atlantic? Ce traumatism a întunecat minţile oamenilor, făcând să se piardă amintirea Vestului? acest abis întunecat, care a intimidat până şi pe cei mai îndrăzneţi indivizi, e pentru noi mai grăitor decât orice fragment literar. Cândva, în trecut, o tragedie colosală a paralizat subconştientul întregii omeniri; Vestul era acel tărâm din care nu se mai întorcea niciun călător. În faţa acestui ţinut al soarelui apune pluteau copaci împletiţi şi încolăciţi unii de alţii, iar o mare de noroi marca mormântul continentului condamnat, Atlantida. „Credeţi că am putea aprecia cam cât timp a trecut de la apariţia primelor cetăţi, de la momentul în care oamenii au devenit locuitori ai cetăţii? Poate că e enorm şi incalculabil? şi doar mii şi mii de cetăţi au apărut în această perioadă şi tot atât de multe au şi

pierit?” Platon, în lucrarea sa *Legile, a*. Demonstrat că filosofii greci erau perfect conştienţi de existenţa unor cicluri ale istoriei, chiar dacă se pare că le lipseau cunoştinţele noastre despre acele mari civilizaţii ale trecutului. Dovezi documentate cu privire la Atlantida pot fi găsite în dialogurile lui Platon *Timaios* şi *Critias*, ale căror referiri la continentul scufundat îi intrigă şi îi exasperează pe cercetători, astăzi mai mult ca oricând. Poate că Platon a scris un text complet privind Atlantida, care însă nu ne-a parvenit – cea mai mare parte a literaturii antice s-a pierdut în incendii sau inundaţii ori a fost distrusă de regi megalomani. Cei care se ocupă de ştiinţele oculte cred că anumiţi iniţiaţi au ascuns capsule ale timpului conţinând istoria continentului distrus. Mai târziu, la timpul potrivit, aceste documente, asemeni manuscriselor de la Marea Moartă, vor putea fi dezvăluite.

Platon, născut la Atena în anul 429 î.Hr., pretindea că se trage, prin mama sa, din Solon, marele legiuitor al Greciei, din urmă cu două sute de ani. A stat la picioarele lui Socrate, iar după execuţia maestrului său a vizitat Egiptul, Sicilia şi sudul Italiei, dobândind înţelepciune, apoi s-a întors să-şi înveţe studenţii în dumbrăvile umbroase din Atena, murind la remarcabila vârstă de 82 de ani. Platon rămâne nemuritor prin doctrina sa transcendentală, iar prin faimosul său elev, Aristotel, se poate spune pe drept cuvânt că a civilizat Europa. Deasupra porticului locuinţei sale

scria: „Să nu intre nimeni care nu ştie geometrie ceea ce trebuie să-i fi ţinut afară pe mulţi dintre prietenii săi. Platon n-a scris nicio teză universală, nicio lucrare filosofică, ci şi-a expus ideile în dialoguri de o eleganţă încântătoare şi o puritate luminoasă a stilului, învăţându-ne că lumea noastră materială nu e decât o reflexie imperfectă a acelor tărâmuri suprasen-sibile slăvite de poeţi. *Timaios* şi *Critias* constau din dialoguri între Timaios, din Locris, în sudul Italiei, Hermocrates, conducătorul oştilor siracusane împotriva expediţiei ateniene în Sicilia, şi Socrate, deşi acesta din urmă ne dezamăgeşte prin tăcerea sa, la fel, probabil, ca şi Platon însuşi –, ambele dialoguri sunt o continuare a faimoasei sale opere, *Republica*. Timp de secole, savanţii au considerat descrierea făcută de Platon Atlantidei drept o strălucită ficţiune literară, ceea ce e destul de surprinzător, din moment ce stilul concis şi informativ al acestei descrieri e într-un contrast izbitor cu întorsăturile retorice persuasive ale lucrărilor sale filosofice. Platon părăseşte brusc domeniul expunerilor elevate care îi încântau pe discipolii săi, pentru a relata fapte istorice cu o bogăţie de detalii demnă de Herodot. El afirmă foarte clar că strămoşul său Solon, unul din cei şapte înţelepţi ai Greciei, a călătorit în Egipt în jurul anului 600 î.Hr., iar preoţii din Sais (renumiţi pentru cunoştinţele lor despre lumea antică) l-au asigurat că zeiţa Neith, identificată cu Pallas Atena (pe care mulţi o consideră, probabil, un

personaj venit din spaţiu), a fondat oraşul Atena cu 9.000 de ani în urmă. Preoţii, cu priceperea acumulată din nenumăratele texte pe papirus, au adăugat că Atena a fost atacată de invadatori de pe o mare insulă din Vest. Îndrăzneţii atenieni au salvat Europa şi Orientul Mijlociu; într-o singură zi şi o noapte cu furtună, Atlantida a fost distrusă. Egiptenii i-au spus lui Solon că povestea era scrisă pe coloane care se păstrau încă; în anul 310 î.Hr., filosoful grec Crantor povestea că văzuse în Egipt o coloană pe care era scrisă istoria marii insule scufundate în ocean.

Atlantida n-a fost evocată de Platon doar ca o alegorie moralizatoare, precum *Utopia* lui Thomas Morus, iar teocraţia acesteia nu promova „Statul Ideal" platonician. Mai mult ca istoric decât ca filosof, Platon a reînviat o civilizaţie destul de diferită de cea din perioada lui, asemănătoare Epocii Bronzului în Europa occidentală şi Culturilor Soarelui în Mexic şi Perú, pe care însă atenienii nu le cunoşteau. Numele magic, dulce şi muzical „Atlantida" ne farmecă şi astăzi – el n-ar fi putut fi imaginat de Platon. Acest cuvânt minunat nu poate fi găsit în nicio limbă indo-europeană; „a" sau „au" înseamnă în limba toltecilor şi a berberilor „apă", deci „atlan" înseamnă „în mijlocul apelor". „Aztlan", patria aztecilor, a fost înfăţişată, în vechile desene mexicane, drept o insulă muntoasă, înconjurată de şiruri de ziduri şi canale asemănătoare celor din citadela de pe Atlantida lui Platon. O cetate numită „Atlan", cu

un port bun, exista pe istmul lui Darien când Columb a descoperit America. Acum, localitatea e un sătuc lipsit de importanţă numit Aclo**111**. Suntem surprinşi să descoperim că „Thalassa”, termenul grecesc pentru „mare”, nu e de fapt un cuvânt grecesc**112** şi nici nu e înrudit cu familia de limbi indo-europene, provocând speculaţii contrariante privind posibilele afinităţi cu termenul toltec „Au”, evocând Atlantida. Dacă relatarea lui Platon ar fi fost ficţiune, desigur că acesta ar fi dat insulei un nume grecesc, impresionându-şi publicul. Probabil că Platon a luat cuvântul „Atlante” dintr-un poem epic neterminat al lui Solon, *Atlantikos*, bazat pe un papirus egiptean tradus de preoţii din Sais; înainte să scrie povestea, Platon a verificat toate tradiţiile relevante pentru acest subiect şi l-a consultat pe Ekhenates, învăţătorul lui Democrit. *Critias*, ca o carte-ghid scrisă concis, descrie Insula Atlantida într-un stil realist ce ar părea atrăgător turiştilor din zilele noastre. Relatarea impresionantă a lui Platon rivalizează cu strălucitoarea descriere făcută de Herodot Babilonului, care a încântat întreaga epocă antică. În centrul insulei era o câmpie despre care se spune că ar fi fost cea mai frumoasă dintre toate câmpiile şi, totodată, foarte fertilă, înconjurată de munţi lăudaţi pentru înălţimea şi frumuseţea lor, unde erau presărate sate prospere, lacuri, râuri şi pajişti, oferind hrană din abundenţă pentru multe animale sălbatice şi domestice. Navigatorii din Atlantida explorau

Pământul şi, prin spiritul lor întreprinzător, au construit un vast imperiu, dominând Europa occidentală, Italia şi Libia, ale căror frumoase comori au îmbogăţit Patria-Mamă. Atlanţii virili, mândri de a fi stăpânii lumii, cu acea concepţie ingenioasă şi geniu tehnic cu care au construit Marea Piramidă, şi-au amenajat insula sacră cu porturi aglomerate şi docuri largi pentru propriile lor nave şi pentru flotele neguţătorilor şi au construit canale late, concentrice, traversate de poduri şi ducând spre Citadelă. Întregul zid exterior era acoperit cu tablă de cositor, iar cel din interior, care înconjura Citadela, sclipea într-o lumină roşie de oricalc, probabil cupru. Cetatea strălucea cu palatele ei din piatră masivă, colorate în alb, negru şi roşu, aşezate printre fântâni cu izvoare calde şi reci, care udau băile publice şi copacii luxurianţi, înalţi şi minunat de frumoşi. Toate aceste clădiri magnifice, lucind sub soarele tropical, erau eclipsate de marele Templu dedicat lui Poseidon şi Cleito, templu acoperit cu argint şi oricalc, cu sclipitoare turnuri aurite, înconjurate cu împrejmuiri din aur. O asemenea metropolă uluitoare, împodobită cu sculpturi şi opere de artă adunate timp de mai multe milenii, desigur că îi stimula pe toţi locuitorii săi şi le inspira atlanţilor acel sentiment de mândrie firească pentru adevăraţii fii ai Zeului auriu al Soarelui. Se spune că planul Atlantidei ar fi inspirat planul vechiului México, al Cartaginei şi al multor altor cetăţi antice din întreaga lume. Unele persoane cu o

sensibilitate deosebită pretind că toate aceste cetăţi copiază splendida capitală a planetei Venus, acest fapt implicând ideea că civilizaţia noastră a fost inspirată de cei veniţi din Spaţiu. Platon continuă cu o scurtă descriere a administraţiei civile sub zece regi, a armatei, a marinei precum şi a venerării lui Poseidon, apoi, spre exasperarea întregii posterităţi, strălucita sa relatare se sfârşeşte brusc. Rafael, în fresca sa de la Vatican, *Şcoala Ateniana*, pune volumul „Atlantida" în mâna lui Timaios, prietenul lui Platon, probabil pentru a arăta că acesta conţine nivelul sublim al înţelepciunii platoniciene**115**.

Deşi povestirile tulburătoare ale lui Platon referitoare la Atlantida sunt cele mai detaliate care ni s-au păstrat în această privinţă, ele nu reprezintă totuşi unica referinţă istorică la acest continent pierdut. Distinsul erudit Egerton Sykes**114** afirmă că există peste 150 de referiri la Atlantida făcute de autori clasici. Heinrich Schliemann, renumit pentru descoperirea Troiei, citează un papirus aflat în muzeul vechiului şi Petersburg şi care descrie uitata expediţie trimisă de faraonul Sent, din a doua dinastie, pentru a descoperi Atlantida. Un alt papirus din acelaşi muzeu se referă la regii de pe Atlantida. Schliemann pretindea că ar fi descoperit printre ruinele Troiei vase de bronz şi ceramică pe care erau inscripţionate hieroglife egiptene însemnând „De la regele Chronos din Atlantida"; se spune că un vas similar ar fi fost găsit la Tiahuanaco**115**.

Chinezii cultivau tradiţiile povestind despre o insulă sau un continent numit Maligasima, care a fost distrus din pricina răutăţii uriaşilor săi; regele Peirium a scăpat asemeni lui Noe, iar descendenţii săi au populat China cu Dinastii Divine. Versurile hinduse *Purăna* descriu războaie pe continente şi insule situate dincolo de Africa de Vest, în Oceanul Atlantic. Documente sanscrite sugerează că *Mahābhārata* e de fapt cronica conflictului dintre atlanţi şi primii arieni, conflict cunoscut în Persia ca lupta deschisă de uriaşul Devs împotriva înţeleptului Peris. Proclus îl citează pe Marcellus, cel ce a scris istoria Etiopiei, menţionând marea insulă Atlantida, distrusă în vremuri străvechi de o furtună violentă. Aelian, în *Varia Historiae*, povesteşte o tradiţie uimitoare relatată de Silenius, fiul unei nimfe, lui Midas, regele Frigiei, aşa cum menţionează Theopompus din Chios în scrierile sale, aproximativ în anul 320 î.Hr.: „Pe lângă zonele binecunoscute ale lumii, Europa, Asia, Libia (Africa), mai există una necunoscută, incredibil de întinsă, ale cărei pajişti şi câmpii imense şi înfloritoare hrănesc turme de animale diferite, toate uriaşe şi puternice, şi unde oamenii sunt de două ori mai înalţi şi trăiesc de două ori mai mult decât oamenii de pe aici” (V aceste pajişti întinse ar putea avea vreo legătură cu preriile şi pampasul din America de Nord şi de Sud; poate că Silenus era un extraterestru sau chiar un indian american care, din întâmplare, traversase Atlanticul.

Tradiţii din Galia, citate de istoricul roman Timogenes şi de Diodor din Sicilia, menţionează războinici uriaşi veniţi de pe oceanul din vest pentru a invada Hiperboreea, ţinutul Vestului. Dionysios din Halicarnas sugerează că după cea de-a zecea muncă a lui Hercule, capturarea bivolilor lui Geryon pe Erytheia, Insula Roşie (poate, iniţial, ţinutul fabulos al Amurgului sclipitor – Atlantida?), aflată undeva, lângă Coloanele lui Hercule, a invadat Europa. Hercule a fost cel mai mare comandant de oşti al epocii sale. Cu forţe navale şi militare a cucerit uşor Spania şi Italia, fondând cetatea Herculaneum, lângă Pompei, şi primind onoruri divine de la poporul Italiei. Această invadare a Europei de către uriaşul Hercule într-o perioadă antică înceţoşată ar putea reprezenta amintirea confuză a războiului dintre Atlantida şi Atena. Dovezi care să susţină existenţa Atlantidei pot fi identificate în doctrinele druizilor, în folclorul din America şi Perú şi, mai ales, în acel depozit al vechilor învăţături mayaşe, *Popol Vuh*. În anul 14.000 e.n., istoricii, amintindu-şi vag cel de-al doilea război mondial, ar putea relata cum 10 milioane de oameni de pe un continent dispărut, America, au invadat Europa într-un conflict titanic; fără îndoială că vor fi ridiculizaţi de savanţii care vor susţine că America n-a existat niciodată, că legenda despre acest continent diabolic nu e decât o poveste spusă de filosofi.

Cercetători în diverse domenii se asociază

pentru a susţine realitatea existenţei Atlantidei. În secolul trecut, Ignatus Donnelly, membru al congresului şi sponsor al campaniei pentru dovedirea paternităţii lui Francis Bacon asupra pieselor lui Shakespeare, a făcut o comparaţie impresionantă între limba, cultura şi obiceiurile din vremurile vechi, pe ambele maluri ale Atlanticului, publicând în 1882 la New York erudita sa dezvăluire *Atlantida, lumea antediluviana*, care a provocat discuţii furtunoase în cercurile academice şi a fondat atlantologia modernă. Prin argumente convingătoare şi prin demonstraţii desăvârşite, Donnelly a dovedit adevărul povestirii lui Platon; probele prezentate de el confirmau distrugerea Atlantidei într-un cataclism în urmă cu aproximativ 12.000 de ani. Fosilele descoperite recent în America arată că strămoşii cailor şi-au avut originea în emisfera vestică şi trebuie să fi ajuns în Europa traversând un pod de uscat existent în vremuri străvechi**117**. Botaniştii descoperă multe plante care există pe coasta de est a Americilor şi pe coasta de vest a Europei şi Africii şi care totuşi lipsesc pe coasta Pacificului. Bananierii îşi au originea în Africa tropicală şi în Asia, nu pot fi transplantaţi, asemeni geraniumului sau trandafirilor, şi nici nu au seminţe sau rădăcini care să fie uşor transportabile; e greu de înţeles cum bananierii pot creşte şi în Africa, şi în Indiile de Vest, fără să fi fost cultivate într-un ţinut comun, în Atlantic.

Strălucitele cercetări ale lui Hyatt Verrill şi ale

soţiei sale, Ruth, au stabilit legături fascinante între vechea Americă şi Sumer. Harold Wilkins a destăinuit unele revelaţii uluitoare privind cetăţile secrete din America de Sud care l-au ademenit spre moarte pe nenorocosul colonel Fawcett. Marele arheolog Marcel F. Hornet a explorat pădurile primitive de pe Amazon şi a descoperit într-o vastă câmpie în Brazilia Pedra Pintada[118], o piatră imensă pictată cu simboluri cosmice similare hieroglifelor din Egiptul antic şi desenelor de pe dolmenele preistorice din epoca de piatră în Europa şi nordul Africii. Poate că e semnificativ faptul că activităţile OZN de astăzi şi aterizarea extratereştrilor par să aibă loc mai ales în America de Sud. Specialistul în mitologie Lewis Spence[119], într-o minuţioasă analiză a legendelor celtice şi a folclorului american, oferă puncte de susţinere valoroase pentru descoperirile lui Donnelly. H.S. Bellamy a aplicat teoria gheţii cosmice a cosmologului austriac Hans Hoerbiger şi, într-o expunere convingătoare, a sugerat că Atlantida ar fi fost distrusă de un imens potop care a avut loc atunci când Luna, actualul nostru satelit, a fost capturată de forja gravitaţională a Pământului. Comyns Beaumont a postulat teoria unei mari comete care ar fi devastat Vestul în timpuri preistorice, în timp ce immanuel Velikovski a adunat dovezi copleşitoare ale unei coliziuni cosmice care a devastat Orientul Mijlociu. Cercetătorii interpretează în moduri diferite relatarea lui Platon. Jürgen Spanuth

identifică Atlantida cu insula Helgoland, care domina un imperiu al Epocii Bronzului şi care pare a fi ţara feacilor, vizitată de Ulise şi atât de amănunţit descrisă de Homer. Tot el consideră că marele război declanşat de atlanţi ar reprezenta invazia popoarelor de la Marea Nordului, peste Mediterana, spre Orientul Mijlociu. Hoardele nordice au fost zdrobite în anul 1195 î.e.n. De Ramses III, într-o bătălie memorabilă, lângă graniţa libiana. Profesorul Berlioux, decan al Facultăţii de Geografie a Universităţii din Lyon, a afirmat că, într-o epocă îndepărtată, caravane venind din Memphis şi Teba întâlneau la Cerne, capitala Africii Atlantide, flota care sosea din ţinuturile „americane”. Dintr-un capăt în celălalt al acestui lung drum se făcea comerţ, se realizau, de asemenea, schimburi culturale; apoi, într-o zi fluxul comercial a încetat şi a fost întrerupt timp de secole. Un război îngrozitor a copleşit imperiul Atlantidei şi un cataclism geologic a împlinit distrugerea continentului. Louis Rinn a făcut cercetări, în munţii Atlas din Maroc, asupra vechii limbi a berberilor şi a personajelor lor sacre (numite „taffinari”) şi a arătat că o rasă autentică, cu pielea maronie, asemănătoare cu celţii, mezii şi iranienii, e încă divizată de o rivalitate veche de milenii între locuitorii din nord şi cei din sud; tradiţiile şi cultura lor evocă Atlantida. Dr. Angelos G. Galanopoulos, profesor de geografie la Universitatea din Atena, ne sugerează că Atlantida lui Platon ar fi fost de fapt mica insulă Santorin,

una din insulele minoice, care a erupt şi a dispărut pe fundul Mediteranei în jurul anului 1500 î.Hr. Aceeaşi erupţie, poluând atmosfera, a provocat probabil şi plăgile Egiptului în perioada Exodului. El afirmă că o mare noroioasă a distrus civilizaţia cretană, cunoscută de egipteni drept Atlantida. Utilizând argumente plauzibile, unii oameni de ştiinţă au situat Atlantida în America de Sud, Suedia, Palestina, Nigeria, nordul Africii, Cipru, Ceylon, Spania şi în Sahara, fiecare din ei respingând variantele adversarilor cu un dispreţ savant. Spiritiştii, inspirându-se din surse oculte, iau în râs aceste teorii contradictorii şi susţin că acest continent pierdut se afla în Atlantic. Colonelul James Churchward, cunoscut pentru cercetările sale erudite privind vechiul continent Mu, pretinde că a găsit un document grecesc antic, afirmând că pe vremea dispariţiei Atlantidei 3.000 de soldaţi atlanţi erau staţionaţi în zonă, reprezentând probabil o armată de ocupaţie. El a dezvăluit faptul că într-unul din templele orientale există o lungă istorie a Atlantidei, scrisă în urmă cu 20.000 de ani.

Această dezvăluire îşi pierde oarecum din valoare datorită surprinzătoarei omisiuni a autorului de a cita textul, care desigur că ar fi revoluţionat atât cunoştinţele noastre privitoare la Atlantida, cât şi întreaga noastră perspectivă asupra preistoriei.

Timp de multe secole, învăţaţii au tras concluzia că povestea lui Platon despre Atlantida

nu avea decât un scop moralizator, deşi lecţia morală (dacă ar exista) pare destul de obscură. Savanţii de astăzi nu iau în consideraţie relatarea, categorisind-o drept operă de ficţiune, la fel de lipsită de fapte reale ca şi *Dialogurile* filosofului grec. Poate că cel mai impresionant comentariu la acest text e atenţia fascinată cu care Socrate şi discipolii săi ascultau vorbele lui Critias, când acesta spunea povestea. Critias, unul din cei treizeci de Tirani, l-a acuzat pe Socrate de coruperea tineretului atenian şi, pentru discursul său netemător împotriva falselor învăţături, l-a condamnat pe bătrân, în anul 399 î.Hr., să bea fatala cupă de cucută. Socrate, acest campion al adevărului, n-a contestat nici măcar un cuvânt al povestirii despre Atlantida. Probabil c-o mai auzise înainte şi ştia că e adevărată. Dacă Socrate acceptă existenţa Atlantidei, ce drept avem noi să nu fim de acord cu el?

Cele mai ciudate dezvăluiri din povestea lui Platon ar putea fi cele privitoare la regii Atlantidei, consideraţi de greci drept Zei, evocând imagini ale extratereştrilor: „Dar înainte de a-mi începe relatarea mai e un amănunt care trebuie explicat, ca să nu fiţi surprinşi când veţi auzi frecvent numele zeilor greci date barbarilor. Veţi afla acum motivul pentru toate acestea. Fiindcă Solon plănuia să folosească această povestire într-un poem, a descoperit, făcând investigaţii, că acei egipteni care scriseseră pentru prima dată aceste nume le traduseseră în propria lor limbă. Aşa că

el, la rândul său, a recuperat sensul iniţial al fiecărui nume şi, redactându-l în propria noastră limbă, l-a scris aşa. Şi chiar aceste scrieri se aflau în posesia bunicului meu şi, de fapt, sunt acum ale mele şi pe când eram copil le-am învăţat pe de rost pe toate[120]. „Descrierea concisă a Atlantidei intervine în proza stilizată a lui Platon ca un intrus, fapt ce sugerează posibilitatea ca povestea lui Solon să fi fost interpolată în manuscrisul platonician. Plutarh se plânge că povestea Atlantidei se întrerupe brusc, lăsând atât de multe lucruri nespuse. O asemenea critică n-a fost adusă de Socrate sau de însoţitorii săi, provocând presupunerea că Platon a citat întreaga relatare privind dispăruta Atlantida în dialogul său *Critias*, dar manuscrisul său, ca atâtea alte scrieri din Antichitate, a fost copiat greşit de către scribi ignoranţi sau distrus parţial, învăţăturile esoterice ale Atlantidei, păstrate de iniţiaţii din Egipt, au inspirat probabil misterele eleusine. Pitagora şi toţi marii mistici, inclusiv Apollonius din Tyana, au refuzat consecvent să-şi încredinţeze înţelepciunea cărţilor. Iisus n-a scris niciun cuvânt posterităţii. Eschil a fost acuzat că profanează Misterele pentru că în piesele sale a dezvăluit unele ritualuri secrete. De aceea, e de înţeles faptul că multe din vechile tradiţii ale Atlantidei au fost cenzurate, pentru a nu apărea în literatura populară. Şi noi, astăzi, ignorăm o mare parte din istoria secretă a timpurilor noastre zbuciumate; poate că aşa e înţelept, din moment ce şi faptele

pe care suntem obligaţi să le auzim sunt suficient de urâte. Exasperându-i, desigur, pe cei ce studiază Atlantida, iniţiaţii Greciei au venerat probabil continentul dispărut ca patria zeilor lor şi i-au ascuns distrugerea de privirile profanilor. „Tot aşa cum am spus mai înainte, cu privire la răspândirea zeilor, că au împărţit întregul pământ, aici în zone mai mari, dincolo în zone mai mici şi şi-au cerut sanctuare şi sacrificii; şi astfel, Poseidon şi-a luat drept parte insula Atlantida şi i-a aşezat aici pe copiii pe care-i avea cu o femeie muritoare într-o regiune a insulei… aici se înălţa un munte care era accesibil pe toate părţile. Aici sălăşluia unul din băştinaşii care s-au ivit iniţial din pământ, pe nume Evenor, şi cu soţia sa Leucippe şi ei aveau ca progenitură o unică fiică, Cleito. Şi când această tânără ajunse acum la vârstă măritişului, mama sa muri, tatăl său la fel; iar Poseidon, lovit de dorinţă pentru ea, se însura cu ea… şi avu cinci perechi de fii gemeni… şi tuturor le dădu nume, dându-i celui care era mai mare şi Rege numele pe care l-a luat întreaga insulă şi marea care e pomenită ca Atlantic fiindcă primul rege care domneau atunci aveau numele Atlas. Iar numele fratelui său geamăn mai mic, care avea ca parte extremitatea insulei, de lângă Coloanele lui Hercule până în acea zonă a ţării numită acum Gadeira, venea de la numele acelei regiuni, Eumelus în limba greacă, dar în limba băştinaşilor Gadeirus… care poate, de fapt, să-şi fi dat numele ţării. Iar pe perechea ce s-a născut

după aceea i-a numit, pe unul Ampheres şi pe celălalt Evaemon, iar din cea de-a treia pereche cel mai mare a fost numit Mneseus, iar cel mai mic Autuchton; şi din cea de-a patra pereche l-a numit pe primul Elasippus şi pe cel de-al doilea Mestor; şi din cea de-a cincea pereche, Azaes a fost numele dat celui mai mare şi Diaprepes celui de-al doilea. Şi aşa toţi aceştia, ei înşişi şi urmaşii lor, au sălăşluit timp de multe generaţii, peste multe insule de-a lungul şi de-a latul mării şi, pe lângă toate acestea, ţinând stăpânirea, după cum am spus mai înainte, peste popoarele Mediteranei, până în Egipt şi Toscania**[121]**”. Preoţii egipteni, posedând cunoştinţe impresionante, cunoscători ai celor mai vechi tradiţii, acum pierdute pentru noi, i-au spus lui Solon că pe vremuri zeii au împărţit între ei întreg Pământul. Propria lor religie îi învaţă că, mult timp în urmă, Osiris şi Isis au coborât din ceruri într-o navă solară, aducând lumii noastre grâul şi artele civilizaţiei. În timpul Evului de Aur, alţi Astrali, Horus, Set, Hathor şi Thoth, au ajutat umanitatea, apoi Set l-a ucis din invidie pe Osiris, a cărui moarte a fost răzbunată de Horus în titanicul Război din Ceruri, amintit în *Cartea morţilor* Numele lui Osiris nu e egiptean, ar putea fi de origine Atlanta sau chiar extraterestră. Solon a acceptat povestea preoţilor; el credea că, la începuturi, Zeii au domnit într-adevăr pe Pământ – probabil că propriii săi învăţători îi spuseseră asta. Grecii îl respectau pe Solon ca fiind unul din Cei Şapte înţelepţi, unul

din cei mai inteligenţi bărbaţi ai Antichităţii; desigur că acesta cunoştea operele lui Homer şi ale lui Hesiod, preamărindu-i pe Zeii şi pe eroii din vremurile străvechi. Solon a devenit faimos ca legiuitor şi, în jurul anului 590 î.Hr., a modificat complet constituţia ateniană. Mai târziu a călătorit foarte mult, în Egipt, Libia şi în jurul Mediteranei, iar regii îi cereau sfatul. Bine a spus înţeleptul că niciun om nu poate fi considerat fericit până când viaţa sa nu i se sfârşeşte în fericire; amintirea avertismentului lui Solon l-a salvat pe regele Cresus de la arderea pe rug de către Cyrus al Persiei, care şi-l făcuse prieten. Ciprioţii şi-au numit unul din oraşe Soli în onoarea sa. Poeţii au admirat mult timp elegiile lui Solon pentru preceptele lor morale şi înţelepciunea practică pe care o dovedesc.

În anul 593 î.Hr., pe când Solon se lupta pe furtunoasa arenă politică a Atenei, câteva sute de mile mai la est, un tânăr preot evreu, Ezechiel, stând pe malul râului Chebar, în Babilon, a văzut cerurile deschizându-se şi o roată împodobită cu bijuterii, condusă de oameni uimitori, coborî lângă el. „Puterea şi Gloria Domnului”, navele spaţiale care vizitau des Palestina şi Babilonul trebuie să fi plutit uneori deasupra muntelui Olimp, lăcaşul Zeilor. Solon nu prea avea cum să ştie că ai săi contemporani din India, Tibet, China, Japonia şi Mexic credeau în Regii Divini veniţi din ceruri. Una din cele mai mari minţi ale lumii antice, înţeleptul a trăit până la vârsta de 80 de ani, fiind

venerat până în zilele noastre. Dacă Solon credea în Zeii vii şi în Atlantida, desigur că trebuie să-i analizăm povestea cu tot respectul cuvenit unui asemenea om. Diodor din Sicilia credea că primul rege al Atlantidei a fost Uranus; din moment ce termenul grecesc „Ouranos” înseamnă „cer”, autorul înţelegea probabil prin acest nume un extraterestru, confirmând astfel vechile *Stanţe ale lui Dzyan*, care îi descriau pe primii cârmuitori, progenituri ale Dinastiilor Divine, drept Seniori ai Flăcării, veniţi de pe Venus. Solon a afirmat că Atlantida a fost acordată unui zeu numit în greceşte Poseidon, nepot al lui Uranus şi frate cu Zeus, tatăl său fiind probabil Chronos sau Saturn. Acest simbolism, asociat Evurilor de Aur, Argint şi Fier şi Războaielor Cereşti şi menţionat şi în mitologia clasică, ar putea ascunde trei epoci separate ale Invadatorilor veniţi din spaţiu. Poseidon, zeul roman Neptun, avea dominaţia mărilor şi sălăşluia într-un palat minunat în adâncurile oceanului. El călătorea într-o caleaşca strălucitoare, trasă de cai de bronz, cu frâie de aur, aproape identică auriului car al lui Indra, în acea *Rig Veda* a vechii Indii. Tridentul său, o suliţă cu trei vârfuri, provoca furtuni şi zguduia pământul, la fel ca Lancea lui Indra, care trăsnea ca o bombă nucleară. Ar fi interesant de cercetat originea Britanniei şi a tridentului său de pe monezile britanice. Oare acest fapt confirmă legătura dintre Britannia şi Atlantida? Chinezii cred că Pământul a fost cârmuit de un Dragon

care avea un palat uluitor pe fundul mării şi care zbura deseori, suflând fum şi foc pe nări, spre adăpostul său din nori, amintind de acele OZN-uri de azi, care plonjează în adâncurile oceanului şi apoi se avântă spre cer. Poseidon, exact ca Fiii lui Dumnezeu descrişi în Geneză, s-a împerecheat cu femei muritoare şi a produs numeroase progenituri. După căsătoria cu Amfitria, fiica lui Titan, a sedus-o pe marea zeiţă a pământului, Demetra; se zvonea că Bellerophon a fost unul din fiii lui Poseidon, eroul ce a împlinit fapte fantastice pe armăsarul său zburător, Pegas. Se spune că Poseidon ar fi construit, împreună cu Apollo, zidurile Troiei, dar i-a ajutat pe greci în Războiul Troian. Se crede că el ar fi creat caii, iar cursele se ţineau în onoarea lui. „Poseidon” sau „Potei-Dan” este un cuvânt construit pentru a desemna „Seniorul înţelepciunii”; el a fost asociat cu dragonii şi caii, în special cu caii zburători, simbolizând Poporul Ceresc**122**.

Mitologia greacă a fost mult timp considerată drept o culegere de basme ale unui popor primitiv care şi-a creat zeii după chipul şi asemănarea lor, petrecând în dragoste şi război într-un cadru ce depăşesc viaţa obişnuită, total rupt de realitate. Astăzi, conştienţi fiind de faptul că Universul e locuit, începem să bănuim că extratereştrii au aterizat de mult pe Pământ, pentru a-l guverna într-un Ev de Aur urmat de Războiul Ceresc şi de cataclismele povestite în legendele din întreaga lume; ne întrebăm dacă nu cumva simbolul lui

Poseidon ascunde vreo dezvăluire excepţională ce ar putea transforma perspectiva noastră asupra Antichităţii. Trebuie să recunoaştem că sunt posibile multe interpretări. Dacă elucidarea misterelor ar fi fost evidentă, adevărul ar fi luminat pentru toţi. Acum, îl putem privi pe Poseidon în lumina cunoştinţelor noastre moderne şi avem posibilitatea de a evalua semnificaţia sa fantastică, raportându-l la Atlantida. Poseidon, ieşind din mare pentru a-i civiliza pe atlanţi, ne evocă pe Oannes, fiinţa cu trup ca de peşte care, după cum povesteşte Berossus, a apărut din ape pentru a-i învăţa pe primii babilonieni toate artele civilizaţiei. În limbajul esoteric, marea simbolizează deseori adâncimile Spaţiului. Pentru o minte primitivă, un om într-un costum spaţial ar putea semăna cu un peşte uriaş. Astăzi, observatorii văd OZN-uri plonjând sau înălţându-se din ape; unii scriitori cred că extratereştrii au de mult baze spaţiale pe fundul oceanului. Poate că aceste baze erau descrise în vremuri străvechi ca palate ale lui Poseidon. Fascinantele locuinţe submarine ale căpitanului Cousteau şi planurile pentru viitoare sate sub ape unde oamenii, cu plămânii modificaţi pe cale chirurgicală, vor putea chiar să respire ca peştii, toate acestea fac ca fantezia supraomului oceanic să pară uluitor de posibilă.

O analogie interesantă poate fi găsită în Cartea lui Iov, capitolul XLI, atribuit pe vremuri lui Moise, deşi autorul e încă necunoscut. „Domnul”,

care desigur nu era Creatorul Universului, ci un extraterestru, după cum a descoperit însuşi Moise în timpul Exodului, îi descrie lui Iov, care se plângea, o stranie creatură acvatică numită Leviathan, într-un limbaj ciudat de asemănător celui al literaturii S.F. Faţa monstrului avea uşi înconjurate de dinţi îngrozitori, când strănuta, străluceau lumini, ochii îi erau ca „pleoapele” dimineţii, din nări îi ieşea fum, iar din gură îi scăpau scântei şi flăcări. Inima îi era ca o piatră de moară, trupul îi era înfăşurat în solzi strâns îmbinaţi, invulnerabil la loviturile săbiilor, săgeţilor ori lăncilor. Făcea oceanul să fiarbă, lăsând în urmă o cărare lucitoare. O asemenea descriere seamănă mult cu cea a dragonului chinezesc şi a formidabilului monstru menţionat în *Cartea morţilor*, despre care se crede că ar simboliza o navă spaţială. Nu se poate ca Leviathanul să fi fost o balenă sau un crocodil, căci „Domnul” i-a explicat cum el cuprinde toate „lucrurile înalte” şi că era „un rege peste toţi copiii mândri”, sugerând desigur că supraveghea pământul din aer. Cercetătorii Bibliei au fost mult timp uimiţi de Leviathan, pe care l-au comparat cu la fel de ciudatul canaanit cu şapte capete, Lotan, din miturile perioadei 1500 î.Hr. Astăzi suntem izbiţi de asemănarea sa cu descrierea făcută navelor spaţiale de către acei ţărani îngroziţi din Brazilia. Se crede acum că Varuna, zeul primitiv indian, cunoscut de greci drept Uranus, ar reprezenta o rasă galactică, primul extraterestru

care a aterizat vreodată pe Pământ utilizând-u 1 probabil ca pe o bază de tranzit; scrieri sanscrite mai târzii îl descriu călărind Leviathanul, acesta fiind probabil simbolul navei spaţiale.

Iona a petrecut trei zile şi trei nopţi în pântecul unei balene, apoi, la instrucţiile „Domnului”, a fost depus pe pământul Babilonului (asemeni lui Oannes) pentru a converti poporul din Ninive. Poate că a fost luat într-o navă spaţială, (precum Adamski) şi, în timp ce aceasta se scufunda sub mări, a primit instrucţii de la un Maestru Cosmic, despre ce să le predice celor din Ninive. Cam în aceeaşi perioadă, în secolul al VIII-lea! Ch., picturile murale din Asiria îl înfăţişau pe Shalmanaser al II-lea însoţit de Consilieri înaripaţi, probabil extratereştri.

Arcadienii credeau că Poseidon s-a căsătorit cu Demetra, cea care a dăruit favoritului ei, Triptolemus, o caleaşca cu dragoni înaripaţi şi boabe de grâu pentru a răspândi pe întregul Pământ binefacerile agriculturii. Această poveste evocă tradiţia potrivit căreia în Snowdonia există ruinele vechii cetăţi britanice Emrys, cu fortificaţii uriaşe, cetate cunoscută ca oraş al lui Dinas Afferaon, „cel cu Puteri Superioare”. Aici, în zilele de demult ale adorării Soarelui erau ascunşi dragonii, deseori înşeuaţi pentru Copiii zeiţei galeze Keridwen**125**. În cealaltă parte a lumii, în veche Chină, Regii Dragon purtau războaie în cer, cu arme fantastice. Asemenea mărturii sunt extrem de firave şi provoacă interpretări evident

contradictorii; totuşi, în lumina legendelor din întreaga lume şi a cunoştinţelor noastre moderne privind extratereştrii, se pare că există o legătură între dragoni, astronauţi şi, poate, Atlantida. Poseidon s-a căsătorit cu muritoarea Cleito. Fiul lor, Atlas, a devenit regele Atlantidei. În mitologia greacă, Atlas era fratele eroului Prometeu. Împreună, ei i-au condus pe titani în Războiul din Ceruri împotriva lui Zeus, război ce îşi găseşte versiuni similare în basmele din întreaga lume şi care poate fi interpretat ca revolta atlanţilor sau a uriaşilor împotriva extratereştrilor. Perseu, fiul lui Zeus, a zburat prin aer cu sandalele sale înaripate, tot el a ucis-o pe gorgona Meduza şi cu capul ei l-a transformat pe Atlas în stană de piatră – muntele Atlas din nordul Africii –, o poveste remarcabilă, asemănătoare cu cea irlandeză despre Ochiul fulgerător al lui Balor, care anihila tot ce fixa cu privirea sa, cu razele diabolice ale zeilor din vechiul Mexic şi cu bagheta magică a lui Hermes. Deşi aceste legende sunt confuze şi criptice, ele coincid cu învăţăturile oculte potrivit cărora atlanţii ar fi mânuit o forţă siderală teribilă, numită Mash-mak şi puterea vrilului, descrisă în scrierile Iniţiaţilor în ocultism. Pentru cea de-a unsprezecea muncă a sa, Hercule, fiul lui Zeus, a furat merele de aur din grădina Hesperidelor, fiicele lui Atlas, care locuiau în Vestul îndepărtat, omorându-l pe dragonul-paznic, Ladon. Autorii de *science-fiction* l-ar putea identifica pe Hercule drept un Erou Civilizator, un Astral care a distrus

o navă spaţială Atlanta şi a luat câteva arme uluitoare de pe Atlantida. E o idee scandaloasă, totuşi nu mai puţin ne realistă decât posibilitatea ca cel mai puternic om din lume să se fi aventurat în Vestul îndepărtat şi să fi doborât un dragon doar pentru trei portocale. Solon menţiona un fiu al lui Poseidon numit Mestor, numele regelui din Argos şi Micene în timpul potopului lui Deucalion; acest fapt ar putea confirma inscripţia pe care se spune că ar fi găsit-o Heinrich Schliemann pe Poarta Leului, la Micene, şi care relata că Misar e copilul lui Thoth, fiul unui preot atlant care s-a îndrăgostit de una din fiicele regelui Chronos, a fugit şi apoi a rătăcit în Egipt, unde a construit primul templu la Sais şi i-a învăţat înţelepciunea Atlantidei. Unii spiritişti sugerează, printr-o demonstraţie convingătoare, că atlanţii ar fi construit Marea Piramidă. Preoţii egipteni i-au spus lui Solon că, în urmă cu aproximativ 11.000 de ani, o forţă atotputernică a ajuns pe coasta Atlanticului şi a pornit agresiuni nestăvilite împotriva întregii Europe şi a Asiei, până când a fost înfrântă de Atena şi aliaţii ei. Theopompus relata că Silenus l-a informat pe Midas, regele Frigiei, că ţinuturile din Vest au fost invadate de 10 milioane de oameni veniţi de pe un mare continent din Atlantic. Chiar dacă luăm în considerare exagerările şi greşelile de traducere produse de-a lungul secolelor, pare evident că orice naţiune care a atacat Europa, Asia şi Libia trebuie să fi adunat forţe nenumărate. Din propria

noastră experienţă, a celui de-al doilea front în timpul ultimului război mondial, când un milion de oameni au invadat Europa, ne dăm seama de strategiile implicate în această luptă, de tactica strălucită, de flote, nave, armate, furnizori, echipament, statul major, dotarea logistică şi planurile de care a fost nevoie pentru a lansa un asemenea atac. Atlanţii au cucerit Libia, pe vremea aceea o ţară prosperă şi cu o populaţie numeroasă, care se întindea până la frontiera Egiptului, au luat cu asalt coastele Spaniei şi ale Franţei, măturând Mediterana şi trecând dincolo de Italia, apoi şi-au adunat vastele forţe pentru o unică bătălie împotriva Egiptului şi a Greciei. Faţă în faţă cu pericolul, curajoşii atenieni şi-au condus aliaţii din acele ţinuturi spre o victorie zdrobitoare şi, într-o ofensivă uimitoare, i-au împins pe inamicii aflaţi în derută afară din ţările ocupate, înapoi în Atlantida. Curând după aceea, insula a fost zguduită de cutremure şi a dispărut sub ape. O, voi, umbre ale bătăliilor de la El Alamein, Stalingrad, din Ziua Z, povestiri ale celui de-al doilea război mondial! Nu ne va trebui prea multă imaginaţie ca să înfăţişăm acest conflict titanic între Atlantida şi Europa – ne amintim foarte clar cele două războaie distrugătoare între Occident şi Germania. Surse oculte sugerează că atlanţii posedau aviaţie, bombe nucleare şi raze laser, după cum menţionează autorii clasici de limbă sanscrită. Solon descrie forţele Atlantidei în termenii propriului său timp: trireme, arcaşi,

aruncători şi cavalerie. E de înţeles acest contrast. În secolul al VI-lea! Ch., nici preoţii egipteni, nici Solon nu cunoşteau în vreun fel aeroplanele sau armele distrugătoare, ei ştiau doar că Atlantida adunase o cantitate imensă de armament, pe care o interpretau în termenii propriilor lor forţe armate. Discutau despre un război care avusese loc cu 9.000 de ani în urmă; poate că se găseau mai multe detalii în acea parte a manuscrisului care, din păcate, nu ni s-a păstrat. Ne întrebăm acum, mai mult decât oricând, ce arme au mânuit atenienii, care au fost victorioşi. Cine ştie ce minunăţii stau învăluite în ceţurile trecutului? Deşi invazia atlanţilor în Europa nu e înregistrată în cele câteva manuscrise antice care ni s-au păstrat, dovezile materiale ar putea fi probabil constituite de apariţia bruscă a uimitorului om de Cromagnon, a cărui frunte impresionant de lată şi înaltă, splendidă capacitate craniană şi statură înaltă îl fac egal, dacă nu superior, lui Homo Sapiens de astăzi; în jurul anului 10.000 î.Hr., această fiinţă remarcabilă, mult mai avansată decât animalicul om din Neanderthal, a ajuns brusc în sud-vestul Europei, de parcă ar fi picat de pe altă planetă sau, mai probabil, din Atlantida. Minunatele picturi ce împodobesc peşterile din Altamira şi Dordogne demonstrează că artiştii aveau vitalitate imaginativă şi o uluitoare delicateţe a liniei, dezvăluind un simţ estetic deosebit, care avea nevoie de o dezvoltare îndelungată. Oamenii din Cromagnon semănau

puternic, la conturul feţei, cu pieile roşii şi aveau multe practici sociale şi religioase asemănătoare cu ale acestora, crezând, se pare, în reîncarnare şi venerând Soarele şi pe zeii din ceruri. Limba bască, total izolată de limbile indo-europene de astăzi, prezintă ciudate afinităţi gramaticale cu dialectele pieilor roşii, vorbite pe ţărmul opus al Americii – ceea ce sugerează că ar avea o origine comună, plasată la mijlocul distanţei, în Atlantida. Analele irlandeze declară că războinicii Formărian au colonizat Irlanda înainte de Potop. Se crede că celţii ar fi moştenit statura, tenul şi puterile oculte de la strămoşii lor atlanţi, de pe vremea când Britannia era un avanpost al imperiului Atlant. În fascinantele sale cercetări asupra literaturii chaldeene, acel profund erudit care este Y.N. Ibn Aharon deduce din *Zohar*, *Cartea Enumerărilor* şi *Cartea Formărilor* (vechi opere în aramaică) că aceşti chaldeeni credeau că omul a apărut pe pământ în urmă cu 31 milioane de ani – fapt ce susţine existenţa Lemuriei. Zeii din cer erau Fiinţe Interplanetare care s-au stabilit pe Venus în urmă cu 18 milioane de ani, au aterizat pe Lună, apoi pe Pământ şi i-au instruit pe atlanţi. În jurul anului 11.000 î.Hr., existau confederaţii în Africa (Talantu – Atlantida), în Pacific (Rada) şi în Asia (Dravidia), cele din America şi din bazinul mediteranean având o populaţie mixtă, multinaţională. Regii Divini, Preoţii înţelepciunii cârmuiau lumea, într-o civilizaţie strălucită, bazată pe o ştiinţă mentală ce utiliza electromagnetismul, undele sonice şi radio.

Chaldeenii credeau că în vremurile străvechi o rasă de extratereştri, Oamenii Şarpe, Makash-Mă, s-au războit cu titanii; ar fi putut fi uranienii cărora Chronos le-a uzurpat locul. Şarpele care a ispitit-o pe Eva în Grădina raiului şi a făcut-o să muşte din mărul oprit simbolizează probabil Omul-şarpe venit din spaţiu pentru a-i învăţa înţelepciunea lor ocultă, magia neagră, cuprinzând astfel într-o poveste distrugerea Atlantidei şi dificultăţile prin care a trecut ulterior omul. H.S. Bellamy, prezentând „teoria lumii de gheaţă” a lui Hans Hoerbiger, interpretează Cartea Apocalipsei ca descriind distrugerea Atlantidei. Descrierea poetică făcută de sfântul Ioan lui „Dumnezeu” stând pe un tron ceresc, printre fulgere şi tunete, însoţit de îngeri care aruncau pietre de moară în mare, în timp ce Cerul şi Pământul se zguduiau în flăcările apocaliptice – întregul tablou sugerează un cataclism al lumii.

Ideea că extratereştrii ar fi vizitat Pământul în jurul anului 10.000 î.Hr. E susţinută, deşi îndoielnic, de o sursă neaşteptată. Legende din întreaga lume povestesc despre fiinţe celeste, dinastii divine şi războiul din ceruri, mai ales basmele din China şi Tibet, unde faptele reale şi ficţiunea se împletesc într-o fantezie exotică, fermecându-ne minţile uluite de aceşti extratereştri despre care astăzi se vorbeşte atât. Controversatul scriitor rus Viaceslav Zaiţev citează o obscură revistă germană, nedatată, *Das Vegetarische Universum*, care pretinde a reda un

surprinzător raport al unui arheolog chinez, din anul 1965, cum că extratereştrii ar fi aterizat pe Pământ în urmă cu aproximativ 12.000 de ani. Această dezvăluire, fără a fi confirmată oficial sau a fi susţinută prin fotografii, pretinde că în timpul celor 25 de ani de explorări ale peşterilor din munţii Baian-Kara-Ula, la graniţa Chinei cu Tibetul, arheologii au descoperit un total de 716 discuri din piatră, asemănătoare plăcilor de gramofon. Fiecare disc are o gaură în centru, din care porneşte un şanţ dublu spiralat, spre circumferinţă: „şanţurile nu sunt coloane sonore, ci cele mai vechi scrieri din China şi, de fapt, din întreaga lume”. După două decenii de cercetări, arheologul chinez şi-a prezentat zguduitoarea sa teorie privind vizita extratereştrilor. Şocată, Academia de Preistorie din Beijing a interzis publicarea lucrării, dar ulterior profesorul şi cei patru colegi ai săi şi-au publicat uimitoarea teză intitulată „Scrierile meandrate referitoare la navele spaţiale, aşa cum sunt înregistrate pe discurile existente de acum 12.000 de ani[124]”.

Această incredibilă relatare explică modul în care peşterile din munţii Bayan-Kara-Ula sunt locuite de triburile Ham şi Dropa, bărbaţi fragili, cu o înălţime medie de 1,25 m, despre care ştim foarte puţin în zilele noastre. Unul din textele hieroglifice Ham a fost în cele din urmă descifrat şi se pare că spune: „... cei din tribul Dropa au coborât din ceruri în planoarele lor. Bărbaţii, femeile şi copiii noştri sau ascuns în peşteri, de

zece ori înainte de răsărit. Când, în cele din urmă, au înţeles limbajul semnelor al celor din tribul Dropa, şi-au dat seama că noii veniţi aveau intenţii paşnice...”

Într-o altă scriere hieroglifică, tribul Ham deplânge distrugerea propriilor nave spaţiale în timpul unei aterizări periculoase pe înălţimile munţilor şi faptul că nu reuşesc să construiască altele noi. Discurile de piatră au fost trimise la Moscova pentru a fi examinate. Savanţii au descoperit cu uimire că acestea conţin o cantitate importantă de cobalt şi alte metale, discurile vibrând într-un ritm neobişnuit, ca şi când ar fi fost încărcate electric sau ar fi făcut parte dintr-un circuit electric. Se spune că legendele chinezeşti ar descrie nişte oameni mici, sfrijiţi, cu feţe galbene, care au coborât din cer; aceşti Vizitatori aveau capete enorme şi trupuri firave, ceea ce făcea ca înfăţişarea lor să pară grotescă în ochii localnicilor. Speologii, explorând câteva din peşterile din Bayan-Kara-Ula, au scos la iveală morminte vechi de 12.000 ani şi au găsit rămăşiţele unor fiinţe omeneşti cu cranii enorme şi schelete nedezvoltate. Zidurile interioare ale peşterilor sunt acoperite cu desene înfăţişând soarele la răsărit, luna şi stelele, presărate cu puncte sugerând nave spaţiale ce par a se apropia de o regiune muntoasă a pământului. Această ciudată poveste e aspru contestată de Gordon Creighton, o cunoscută autoritate nu numai în domeniul fenomenelor extraterestre, ci şi în

privinţa activităţilor din China şi Tibet. În *Flying Saucer Review* (*Revista farfuriilor zburătoare*), ianuarie/februarie 1973, Creighton afirma că, după cinci ani de cercetări extinse, întrebându-i pe experţii sovietici şi chinezi, nu a putut găsi o confirmare a pretinsei vizite a acelor extratereştri. El subliniază faptul că cei din tribul kham sunt cunoscuţi pentru fizicul lor robust. Din moment ce astronomii insistă că orice descoperire a unor fiinţe extraterestre nu trebuie făcută publică decât cu cea mai mare grijă, nu ne-ar surprinde dacă ruşii şi chinezii, din motive ideologice, ar ascunde adevărul (ceea ce nici nu ar fi pentru prima oară). E ciudat că nicio dezminţire oficială nu a contrazis povestea lui Zaiţev, publicată în întreaga lume; totuşi, experţii Occidentului nu-i pot acredita veridicitatea. Capetele mari şi trupurile mici ale celor din tribul Dropa evocă imediat cercetătorilor OZN-urilor de astăzi o imagine familiară. La 14 august 1947, profesorul Rapuzzi Luigi Johannis, un bine cunoscut pictor şi scriitor italian, a fost, lângă Villa Santina, în Friuli, în munţii din nordul Veneţiei, pur şi simplu şocat de doi pitici, cu capetele caricatural de mari, îmbrăcaţi în salopete transparente, care s-au urcat la bordul unui disc enorm şi s-au înălţat la cer. Există multe rapoarte despre umanoizi care ar fi înspăimântat pe ţăranii din America de Sud, semănând cu faimoşii oameni cu capetele ca nişte dovleci şi creiere „de două ori mai mari decât ale noastre”, care l-au uimit şi pe Maurice Masse, fermier, la Valensole, în Alpii

Francezi, la 1 iulie 1965-Picturile astronomice din peşterile din Bayan-Kara-Ula se aseamănă cu inscripţiile din peşterile din Bohistan, India, arătând Pământul şi planeta Venus, acum 13.000 de ani, unite de o săgeată, şi cu petroglifele dintr-o peşteră de lângă Ferghana, în Uzbekistan. Fotografiile făcute de nava spaţială Gemini-4, cu doi oameni la bord – cea care a efectuat o călătorie spaţială reuşită şi a întâlnit de mai multe ori OZN-uri în zborul său de 52 de ore în jurul Pământului, în perioada 3 – 7 iunie 1965 –, înfăţişează un uimitor Semn Solar în Mauritania, la sud-vest de faimoasele fresce cosmice de la Tassili. Această imagine clară a fost făcută de la incredibila altitudine de 100 – 200 de mile, în atmosferă, furnizând dovezi pe care cercetătorii japonezi le interpretează drept fotografii ale unei baze cosmice vizitate în trecut de OZN-uri[125].

Stanţele lui Dzyan, dialogul *Timaios* v lui Platon şi Biblia îi menţionează pe Seniorii Flăcării, pe Zeii şi pe îngerii care au coborât în Atlantida. Este de asemenea fantastic să sugerăm că atunci când extratereştrii i-au salvat pe iniţiaţi pe de continentul condamnat, una sau două din navele lor s-au prăbuşit în munţii Chinei şi supravieţuitorii, părăsiţi într-o lume străină, departe de civilizaţie, s-au împerecheat pentru a-şi produce descendenţii, deveniţi acum triburile degenerate ham şi dropa. În 1945, Richard S. Shaver, sudor la o fabrică de armament în Pennsylvania, a relatat o poveste fantastică,

pretinzând că timp de 20 de ani a avut contacte întâmplătoare cu urmaşii titanilor şi atlanţilor care au fugit sub pământ, în nişte peşteri uriaşe, atunci când Atlantida a fost distrusă, în urmă cu 12.000 de ani. Oameni ai cavernelor alienaţi, numiţi „Dero”, provoacă războaie şi dezastre împotriva celor de la suprafaţă, utilizând raze distructive, dar activităţile lor diabolice sunt controlate de „Tero”, ale căror raze benefice contracarează influenţele negative ce-i pervertesc deseori şi pe anumiţi indivizi din propria lor societate. Cei ce cred în teoria Pământului ca o sferă goală pe dinăuntru povestesc despre o civilizaţie minunată, aflată la multe mile adâncime sub suprafaţa pământului, despre care se pretinde că ar reprezenta originea OZN-urilor ce ne supraveghează planeta. Ştiinţa ridiculizează teoria unei lumi subterane, numite Agharta**126**, totuşi spiritiştii insistă să susţină că atlanţii ar fi construit lungi tunele pornind de la Piramide, de la zona mediteraneană şi din Anzi până în ţinuturile din adâncuri. Omul de ştiinţă sovietic N. Zirov, în *Nauka i Zhizn* (*Ştiinţă şi viaţa*), numărul din iulie 1965, descrie modul în care masa de pământ atlantic bloca acei curenţi calzi veniţi din Atlanticul de Sud, împiedicându-i să ajungă în Europa, aceasta fiind pe atunci acoperită de gheaţă. Biogeograful suedez René Malaise şi geologul francez J. Boucard au dragat două eşantioane de pământ din lanţul Atlantic de Mijloc. Eşantionul luat de pe versantul vestic era

noroi obişnuit, cel de pe versantul estic îşi trăda originea glaciară, fiind evident transportat de un iceberg. După scufundarea Atlantidei, Curentul Golfului a ajuns până în Europa, punând punct Erei glaciare în jurul anului 10.000 î.Hr., după cum confirmă şi experţii în climă. În 1913, Pierre Termier a dragat o bucată de lavă tahilitică, formată, în mod evident, în atmosfera de deasupra nivelului mării; ulterior au fost descoperite alge diatomee care şi-au avut originea în lacurile de apă dulce. Americanii au dragat relativ recent, dintr-un pisc scufundat, o tonă de discuri calcaroase ciudate, cu un diametru de 15 cm şi o grosime de 4 cm, pe o parte netede şi pe cealaltă zgrunţuroase, cu o gaură în centru ce pare a fi făcută artificial; testele cu carbon au arătat că sau format la suprafaţă, în urmă cu aproximativ 12.000 de ani.

Din punct de vedere geologic, Atlantida era un continent tânăr, compus din bazalt, spre deosebire de masele vechi, originare, de uscat, alcătuite din granit. Geologii ruşi afirmă că bazaltul solid se scufundă, în cele din urmă, în bazaltul lichid şi, sub imensa presiune a apelor mării, se transformă în straturi minerale cu densităţi diferite, ceea ce provoacă, inevitabil, precipitarea. Misterul vechiului Vest, care a obsedat cele mai nobile minţi ale Antichităţii, ne tulbură acum mai mult ca oricând, în epoca noastră spaţială. Extraordinarul secret încă mai e ascuns în ruinele ademenitoare, verzi ca marea, ale dispărutei Atlantide.

Capitolul VII
AMERICA ANTICĂ

Ţinutul Amurgului, de dincolo de mările Vestului, i-a fascinat pe antici. Legendele care deplângeau dispariţia Atlantidei, acea insulă magică scufundată cu mult timp în urmă, îşi puneau întrebarea dacă nu cumva acele ape cenuşii scăldau ţărmurile îndepărtate ale vreunui continent pierdut, un Ţinut al Zeilor. Toate popoarele Antichităţii credeau că sufletele celor morţi traversau mări de ceaţă şi abur spre o ţară misterioasă din Vest, de unde nu se mai întorcea niciun călător şi unde huzureau pe Câmpiile Fericiţilor. Spre vest, dincolo de Marea întunecată, pluteau sufletele egiptenilor pentru judecarea în Amenti. Eroul babilonian Ghilgameş a căutat nemurirea dincolo de adâhcile Ape ale Morţii. Procopius, în *De Betto Gotbico,* ne repetă o tradiţie larg răspândită, şi anume că sufletele morţilor mărşăluiau solemn dincolo de Galia, până pe malul Canalului Mânecii, de unde fantomaticul Caron îi trecea cu luntrea sa peste Styx, în Brittia şi apoi rătăceau mai departe, căutând mereu acel ţărm fantomatic din Vest. Miturile celtice povesteau basme secrete despre insule splendide, iubite de zei, şi pe care oamenii încă le mai puteau vedea, până când această civilizaţie înfloritoare, sfâşiată de flăcări, s-a scufundat în cavernele întunecate ale adâncurilor. Goţii numeau Oceanul

Nordului „Mărimarusa”, „Marea Morţilor”. Timp de secole, amurgul mistic a învăluit Vestul; doar ecouri tânguitoare murmurau trecutul magic şi minunile acelui ţinut îndepărtat. În general, se crede că America şi-ar fi primit numele de la marinarul Amerigo Vespucci sau, de fapt, Alberico Vespuzio, fiul lui Anastasio Vespuzio**127**. Dacă italianul ar fi căutat nemurirea, botezând continentul cu numele său, şi-ar fi cinstit, cu siguranţă, familia, numindu-l „Vespuzia”, tot astfel cum „Columbia” a fost botezată după Cristofor Columb. În America Centrală, cuvântul „Americ” înseamnă „muntele mare”, ceea ce ne aminteşte de „Meru”, muntele sacru din tradiţia hindusă, despre care se spune că ar fi centrul a şapte continente. Vechea Americă era unită cu India prin continentul dispărut, Lemuria. Probabil că primii călători au crezut că „America” ar fi numele pe care băştinaşii îl dădeau chiar ţării, aşa că l-au folosit şi ei. În loc să-i spună „Alberica”, tovarăşii lui Vespuzio l-au poreclit „America”. Cartografii italieni au cules informaţii despre Lumea Nouă din mai multe surse şi desigur că au adoptat numele originar al ţării, spunându-i „America”. Unele triburi băştinaşe îşi numesc ţara „Atlanta”. Să fie acesta un ecou al „Atlantidei”?

Inscripţii din perioada primei dinastii egiptene, din jurul anului 5.000 î.Hr. (?), fac referiri la „Ţinutul de dincolo de marea vestică”, numindu-l „Ţinutul Urani”; uranii, „poporul lui Ur”, ne evocă ţara Ur, din Sumeria, locul naşterii

lui Abraham. Se spune că ar exista dovezi că înainte de anul 3.000 î.Hr. Fenicienii au navigat, pornind din Lagash, în Golful Persic, până în America. Peste secole, Menés, fiul cel mare al lui Sargon, a făcut în anul 2275 o călătorie pornind din Sumer până în Ţinutul Amurgului, „unde a fost otrăvit de o insectă şi a fost îngropat” 128. În secolul al VI-lea! Ch., probabil după ce Nabucodonosor a distrus Templul, în anul 587 î.Hr., se spune că refugiaţii din Ierusalim ar fi navigat către America; în jurul anului 421 e.n., ultimul lor descendent, Moroni, fiul lui Mormon, a îngropat plăcuţe de aur gravate lângă actualul Manchester, New York. Profetul Joseph Smith pretinde că două personaje divine i-au apărut într-o baie de lumină şi i-au inspirat gândul de a le dezgropa la data de 22 septembrie 1827. Cu ajutorul unui instrument optic găsit acolo, a tradus textul, care a fost publicat în 1830 sub titlul *Cartea lui Mormon* şi a fondat biserica numită acum Biserica lui Iisus Christos a Sfinţilor Zilelor din urmă. În excelenta sa carte *Expediţiile Ray* Thor Heyerdahl, cunoscut pentru cealaltă expediţie a sa, „Kon Tiki”, descrie în culori vii modul în care, împreună cu cei şapte însoţitori ai săi, de diverse naţionalităţi, a navigat în 1970 din portul marocan Safi până la Bridgetown, aflat la o distanţă de mai mult de 6.000 de km, în insulele Barbados. Această călătorie a fost întreprinsă într-o barcă din papirus, Ra II, o copie exactă a navelor egiptene din anul 1800 î.Hr., dovedind astfel că

traversarea Atlanticului de către egiptenii antici şi de alte popoare era posibilă, chiar probabilă. Papirusurile povestesc despre nişte Fiinţe Roşii, pe care sumerienii le-au întâlnit pe când navigau spre izvoarele unui râu mare. Legendele despre un Zeu Alb cutreierând America de Nord şi de Sud, învăţându-i şi vindecându-i pe oameni, sugerează posibilitatea ca, în timpul celui de-al doilea mileniu! Ch., cretanii din Knossos să fi ajuns în America. Unii greci şi romani cunoşteau vag existenţa Americii. În *De Facie în* Orice *Lunae*, Plutarh scria: „Spre vestul oceanului sunt multe insule locuite de oameni cu pielea roşie, iar dincolo de acele insule este un continent întins, cu râuri mari, navigabile". Aelian, în *Varia Historiae*, menţionează „un continent necunoscut, cu văi şi pajişti întinse şi înfloritoare", învăţatul Seneca, în *Hippolytus*, vorbea de „un ţinut aflat la cele mai îndepărtate hotare ale lumii, separat de noi prin întinderile oceanului", iar în *Medeea* ne transmitea acest mesaj profetic: „Peste ani, va veni o epocă în care oceanul va dezlega băierile lucrurilor, când întreg pământul, cât e de întins, va fi dezvăluit, când Tethys va scoate la lumină lumi noi, iar Thüle nu va mai fi limita uscaturilor**129**".

Lucian şi Diodor din Sicilia descriu insule îndepărtate, de dincolo de oceanul din Vest, care ar fi putut fi Indiile de Vest.

Filosofii greci ştiau că pământul e rotund; Eratostene şi Strabon i-au demonstrat probabil

sfericitatea prin intermediul unei mingi. Desigur că minţile lor logice au dedus că masa de uscat euroasiatic din propria lor emisferă trebuia echilibrată simetric de un continent similar aflat pe partea necunoscută a lumii.

În biblioteca oraşului Nancy din Franţa**130** se afla un glob strălucitor, cu diametrul de 18 cm, cunoscut încă din anul 1531 e.n., deşi era mai vechi cu multe secole. Acest glob geografic arăta întregul continent american, Nord şi Sud, probabil din perioada preistorică. Conturul general, pe cât se poate discerne la o scară atât de mică, era destul de asemănător cu cel de pe hărţile moderne, cu diferenţa izbitoare a Californiei, acum peninsulă, iar pe atunci desenată ca insulă – poate chiar marginea estică a scufundatei Lemuria. Ţinuturile mlăştinoase din valea Sacramento, cochiliile de scoici găsite în solul şi pe ţărmurile de lângă dealurile din zonă demonstrează că în urmă cu mult timp California a fost separată de uscatul principal. Această hartă remarcabilă trebuie să fie cu mii de ani mai veche decât ciudatele hărţi ale lui Piri Reis, despre care se spune că ar data din anul 3.000 î.Hr. Sau chiar mai devreme. În secolul al XVI-lea, amiralul şi cartograful turc Piri Reis a copiat nişte hărţi înfăţişând California lipită de continentul american, Groenlanda neacoperită de gheaţă şi trei insule mari a căror existenţă a fost confirmată ulterior de o expediţie polară franceză, lanţurile muntoase din Canada, cursul exact al râului Atrato

în Yucatán, Insulele Falkland (descoperite oficial abia în anul 1592), Anzii împodobiţi cu lame şi conturul exact al Antarcticii, aşa cum era înainte de a fi acoperită de gheaţă. O asemenea trasare exactă a liniilor coastei şi a detaliilor din interiorul continentului sugerează posibilitatea ca acestea să fi fost observate din aer, cu un avion al unei civilizaţii anterioare sau cu o navă spaţială; cartografii aveau, în mod evident, cunoştinţe matematice deosebite, ceea ce presupune o tehnologie avansată. Harta globului din Nancy, înfăţişând California separată de continent, demonstrează în mod clar că, mii de ani înainte ca hărţile lui Piri Reis să fie desenate pentru prima dată, experţi ce posedau o tehnică înaltă au studiat Americile din aer.

Astronomii cred că Pământul nostru ar avea 4500 milioane de ani. Geologii estimează că în urmă cu aproximativ 800 milioane de ani America de Nord făcea parte din Laurasia, iar America de Sud din Gondwana. Teologii ne învaţă că Dumnezeu a creat universul ca loc de manifestare a Omului, care a apărut pe Pământ curând după crearea acestuia, fără a mai trebui să aştepte nenumărate epoci pentru a evolua de la stadiul de noroi al mărilor până la o fiinţă conştientă, proces care ar fi pus la încercare până şi răbdarea lui Dumnezeu. Extratereştrii de pe alte stele din galaxia noastră ar fi putut ateriza aici şi coloniza lumea noastră în urmă cu sute de milioane de ani şi oasele lor să se fi transformat de mult în ţărână.

Dr. L.S.B. Leakey a găsit în Kenya fragmente din maxilarul unei fiinţe asemănătoare cu un om, care a trăit în urmă cu 20 milioane de ani. Paleontologii presupun că această creatură ar fi fost sălbatică, totuşi fiinţa ar fi putut fi mai înţeleaptă decât Socrate. Specialiştii în preistorie ne învaţă în continuare că, în ciuda vârstei impresionante a Americii, aceasta a rămas un continent virgin, separat de restul lumii până în jurul anului 20.000 î.Hr., când grupuri mici de nomazi asiatici au străbătut, într-un drum obositor, Strâmtoarea Bering din Siberia până în Alaska, apoi au răspândit treptat cultura lor din Epoca de Piatră, de-a lungul coastei, până în Patagonia. Antropologii acceptă teoria potrivit căreia în ultimii 10.000 de ani omul, în ciuda multor piedici pe care le-a avut de depăşit, a evoluat din peşteri până la navele spaţiale, dar insistă să susţină, total ilogic, că în cei 20 de milioane de ani anteriori evoluţia umană a fost probabil suspendată şi oamenii au trăit într-o transă. Există multe dovezi care sugerează că de-a lungul mileniilor omul nu a progresat, ci a degenerat. Dacă oamenii au locuit în Africa în urmă cu milioane de ani, desigur că şi contemporanii lor trebuie să fi locuit în America. Extratereştrii care au aterizat în Estul antic vor fi aterizat şi în Vestul antic.

Miturile Creaţiei din America de Nord şi de Sud prezintă asemănări izbitoare cu cele din Europa şi Asia, sugerând că în urmă cu mult timp

au avut o origine comună. Poveştile simple ascund deseori o înţelepciune deosebită, anticipând învăţăturile teologice şi ştiinţifice din zilele noastre. Indienii omaha credeau că la începuturi toate lucrurile se aflau în mintea lui Wakinda, iar toate creaturile, inclusiv omul, erau spirite şi au coborât din Soare întâi pe Lună şi, în cele din urmă, pe Pământ, ceea ce ne face să presupunem că planeta noastră a fost colonizată de extratereştri veniţi din spaţiu[131]. Indienii winnebago din Wisconsin evocă Geneza, afirmând că Creatorul Pământului şi-a dorit lumina şi s-a făcut lumină; şi-a dorit, din nou, Pământul şi acesta a ajuns să existe; a luat o bucată de pământ, a suflat asupra ei şi a creat omul. În California, yacuţii credeau că o fiinţă supranaturală numită Kodayarma Coiotul a poposit în oceanul primordial. Coiotul a spus: „Fie ca acesta să devină nisip!” şi s-a făcut nisip. Triburile indiene din ţinuturile împădurite din Est[132] credeau într-un Tată Atotputernic, asemeni lui Zeus şi Odin. Pe coasta nord-vestică, băştinaşii îşi imaginau un bătrân şef de trib, locuind într-o casă din cer, „Tatăl din ceruri”. În marile păduri, indienii credeau în Marele Manitu, un Spirit suprem, fără formă, atotcuprinzător, pe care tribul pawnee de la câmpie îl numea „Tirawa Atius”, Forţa Necunoscută. Irochezii, huronii şi wyandoţii ne învaţă că primii oameni au trăit în ceruri, înainte ca Marea Broască Ţestoasă să fi creat pământul pe suprafaţa apelor; indienii

pueblo credeau că Dumnezeu, Awonanwilome, care exista în întunericul primordial, s-a gândit la ceţurile încărcate cu germenii vieţii, şi acestea au ajuns să existe; apoi, din propria sa carne, a făcut Pământul şi cerul. Algonchinii povesteau, într-un sofisticat mit al creaţiei, despre Gluskap cel ucis de diabolicul său frate Malsuni şi apoi reînviat pe calea magiei, legendă ce ne aminteşte povestea altor doi fraţi, Osiris şi Seth. El a creat lumea din oasele Mamei sale, i-a cucerit pe Giganţii de Piatră şi a făcut mari minuni. Caribii**133** spuneau că Cerul Tată şi Pământul Mamă s-au întâlnit şi au produs umanitatea. *Popol Vuh***134**, prima „Carte a Poporului", scrisă în limba quiche din Guatemala, e o transliterare a unei vechi cronici băştinaşe care afirmă că la începuturi totul era în aşteptare, totul era calm, tăcut, nemişcat, cerul era gol, iar marea liniştită. Nu exista nimic, doar Creatorul, Ziditorul, Tepeu, Gucumats, Părinţii erau în ape, înconjuraţi de lumină. Împreună au creat Pământul şi i-au modelat pe oameni din lemn, la fel ca în credinţele scandinave despre oamenii creaţi din copaci. Indienii arawak din America de Sud credeau că oamenii au fost creaţi din pietre – poveste ce prezintă remarcabile afinităţi cu legenda grecească a lui Deucalion şi a Pyrrhei. Noile descoperiri geologice demonstrează că au existat multe schimbări violente în dispunerea continentelor şi a mărilor pe glob, în înfăţişarea climei şi a culturilor, schimbări ce par a fi explicabile prin modificarea poziţiei axei

pământului şi prin deplasarea polilor, schimbări înregistrate de Herodot, care a stabilit că ultimul mare cataclism a avut loc în jurul anului 11.000 î.Hr. Dar istoricul grec e contrazis de Immanuel Velikovski, a cărui teză revoluţionară, Worlds în *Collission* (*Lumi în coliziune*) **135**, demonstrează producerea unor catastrofe în 1500 î.Hr. Şi 600 î.Hr. Dovezi ale acestor dezastre uriaşe care ne-au devastat planeta se păstrează în legende încă existente în întreaga lume şi, în special, în America de Nord. În excepţionalul său studiu *Earth în Upheaval* (*Pământul în schimbare*) *13* (Velikovski mânuieşte date convingătoare, dovedind existenţa unor cataclisme fantastice care au zguduit continentele în timpuri istorice şi la care omul a fost martor. Cronologia pe care o dă el poate fi contestată – poate că unele catastrofe s-ar fi produs cu mii de ani mai devreme, provo când distrugerea continentelor Mu şi Atlantida. Oricare ar fi data exactă, e evident că de mai multe ori întreaga masă a uscatului american, împreună cu locuitorii ei, a suferit de pe urma cutremurelor, a inundaţiilor şi a schimbărilor de climă, care trebuie să fi zguduit întreaga civilizaţie şi i-a împins pe supravieţuitorii îngroziţi înapoi în epoca barbară, din care au evoluat lent. În Alaska, mai multe mile de nămol îngheţat conţin fosile a milioane de mamuţi, mastodonţi şi alte animale, acum dispărute, pielea, carnea şi părul lor amestecându-se cu trunchiurile copacilor smulşi din rădăcini, ca în Insula de Fildeş din Siberia.

Pietrele prelucrate găsite la mari adâncimi demonstrează că omul a trăit în America în perioada Pleistocen şi a vânat elefanţi şi tigri cu dinţii ca paloşul. Blocuri imense de granit eratic, smulse din Canada şi Labrador, cântărind mii de tone, au fost depuse pe înălţimile munţilor din New Hampshire, Massachusetts, Wisconsin şi Connecticut. În Ohio şi Michigan, blocuri de calcar dispuse în straturi conţin nenumăraţi peşti splendid conservaţi. În Vermont şi Montreal au fost găsite schelete de balene. Canioanele adânci ale râurilor şi Lawrence şi Hudson se întind pe mile întregi în ocean, indicându-ne că acel ţinut a devenit mare în epoca postglaciară. Marea a inundat pe vremuri marile câmpii din Mexic până în Alaska. În Nebraska sunt îngropate oasele sfărâmate a mii de rinoceri, cai cu gheare şi porci gigantici, toţi distruşi în mod violent. În Montana, pe o distanţă de sute de mile, munţii au fost ridicaţi brusc, şuvoaie imense de lavă au acoperit 200.000 de mile pătrate în Washington, Oregon, Idaho, cu straturi groase de sute, chiar mii de metri, fapt ce sugerează producerea a zeci de erupţii izolate, în epoca Cenozoică, în care existau deja mamiferele şi omul. De-a lungul câmpiei de pe coasta Atlanticului, de la New Jersey până în nord-estul Floridei sunt mii de depresiuni mlăştinoase, golfuri pline de nisip şi nămol. Se crede acum că aceste cratere ovale, care nu pot fi explicate printr-o acţiune geologică, ar fi fost provocate de impactul cu un meteorit; probabil că

o cometă a izbit Pământul din direcţia Nord-Vest. În Labrador, craterul meteoritic circular Chubb acoperă o zonă de 4 mile pătrate, fiind probabil produs de un asteroid, în urmă cu 4 mii de ani; acest crater e de şase ori mai mare decât cel din Arizona, devenind faimos şi fiind atribuit acţiunii unei comete. Sondarea apelor şi analiza sedimentelor demonstrează că lanţul muntos din mijlocul Atlanticului e de origine vulcanică. Lava s-a întins relativ recent. Nu cu mult timp în urmă, în mijlocul Atlanticului erau pământuri uscate şi plaje, amintind de Atlantida lui Platon. Paleomagnetismul arată că polii magnetici au fost inversaţi, schimbările violente de climă au provocat glaciaţiuni, continentele au suferit modificări, milioane de oameni şi animale au fost ucişi, civilizaţiile au fost distruse. Vălul misterios al amurgului acoperă America de Nord. Printre ruinele gigantice ale acestor cataclisme n-au mai rămas decât puţine monumente care să ne amintească trecutul lor glorios.

Deşi savanţii împart trecutul Pământului nostru în epoci geologice şi ne învaţă că unele cataclisme au transformat uscatul în mare şi marea în uscat, în general lumea recunoaşte în mod vag, conform Genezei, doar două perioade distincte, înainte şi după Potopul de pe vremea lui Noe. Indienii şi aztecii aveau cunoştinţe mai precise. La fel ca hinduşii, grecii, scandinavii şi irlandezii, considerau că patru epoci anterioare ale lumii au înflorit şi au fost distruse. Indienii

pawnee cred că atunci când va veni sfârşitul lumii, Luna se va întuneca, Soarele îşi va pierde strălucirea, Steaua Nordului şi cea a Sudului vor dansa pe cer, iar Pământul va fi distrus de ploi, de meteoriţi – toate acestea reprezentând probabil amintirea colectivă a unor cataclisme cosmice înregistrate în vechiul Est. Ei povestesc cum Tirawa Atius i-a adus pe uriaşi pe Pământ, care au devenit orgolioşi şi au trebuit distruşi de inundaţii masive, legendă repetată şi de indienii Creek. Ei îşi amintesc de uriaşii canibali, de potop, de monştri şi spun că doar câţiva oameni au scăpat. Indienii Navajo numesc lumea noastră actuală Cea de-a cincea Lume[137]. Ei susţin că oamenii călătoreau dintr-o lume în alta, părând a se referi la spaţiu, dar putând vorbi de fapt chiar de evoluţia propriului nostru Pământ prin cinci epoci temporale. Mayaşii aveau o concepţie exactă asupra timpului şi se pare că şi ei credeau în Eterna Reîntoarcere, Creaţia atingându-şi sfârşitul, apoi întorcându-se la începuturi, după cum ne învaţă yoginii, grecii şi savanţii zilelor noastre. Tribul Nahua de pe înaltul platou mexican relatează, în *Analele lui Cuanhitlan*, că era noastră actuală a celui de-al cincilea Soare[138] se află în declin, că toate speciile sunt continuu supravegheate de Dumnezeu şi, dacă vreo specie nu reuşeşte să evolueze, e distrusă – o remarcabilă anticipare a teoriilor paleontologilor contemporani. Istoricul băştinaş mexican Ixtilxochitl, în lucrarea sa *Historia Chicbemeca, a*

descris numai patru epoci. Prima epocă a fost Atonatiuh (Apă-Soare), când toţi oamenii au pierit într-o mare Inundaţie; cea de-a doua epocă, Tlachitonatiuh (Pământ-Soare), a luat sfârşit odată cu producerea unor cutremure violente, când Quinames, titanii azteci, ar fi fost distruşi, probabil, de acelaşi cataclism care a înghiţit Atlantida. Cea de-a treia epocă, Ecatonatiuh (Vânt-Soare), a decimat rasa umană prin uragane teribile, reducându-i pe puţinii supravieţuitori la condiţia de maimuţă. Noi trăim acum în cea de-a patra epocă, Tlatonatiuh (Foc-Soare), care trebuie să se sfârşească în foc, soartă pe care i-au prezis-o extratereştrii, care ne previn asupra iminentei apariţii a unui al doilea soare în Sistemul nostru solar, ce ar provoca o conflagraţie planetară. Etnologul francez Jacques Soustelle**139**, renumit atât pentru strălucitele sale studii asupra civilizaţiei mayaşe, cât şi pentru atitudinile sale politice furtunoase, crede că civilizaţia noastră este cea de-a cincea dintr-o serie şi e sigur că ea urmează primelor patru. Destinul uman se înalţă şi decade în cicluri. Nefericiţii indieni din Yucatán mor de foame printre ruinele unui trecut pe vremuri prosper.

Vechii quiché credeau că primii lor strămoşi erau vraci şi vrăjitori. *Popol Vuh* afirmă că erau „bărbaţi buni şi chipeşi”, care au văzut „ce e mare şi ce a mic pe cer şi pe pământ”. „Erau capabili să ştie totul şi au examinat cele patru colţuri, cele patru puncte cardinale ale cerului şi faţa rotundă

a Pământului”. Asemenea cunoştinţe despre cer şi despre sfericitatea Pământului ne sugerează posibilitatea ca aceşti primi oameni să fi putut călători în spaţiu. Înţelepciunea lor era atât de vastă, încât Creatorul şi Ziditorul lor le-a spus, nemulţumit: „Nu e bine ce spun creaturile noastre, lucrarea noastră; ei cunosc tot ce e mare şi tot ce e mic”. Zeii s-au sfătuit şi au întunecat vederea oamenilor, distrugându-le înţelepciunea şi cunoştinţele. Pentru a zăpăci judecata oamenilor, Creatorul a făcut, în timp ce dormeau, femei frumoase pentru ei. *Popol Vuh* din Guatemala foloseşte termeni aproape identici celor din Geneza III, 22: „şi Domnul Dumnezeu a spus «Iată că Omul devine asemeni nouă, ajunge să cunoască binele şi răul şi nu-i mai rămâne decât să întindă mâna şi să ia din pomul vieţii, şi să mănânce, şi să trăiască veşnic»”.

Dumnezeu a creat-o pe Eva din coasta lui Adam în timp ce acesta dormea. E ciudat să observăm faptul că în Grecia, la mii de mile distanţă de Guatemala, Hesiod scria că în timpul Evului de Aur oamenii trăiau fără femei – asemeni lui Adam înaintea creării Evei. Legendele ne dezvăluie faptul că primii locuitori ai Pământului erau uranieni, o veche rasă stelară care ne-a colonizat planeta şi care se aseamănă cu acei „primi strămoşi” atotştiutori, menţionaţi în *Popol Vuh*.

Potrivit discutabilei cosmogonii glaciare**140** a lui Hans Hoerbiger, când ultima Lună s-a arătat în

apropierea Pământului, puternica atracţie gravitaţională a acesteia a produs plante, animale şi chiar oameni uriaşi. În timpul perioadei lipsite de sateliţi, în care radiaţiile cosmice s-au atenuat, statura umană a descrescut, până când capturarea Lunii, satelitul nostru natural actual, în jurul anului 12.000 î.Hr., a declanşat din nou creşterea. Teoria lui Hoerbiger nu explică însă existenţa pigmeilor, despre care se crede că ar fi locuit pe Pământ timp de 30 milioane de ani, deşi aceştia ar fi putut să se dezvolte atunci când nu exista lună pe cer. Se pare că dr. M.K. Jessup**141** a avut acces la izvoare secrete referitoare la extratereştri şi la alte mistere. El se întreba dacă pigmeii sunt înrudiţi cu uriaşii, la fel cum peştii din zilele noastre sunt înrudiţi cu dinozaurii. Cei care pretind astăzi că au fost martori la aterizarea extratereştrilor povestesc despre diferenţe izbitoare în ceea ce priveşte statura acestora. Poate că uriaşii şi pigmeii îşi au originea pe două planete diferite. Indienii navajos şi mayaşii credeau în existenţa a patru lumi anterioare, acest fapt implicând cunoaşterea primului ciclu al omenirii, în jurul Polului Nord, şi a celui de-al doilea ciclu, localizat în Hiperboreea, continentul circumpolar unde aterizau probabil extratereştrii după ce se apropiau de Pământ prin canalul nordic al centurilor de radiaţii Van Allen. Asemenea cunoştinţe dovedesc că amerindienii posedau tradiţii dintre cele mai vechi, datând din Era Carboniferă cu vegetaţie şi reptile gigantice,

când America Centrală şi America de Sud făceau parte din vastul continent sudic numit Gondwana. Indienii zuni au în memoria colectivă amintiri despre reptile-monştri. Un tiranozaur contemporan cu omul a fost desenat pe o stâncă în Canionul Hava Supai, în Arizona. Unelte metalice au fost găsite adânc îngropate în straturile de cărbuni, de parcă ar fi căzut printre copaci, înainte de comprimarea cărbunelui. La 11 iunie 1891? în Morrisonville, Illinois, revista *Times* a înregistrat cazul doamnei S.W. Culp, care, în timp ce spărgea un bulgăre de cărbuni, a descoperit, când s-a sfărâmat bulgărele, un mic lanţ de aur lung de aproximativ 30 cm şi dispus circular în cărbune; lanţul era din aur de 8 carate, cântărea 12 g, iar lucrătura era veche şi bizară. Profesorul R.W. Gilder a descoperit în Nebraska şi Kentucky urme ale unei civilizaţii terţiare, distruse brusc de marea Eră glaciară.

Cel de-al treilea ciclu al omului cunoscut de amerindieni a fost asociat cu Lemuria, Mu, marele continent din Pacific, a cărui coastă estică înălţată se crede că ar forma ţărmul vestic al Americii de Nord. Această secţiune a scoarţei este o cunoscută zonă seismică. Unii experţi prezic distrugeri enorme în această zonă, în secolul nostru. Pentru o perioadă lungă de timp, Lemuria s-a scufundat lent, dar înainte să se scufunde total, lemurienii stabiliseră legături strânse cu America de Sud, a cărei vastă mare interioară, Amazonul şi canalele acestuia duceau în Atlantic şi la insulele

Atlantidei. Marele Canion din Colorado ne sugerează că un cataclism a zguduit pe vremuri această regiune. Vestul Americii, poate din fosta Lemurie, e astfel unul din cele mai vechi ţinuturi ale Pământului, adăpost al uneia dintre primele rase umane, care a atins o civilizaţie înaltă, atrăgându-i probabil pe extratereştri. Petroglifele inscripţionate aproape de vârful munţilor ne sugerează comunicaţiile realizate cu Vizitatorii veniţi din stele. Tradiţiile rosicruciene ne învaţă că o parte rămasă din Lemuria încă mai există, puţin schimbată, respectiv California, despre care se spune că ar fi cel mai vechi ţinut civilizat de pe Pământ, plin de mistere antice. Legendele atribuie numele „California” frumoasei regine Califa, care, cu mult timp în urmă, cârmuia această romantică insulă aurie, aproape de Grădina Raiului. Astăzi, o asemenea poveste ispititoare devine reală la Hollywood, a cărui strălucire evocă viziunea acestui trecut magic. E mai mult decât o coincidenţă faptul că „Los Angeles” înseamnă „îngerii” sau „Extratereştrii”? Oare vreo forţă mistică din ceruri continuă să inspire acest tărâm, locuit de multe culte stranii? Povestea reginei Califa şi a insulei ei minunate din Vest a fost spusă de trubaduri în Spania în timpul cruciadelor şi provine, desigur, din Antichitate. O asemenea poveste romantică trebuie să-l fi încântat pe Columb în tinereţe, făcându-l să privească spre mare, visând la o Lume Nouă care-i fermeca pe lupii de mare de-a lungul coastei spaniole cu

aceeaşi vrajă atotputernică ce-i atrage acum pe cosmonauţii noştri spre acei munţi de pe Lună.

În statul vecin, Oregon, fostă colonie a supravieţuitorilor din Lemuria, pe stâncile de lângă cascada Klamath sunt gravate mii de hieroglife sugerând simbolurile atribuite continentului Mu, prezentând vagi afinităţi cu sanscrita şi greaca. Depozite marine demonstrează că munţii s-au aflat cândva sub apă, ceea ce indică vârstă lor impresionantă. Indienii modoc, care au locuit aici timp de generaţii, credeau că anticii erau oameni foarte învăţaţi şi numeau această regiune „Walla-Was-Skeeny” 144, nume de neînţeles atât timp cât nu ne dăm seama că ar suna cam la fel cu „Vallis Scientiae”, expresia latină pentru „Valea Cunoaşterii”, o descoperire uluitoare, asemănătoare multor cuvinte latine şi greceşti care împodobesc dialectul local. Mai multe legături ciudate între vechea Americă şi Roma antică au fost dezvăluite, în 1833, de descoperirea unei monede romane pe fundul oceanului, la o adâncime de 30 de picioare, lângă Norfolk, Virginia. În 1882, un fermier din Cass, Illinois, a găsit într-o săpătură o monedă a lui Antioh IV, cu o inscripţie în greceşte; iar în anul 1913, o monedă romană a fost găsită într-o colină din Illinois**145**. Charles Fort menţionează că tablele de piatră pe care erau scrise Cele Zece Porunci se spune că ar fi fost găsite în colinele nord-americane. Monede cu chipul lui Marcus Aurelius au fost dezgropate în Cochinchina. Poate

că n-ar trebui să ne surprindă faptul că monedele romane au ajuns şi în America.

În fascinanta sa carte *Lemuria*, scrisă în 1931, Wisher S. Cervé ne reaminteşte că timp de multe decenii o mare lumină albă apărea uneori deasupra pădurilor din valea Santa Clara, putând fi văzută foarte bine din Golful San Francisco. Acest fapt ne evocă acel foc misterios văzut încă din vechime deasupra Pacificului, în Golful Yataushiro-Kai în Kyūshū, Japonia**146**, a cărui origine n-a fost încă înţeleasă şi care apare în august. Cercetătorii japonezi se întreabă dacă nu cumva acest foc necunoscut e aprins din spaţiu şi controlat, într-un anumit scop, de către extratereştri.

Când Pământul era abia la începuturi, populaţia lui număra doar câţiva oameni, mai ales dacă primii săi locuitori erau colonişti veniţi de pe alte planete, posibilitate pe care viitoarele noastre expediţii spaţiale ar trebui s-o susţină. Tradiţiile**147** confirmate de lingvistica comparată**148** povestesc despre o singură limbă primordială, despre care se spune că ar fi fost limba solară, Solex Mal, şi s-ar fi vorbit înainte de distrugerea Turnului Babel – simbol al revoltei uriaşilor împotriva zeilor din cer, revoltă urmată de catastrofe şi de împrăştierea oamenilor în întreaga lume. Limba s-a schimbat, dar procesul a fost gradat. Platon ar putea înţelege limba atenienilor moderni şi chiar şi sistemul lor pretins democratic. Desigur că trebuie să fi trecut multe

ere pentru ca dintr-o singură limbă universală să evolueze cele 2796 de limbi diferite[149] vorbite astăzi pe glob. Deşi limbajele orale diferă mult unul de altul, simbolurile înscrise pe petroglifele din multe ţări par asemănătoare, fapt ce sugerează existenţa unei scrieri picturale înţelese de popoarele antice din întreaga lume. Cele mai vechi bucăţi literare care ni s-au păstrat sunt *Vedele* sanscrite, *Cartea egipteană a morţilor*, poemul sumerian *Ghilgameş*, datat din anul 3.000 î.Hr., dar fiind probabil mult mai vechi. Înţelepciunea, înălţimea ideatică şi farmecul poetic ale acestor opere rămân neegalate până astăzi. Dacă, aşa cum susţin adepţii teoriei evoluţioniste, limba a evoluat dintr-un ansamblu de sunete primitive, am putea oare estima erele necesare transformării monosilabelor sălbaticilor în poezia perfectă şi sublimă a *Upanişadelor*? dacă această cultură nu a fost adusă pe Pământ de învăţătorii veniţi de pe alte planete, desigur că ar fi fost nevoie de milioane de ani pentru ca omul să-şi fi dezvoltat această gândire profundă, acest geniu literar şi vocabular expresiv care au compus operele clasice ale trecutului. O mare parte din înţelepciunea antică e încifrată în semne pe care nu le putem citi, în petroglife erodate de vreme, risipite şi uitate prin întreaga lume. Peste tot în jurul nostru există ca dovezi ale impresionantei vârste a omului – nu obiecte, ci idei. Existenţa unei civilizaţii răspândite în întreaga lume şi distruse cu mult timp în urmă poate fi stabilită

prin adunarea mai multor semne care, luate izolat, pot părea nesemnificative, dar care împreună formează un minunat mozaic, înfăţişând o cultură strălucitoare şi tragică a epocilor trecute. S-ar putea scrie multe despre această epocă glorioasă a preistoriei, dar ceea ce vom spune aici ar trebui să fie suficient pentru a-i demonstra realitatea. Teologii şi specialiştii în mitologie sunt de acord că prima religie a umanităţii venera Soarele, asociindu-l zeilor veniţi din stele, şi promova, de asemenea, unele culte ale fertilităţii, simbolizate prin reprezentări ale falusului, vaginului şi şarpelui. Arheologii au descoperit semne ale venerării Soarelui de către antici, de la Amazon până în Africa şi Japonia – rămăşiţe ale unei religii cosmice, iniţiate de extratereştri. Se presupune de obicei că blocurile monolitice sau turnurile găsite în întreaga lume reprezintă falusul masculin, iar cercurile de piatră sau templele circulare reprezintă vaginul feminin, simboluri sexuale ale unui cult al fertilităţii dintre cele mai vechi. Acum începe să se bănuiască posibilitatea ca obeliscul să fi intenţionat, de fapt, să reprezinte o rachetă sau o navă spaţială, iar cercul o farfurie zburătoare – interpretare cu totul nouă, care s-ar putea să fie chiar mai plauzibilă decât pare. S-a spus că faimosul Templu al lui Solomon reprezintă planul unei nave spaţiale, aşa cum a văzut-o David. În traducere literală, „Casa Domnului” înseamnă „Sălaşul Extratereştrilor”, ceea ce pentru israeliţi ar reprezenta o navă venită din

spaţiu.

Se consideră că anticii ar fi moştenit o ştiinţă psiho-electrică cu puteri fantastice de la învăţătorii lor din spaţiu sau de la nişte civilizaţii minunate, acum dispărute. Tradiţiile fac aluzie la o perioadă veche de milenii, în care Magii Negri au dezvoltat arme siderale mai puternice decât bomba noastră cu hidrogen, a căror explozie a zguduit civilizaţia, a schimbat poziţia polilor magnetici şi a modificat centurile protectoare de radiaţii, făcând ca intensificarea razelor cosmice să producă mutaţii ale speciilor şi schimbări de climă, zdruncinând Pământul într-un dezastru imens[150]. Generaţiile ulterioare au condamnat întreaga ştiinţă ca fiind magie neagră şi i-au persecutat pe cei ce practicau artele secrete, arzându-le periodic cărţile, temându-se probabil că oamenii de ştiinţă vor provoca din nou cataclisme. Fragmente ale înţelepciunii cosmice au fost păstrate timp de mii de ani de către iniţiaţi, care şi-au ascuns ştiinţa, învelind-o în limbajul cabalistic al alchimiei; aceste căutări ale Pietrei Filosofale şi ale modalităţilor de a produce aur sunt interpretate acum în termenii fizicii moderne şi ne dezvăluie secretele radiaţiilor nucleare, ale radioactivităţii şi transmutării metalelor, pe care propriii noştri savanţi abia le-au descoperit. Metalurgiştii din Antichitate studiau proprietăţile oculte ale metalelor, pe care le rafinau folosind tehnici necunoscute astăzi. Astrologii determinau influenţa radiaţiilor

provenite din stele asupra destinului uman. O asemenea înţelepciune tainică era învăluită în numerologie şi în simbolismul cărţilor de Tarot. Manipularea forţelor naturale e practicată şi în zilele noastre de către şamani şi vraci pentru a ucide sau a vindeca; acupunctura practicată de medicii chinezi provine probabil dintr-o ştiinţă medicală dintre cele mai vechi, bazată pe o concepţie total diferită asupra omului. Toate aceste cunoştinţe, străine structurilor noastre moderne de gândire, ne dezvăluie doar frânturi amăgitoare din imaginea acelei civilizaţii de aur menţionate de autorii clasici de limbă sanscrită, când Astralii vizitau Pământul şi pământenii zburau spre stele. Cele mai vechi manuscrise ale Europei şi Asiei antice înregistrează amintiri colective deformate despre un imperiu al lumii cârmuit de Astrali cu puteri fantastice care i-au învăţat pe oameni să venereze Soarele. Uriaşii s-au răzvrătit. După războiul titanic desfăşurat pe Pământ şi în ceruri, cataclismele au modificat clima, supravieţuitorii înspăimântaţi au migrat peste continente. Asemenea evenimente teribile nu se poate să se fi limitat numai la Eurasia; desigur că vor fi influenţat şi cele două Americi. Nu ne-a parvenit niciun fragment literar din Antichitatea americană; *Popol Vuh* din Guatemala, codicele aztece şi petroglifele mayaşe sunt relativ recente, reluând probabil scrieri mai vechi. Legende răspândite din Canada până în Patagonia relatează, în mare, cam aceleaşi poveşti, pe care

mintea noastră modernă le-ar putea interpreta greşit. Probabil că există documente păstrate în forme pe care noi nu reuşim să le recunoaştem. Peste secole, s-ar putea ca informaţia să fie stocată în computere miniaturizate, suspendate în sateliţi. Istoricii, condiţionaţi de o asemenea tehnologie, poate că nici nu vor înţelege cărţile scrise astăzi, dacă vreuna din ele ar supravieţui până la ei. Propria noastră civilizaţie sfârşeşte în lada de gunoi, iar gunoiul e distrus prompt, buldozerele vor şterge bisericile noastre de pe faţa pământului ca pe nişte sonde de petrol. Ce vor găsi arheologii viitorului în cimitirele noastre, care vor fi curând înlocuite de crematorii, unde vom arde până vom ajunge cenuşă? Ce va rămâne din secolul nostru? Se spune că marii iniţiaţi ai trecutului n-ar fi avut încredere în scrieri, de teamă ca înţelepciunea lor să nu fie folosită în scopuri rele. Ei şi-au transmis oral învăţăturile discipolilor lor. Asemenea metode primitive nu se pot aplica unor ideologii complexe. Anticii au utilizat probabil metode de înregistrare şi transmitere a informaţiilor pe care noi încă nu le cunoaştem; legendele ne sugerează că documentele destinate posterităţii au fost depozitate în capsule ale timpului care urmează a fi descoperite. Acesta nu e un joc al imaginaţiei, căci şi noi înregistrăm date destinate urmaşilor de peste milenii pe microfilme şi benzi magnetice, închise în lădiţe sigilate şi ascunse pe fundul unor puţuri speciale, întreaga bibliotecă din Alexandria

ar putea fi înregistrată electronic în două bidoane metalice pe care noi, în ignoranţa noastră, le-am arunca înapoi în mare.

Dovezi uluitoare cu privire la unele civilizaţii pierdute ar mai putea exista în jurul nostru, dar mintea noastră nu reuşeşte să le recunoască. John Michelle, în *The View Over Atlantis* (*Privire asupra Atlantidei*) (Sago Press, Londra, 1969), descrie modul în care, în întreaga lume, omul a utilizat forţe remarcabile pentru a tăia şi a ridica blocuri enorme de piatră, dispunându-le în cercuri de coloane verticale, construind piramide, săpând tuneluri subterane, platforme uriaşe din piatră, utilizate deseori drept instrumente astronomice şi legate printr-o reţea de piste şi aliniamente marcate prin pietre, coline şi movile de pământ. Acest sistem al magiei naturale, implicând utilizarea magnetismului polar şi a energiei solare, şi-a găsit o modalitate particulară de expresie în China antică, unde peisajul însuşi a fost modificat pentru a se alinia faţă de „o reţea de canale invizibile, de-a lungul cărora curgea curentul-dragon, a cărui influenţă emana de la corpurile cereşti”. John G. Williams din Abergavenny, prin cercetări realmente remarcabile, a trasat un sistem antic de linii ritualice cu potenţial de forţă, unind bornele teritoriale preistorice din întreaga Britanie, care coincideau deseori cu drumurile, pistele antice, centrele focale ale forţelor magnetice şi reprezentau, în general, spaţii sacre, pe care se înalţă acum biserici. Forţe stranii încă

mai emană din pietrele preistorice, ele au fost detectate pe fotografiile făcute de J.G. Williams, ceea ce demonstrează că radiaţiile provenite de la acea civilizaţie electrică din trecutul cel mai îndepărtat persistă până în ziua de azi. Drumurile preistorice par să coincidă, în mod semnificativ cu pistele de zbor ale OZN-urilor.

Triburile din America de Nord şi de Sud venerează vârfurile munţilor şi acest fapt sugerează că marginea continentului american ar fi o zonă de forţă, o grilă naţională de radiaţii electrice sau chiar psihice persistând din trecutul cel mai îndepărtat, poate chiar din perioada magicei Atlantida.

Capitolul VIII
EXTRATEREŞTRI ÎN VECHEA AMERICĂ DE NORD

Deşi în perioada antică America de Nord pare să nu se fi bucurat de binefacerile acelor culturi de aur care i-au încântat pe mayaşi, incaşi şi tiahuanacani, popoarele de aici pretind că ar fi foarte vechi. Peşterile şi colinele de pe întreg continentul american ne dezvăluie rămăşiţe umane amestecate cu oase de animale. În 1866, profesorul J.D. Whitney a descoperit craniul uman de la Calaveras, la o adâncime de 50 m, în depozitele aurifere îngropate sub lavă în urmă cu mai mult de 20 milioane de ani, în Era Terţiară, pe panta vestică a munţilor Sierra Nevada,

California; totuşi, falsa descoperire a craniului de la Piltdown, în Marea Britanie, pune, desigur, sub semnul întrebării autenticitatea acestuia, într-un strat carbonifer din Canionul Cow, Nevada, a fost găsită urma tălpii unui picior uman imprimată în lutul din era terţiară de mijloc, cu mult înainte de epoca în care se acceptă în general posibilitatea apariţiei omului**151**. Urma fosilă a unei sandale, descoperită lângă Delta, în statul Utah, i-a uimit pe geologii americani, căci pe suprafaţa interioară se aflau doi trilobiţi minusculi datând dinainte de perioada cambriană, cea mai veche perioadă a erei paleozoice, din urmă cu aproximativ 250 milioane de ani. Tibii umane fosilizate au fost găsite încastrate în cuarţit, lângă localitatea Eureka, în statul Nevada. În Alabama şi Kentucky abundă aşezările cu unelte de piatră, dovezi ale existenţei omului în urmă cu 2 milioane de ani**152**. În 1889, la Nampa, în Idaho, M.A. Kutz a săpat o fântână arteziană adâncă de 100 în prin Straturile de sol, lavă, nisipuri mişcătoare şi lut. Printre materialele absorbite de pompa de foraj a apărut o delicată siluetă feminină, înaltă de numai 4 cm, părând a fi făcută dintr-un material plastic uscat sau ars la foc**153**. Deşi e posibil să fie un fals, experţii susţin că granulele de cuarţ cimentate de oxizi de fier găsite la suprafaţa corpului arată că imaginea datează de la începuturile Erei cuaternare, fiind opera unei culturi neolitice avansate. Această figurină se aseamănă cu celebra „Venus din Willendorf”,

statueta găsită în calcarele colitice din localitatea Willendorf, din Austria. La American Falls, în Idaho, au fost găsite oase de bizoni (specie dispărută) cu găuri în ele, acestea fiind probabil vechi de aproximativ 43.000 ani. Această descoperire e de acelaşi calibru ca şi cea făcută de un paleontolog rus în anul 1962. El a găsit la Yakuzia, în Siberia, corpul bine conservat al unui bizon, în fruntea căruia se putea observa o gaură circulară, despre care se crede că ar fi fost provocată, în vremuri străvechi, de un proiectil tras de o armă de foc asemănătoare celor din zilele noastre. Animalul n-a murit de pe urma rănii – în urma examinării s-a dovedit că rana s-a vindecat. Oare vânătorii care au împuşcat bizonul din Siberia vânau şi în Idaho? Erau aceştia extratereştri? Un mit al indienilor delaware descrie cum zeii indienilor de pe un vârf de munte, la Marele Os Lins, în Kentucky, au tras cu tunete, distrugând o turmă de animale enorme, cu excepţia conducătorului turmei, care a fugit spre Marile Lacuri; poate că aceasta e o amintire colectivă despre o vânătoare a extratereştrilor, în 1968, zoologul belgian Bernard Heuvelmans şi cunoscutul biolog american Ivan T. Sanderson au investigat un remarcabil „om” de Neanderthal, conservat într-un bloc de gheaţă, despre care s-a spus că ar fi fost găsit în Strâmtoarea Bering, avându-şi probabil originea în Siberia sau Alaska.

„Omul”, înalt de aproximativ 1,80 m, normal proporţionat, pare a fi de tip caucazian, dintr-o

rasă albă. Trupul îi era acoperit aproape în întregime cu păr lung, maroniu. Cercetătorii au descoperit cu uimire că partea din spate a craniului „Omului” fusese sfărâmată, iar ochiul drept distrus de nişte gloanţe trase cu o armă de foc de calibru mare. Oamenii de ştiinţă au rămas destul de sceptici şi trebuie să recunoaştem că circumstanţele pot lăsa loc unor bănuieli, dar nu s-a stabilit că ar fi vorba de un fals[154]. Oare acest „om preistoric” ar fi putut fi împuşcat de vânători, poate chiar de către extratereştri, care au împuşcat acei bizoni în America şi Siberia, cu atâta timp în urmă?

James Churchward a studiat scrierile pe stâncă în statele din Sud şi a găsit semne ale unor mari civilizaţii în zone acum pustii, existenţa lor fiind confirmată de legendele locale. El concluzionează: „Avem dovezi că întreaga zonă nord-vestică a Americii a fost populată de unele rase cu o civilizaţie avansată, în cea de-a doua jumătate a erei terţiare şi înainte de perioada geologică glaciară. Aceste civilizaţii de la începuturile Americii veneau dintr-o ţară numită Mu[155]”.

Gheţarii din Era Glaciară au distrus majoritatea lucrărilor vechilor americani, dar au mai rămas câteva ruine care păstrează imaginea trecutului îndepărtat. Dincolo de Cercul Arctic, exploratorul Stefansson a descoperit, în 1939, un oraş cu 800 de case, El Lutak – nume straniu, semitic, cunoscut de eschimoşi drept Ipiutak.

Locuitorii săi aveau părul blond şi ochii albaştri, asemeni oamenilor din Cromagnon, având o cultură sofisticată, asemănătoare celei mayaşe**15** (v Obiecte prelucrate străvechi găsite în Ontario sugerează existenţa, în Canada, acum 17.000 de ani, a unei rase cu o cultură foarte avansată. Cremeni uzate au fost găsite în Alaska, la o adâncime de mai mult de 30 în sub pământ, dovedind o vârstă impresionantă. Oasele de bizon, parţial arse, găsite la Felson, lângă Lubbock, Texas, dezvăluie prezenţa omului pe aceste meleaguri aproximativ în anul 9900 î.Hr..**157**. În New England, vase de băut elegant lucrate au fost descoperite în piatră dură, relicve ale unei arte meşteşugăreşti vechi de epoci întregi.

În statele centrale şi de Sud se întind lanţuri de coline similare cu piramidele din Egipt şi Mexic. Construcţia lor geometrică ar necesita o tehnică deosebită şi cunoştinţe matematice considerabile. În interiorul gorganelor s-au găsit topoare din cupru şi plumb, brăţări, inele, podoabe din argint sau din cupru, placate cu argint, fier oxidat şi oţel pentru a căror prelucrare, la temperaturi foarte înalte, ar fi fost nevoie de o tehnologie metalurgică foarte avansată. Ignatius Donnelly**158** îi considera pe constructorii gorganelor ca fiind din Atlantida, dar James Churchward credea că, înainte de scufundarea Atlantidei, zona Mississippi nu era decât o mare interioară de mică adâncime. Când s-a scufundat Atlantida, în jurul anului 11500 î.Hr.,

râurile s-au scurs în Oceanul Atlantic. Peste secole, constructorii gorganului au venit din Mexic: simbolurile cosmice găsite pe obiectele din interiorul movilei par a-şi avea originea pe Mu**159**. E posibil ca movilele să fi fost construite drept fortificaţii împotriva raselor sălbatice care-i ameninţau dinspre nord. Multe din ele erau în formă de şarpe, semănând cu movilele serpentinare de lângă Stonehenge şi din Bretagne. Cultul şarpelui are o semnificaţie religioasă şi este, de asemenea, asociat cu Oamenii-şarpe, fiinţe din spaţiu de o mare înţelepciune. Constructorii gorganelor aveau cunoştinţe privind forţele cosmice şi aplicaţiile lor, printr-o ştiinţă psiho-electrică diferită de a noastră, pe care au învăţat-o probabil de la extratereştri**160**. Această rasă talentată a dispărut brusc, asemeni khmerilor din Cambodgia. Poate că au fost copleşiţi de invadatorii veniţi din Nord sau distruşi de cataclisme. Popoarele preistorice din întreaga lume înălţau coline semeţe şi cercetau temători cerul. Se temeau oare să nu fie distruşi de comete sau îi înspăimânta ostilitatea extratereştrilor? Asemenea fantezii nu sunt atât de lipsite de bază reală pe cât s-ar putea crede.

Arheologii ortodocşi, care nu pot accepta existenţa Lemuriei sau a Atlantidei, cred că amerindienii, mayaşii şi incaşii se trăgeau din mici triburi asiatice, care şi-au părăsit continentul, trecând prin strâmtoarea Bering şi Insulele Aleutine în urmă cu aproximativ 20.000 de ani,

apoi au pribegit încet din Nord spre Sud, pentru a construi marile civilizaţii din Mexic şi Perú. Această teorie pare a fi dezminţită de urmele Omului Sandia, vechi de probabil 50.000 de ani. Elefanţii sculptaţi, desenele pe stâncă, reprezentând oameni atacând monştri preistorici, cremenea şi instrumentele găsite sub oasele unor animale de mult dispărute, toate demonstrează că omul trebuie să fi locuit în America din cele mai vechi timpuri. În erudita sa lucrare *The rise and Fall of Maya Civilization* (*înălţarea şi decăderea civilizaţiei maya*), J. Eric Thompson, un distins arheolog, recunoaşte că „întreaga problemă a primilor oameni din America este extrem de complexă şi e încă departe de a fi rezolvată" – concluzie pe care o susţin cu mâhnire toţi experţii! Thompson concluzionează: „Niciun specialist în domeniu nu presupune că America ar fi fost populată de către emigranţii veniţi de dincolo de Atlantic sau de peste Pacific, deşi nu putem exclude complet posibilitatea ca unele influenţe târzii să fi ajuns în Lumea Nouă din Polinezia. (E încă şi mai puţin probabil ca, oricând în Antichitate, călători veniţi din Perú sau din alte zone ale Americii Latine să fi navigat spre Polinezia.)**161** Asemenea afirmaţii dogmatice ignoră complet cercetările lui James Churchward şi Ignatius Donnelly şi nu iau în seamă faimoasa expediţie Kon-Tiki a lui Thor Heyerdahl, care în 1947 a navigat cu o plută de balsa din Perú până în Raroia, demonstrând că amerindienii au migrat

spre Polinezia. Cercetătorul norvegian şi-a expus acesta teză în excelenta sa lucrare *Amerindians in the Pacific* (*Amerindienii în Pacific*)**162**. Reciproca teoriei pare la fel de valabilă. Şi polinezienii ar fi putut ajunge pe coasta Americii. Astăzi, Francis Chichester, Allan Rose şi alţi iahtmeni au făcut înconjurul lumii în bărci mici. E logic să presupunem că marinarii din Egipt, Babilon şi China au navigat în Pacific, spre ţinuturile din Vest. Cel mai vechi manuscris guatemalez, *Analele lui Cakchiquele*, compilat de nobilii din Fotonicapan în anul 1654, afirma că strămoşii lor erau „Fiii lui Abraham şi ai lui Iacov", care au migrat în America în anul 597 î.Hr. Legendele despre maşinile zburătoare şi existenţa unor hărţi aeriene sugerează posibilitatea ca oamenii să fi zburat spre America, asemeni eschimoşilor, care pretind că strămoşii lor au fost transportaţi în Canada de nişte păsări uriaşe.

Dacă popoarele primitive din America ar fi rămas complet izolate de Eurasia, cum şi-ar fi putut dezvolta limba, arhitectura, religia şi astronomia pe o direcţie similară şi chiar depăşind uneori culturile avansate din Egipt şi Babilon, în perioada contemporană lor? De ce nasurile quiché-ilor se aseamănă cu cele ale evreilor, iar mayaşii aveau ochii oblici, că ai chinezilor? Multe persoane cu autoritate cred că invenţiile din Lumea Nouă s-au produs independent de ce se întâmpla în cea Veche, printr-un proces logic de dezvoltare. Această teorie ignoră faptul că

Australia a fost izolată de civilizaţie timp de multe secole. Acolo, aborigenii par a fi degenerat şi n-au inventat decât bumerangul, trăind într-un stil de viaţă chiar mai primitiv decât al lui Adam. Asemănările izbitoare dintre cultura amerindiană şi cea euroasiatică sugerează că propagarea ideilor s-a făcut prin contacte între popoarele din Est şi din Vest, promovate prin intermediul continentelor dispărute, Lemuria şi Atlantida. O sursă şi mai fascinantă a reprezentat-o, probabil, civilizaţia mondială inspirată cu mult timp în urmă de către extratereştri. Indienii okanogan din Columbia Britanică povestesc o legendă interesantă care evocă distrugerea Lemuriei şi a Atlantidei. Cu mult timp în urmă, în mijlocul oceanului exista Samah-tumi-whoo-lah, ceea ce înseamnă „Insula Omului Alb", ai cărei locuitori, uriaşii albi, erau guvernaţi de o regină albă şi înaltă numită Scomalt, înzestrată cu puterile acelor fiinţe supranaturale cunoscute drept Tamahknowis. După epoci întregi de pace, uriaşii au pornit războiul, ucigându-se între ei şi provocând mânia lui Scomalt. Regina a rupt acea porţiune a insulei populată de uriaşii cei răi şi a împins-o în mare. În timp ce insula plutea, bătută din toate direcţiile de vânturi şi de valuri, toţi oamenii au murit, cu excepţia unui bărbat şi a unei femei. Înainte ca uscatul să se scufunde, şi-au construit o canoe şi au vâslit timp de multe zile şi nopţi, până când au ajuns pe continentul american, care pe vremea aceea era mai mic, iar

în cele din urmă au rătăcit până în ţara Okanogan. În timpul lungii lor călătorii pe mare, ambii au fost atât de arşi de soare şi biciuiţi de furtună, încât pielea lor albă s-a bronzat până a devenit roşcat-maronie; astfel şi-au căpătat indienii culoarea pielii lor[163]. Această poveste naivă ar putea fi o amintire colectivă a supravieţuitorilor din Lemuria şi Atlantida care au fugit în America. Etnologii se îndoiesc acum că America ar fi fost populată iniţial doar de mongolii care au venit din Siberia în Alaska şi, în cele din urmă, au parcurs miile de mile în jos, spre Patagonia; probabil că emigranţii aventuroşi au acostat de-a lungul ţărmurilor Atlanticului şi Pacificului, apoi au avansat în interiorul continentului, cum s-a mai întâmplat şi după venirea lui Columb.

Din moment ce nu s-au găsit în America rămăşiţele vreunor maimuţe antropoide sau ale unor oameni-maimuţă primitivi, antropologii care susţin teoria darwinistă consideră că acest continent nu a avut locuitori indigeni. Cu la fel de multe argumente se poate susţine şi posibilitatea ca, întrucât nu există maimuţe în America, primii americani să nu se fi tras din strămoşi înrudiţi cu maimuţele, ci să fi venit din stele. Cu tot respectul pentru Darwin, poate că niciun om nu se trage din creaturi asemănătoare maimuţelor, ci din colonişti veniţi de pe alte planete. Trebuie să recunoaştem că zoologii au stabilit că există asemănări remarcabile între comportamentul uman şi cel al maimuţelor. Unii pretind că au multe în comun cu

cel mai nobil prieten al lor, câinele. Şi ce dovedeşte asta? Indienii hopi[164], aflaţi la estul Marelui Canion, în Colorado, cred că strămoşii lor au emigrat pe Pământ de pe Marte şi Maldek, înainte precum cea de-a doua planetă să fi fost distrusă de către locuitorii săi diabolici. Indienii navajo şi zuni venerează nişte Zei Cereşti blonzi şi cred în existenţa altor lumi, de la care triburile lor au călătorit spre Pământ. Se spune că cei din tribul hopi s-ar asemăna cu esenienii. Practică metode simple de agricultură şi predică o filosofie cosmică, părând a fi uluitor de asemănători cu evreii din Vechiul Testament.

Dr. George Hunt Williamson[165], care a realizat un studiu aprofundat asupra populaţiei Hopi, pretinde că în timpul Erei Miocen mulţi emigranţi au venit pe Pământ de pe planete din jurul stelei Sirius. Acest fapt ar putea explica veneraţia deosebită acordată de egipteni şi de chinezi lui Sirius. În vremuri îndepărtate, America de Sud-Vest (care a făcut parte din Lemuria) era cunoscută sub numele de Telos şi era vizitată de învăţători veniţi de pe Venus în nave de lumină[166].

Indienii credeau că întregul univers palpită de viaţă; fiecare piatră, fiecare stea erau în stăpânirea unui spirit; fiecare copac, fiecare pasăre, fiecare animal aveau un suflet şi un limbaj propriu; chiar şi vântul era răsuflarea unei Fiinţe Supranaturale[167]. Unele spirite erau bune, altele erau diabolice; indienii încercau să le câştige

favorurile sau protecţia şi evitau să le provoace invidia. Acest animism era de fapt aceeaşi venerare universală a Naturii care a inspirat popoarele antice din Tibet, China şi Grecia şi care poate fi întâlnită şi în zilele noastre la unele triburi primitive. Ultimele descoperiri în domeniul fizicii subatomice ne sugerează acum că întreaga Creaţie nu e decât un singur Gând sublim; oamenii şi materia sunt manifestări ale Spiritului. O asemenea perspectivă tainică asupra universului – un splendid panteism – ne dezvăluie că indienii, departe de a fi nişte sălbatici superstiţioşi, cunoşteau multe din descoperirile ştiinţei noastre moderne. Vracii şi şamanii lor practicau controlul naturii prin intermediul unor forţe oculte. Dansurile rituale aduceau deseori ploaia pe un cer fără nori, tot astfel cum unii lama tibetani puteau aduce căderi de grindină. Multe triburi credeau în reîncarnare; mulţi mari şefi le-au spus că şi-ar fi ales părinţii şi momentul renaşterii, după cum, în Tibet, yoginii pretind că şi-au hotărât singuri condiţiile propriei renaşteri, prin constelaţiile presărate pe cer. Aceste minunate concepte, chintesenţă a înţelepciunii oculte, au izvorât desigur de la o civilizaţie mondială foarte avansată sau au fost explicate de către extratereştri veniţi din stele.

Spiritele atotputernice locuiau pe vârfurile munţilor. Chiar şi cei mai curajoşi indieni nu urcau niciodată mai sus de zona înzăpezită, ca să nu-i mânie pe zei; cei mai viteji greci nu îndrăzneau să

se avânte pe Muntele Olimp, să-l întâlnească pe Tatăl Zeus; pe dealurile din Japonia dansează demonii. În fiecare ţară a lumii erau munţi sacri, adăposturi ale zeilor. Erau oare aceştia platforme de aterizare pentru navele spaţiale? în 1883, având în faţă perspectiva completă a muntelui Shasta, unul din cele mai înalte piscuri ale Californiei, Frederick S. Oliver a început să noteze comunicări oculte**168** primite de la Phylos Tibetanul, un adept atlant care i-a dezvăluit că, în urmă cu numai 13.000 de ani, Arizona era acoperită de Mit, o mare interioară. Peisajul extraordinar şi defileul Marelui Canion din Colorado sunt rezultatul unui dans îngrozitor al scoarţei solide a globului, care a secat apele din Golful California, lăsând în urmă fundul mării uscat (Deşertul Arizona). Phylos pretinde că într-unul din pereţii de stâncă de la baza muntelui Shasta se afla intrarea într-un templu uluitor, unde i-a întâlnit pe Maeştrii Frăţiei Lothiniene, cei care l-au învăţat înţelepciunea religiei lor în timpul ultimei sale reîncarnări, în jurul anului 1885 această dezvăluire senzaţională pare a fi confirmată de Wisher S. Cervé**169**. El afirmă că la poalele muntelui Shasta locuieşte o comunitate stranie care se materializează uneori, pe neaşteptate, cu indivizi îmbrăcaţi în alb pur, cu sandale şi părul lung, ondulat, având o înfăţişare maiestuoasă. Din când în când, indivizi înalţi şi graţioşi, cu o înfăţişare ciudată şi fruntea înaltă, apar din păduri şi schimbă boabe de aur pentru

diverse bunuri de consum, în oraşele din apropiere. Ei evită să li se facă fotografii, dispărând brusc. Se spune că aceşti străini practică ceremonii nocturne, producând lumini strălucitoare sus în aer şi, iluminând clădiri din marmură şi onix. Cu mult înainte de anul 1947, când Kenneth Arnold a văzut faimoasele sale Farfurii Zburătoare lângă muntele Rainer (aflat mai spre nord), profesorul Edgar L. Larkin, director al Observatorului de pe muntele Lowe din sudul Californiei, a văzut trei domuri aurii înălţându-se deasupra vârfurilor copacilor de lângă muntele Shasta. Noaptea, cupolele au fost înconjurate de lumini albe. Localnicii descriu vase stranii, ca de argint, care s-ar fi înălţat în aer şi ar fi plutit deasupra munţilor. Când automobilele se apropiau de zona respectivă, circuitele electrice li se blocau în mod misterios şi motorul se oprea – fenomen asociat astăzi OZN-urilor. Pe o piatră aşezată vertical la marginea pădurii sunt gravate hieroglife, sub care e o inscripţie: „Ceremonia de adorare a lui Gautama”. Wisher S. Cervé afirmă că muntele „Gautama” înseamnă „Continentul America”; totuşi, Gautama era numele sacru al lui Buddha. Analele**170** imperiului Chinez din anul 499 e.n. Includ documentul „Frisong”, care descrie vizita preotului chinez budist Hoei-Shin în America Centrală şi de Sud în secolul al V-lea. Se spune că acesta ar fi întâlnit în Mexic un rege numit Ichi. Se crede că un călugăr chinez, Fa Hsien, a acostat în Mexic în anul 412 e.n. Vizita

preoţilor budişti, în urmă cu multe secole, provoacă speculaţii privind posibilitatea ca acea sectă misterioasă să fie budistă, deşi ceremoniile lor par a-i asocia cu extratereştrii. Unii spiritişti pretind că muntele Shasta ar fi frecventat de oameni din rasa Titan-Atlan, supravieţuitori din Lemuria şi Atlantida ce locuiesc în lumea subpământeană din Agharta, de unde pornesc mai multe tuneluri spre civilizaţia noastră de la suprafaţă, unul din ele ieşind printre munţii din California. Multe triburi cred într-o fiinţă supranaturală numită Cel care Schimbă, care a transformat întreaga lume, fiind inspirat de Marele Spirit Alb, conceptul indian de Dumnezeu. Indienii modoc povesteau că Kumush, Bătrânul anticilor, a coborât, împreună cu fiica sa, în frumoasa lume subpământeană a Spiritelor, apoi a călătorit în lumea de la suprafaţă şi a construit o casă pentru el însuşi şi pentru fiica sa, în mijlocul cerului, unde se spune că trăiesc până în ziua de azi. Indienii puget sound povestesc cum oamenii au devenit atât de ticăloşi, războindu-se între ei, încât Dokibatle, Cel care Schimbă, a provocat un potop pe pământ care a distrus întreaga umanitate, cu excepţia unei bătrâne şi a unui câine, din care s-a născut noua rasă de oameni. Un urs uriaş, fermecat, venit din sud, ameninţa toate creaturile. Atunci, Cel care Schimbă a trimis un Om-Spirit cu puteri magice care a adus daruri minunate, i-a învăţat pe bărbaţi agricultura şi vânătoarea şi le-a arătat fetelor cum să facă fuste

din partea interioară a scoarţei copacilor. Omul-Spirit a ucis ursul şi a construit o casă mare cu o singură uşă, în care a încuiat toate faptele rele şi toate bolile din lume. Timp de mulţi ani, oamenii au trăit într-o lume binecuvântată, apoi o tânără fiică, teribil de curioasă, a deschis uşa şi a eliberat toate relele care chinuie umanitatea. O poveste fascinantă, cum ar fi Cutia Pandorei spusă de indieni! Cel care Schimbă a fost atât de mânios, încât a creat un demon aerian care să măture totul şi să prindă fiecare femeie care era plecată de acasă – o poveste ciudat de asemănătoare cu cea a Astralilor iubăreţi, redată de autorii clasici de limbă sanscrită. Un mit al tribului Puyallup descrie cum două surori au adormit şi s-au trezit în Ţara Stelelor. Aici s-au căsătorit cu extratereştri, dar erau atât de nefericite, încât au săpat o groapă adâncă şi s-au căţărat pe o frânghie, întorcându-se pe Pământ, unde sora cea mare a dat naştere unui copil. Mai târziu, Cel care Schimbă a coborât la indienii puget sound şi i-a învăţat pe oameni să facă focul. Urmele picioarelor sale pot fi încă văzute pe ţărmul Golfului Chuckanut.

Cei din tribul Quillayutes îşi amintesc vremurile în care un om ticălos a furat Soarele, oamenii au ţintit săgeţi în întuneric şi au făcut din ele o scară de la pământ la cer. Au prins Soarele şi l-au fixat pe cer. Această poveste rezumă probabil amintirea indienilor despre aceeaşi catastrofă cosmică ce a acoperit Soarele şi care e menţionată

în legendele greceşti şi chineze. Indienii Picior Negru credeau că fiecare stea a fost pe vremuri o fiinţă umană, probabil o amintire colectivă a extratereştrilor. Ei povestesc un mit popular despre şapte surori din ceruri: cea de-a şasea născută iubea un muritor; consumată de durere, şi-a acoperit faţa cu un văl şi a dispărut, astfel încât oamenii văd acum pe cer un mănunchi de numai şase stele, numite Pleiade. Profetul Iov cânta „influenţa dulce a Pleiadelor” 171, grecii le preamăreau ca pe Cele şapte fiice ale lui Atlas; chaldeenii le numeau „Chimah”, „balamalele” cerului. Cum ştiau indienii, fără telescop (?), de dispariţia unei stele în această constelaţie îndepărtată, fapt pe care îl cunoşteau popoarele antice din întreaga lume? Indienii credeau cu pasiune în Oamenii Cerului, care coborau deseori pe Pământ. Şi-l imaginau pe Domnul din cer ca pe un bătrân şef de trib aşezat pe un nor. Pe vremuri, când Pământul era mult mai aproape de cer, vrajba permanentă dintre oameni l-a înfuriat atât de tare, încât a mutat munţii şi a provocat cutremure. Tribul Sachomish, din ţinuturile de lângă Washingtonul zilelor noastre, se plângea de Creatorul care a făcut cerul atât de jos încât oamenii înalţi se loveau cu capetele de el; alţii se urcau în copaci şi intrau în Lumea Cerurilor. Înţelepţii din triburile băştinaşe s-au hotărât să împingă cerul mai sus şi, într-o zi, oamenii s-au adunat şi l-au împins cu nişte pari lungi, străduindu-se din toate puterile. După eforturi

deosebite şi strigăte, au reuşit să împingă cerul până la înălţimea lui actuală. De atunci, nimeni nu s-a mai căţărat în Lumea Cerurilor. Cei din tribul Queet îşi amintesc cum două fete tinere din prerie care priveau cerul au fost brusc răpite de către doi bărbaţi şi duse în cer. Căpetenia şi tot tribul său au urcat de la Pământ la cer pe o scară făcută din săgeţi, i-au înfrânt pe Oamenii Cerului şi s-au întors cu fetele înapoi pe Pământ. Multe poveşti indiene menţionează creaturi supranaturale, mai ales Pasărea Tunetului, un vultur cu încă un cap pe abdomen, suficient de puternic pentru a putea căra o balenă în gheare**172**. Din cioc îi ieşeau fulgere, când bătea din aripi se auzea tunetul. Această pasăre gigantică locuia pe înălţimi, într-o peşteră în munte, şi îi îngrozea atât de mult pe oameni cu sunetele pe care le scotea, încât nimeni nu îndrăznea să se apropie. Cu mult timp în urmă, când ţinutul tribului Quillayutes a fost măturat de furtuni şi marea mugea, oamenii, nemaiputând vâna sau pescui, mureau de foame. Căpetenia tribului s-a rugat la Marele Spirit şi în curând cu toţii au auzit tunete şi au văzut sclipirea fulgerelor şi Pasărea Tunetului a coborât cu o balenă uriaşă, care a salvat tribul de foamete. Această amintire poate reprezenta o navă spaţială care a aterizat aducând mâncare pentru a salva vieţile indienilor. Acelaşi tip de ajutor primit de la Astrali e descris în legende din întreaga lume.

Pe Marile Câmpii, indienii Dakota venerau un Tată Ceresc păzitor, care supraveghea lumea,

observându-i şi direcţionându-i pe oameni şi pe animale. Spiritele din cer coborau deseori pe Pământ, sub formă umană, inspirându-i pe războinici, controlând furtunile şi modificând drumul bizonilor migratori. Indienii credeau că Spiritele nu puteau fi tulburate decât de suferinţa umană, astfel încât se auto-torturau îngrozitor în timpul ceremoniilor Dansului Soarelui. În Lumea Spiritelor, strămoşii locuiau în sate mai mari şi mai frumoase decât cele de pe pământ. La fel ca irlandezii, germanii, japonezii şi toate popoarele din întreaga lume, indienii credeau în zâne, spiriduşi, rusălci, „poporul piticilor”, care trăiau pe alte tărâmuri şi se materializau deseori înaintea oamenilor**173**. Irochezii din ţinuturile împădurite din Est credeau că o femeie a căzut din cer, fiind însărcinată cu doi gemeni. Tsantso era bun, Taweskare rău; împreună, ei au dat formă Pământului. Acest mit concordă cu legendele din Grecia şi Scandinavia, sugerând posibilitatea ca Pământul să fi fost colonizat de oameni veniţi din stele. În prerie, indienii arikra credeau că oamenii au venit de pe o lume anterioară, de sub pământ, ceea ce ne aminteşte de poveştile despre marea civilizaţie subpământeană numită Agharta, care se spune că ar fi fost populată de supravieţuitorii de pe Atlantida. Marele spirit al cerului, Mesara, a trimis un potop pentru a-i distruge pe uriaşii ticăloşi de pe pământ. El a creat oamenii din seminţe, sub pământ, şi a trimis-o pe Mama Porumbului săi conducă la suprafaţa luminată de

soare. Mama Grăunţelor, asemeni zeiţei greceşti Demeter, a adus oamenilor porumbul şi i-a învăţat agricultura. După ce ea s-a întors în ceruri, indienii s-au luat la ceartă, aşa că Mama Grăunţelor a coborât din nou, împreună cu Mesara însuşi, un bărbat minunat cu un păr lung, frumos. Împreună, Astralii le-au împărtăşit oamenilor cunoştinţe despre stele, despre Zeii din cer, cum să trăiască în pace şi să vindece bolile. Ei ne amintesc de Osiris şi Isis, care au venit din ceruri pentru a civiliza Egiptul. Indienii venerau în mod deosebit porumbul, considerându-l un dar special din partea Marelui Spirit. Cei din tribul Objibwa-algonquin numesc porumbul „Mondamin" sau „grăunţele Spiritului" şi povestesc despre o tulpină coborând din cer, cu mătasea porumbului gata crescută, sub înfăţişarea unui tânăr chipeş. Acest simbol ar putea reprezenta virilitatea, dar ar putea fi, în acelaşi timp, o amintire colectivă a învăţătorilor din Spaţiu, despre care se crede că ar fi adus grâul pe Pământ de pe planeta Venus. Poetul Henry Wadsworth Longfellow relatează, în cartea sa *Oneota*, că soţiile indiene obişnuiau ca, în prima noapte fără lună după semănarea unui câmp de porumb, să înconjoare întreaga suprafaţă, complet dezbrăcate, târându-şi rochiile în urma lor; se credea că urmele picioarelor radiau o vrajă protectoare, asigurând întreaga recoltă şi trasând o linie fermecată pe care insectele şi viermii să nu o poată traversa. Fermierii noştri care se plâng că

au obţinut recolte slabe ştiu de acum ce să facă. O plimbare a soţiei lor goale în jurul câmpului ar putea face mai mult bine decât Lady Godiva. Tribul Chippewa povesteşte despre Betsune Yeneca, un băiat magic venit din stele. Cei din tribul Osaga relatează despre Mikake sau oamenii stelelor. În pădurile din nord, tribul crée credea că Tatăl Ceresc a fost ajutat de un Şarlatan cunoscut drept Wisagatcak sau Mansbozo, care ia învăţat pe oameni civilizaţia, dar care se purta uneori ca un demon, provocând deliberat distrugeri. Henry Wadsworth Longfellow a îmbogăţit un ciclu de legende ale algonquin-ilor, relatând despre fiinţe celeste fascinante, şi a compus poemul său epic *Hiawatha*, deşi adevăratul Haio-hwa-tha a fost un distins şef de trib mohican care, în secolul al XV-lea, înainte de venirea Omului Alb, a încercat să unească toate triburile într-o confederaţie a Statelor Unite Indiene. Longfellow l-a descris pe eroul său ca pe un Prometeu american şi a împrumutat metodica poemului epic finlandez *Kalevala*. Acţiunea poemului *Pe ţărmurile lui Gitchi Gumee, lângă apele strălucitoare ale marelui Ocean a* avut loc în mijlocul tribului Ojibwas, pe ţărmul sudic al Lacului Superior**174**. Hiawatha, asemeni lui Quetzalcoatl din Mexic, i-a învăţat agricultura şi artele păcii. S-a luptat şi a nimicit un uriaş din Wigwam-ul Strălucitor al lui Manitu, din Wampum, un magician atotputernic care ne sugerează un extraterestru, iar după ce şi-a împlinit misiunea, s-a înălţat spre amurg în

canoea sa magică, ce se mişca, scoţând sunete melodioase, la comanda eroului. Indienii noctkaus îşi amintesc de vizita unui Zeu care a venit într-o canoe de cupru – poveste ciudat de asemănătoare cu cea a lui Väinämöinen, eroul din *Kalevala*, care a plecat pe mare într-o barcă de cupru, spre un ţinut ceresc din înălţimi. Cuprul era considerat în general drept un metal cu proprietăţi oculte şi asociat planetei Venus. În fascinanta sa carte *He Walked the Americas* (*El a mers prin America*), L. Taylor Hansen citează unele legende tribale care povestesc despre un Profet Alb, probabil un esenian, unul din primii discipoli ai lui Iisus, care a rătăcit prin America de Nord şi de Sud, predicând adevărul divin, vindecându-i pe bolnavi şi învăţându-i pe toţi oamenii artele păcii. Tribul Chippewas îl descrie ca având barbă, trăsături palide, ochii gri-verzi, părul arămiu, fiind înveşmântat într-o robă lungă, albă şi purtând sandale aurii. A făcut minuni în Georgia, Oklahoma, Mississippi, Dakota, Wyoming şi Mexic, unde era venerat drept Quetzalcoatl. Unele legende afirmă că acest Zeu blond a sosit într-o navă de dincolo de mări. O poveste a indienilor pawnee spune că ar fi apărut brusc, „ca o creatură de pe altă planetă, radiind o strălucire stranie, fiecare fir de păr de pe cap îi era luminos, cu hainele-i lucitoare şi ochii verzi ca marea, scânteind fulgere” 175, descriere ce ne evocă, în mod ciudat, acei „îngeri” din Biblie şi chiar pe Orthon de pe Venus, care s-a întâlnit cu George

Adamski. Vechii vraci pawnee erau mari astronomi; ei îşi dominau tribul prin pronosticurile făcute în funcţie de poziţia planetelor. Asemeni egiptenilor, babilonienilor şi chinezilor, indienii aveau un respect deosebit pentru Steaua Nordului, asociind-o Zeilor, probabil extratereştrilor ce au vizitat Pământul intrând prin culoarele centurilor de radiaţii Van Allen, deasupra Polului Nord. La fiecare patru ani, indienii pawnee sacrificau în onoarea lui Venus, Steaua Dimineţii, câte o tânără fecioară, complet dezbrăcată şi pictată jumătate în roşu şi jumătate în negru. Frumoasa victimă era legată pe un eşafod şi ucisă de tinerii războinici cu o ploaie de săgeţi, apoi oamenii credeau că sângele ei binecuvânta tribul, asigurându-i o soartă prielnică pe parcursul următorilor patru ani**176**. Faptul că venerau planeta Venus şi nu Luna e foarte semnificativ şi ne sugerează o legătură ocultă cu această frumoasă planetă. Profetul Alb a apărut în multe zone ale Statelor Unite, într-o epocă în care călătoriile prin metode tradiţionale erau dificile. El ar putea simboliza marinarii din Minos, Creta, sau chiar mai mulţi extratereştri care au aterizat în America, cu mult timp în urmă. Indienii picior negru**177** relatează o frumoasă poveste despre o fecioară numită Femeia-Fulg, care a întâlnit pe malul râului un tânăr blond care i-a spus că el e Steaua Dimineţii şi coborâse din cer pentru a răspunde rugăciunilor ei. A luat o pană deasă, galbenă din părul său şi i-a cerut s-o ţină într-o

mână, iar în cealaltă să strângă o ramură de ienupăr. Fata a închis ochii şi, când i-a deschis din nou, se afla în Ţara Cerurilor. În cele din urmă, perechea a avut un fiu, dar fetei i s-a făcut atât de dor de casă, încât i-a cerut Omului Păianjen să o coboare într-o plasă. S-a întors sub formă de stea căzătoare, în locuinţa poporului ei. În curând, fetei i s-a făcut dor să se întoarcă lângă soţul ei, în ceruri, dar i s-a interzis şi a murit cu inima zdrobită. Fiul ei, Pois (Omul cu cicatrice), a reuşit, după multe aventuri, să ajungă la tatăl său, Steaua Dimineţii, în Ţara Cerurilor. Cei din tribul Chippewa relatează o poveste puţin diferită**178**. Algon, un vânător, a descoperit în timp ce mergea prin prerie o cărare circulară, bătătorită de multe picioare, deşi în jurul acestui perimetru nu erau vizibile niciun fel de urme. S-a ascuns în iarba înaltă şi, auzind sunetele unei muzici minunate, din ce în ce mai puternice, a observat un punct alb care, apropiindu-se, s-a transformat într-un car împletit din răchită în care erau aşezate 12 fecioare frumoase. Ele au coborât într-un cerc magic şi au dansat de multe ori de jur-împrejur cu o asemenea graţie desăvârşită, încât Algon s-a îndrăgostit de cea mai tânără dintre fete. Ea i-a scăpat şi a alergat în car şi toate au zburat de unde veniseră. În ziua următoare, sora cea mai mică s-a întors, s-au căsătorit şi au avut un fiu. Fecioara din Stele încă se mai gândea la ţara ei. Într-o zi şi-a făcut un coş din răchită, a cântat un cântec magic şi s-a întors împreună cu copilul său

în ceruri. Amară fu tristeţea lui Algon. Mulţi ani i-a jelit, petrecându-şi aproape tot timpul în cercul magic. În cele din urmă, s-a bucurat să-şi vadă soţia şi fiul coborând pe pământ şi a acceptat imediat să se întoarcă împreună cu ei în Ţara Cerului. Această poveste ne aminteşte de legenda hindusă a lui Apsara Unasi, care a coborât în zbor să se căsătorească cu iubitul ei pământean, Pururavas, şi de acea frumoasă domnişoară din spaţiu care în anull**070** e.n. S-a căsătorit cu Edric Sălbatic**ul 179**, după ce acesta a întâlnit-o când, împreună cu sora ei, dansa la un han din pădure. Ambele mirese şi-au părăsit soţii şi s-au întors la casele lor cereşti. Aceeaşi poveste e relatată în Tibet şi în Scandinavia. Oare de ce această poveste romantică despre căsătoria unei fiinţe cereşti cu un pământean e atât de populară în întreaga lume? Ar putea reprezenta o amintire colectivă a relaţiilor cu extratereştri, într-o epocă trecută?

Civilizaţiile antice din America de Nord au fost probabil devastate de cataclismele care au distrus Lemuria şi Atlantida. Litoralul estic, năruit, a rămas părăsit, asemeni coastei vestice a Europei. Unele legende sugerează posibilitatea ca pieile roşii să fie descendenţii supravieţuitorilor care s-au refugiat în peşteri, în adâncurile pământului, pentru a se pune la adăpost de bombardamentul razelor cosmice. E dificil să separăm adevărul de imaginaţie. Arheologi de geniu şi-au închinat întreaga viaţă descoperirii Americii antice. Chiar

şi cei mai străluciţi cercetători nu pot reînvia civilizaţiile care au existat, desigur, în Vest, ca şi în Est, în trecutul îndepărtat. Oricare ar fi adevărul, Atlanticul a fost, timp de multe milenii, învăluit în mister şi foarte puţine nave au traversat oceanul; pe ambele ţărmuri, porturile, altă dată prospere, se umpleau de aluviuni şi peste ele se întindea pustiul. Asemenea evenimente îngrozitoare ale istoriei lumii noastre au fost, desigur, observate de către extratereştri.

Capitolul IX
ZEII DIN SPAŢIU AI AZTECILOR ŞI MAYAŞILOR

„După cum spun scrierile noastre, au trecut multe zile de când am fost informaţi de către strămoşii noştri că nici eu, nici toţi ceilalţi care locuiesc pe această insulă nu suntem băştinaşi. Suntem străini şi am venit aici din zone foarte îndepărtate. Ştim la fel de bine că un Stăpân, căruia îi suntem cu toţii vasali, a adus rasa noastră în această ţară, apoi s-a întors în propriul său ţinut**180**". În anul 1519 e.n., împăratul Montezuma al II-lea i-a primit pe Hernan Cortés şi pe conchistadorii acestuia la Tenochtitlan cu toate onorurile pe care Regina Angliei le-ar acorda unor marţieni; el le-a explicat că aztecii veniseră de curând în Mexic, unde strămoşii lor fuseseră conduşi de un om alb, cu barbă, de o mare înţelepciune – Quetzalcoatl – care i-a cârmuit cu

milostenie, apoi a navigat spre răsărit. Nefericitul le-a povestit cum, înainte de plecare, eroul le-a promis că urmaşii săi se vor întoarce pentru a cuceri ţara şi a-i supune pe oameni. Quetzalcoatl însuşi se va întoarce şi le va reda aztecilor credinţa. Cu evlavie, împăratul a adăugat:

„Ne spui că veniţi de unde răsare soarele; după cele ce ne spui despre marele Stăpân sau Rege care v-a trimis aici, la noi, credem şi suntem siguri că el e stăpânul nostru natural, mai ales că tu ne spui că el ştie de noi de multe zile. Şi de aceea poţi fi sigur că ne vom supune ţie şi te vom accepta drept Stăpân, în locul marelui Stăpân de care vorbeşti[181].) y Montezuma, înconjurat de strălucitoarea sa curte, s-a predat, el însuşi, poporul său şi toate averile sale, bărbaţilor spanioli, pentru ca mai apoi, înainte de moarte, să afle dezamăgit că aceşti jefuitori albi nu erau Zei, ci gangsteri.

Paisprezece ani mai târziu, în Perú, tribul Atahualpa îl adora pe Don Francisco Pizarro, ca fiind descendent al divinului Viracocha; înainte de a fi torturaţi şi strangulaţi, incaşii şi-au văzut ţara prădată de conchistadorii înnebuniţi de goana după aur.

Cum au reuşit câteva sute de aventurieri spanioli să zdrobească două mari imperii şi să reducă la stadiul de sclavi două civilizaţii de aur? când puternicii preoţi azteci şi incaşi i-ar fi putut întinde pe toţi aceşti ticăloşi pe acele altare de piatră şi să le smulgă inimile din piept? oferindu-

le, sângerânde, Zeilor?

Cu mult înainte de secolul al XIII-lea? când aztecii porniseră din Aztlan, în nordul statului Colorado, pentru a se stabili în mijlocul toltecilor, pe platoul din Mexic, oamenii din America Centrală şi de Sud păstrează amintirea unui Zeu Blond care i-a învăţat pe strămoşii lor toate artele civilizaţiei, apoi i-a părăsit, prevenindu-i că într-o zi se va întoarce, într-un An al Trestiei, şi va aduce cu el un timp al nenorocirilor. Aceste suflete profund religioase erau dispuse să se sacrifice pe altarul Soarelui, pentru a obţine viaţa veşnică, anticipând probabil întoarcerea Mantuitorului cu aceeaşi fervoare cu care evreii îşi aşteptau al lor Mesia. Preoţii azteci proroceau că Zeul va avea pielea albă, barba neagră, va fi îmbrăcat în negru şi va pedepsi ţara păcătoasă cu necazuri binemeritate. În Anul Trestiei, corespunzător anului 1363 e.n., naţiunea a aşteptat în van. Apoi, profeţia s-a concentrat asupra următorului An al Trestiei, 1467, şi, în cele din urmă, toate prevestirile pronosticau fatidicul An al Trestiei 1519-Tradiţiile aztece afirmau că în cea de-a 13-a eră străinii albi vor sosi din Est, îl vor detrona pe împărat şi le vor impune o nouă religie. Preotul mayaş Chilam Balam a declarat, într-o profeţie stranie, că la sfârşitul celei de-a 13-a ere semnul Domnului va apărea pe înălţimi şi Crucea îşi va face apariţia, adusă de barbari, oaspeţi cu barbă veniţi din Est[162], în Perú, incaşul Huayna-Kapak, aflat pe patul de moarte, a prezis că în timpul

domniei celui de-al 13-lea încă (Atahualpa) oamenii albi vor „veni din Soare” şi-i vor supune pe incaşi. Toate aceste profeţii s-au adeverit. Montezuma, ales pe tronul aztecilor în 1502, era renumit ca soldat şi ca preot. Şi-a câştigat onorurile în războaiele imperiale, înălţându-şi astfel imperiul la zenitul strălucirii sale, în poziţia de stăpânitor al Americii Centrale. La fel că numai Pompilius, în Roma antică, Montezuma a stat de vorbă cu zeii, şi-a dedicat mult timp ceremoniilor religioase, a fost respectat chiar şi de spanioli, care în *Codex Mendoza* îl descriu ca fiind „un învăţat astrolog, filosof priceput în toate artele”. Acest tragic Erou-Rege, urmărit de un destin pe care nu-l putea evita, a fost pe drept cuvânt numit „Montezuma”, ceea ce înseamnă un bărbat „trist” sau „sever”; era grav şi rezervat, inspirând sfinţenie.

Mesagerii care veniseră să-l anunţe că fusese ales pe tron l-au găsit pe viitorul lor monarh măturând treptele Templului Zeului Războiului. După ascensiunea sa fascinantă, Montezuma şi-a abandonat brusc atitudinea umilă de mai înainte pentru una ostentativă şi extravagantă, amintind de împăraţii romani, şi a început să se poarte cu o aroganţă care l-a înstrăinat de aliaţii săi şi i-a slăbit mult imperiul. La vremea cuceririi spaniole avea aproximativ 40 de ani; era înalt şi graţios, demn ca un prinţ, blând, trăsăturile îi erau mai palide decât ale concetăţenilor săi cu pielea arămie; mantia sa albă de bumbac şi sandalele îi

erau presărate cu bijuterii, capul îi era încoronat cu pene, simbolizând descendenţa împăratului din Zeii-extratereştri. De ani de zile, prevestiri stranii îi tot alarmau pe azteci. În 1510, laguna s-a tulburat profund, fără ca acest fapt să aibă drept cauză un cutremur sau o furtună, apoi a inundat străzile din Tenochtitlan, distrugând multe clădiri; în 1511, marele Templu al Soarelui s-a aprins brusc, iar focul n-a mai putut fi stins. Toate acestea au stârnit bănuiala că aceste incidente neobişnuite ar fi fost provocate de nişte nave spaţiale, căci în anii următori au fost văzute comete care ar fi putut reprezenta OZN-uri. Se spune că Montezuma, asemeni regelui Conn din regala Tara, ar fi patrulat în fiecare noapte pe platforma acoperişului palatului său, cercetând cerul de teama unor influenţe ostile venite din aer – o teamă bine întemeiată, căci credinţa în demonii aerieni care răpesc oameni mai persistă şi astăzi în Mexic. Curând după acostarea spaniolilor pe ţărmul american, o lumină stranie a lucit în Est.

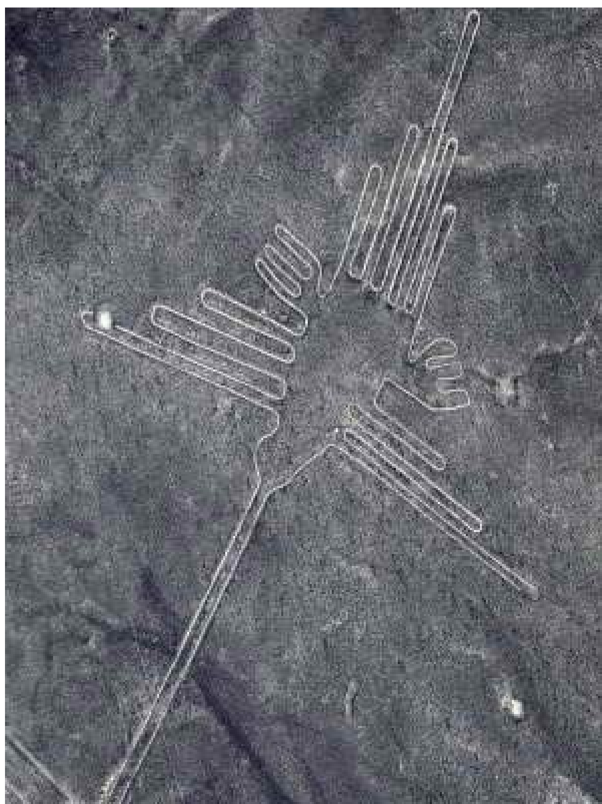
„Era întinsă la bază, chiar pe linia orizontului şi se înălţa în formă de piramidă, ascuţindu-se pe măsură ce se apropia de zenit. Semăna cu o vastă pânză de foc sau o revărsare de flăcări, emiţând scântei, sau, cum s-a exprimat un scriitor din vechime, părea pudrată des cu stele. În acelaşi timp, în aer s-au auzit voci joase şi vaiete ce păreau să anunţe vreo calamitate stranie, misterioasă**183**”. acest OZN ciudat ne aminteşte

de luminile neobişnuite care, în perioadele de criză, bântuiau cerurile Romei antice. Regele superstiţios a cerut sfatul primului său astrolog, Nezahualpilli, care l-a zguduit, interpretând prevestirea ca semn al rapidei distrugeri a imperiului. Multiubitului călugăr franciscan Bernadino de Sahagun (contemporan al cuceritorilor spanioli, a cărui mare operă *Historia Universal de Nueva España* a aşteptat 300 de ani înainte de a fi publicată) i s-a spus că în anul 1519 împăratul a intrat într-o transă; uitându-se într-o oglindă montată pe capul unei păsări, a văzut „apropiindu-se oameni ca nişte trestii, călare pe un cerb”. Probabil că Montezuma consultase Oglinda Neagră, despre care se spunea că ar fi fost adusă în America Centrală de către strămoşii tribului Quiché tocmai din Egiptul antic. Ea era, de asemenea, cunoscută hinduşilor, tibetanilor şi chinezilor, adepţii putând vedea în ea trecutul, prezentul şi viitorul desfăşurându-se chiar în faţa ochilor lor. În curând, de pe coastă au sosit mesageri, descriindu-i pe străinii cu pielea albă, bărbi şi părul lung, cei ce acostaseră la ţărm de pe „colinele mişcătoare pe mare” – galioanele lui Juan de Gujalva. Cu toţii plecaseră mai departe pe mare, spre Est, dar conducătorul lor promisese că alţi oameni asemeni lui se vor întoarce anul următor**184**. Diego Duran, în a sa *Historia de las Indias de Nueva Espana***185**, terminată în anul 1581, povesteşte cum în timp ce un păstor din provincia Tezcoco îşi ara liniştit pământurile, un

vultur atotputernic a coborât asupra lui şi l-a dus într-o peşteră întunecoasă din munţi. Aici, o voce i-a poruncit să se ducă să-l prevină pe Montezuma că Zeul era mânios, că domnia împăratului se apropia de sfârşit şi că el fusese cauza propriei sale distrugeri.



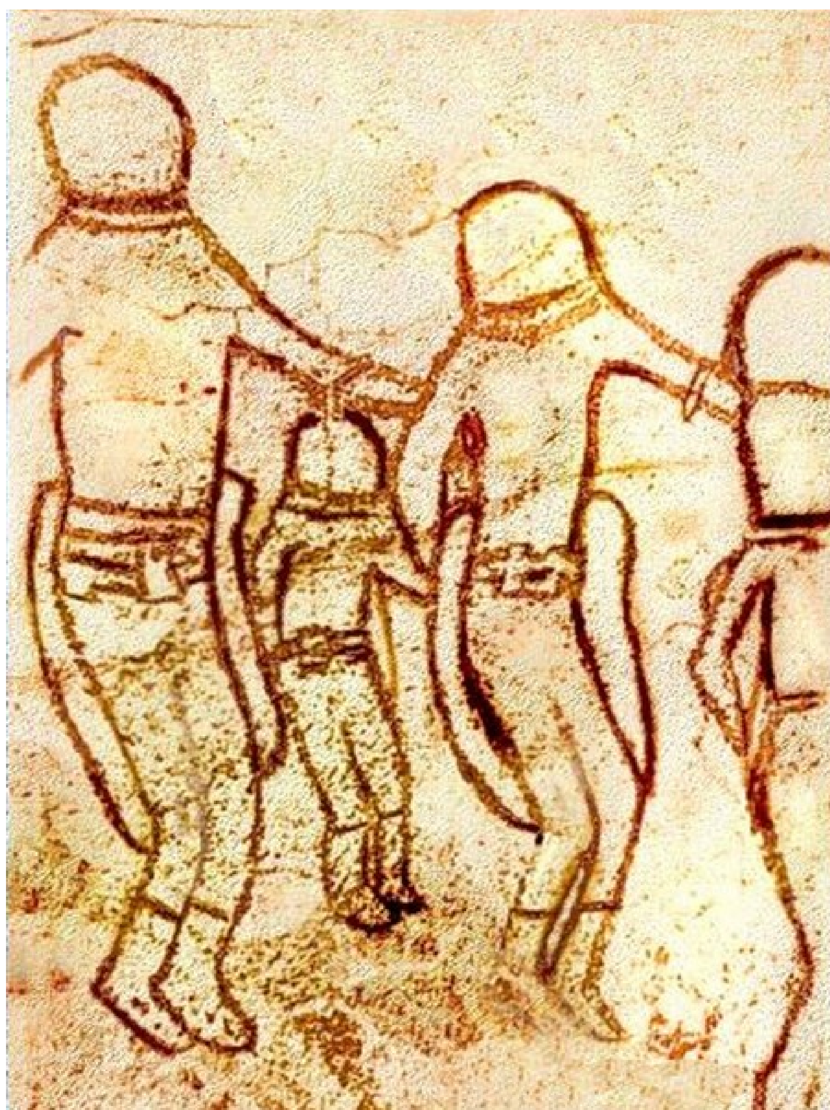
Sarcofagul găsit în piramida mexicană din Palenque are sculptată pe el această gravură incredibilă. Nu încape îndoială că imaginea ar putea reprezenta şi orice altceva decât un pilot umanoid într-o rachetă, chiar dacă ea a fost sculptată în urmă cu mii de ani.



Liniile de pe câmpia de la Nazca fotografiate din avion: numai un vizitator venit din spaţiu putea să le vadă cu mii de ani în urmă. Aceste figuri gigantice sunt vizibile numai de la mare înălţime şi poate reprezintă un mesaj pentru fiinţele extraterestre.



Multe din liniile de la Nazca sugerează o reţea complicată de drumuri, care nu puteau fi construite de băştinaşi. Platformele centrale sunt vizibile numai de la înălţime şi pot reprezenta foarte bine străvechi terenuri de aterizare.



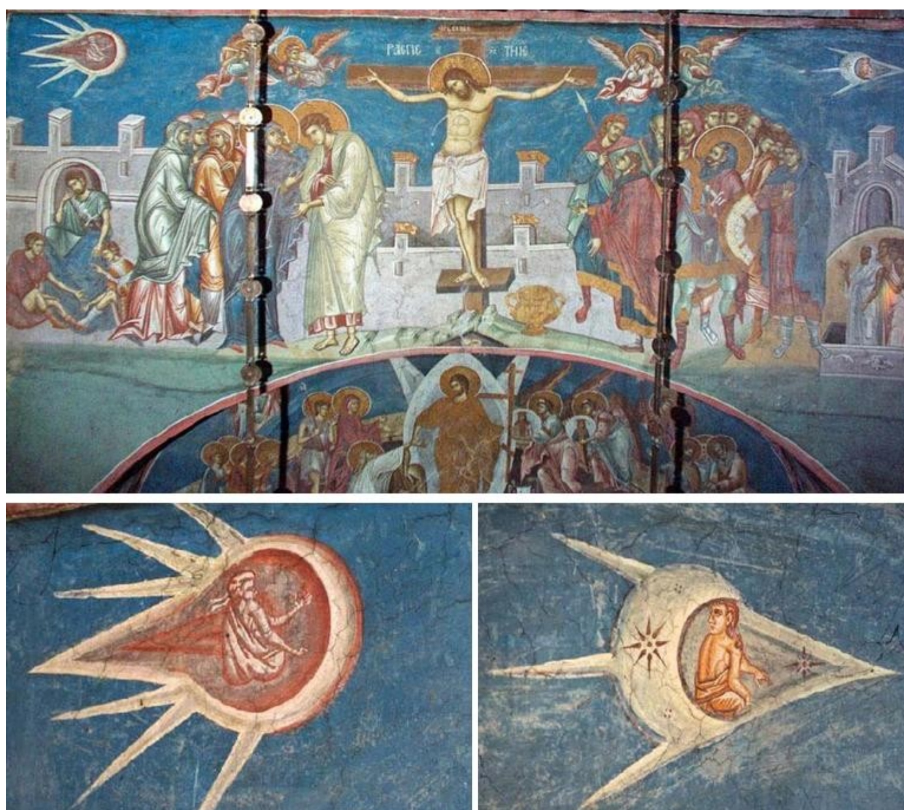
Acum zece mii de ani, aceste figuri au fost desenate pe stâncile din Tassili, în Sahara. Ele înfăţişează clar persoane purtând cască, parte terminală, poate, a unui costum spaţial...



Această *stupa* arată o persoană şezând. Poate fi pilotul legendare *Vimana* cu care Rāma a zburat din Ceylon în Himalaya?



Oare zeul sud-american Quetzalcoatl ar putea fi un extraterestru? Buzele proeminente ar putea reprezenta un aparat respirator.



Frescele din Visoki Dečani, Iugoslavia, executate în secolul al XIV-lea, înfăţişează persoane aşezate în vehicule aeriene care zboară pe cer.



Zeul Homoyoca a fost înfăţişat călărind un obiect straniu. Ar putea fi acesta un vehicul zburător pentru o singură persoană?

Minunea cea mai extraordinară, relatată de abatele Clavigero în *Storia Antica del Messico* (Cesena, 1780), se referă la învierea surorii lui Montezuma, Papantzin, a doua zi după înmormântare, aceasta întorcându-se pentru a-l avertiza pe monarh de apropiata cădere a imperiului. Împăratul în persoană a participat la funeraliile prinţesei; trupul i-a fost înmormântat într-o criptă subterană a cărei intrare a fost închisă cu pietre. În dimineaţa următoare ea a

apărut în grădină, în faţa tinerei sale nepoate. Prietenii care au văzut-o au leşinat sau au fugit, dar în cele din urmă ea l-a convins pe unchiul său, Nezahualpilli, primul astrolog al curţii, s-o conducă imediat la împărat. Montezuma a acuzat-o că ar fi un demon al răului care a luat înfăţişarea prinţesei, dar aceasta i-a convins curând, pe el şi pe nobilii lui, de adevărata sa identitate, apoi a spus întregii Curţi adunate acolo o poveste extraordinară. În momentul morţii, prinţesa se găsea într-o vale, pe malul unui râu mare, cu ape învolburate.

„Pe malurile acestuia am văzut un tânăr îmbrăcat într-o robă lungă, încheiată cu un diamant, iar tânărul era strălucitor ca soarele şi faţa lui luminoasă ca stelele. Pe frunte avea un semn în formă de cruce. Avea aripi, iar penele aripilor lui reflectau o strălucire minunată, multicoloră. Ochii îi erau ca smaraldele, iar privirea modestă. Era blond, cu un aspect frumos şi o prezenţă impunătoare.

Apariţia a luat-o de mână şi a condus-o de-a lungul acelei văi, unde a văzut nişte oameni negri construind o casă. „Întorcându-mă puţin spre est, am observat, pe apele râului, multe nave pe care erau o mulţime de oameni îmbrăcaţi altfel decât noi. Ochii lor erau de un cenuşiu deschis, tenul arămiu, purtau în mâini drapele şi stindarde, iar pe cap aveau coifuri. Ei îşi spuneau «Fiii Soarelui» 186/ Minunaţii străini i-au poruncit prinţesei să se întoarcă la poporul ei şi să-i anunţe ceea ce

văzuse, pentru ca ei să poată trage învăţătură din asta. O distinsă autoritate în domeniu, Lewis Spence, explică învierea lui Papantzin ca fiind „unul din cele mai bine dovedite incidente din istoria Mexicului” şi adaugă: „E ciudat faptul că Papantzin a fost una din primii băştinaşi care au îmbrăţişat Creştinismul”. Deşi această relatare evocă poveşti bine cunoscute despre pretinse întâlniri cu extratereştri, pare destul de probabil ca prinţesa să fi dispus de puteri psihice bine dezvoltate şi să fi folosit probabil ciuperca sacră – un halucinogen puternic, cu puteri stranii, foarte popular în Mexicul de azi. Ea a intrat probabil într-o transă profundă, interpretată drept moarte; după înmormântarea în criptă, prinţesa a avut norocul de a-şi recăpăta cunoştinţa şi a putea ieşi la suprafaţă.

Acest avertisment confirma cele mai negre presimţiri ale împăratului; toate semnele cereşti preziceau că în decurs de 12 luni, în următorul An al Trestiei, Quetzalcoatl îşi va îndeplini promisiunea făcută cu mult timp în urmă şi se va întoarce, ameninţând cu nenorociri groaznice. Tradiţia sugera că Zeii Blonzi vor veni pe mare, dar Montezuma şi experţii săi în astronomie (conştienţi, fără îndoială, de prezenţa OZN-urilor care le bântuiau ţara) se aşteptau, probabil, ca aceştia să coboare din cer. Montezuma, un foarte cultivat rege-filosof, credea în epocile anterioare ale lumii şi îşi dădea seama că în curând propria lor civilizaţie va fi distrusă, împreună cu preoţii

săi, a ţinut un consiliu lung şi solemn privind modul în care trebuia primit zeul. Sub ameninţarea pericolului naţional, credinţa religioasă a triumfat: când, în cele din urmă, Zeul lor se va întoarce, cu toţii vor trebui să îl întâmpine cu cea mai umilă supunere. Montezuma nu era un om slab. Îi condusese pe azteci cu energie şi spirit întreprinzător în nouă mari bătălii şi înălţase imperiul într-o splendoare nemaiîntâlnită până la el. Prin superioritatea sa copleşitoare, i-ar fi putut anihila pe Cortés şi pe toţi conchistadorii lui încă de pe plajă, imediat după ce aceştia acostaseră. Membrii mai puţin superstiţioşi ai consiliului s-au opus predării lui Montezuma şi au îndemnat la rezistenţă împotriva invadatorilor. Mexicul avea un regim teocratic, asemeni Egiptului antic şi Tibetului, religia domina viaţa oamenilor de la naştere până la moarte. Timp de secole, aztecii aşteptaseră întoarcerea lui Quetzalcoatl. Hotărârea Preotului-Rege reprezenta legea divină; creştinii cred în cea de-a doua venire a lui Iisus. Cum ar reacţiona omul zilelor noastre dacă un asemenea Personaj miraculos ar apărea brusc? Ne-am putea confrunta şi noi cu dilema lui Montezuma. Dacă în secolul nostru extratereştrii ar ateriza în oraşele noastre cu o ştiinţă care să eclipseze ştiinţa noastră contemporană? l-am primi cu pace sau cu război? Asemeni nefericitului împărat al aztecilor, cum ne-ar putea ocoli Destinul?

Hernan Cortés, un aventurier lipsit de

scrupule din Estramadura, în vârstă de 34 de ani, ademenit de acele poveşti despre comori fabuloase care înflăcărau imaginaţia locuitorilor Spaniei, a năvălit ca o furtună în Lumea Nouă cu o flotă de 11 nave, 600 de oameni şi 16 cai, pentru a jefui un puternic imperiu – ispravă nemaiîntâlnită în întreaga istorie a umanităţii. Acest personaj extraordinar, de statură puţin peste medie, cu tenul palid, ochii mari, întunecaţi, grav şi în acelaşi timp vesel, bine proporţionat, excelent spadasin şi călăreţ, semăna mult cu Julius Caesar, ca temperament şi îndrăzneală în luptă. În tinereţe nu reuşise să fie avocat, aşa că s-a întors sub arme pentru aşi satisface ambiţia care nu-i dădea pace. Cunoscut pentru purtările sale îndrăzneţe faţă de femei, scandaloase chiar şi în acea epocă imorală – acest fapt i-a grăbit plecarea, în 1506, spre Cuba unde, în cele din urmă, a obţinut comanda expediţiei din Mexic. Înfuriat de purtarea uşuratică a lui Cortés, guvernatorul Velásquez intenţiona să dea altcuiva comanda expediţiei. Aflând de asta, Cortés a ridicat clandestin ancora, înainte ca ordinul de destituire să-i fi putut parveni. Tânărul general s-a mândrit a fi un cavaler rătăcitor cu aproape un secol înainte ca *Don Quijote* să şteargă cu un zâmbet cavalerismul spaniol de pe faţa pământului. Precaut, dar îndrăzneţ, generos, dar avar, imoral, deşi bigot, Cortés şi-a demonstrat măreţia care-i eclipsează cruzimile de care a fost acuzat. A distrus în mod intenţionat un imperiu

pentru a construi un altul. Iubit de oamenii săi, la fel ca Caesar, şi-a făcut inamici puternici. La întoarcerea în Spania, s-a bucurat pentru un timp de favorurile lui Carol al V-lea, profitând de onoruri şi avere; apoi a făcut datorii, finanţând o expediţie dezastruoasă în Mexic. A murit de dizenterie, lângă Sevilla, în anul 1547, la vârsta de 64 de ani. Oasele sale au fost depuse, în cele din urmă, într-o raclă de cristal la spitalul Iisus din Nazareth, în Mexic, dar în 1823 o mulţime de patrioţi i le-a risipit în cele patru vânturi. O răzbunare poetică a poporului pe care l-a cucerit!

Conchistadorii au acostat la San Juan, Ulloa, lângă viitorul oraş Vera Cruz, la 21 aprilie 1519După opt luni de hărţuieli, ambuscade şi masacre, în marşul lor sângeros printr-o ţară ostilă, au ajuns în capitală, Tenochtitlan. Norocul lui Cortés a fost că o avea drept translatorinterpret pe Marina, o isteaţă sclavă indiană care i-a devenit curând amantă şi i-a dat sfaturi subtile privind obiceiurile băştinaşilor şi disensiunile tribale. Noutatea folosirii tunurilor şi prezenţa cailor – necunoscuţi în Mexic – au câştigat multe triburi de partea spaniolilor, făcându-i să se răzvrătească împotriva lui Montezuma; dar iniţial, superstiţioşii azteci erau ca paralizaţi, identificându-i pe Oamenii Albi cu vechii lor zei. Cortés, cu pielea sa albă şi barba neagră, îmbrăcat impresionant în negru, le părea aztecilor a fi reîncarnarea lui Quetzalcoatl; ei vor fi curând crunt dezamăgiţi. Sufletul tulburat al lui

Montezuma se înalţă deasupra realităţilor dure din jurul lui, a înşelăciunii şi violenţelor; în timp ce el medita la miraculoasa întoarcere a Zeului Blond şi la pedeapsa cuvenită, civilizaţia aztecă era distrusă, iar oamenii săi făcuţi sclavi. Montezuma ştia probabil de sosirea, pe mare, a unor oameni albi în America de Nord, de la venirea lui Columb, în 1492 – fiind probabil la fel de uimit cum suntem şi noi astăzi, când auzim vorbindu-se de extratereştrii ajunşi pe Pământ. Îngrozit de semnele prevestitoare şi de profeţii, înşelat probabil de Destin, împăratul simţea că îşi joacă rolul sortit lui într-o tragedie care-i pretindea propria-i moarte. Dragostea de aur, brutalitatea, vărsările de sânge înfăptuite de Cortés l-au convins curând pe Montezuma că acesta, deşi nu era Zeu, îi pedepsise într-adevăr poporul, ale cărui nenorociri amare fuseseră prevestite de profeţi. Asemeni colaboraţioniştilor din cel de-al doilea război mondial, Montezuma, prin cooperarea sa cu invadatorii, a jignit întreaga naţiune; totuşi, prin curajul şi autoritatea sa incontestabile, i-ar fi putut conduce pe azteci spre victorie, dar în adâncul inimii sale îşi cunoştea rolul nefericit pe care era destinat să-l joace, aşa că se supuse lui Cortés. În timp ce împăratul încerca să potolească adunarea cu un discurs pacifist, mulţimea, aţâţată de trădarea lui, aruncă cu pietre şi îl lovi la cap, lovitură care nu îl răni prea grav. Aztecii s-au ridicat împotriva spaniolilor şi, după lupte sălbatice, Cortés şi oamenii săi au fugit din oraş.

Diego Durân scria că, atunci când oamenii au năvălit în palat pentru a-l linşa pe Montezuma, l-au găsit mort, cu lanţuri la picioare şi cinci răni de pumnal în piept – asasinat, la tânăra vârstă de 41 de ani, probabil de către „Zeii Albi”. W.H. Prescott declara, acum un secol, într-o mişcătoare cuvântare de adio: „Din nefericire, cel pe care-l invocăm aici cu simpatie a trăit să-şi vadă imperiul destrămându-se asemeni zăpezilor iernii; să vadă o rasă străină venind ca din ceruri în ţara sa”. Generaţia noastră a văzut dispărând imperiul Britanic. Oare şi noi suntem sortiţi să vedem „o rasă străină venind ca din ceruri” în propria noastră ţară? Cine a fost Quetzalcoatl, ale cărui binefaceri i-au inspirat pe oamenii din Mexic timp de sute şi poate chiar mii de ani şi a cărui emblemă, şarpele cu pene, domina monumentele şi templele din America Centrală? Abatele italian Francisco Javier Clavigero l-a descris pe Quetzalcoatl ca fiind înaltul preot din Tuia, centrul culturii toltece: „Avea tenul alb, era înalt de statură şi corpolent, cu fruntea lată, ochii mari, părul lung, negru şi barba deasă; ducea o viaţă austeră, exemplară, era îmbrăcat în haine lungi, se purta blând şi prudent. Era expert în arta topirii metalelor şi a şlefuirii pietrelor preţioase şi i-a învăţat şi pe tolteci”.

Fray Juan de Torquemada, misionarul franciscan din secolul al XVI-lea, îl descrie ca fiind blond, cu pielea arămie şi părul lung. Asemeni celor 12 însoţitori ai săi, era îmbrăcat într-o robă

lungă din pânză albă, tăiată adânc la gât şi cu mâneci scurte, haină pe care băştinaşii o poartă până în zilele noastre. Domnia lui Quetzalcoatl a reprezentat Evul de Aur a Mexicului. Originea acestui Zeu Blond era învăluită în mister pentru azteci şi îi jignea pe spaniolii uluiţi de numeroasele asemănări cu Christos. Astăzi, identitatea lui ne intrigă mai mult ca niciodată. Desigur că Quetzalcoatl simbolizează aterizarea extratereştrilor. Mitul se amestecă cu istoria, identificarea acestui Erou Civilizator variază de la imaginea măreţiei cosmice până la cea idilic-populară. Adevărul trebuie căutat chiar în numele său, Quetzalcoatl evocând limba melodioasă a Atlantidei. „Quetzal" era o pasăre rară, cu pene verzi; „coatl" e termenul utilizat de tribul nahua pentru „şarpe", o combinaţie între cuvântul mayaş „co" – „şarpe" – şi cel băştinaş „au", însemnând „apă"; astfel, cuvântul denumea un „şarpe înaripat". Mayaşii îl numeau „Kukulcan", tribul Quiché din Guatemala îi spunea „Gucumatz"; ca „Zeu al Aerului", era cunoscut de azteci drept „Ehecatle" şi „Nanihehecatl" sau „Stăpânul celor patru Vânturi"; cel mai ciudat titlu al său, „Tlauiscalpentecutli", „Stăpânul Luminii din Zori", îl identifică cu Venus. Legendele afirmă că mama lui Quetzalcoatl era Fecioară, iar tatăl său a fost Soarele – o naştere divină asemănătoare cu a tuturor Mântuitorilor. O versiune pretinde că mama sa a înghiţit un smarald – bijuteria verde asociată, în plan ocult, planetei Venus. Tradiţiile

converg toate (în mod vag) spre ideea că Quetzalcoatl a fost un rege înţelept care a apărut brusc din Est, aducându-le artele civilizaţiei, legea, tămăduirile, calendarul şi scrierea; de asemenea, el a adus porumbul tribului nahua – primii locuitori ai platoului mexican. Asemeni lui Buddha, el i-a învăţat pe oameni înţelegerea şi înţelepciunea cosmică, le-a transmis mesajul păcii şi iubirii, cu un respect sublim, mult deasupra acelor ritualuri sângeroase pe care preoţii degeneraţi aveau să le perpetueze mai târziu în numele său. Miturile toltece afirmă că Quetzalcoatl i-a cârmuit pe oameni într-o minunată epocă a păcii şi prosperităţii, asemeni Evului de Aur al lui Saturn şi acelor vremuri idilice menţionate de autorii clasici din Egipt, India şi China. Invidiindu-i norocul, Tezcatlipoca, Zeul Aerului, venerat de invadatorii nahua, i-a pus la cale căderea; rivalitatea lor ne evocă oarecum conflictul dintre Osiris şi Seth, sau de cel dintre Saturn şi Zeus. Cu o isteţime ce ni-l aminteşte pe zeul scandinav Loki, cel ce l-a ucis pe Baldur, Tezcatlipoca, travestit ca un bătrân cu părul alb, l-a convins pe Quetzalcoatl, temporar paralizat, să bea o poţiune tămăduitoare atât de eficace, încât eroul, revenindu-şi, a devenit suficient de viril pentru a-şi seduce propria soră, pe Quetzalpetpatl. Plin de remuşcări pentru căderea sa în păcat, Quetzalcoatl s-a hotărât că trebuia să se întoarcă în Soare; după ce şi-a luat un amar rămas-bun de la tristul său popor, a pornit, pe mare, spre est, pe

o plută împletită din şerpi, către ţinutul fabulos al lui Tlapallan, Ţara Culorilor Vii. Ne putem întreba dacă pluta din şerpi nu era cumva o navă spaţială al cărei câmp de forţă, fulgerând în momentul descărcărilor electrice, ar fi putut fi, probabil, simbolizat prin şerpi. Această speculaţie e întărită de o altă legendă care povesteşte cum Zeul s-a aruncat pe un rug funerar şi din flăcări s-a ridicat până la planeta Venus, fapt care ne evocă înălţarea la ceruri a lui Hercule, Enoch, Ilie şi Romulus. Cronica mexicană *Codex Borgia* afirmă că Steaua Dimineţii, Venus sau Quetzalcoatl, era reprezentat de populaţia nahua prin discul solar. Quetzalcoatl era considerat uneori drept zeu al Soarelui, dar cel mai adesea el era înfăţişat ca apărând din Soare, acesta fiind sălaşul său. Poate că interpretarea convenţională e greşită. Poate că imaginile îl înfăţişează pe Zeu coborând dintr-o Farfurie Zburătoare? Deşi ar putea părea fantastică, această ipoteză implică un concept mai logic decât posibilitatea ca Quetzalcoatl să fi venit chiar din Soare – fireşte, o credinţă pe care unii din primii creştini o asociau lui Christos. Templele lui Quetzalcoatl erau de formă circulară, despre care se crede în general că ar reprezenta „vaginul”, orificiul sexual feminin, venerat în vechile culte ale fertilităţii. Totuşi, apare din ce în ce mai des bănuiala că cercurile antice de piatră care au inspirat arhitectura religioasă ar reprezenta de fapt nave spaţiale. În America de Sud şi, mai ales, pe platoul Marcahuasi abundă

dovezile prezenţei extratereştrilor în vremurile străvechi; la fel ca Osiris, Iehova, Saturn şi Indra, Quetzalcoatl s-ar fi putut manifesta în Mexic sub forma unei nave spaţiale.

Specialiştii în mitologie se îndoiesc de realitatea lui Osiris, Indra, Zeus şi Woden, negându-le existenţa şi considerându-i drept imagini antropomorfizate ale foiţelor naturii, umanizate de popoarele primitive ale Antichităţii. Istoricii sunt în general de acord că unul sau mai mulţi eroi civilizatori numiţi Quetzalcoatl au apărut, într-adevăr, brusc pentru a transmite o civilizaţie strălucitoare în America Centrală şi de Sud. Mulţi conducători din Mexic şi Perú, asemeni regilor din Europa şi Asia, au distrus în mod intenţionat documentele antice, astfel încât popoarele lor să nu-şi afle trecutul. Un asemenea vandalism i-a obligat pe preoţi să-şi păstreze cunoştinţele în texte hieroglifice, ale căror concepte esoterice erau de neînţeles pentru neiniţiaţi. Puţinele scrieri care mai existau au fost arse de către spanioli, aceştia considerându-le opere ale diavolului, până când fraţii iezuiţi, Sahagun, Díaz, Torquemada şi alţi învăţaţi s-au gândit să păstreze tradiţiile băştinaşilor. Mulţi distinşi savanţi, cu autoritate în domeniu, au oferit teorii total divergente privind identitatea şi perioada domniei lui Quetzalcoatl. Curând după cucerirea Americii, Alva de Ixtlilxochitl**187**, un cronicar aztec, a compilat câteva anale remarcabile, declarând că Quetzalcoatl a venit în

urma uriaşilor înfrânţi şi a trăit în timpul celei de-a doua epoci, El Sol de Viente (Soarele Vântului), fiind contemporan cu Lemuria – teorie avansată de dr. George Hunt Williamson**188** şi James Churchward**189**. Cel din urmă sugerează ca dată posibilă anul 32.000 î.Hr., Harold T. Wilkians **190** şi Marcel F. Homet **191** cred că eroul a fost un atlant „Divin”, trăind în jurul anului 11.000 î.Hr. Hyatt şi Ruth Verrill **192** îl identifică pe Quetzalcoatl cu Naram-Sin, cel ce a condus expediţia din Babilon spre America de Sud înainte de anul 2000 î.Hr. Constance Irwin **195** consideră că Zeul Blond ar fi fost un fenician, trăind probabil în jurul anului 600 î.Hr. După 24 de ani de cercetări, L Taylor Hansen **194** citează câteva legende amerindiene fascinante şi trage concluzia că „Katezahl” a fost un esenian, probabil martor al crucificării lui Iisus, care a navigat spre America într-o navă romană – cam asta e şi credinţa catolică ce îl identifică cu Sfântul Toma. Arheologii mexicani **195** resping toate aceste teorii şi apreciază că Quetzalcoatl i-a condus pe mayaşi în Yucatán în anul 967 e.n. Mayaşii îl cunoşteau pe marele Străin Alb drept „Kukulkan”, peruvienii drept „Viracocha”, quiché îi spun „Gucumats”, polinezienii îl ştiu drept „Wakee”. Era cunoscut sub multe nume de către indienii din America de Nord.

Cel mai impresionant studiu referitor la Quetzalcoatl e probabil cel al unui profesor universitar care publică în limba germană sub

pseudonimul Pierre Honoré. Cartea sa *The Enigma of the Pre Columbian White God* (*Enigma Zeului Alb precolumbian*) a fost publicată în franceză de editura Pion, Paris, 1962. Entuziastul redactor al revistei *Phénomènes Spatiaux,* René Foueré, afirma, în numărul din septembrie 1970 al publicaţiei sale, că această operă profundă de cercetare susţine că legenda americană a Zeului Alb ar avea baze istorice încă de la sosirea pe continentul american a marinarilor cretani, în jurul anului 1500 î.Hr.

În America Centrală, coloniile lemuriene au înflorit timp de mii de ani şi au păstrat Cultul Soarelui, provenit din patria mamă mult timp după ce continentul Mu a fost distrus. William Niven[196], mineralog, a descoperit dovezi ale existenţei în Mexic a unei rase cu o cultură foarte avansată, cu zeci de mii de ani înainte de Era Glaciară. Sub un oraş îngropat, vechi de peste 200.000 de ani, el a găsit urmele unui al doilea oraş, iar sub acesta un al treilea, de o vechime fantastică. Toate trei existau înainte de înălţarea actualului platou. Ele au fost probabil distruse de cataclisme care au şters aceste civilizaţii de pe faţa pământului. În apropiere, Niven a dezgropat peste 2600 de tăbliţe de piatră vechi de mai mult de 12.000 de ani, iar Churchward a interpretat simbolurile înscrise pe ele ca fiind de pe Mu, patria-mamă. Unele populaţii din Mexic provin din Aztlan (Atlantida). După spusele lui Ixtlilxochitl, olmecii au venit în timpul celei de-a treia epoci,

din est, pe mare. Numeroasele afinităţi între religie, arhitectură, obiceiuri şi limbaj sugerează unele contacte stabilite între Mexicul antic şi ţinuturile mediteraneene. Lordul Kingsborough, un personaj bogat şi excentric, a risipit în secolul trecut o avere considerabilă încercând să demonstreze că Mexicul ar fi fost colonizat de Triburile Pierdute ale lui Israel; el a compilat nouă volume ale codicelor aztece şi mayaşe care să-i susţină teoriile. Din nefericire, entuziasmul îi depăşea mijloacele materiale. Fiind în imposibilitatea de a plăti costul publicării lucrării, şi-a sfârşit zilele în condiţiile degradante ale închisorii datornicilor, colcăind de insecte; aici s-a îmbolnăvit de tifos şi a murit.

Majoritatea arheologilor limitează prezenţa omului în Mexic la numai câteva milenii şi ignoră descoperirile lui Churchward şi Niven. Câţiva experţi mai puţin ortodocşi – influenţaţi probabil de paleontologii care au dezgropat în alte părţi cranii umane vechi de milioane de ani – îşi pun acum serios întrebarea dacă nu cumva tradiţiile aztece referitoare la Cei Cinci Sori (însemnând patru civilizaţii anterioare care au înflorit pe rând şi apoi au decăzut) sunt într-adevăr reale. Miturile nu sunt ficţiune, cum se crede în general, ele reprezintă o istorie transmisă pe cale orală, o amintire colectivă a unor evenimente extraordinare, păstrate de-a lungul multor secole, trunchiate în decursul povestirii, deformate de urmaşii pentru care evenimentele şi-au pierdut

semnificaţia, dar conţinând încă un sâmbure de adevăr. Deja noua generaţie, în ciuda experienţei părinţilor şi a avalanşei de cărţi şi programe T.V., nu cunoaşte aproape nimic despre cel de-al doilea război mondial. Astăzi, doar puţini oameni în Marea Britanie se mai gândesc la nobila lor regină Boadicea şi nimeni nu ştie ce s-a întâmplat pe aceste pământuri cu mii de ani în urmă. Aceste amintiri despre vremurile în care din ceruri ploua cu foc şi pământul se cutremura, când oraşele piereau, iar oamenii se înecau în inundaţii, rămase în sufletul mexicanilor, au promovat astronomia, au pervertit religia şi, în cele din urmă, i-au făcut să se supună spaniolilor Jacques Soustelle, strălucitul etnolog, crede că cea de-a cincea civilizaţie, a noastră, este, sub anumite aspecte, o epocă degenerată, urmând acelor măreţe perioade anterioare. Ca şi în Lumea Veche, în cea Nouă sunt găsite urme ale omului într-un trecut atât de îndepărtat, încât i-ar fi uluit pe acei învăţaţi care credeau că istoria a început cu Abraham. Dr. Juan Aramento are dovezi că omul din Mexic vâna cămile şi mastodonţi cu instrumente de cremene, acum 30.000 ani; din straturile cele mai adânci ale Pleistocenului au fost dezgropate oase de cai, dispăruţi cu mult înainte de venirea aztecilor. Obiecte de provenienţă umană au fost datate prin teste cu carbon-14 ca fiind din anul 8.000 î.Hr.**197**. Cea mai veche cultură olmecă, cea din La Venta, Vera Cruz, datează aproximativ din anul 800 î.Hr., fiind contemporană cu cea a etruscilor,

care au afinităţi ciudate cu popoarele Americii antice. Unii arheologi stabilesc ca dată a apariţiei civilizaţiei mayaşe anul 500 e.n., alţii sugerează că ea ar fi mai veche cu secole. Când asemenea experţi învăţaţi nu reuşesc să se pună de acord în privinţa vârstei acestei civilizaţii strălucitoare, nu ne mai surprinde faptul că ignoră total dovezile privind vizita unor extratereştri veniţi din spaţiu. În muzeul naţional din Mexic există multe figurine ale populaţiilor intonac sau zapotec, purtând o bonetă asemănătoare cu o cască, un inel în jurul gâtului şi o cutiuţă pe piept – imagine ce ne aminteşte de imaginea noastră obişnuită despre cosmonauţi. Aceste statuete micuţe se aseamănă cu figurinele de lut Jomon Dogus (sau „haniwa”) găsite în mormintele preistorice din Japonia şi care ar putea reprezenta nişte omuleţi îmbrăcaţi în costume spaţiale şi purtând căşti – imagine ce ni-l evocă pe Oannes, cel ce i-a învăţat pe babilonieni civilizaţia. Lângă Très Zapotes, în jungla din Vera Cruz, au fost găsite, parţial îngropate în sol, printre ferigile gigantice, câteva capuri monolitice enorme din bazalt negru şi pietre de altar sculptate în relief. Un cap mare de 3 în cântărea 16 tone; enormul bloc de piatră a fost transportat peste munţi şi mlaştini dintr-o pietrărie aflată la mai mult de 60 de mile depărtare, o ispravă asemănătoare transportării acelor monoliţi albaştri de sarsen din sudul Ţării Galilor până la Stonehenge. Cum a fost transportat capul pe o asemenea distanţă, printr-

un ţinut dificil şi peste o colină înaltă de 10 m, în condiţii perfecte şi, se presupune, fără a utiliza roata sau animalele domestice? Arheologii sunt de acord că, asemeni altor figurine din piatră sau ceramică găsite în zonă, şi aceste capete au fruntea înaltă, trăsături pregnante, nasuri late, buzele groase şi proeminente, părând uluitor de negroide, ca aspect general, foarte deosebite de orice rasă americană băştinaşă din trecut sau din prezent. Asemenea capete nu au fost găsite în Africa. Figurile par senine, amintind de statuile lui Buddha, de parcă ar aparţine unor fiinţe transcendentale care nu sunt de pe această lume; fiecare figurină poartă o cască bine strânsă pe cap. Aceste sculpturi olmece ne amintesc de faimosul marţian de pe fresca Tassili din Sahara şi de cunoscutul desen preistoric descoperit într-o peşteră lângă Ferghana, în Uzbekistan, pe care ziarul rusesc *Pravda Vostoka* îl asemăna cu „un bărbat purtând o cască ermetică, cu antene, iar pe spate un fel de dispozitiv pentru zbor” 198. Preoţii olmeci trebuie să fi avut un mare respect pentru aceste personaje, pe care le venerau ca pe nişte zei; probabil că pietrele au fost transportate cu o navă aeriană sau prin levitaţie. Finisajul acestor capete sublime demonstrează că sculptorii aveau o percepţie artistică superioară, un suflet sensibil şi erau dornici să perpetueze în piatră aceşti oameni veniţi din stele, tot astfel cum populaţia nahua şi aztecii au înălţat mari statui ale lui Quetzalcoatl. Unii specialişti în preistorie cred că

aceste statui străvechi ar fi reprezentări ale Zeului Soarelui. De ce oare l-au înfăţişat populaţiile din Mexic pe Zeul Soarelui ca pe un extraterestru, dacă nu ar fi fost obişnuite cu înfăţişarea acestor fiinţe minunate, venite din ceruri?

México se înalţă pe locul fostei cetăţi Tenochtitlan, capitala aztecă devastată de Cortés şi de conchistadorii săi, în goana lor după aur. Aztecii credeau că, în urmă cu mult timp, strămoşii lor, primii oameni, au apărut din şapte caverne din Chicomoztec, în nordul Mexicului – o tradiţie împărtăşită de indienii roşii, quiché şi incaşi şi care sugerează refugierea în subteran, în urma unui cataclism sau a unui război aerian. Tradiţiile ne amintesc că aztecii, poporul lui Crane, au fost îndrumaţi, în jurul anului ll**60** e.n., de către Zeul Soarelui, Huitzilopochtli, să-şi părăsească patria, Aztlan, aflată mult la nord de râul Colorado, şi să migreze spre sud, în Ţara Promisă, indicată de o insulă şi un lac, unde aveau să vadă un vultur devorând un şarpe. Şase dintre aceste triburi purtând o efigie a Zeului lor au venit în ţinutul lui Anahuac şi timp de decenii au urmat spiritul lui Huitzilopochtli, care era manifest sub forma unui vultur alb. Şi-a condus oamenii în dezordine, la fel cum Iehova i-a condus pe copiii lui Israel timp de 40 de ani în sălbăticie – o asemănare semnificativă, mai ales dacă atât zeii azteci, cât şi cei evrei erau extratereştri. „Vulturul alb” care i-a condus pe azteci ar fi putut fi o navă spaţială. În cele din urmă, în jurul anului 1325,

urmaşii primelor populaţii migratoare au ajuns pe ţărmul lacului Tezcoco, unde au văzut un vultur cocoţat pe un cactus şi ţinând în gheare un şarpe. Triburile s-au oprit, iar preoţii au cercetat cerurile, aşteptând porunca Zeului. Aici, Huitzilopochtli le-a ordonat aztecilor să-şi construiască oraşul, Tenochtitlan (numit México de către europeni, după numele Zeului Războiului, Mexitili), de unde aceştia aveau să se extindă într-un imperiu prosper şi să cucerească pământ**ul 199**. Aceste simboluri ale Zeului Soare, vulturul şi şarpele, ne evocă legenda regelui babilonian Etana, cel de după potop, asociat cu un vultur şi un şarpe şi care a zburat la ceruri. Vulturul şi şarpele, simbolizând Zeul Cerului şi înţelepciunea, joacă un rol important în religiile din întreaga lume. Lunga migraţie a aztecilor în secolul al XIII-lea, conduşi de preoţi inspiraţi de semne cereşti, e ciudat de asemănătoare cu bine cunoscutele poveşti despre patriarhii din Vechiul Testament care au urmat „Puterea şi Gloria Domnului”. E poate semnificativ faptul că acum emblema naţională a Mexicului e un vultur pe un cactus şi ţinând un şarpe.

Când Cortés şi forţele sale, nici 400 de oameni, au pornit spre Cholula prin frumoasa savană, s-au căţărat prin trecătoarea de lângă vulcanul Popocatépetl (venerat ca zeu) şi au coborât în plăcuta vale a Mexicului, au fost uimiţi să descopere minunile acestei Lumi Noi. La 8 noiembrie 1519, conchistadorii au traversat

drumul lat spre Tenochtitlan. În acest „cel mai romantic moment din întreaga istorie umană", cum îl consideră Torquemada, spaniolii au rămas împietriţi văzând măreţia şi frumuseţea acestui oraş întins, întrecând vechile capitale europene. Reacţia lor trebuie să fi fost aceeaşi cu a lui Hannibal când, după traversarea Alpilor sumbri, a văzut în vale imaginea memorabilă a Romei. La vremea cuceririi spaniole, Tenochtitlan era o metropolă aglomerată, cu 300.000 de locuitori sălăşluind în 60.000 de case printre lagune, canale şi insule plutitoare din flori. Această Veneţie a Mexicului antic avea apă potabilă curentă din rezervoare; fântânile arteziene aveau jocuri de apă pe străzile largi şi în pieţele întinse. Oraşul, asemeni Babilonului aurit, era împodobit cu palate şi „teocallis" sau temple, lăcaşuri ale Zeilor; poporul îşi căuta distracţiile la acvariu, la grădina zoologică şi la menajeria umană de monstruozităţi, funcţionând ca un fel de circ; în grădinile botanice înfloreau flori şi arbuşti exotici. Asemeni lui Solomon, Montezuma avea un harem cu o mie de neveste. Poate că acesta era motivul pentru care se îmbăia zilnic, schimbându-şi îmbrăcămintea de patru ori pe zi şi nu purta niciodată aceleaşi haine de două ori, lăsându-le pe cele lepădate servitorilor[200]. Acest oraş silvestru, amintindu-ne de Atlantida, era dominat de marele templu al lui Huitzilopochtli, măsu-rând 125 în pe 100 m şi construit în şase platforme, asemeni templului babilonian închinat lui Marduk. 340 de trepte

duceau până la platforma superioară care susţinea două turnuri semeţe, înalte de 18 m şi încununate cu statui ale zeilor. Pornirile sadice care au marcat acest popor vesel şi-au găsit expresia în apropiere, la Tzampantli (Piramida Craniului), unde spaniolii au numărat nu mai puţin de I36.000 de cranii. Peste tot se aflau mănăstirile miilor de preoţi care îşi îndeplineau îndatoririle religioase (fie ele şi sângeroase) cu acelaşi fanatism ca şi cuceritorii lor creştini. La Cuicuilco, la sud de Tenochtitlan, se înalţă o piramidă pe jumătate îngropată în lavă. Geologii i-au derutat însă pe istorici, stabilind data erupţiei în urmă cu 8.000 de ani. Treizeci de mile la nord de México se întind ruinele abandonate ale lui Teotihuacán, Oraşul Zeilor, construit, după cum spune legenda, în timpul celei de-a Doua Epoci, Tlachitonatiuh (Pământ-Soare), de către o rasă de uriaşi, Quinanatzin, în timpurile Atlantidei. După cataclism, supravieţuitorii atlanţi din coloniile mexicane au fost cuceriţi de către olmeci, care au locuit în acest mare oraş sub ocârmuirea benefică a lui Quetzalcoatl. Laurette Séjourne[201] a observat că „departe de a implica vreo credinţă politeistă grosieră, termenul «Teotihuacán» evocă ideea divinităţii omului şi ne arată că «Oraşul Zeilor» era tocmai locul în care şarpele a învăţat, în mod miraculos, să zboare". Această frază fascinantă ce se referă la şerpii care au învăţat să zboare în această veche „Cetate a Zeilor" ne face să ne întrebăm dacă nu cumva Teotihuacán, la fel ca Lhasa, a fost construit de extratereştri.

Arheologii răbdători iau în derâdere asemenea poveşti de o vechime impresionantă şi construiesc diverse teorii prin care stabilesc construirea cetăţii în jurul anului 6.000 î.Hr., 1500 î.Hr. Sau 600 î.Hr., dovedind imposibilitatea stabilirii unei cronologii exacte. Arhitectura religioasă ridicată în cinstea Zeului Soarelui rivaliza cu anticul Heliopolis de pe Nil şi e dovada vie a fervorii religioase a oamenilor, comparabilă cu cea a creştinilor când au construit marile catedrale ale Europei. Impunătoarea Piramidă a Soarelui măsoară la bază 255 în pe 240 m şi se ridică până la o înălţime de 73 m. Acest enorm edificiu conţine un milion de metri cubi de piatră şi dezvăluie, până în zilele noastre, geniul desăvârşit al arhitecţilor săi; templul din vârf adăpostea o statuie colosală a Zeului, cu pieptul acoperit de o platoşă de aur. Piramida Lunii e doar puţin mai mică. Spre sud se înălţa templul lui Quetzalcoatl. În anul 856 e.n., Teotihuacán a fost distrus de toltecii veniţi din Tuia, pe vremuri cea mai frumoasă capitală din întreaga Americă, faimoasă prin palatele sale, cu zidurile încrustate cu pietre preţioase, prin Casa Penelor şi templele piramidale închinate lui Quetzalcoatl.

Şaizeci de mile spre Sud-Est de México se află Cholula, Meca aztecilor, de o vechime impresionantă, despre care se crede că ar fi fost fondată de către olmeci. Cortés a găsit oraşul locuit de 150.000 de oameni, un mare centru comercial ai cărui locuitori excelau în diverse

domenii tehnice, în prelucrarea metalelor şi fabricarea pânzeturilor din bumbac; creau delicate obiecte din ceramică, rivalizând în frumuseţe cu faianţa florentină. În onoarea lui Quetzalcoatl, au înălţat cel mai colosal edificiu de pe întreg continentul, un teocallis – în formă de trunchi de piramidă – măsurând 470 de in pe fiecare latură, acoperind 42 de acri şi înalt de peste 70 m, o structură uluitoare de milioane de cărămizi, de două ori mai mare (poate chiar mai mult) decât piramida lui Keops.

Iată cum se exprima, foarte pictural, W.H. Prescott: „Pe culme se înălţa un templu somptuos în care se afla imaginea zeităţii mistice numite «Zeul Aerului”, cu trăsături de abanos, complet diferite de tenul blond pe care îl avea când cobora pe pământ, purtând pe cap o mitră împodobită cu pene de flăcări, ce se clătina la orice mişcare, cu un guler strălucitor, de aur, în jurul gâtului, cercei din mozaic turcoaz atârnându-i din urechi, un sceptru împodobit cu bijuterii într-o mână şi un scut ciudat pictat – semn al stăpânirii sale asupra vântului – în cealaltă. Sfinţenia locului venerat prin tradiţie din bătrâni şi măreţia templului şi a slujbelor religioase ţinute aici făceau din el obiectul adoraţiei întregii ţări şi pelerini din cele mai îndepărtate colţuri ale Anahuac veneau să aducă ofrande şi să se roage la altarul lui Quetzalcoatl**202**. „Sub baza templului se afla un labirint lung de o jumătate de milă, amintind de marele labirint din Egipt care a stârnit uimirea lui

Hero dot.

Aztecii credeau că Atonatiuh (Apă-Soare), prima civilizaţie a lumii, a fost distrusă de un potop provocat de planeta Maldek (cea aflată între Marte şi Jupiter), care a explodat în mii de asteroizi, fiind cauza unor mari inundaţii pe Pământ. *Codex Chimapopoca* ne spune în nahuatl cum Zeul Titlacahuan i-a avertizat pe un om numit Nata şi pe soţia sa Nana să „golească pe dinăuntru un chiparos mare şi să intre în el atunci când, în luna topoztli, apele se vor apropia de cer”. Desene străvechi reprezintă mâinile unui bărbat şi ale unei femei plutind cu o barcă pe ape, la poalele unui munte. Apare pictat şi un porumbel. Acest Noe mexican şi soţia sa erau uriaşi, căci o legendă precolumbiană afirmă că: „După Potopul care a distrus lumea primordială au supravieţuit şapte uriaşi. Unul dintre aceştia, Xelhua, a construit marea piramidă din Cholula pentru a ajunge la Cer”. acest edificiu extraordinar ne aminteşte de capitolul XI din Geneză: „şi au spus: hai să construim un oraş şi un turn al cărui vârf să poată atinge cerul… şi Domnul a coborât să vadă oraşul şi turnul… şi Domnul a spus… Hai să coborâm şi să le încurcăm limba… Aşa Domnul i-a risipit de acum înainte… De unde şi numele, spunându-i Babei…” Arheologii refuză să recunoască vechimea impresionantă a acestei clădiri, dar sunt oricum izbiţi de asemănarea sa cu Turnul Babel, piramidele Egiptului şi gorganele din întreaga

lume preistorică, folosite probabil drept observatoare şi staţii de comunicare cu Zeii. Construirea acestei imense piramide a necesitat un volum imens de muncă, cunoştinţe matematice şi tehnici inginereşti care iar pune la încercare chiar şi pe experţii noştri de astăzi. De ce au fost mobilizate resursele întregii naţiuni pentru înălţarea acestei piramide? Ce concepţie religioasă a inspirat această construcţie? Oare constructorii au fost îndemnaţi de către „Zei”, extratereştri? Cortés n-a prea avut timp să admire arhitectura lui Cholula. Marina, amanta sa, a aflat că locuitorii oraşului plănuiau un masacru. Cortés a adunat întreaga populaţie într-o piaţă şi a închis toate ieşirile; apoi, la semnalul său, spaniolii i-au doborât cu focuri de armă, în timp ce cavaleria zdrobea oamenii în picioarele cailor. Călugărul Bartolemeo de las Casas spune că măcelul acesta a avut 30.000 de victime. Cortés a ordonat ca o sută de căpetenii să fie trase în ţeapă sau arse pe rug. Se spune că în timpul masacrului acest dur general spaniol ar fi recitat un vechi poem cavaleresc descriind bucuria lui Nero în momentul incendierii Romei.

La sud-vest de México, lângă Oaxaca, se înalţă ruinele uitate, dar spectaculoase de pe Monte Alban, învăluite în mister. Rămăşiţele celor cinci epoci distincte îi pun în încurcătură pe arheologi, care rămân surprinşi negăsind urme ale omului primitiv. Piramidele şi curţile templelor – altă dată forfotind de multitudinea celor veniţi să se închine

şi să-i privească pe preoţii în robe albe cum smulgeau cu mâinile goale inimile din pieptul celor mai frumoşi tineri ai ţării – par a fi fost plantate brusc aici, ca de pe altă planetă. Această vale, pe vremuri fertilă şi acoperită cu păduri, a fost în mod intenţionat despădurită şi peisajul întreg reproiectat. Constructorii olmeci au tăiat vârful muntelui, au dezrădăcinat pădurile şi au nivelat platoul în terase acoperind mii de hectare. Foloseau pietrişul pentru a umple micile canioane şi gropile. Olmecii au adus blocuri masive de piatră de la multe mile depărtare pentru a-şi construi măreţul oraş cu splendide temple şi morminte, o realizare inginerească neegalată până în ziua de azi. Hyatt Verrill**205** consideră că această realizare colosală, implicând îndepărtarea a sute de mii de tone de piatră, netezirea a sute de hectare şi înălţarea unor clădiri enorme şi impresionante, nu ar fi putut fi efectuată prin munca sclavilor, fără unelte din oţel, materiale explozive sau vehicule pe roţi. Chiar şi aşa, o asemenea muncă făcută cu unelte primitive ar fi durat multe secole. Desenele pe stâncă – reprezentând dansatori în mărime naturală, cu nasurile şi buzele groase, trăsături clar negroide – şi mai multe obiecte din ceramică ne sugerează că aceşti constructori erau olmecii, a căror civilizaţie, după cum ne spune Ixtilxochitl (istoricul localnic), a urmat celei a uriaşilor şi a înflorit sub dominaţia lui Quetzalcoatl. Platoul ne aminteşte de Baalbek, Liban, care ar putea fi o platformă de aterizare

pentru navele spaţiale. Suntem tentaţi să credem că structurile enorme de pe Monte Alban au fost inspirate de extratereştri. Multe desene murale înfăţişează fiinţe umane invalide sau deformate, ceea ce ne face să ne întrebăm dacă nu cumva Monte Alban era lăcaşul unui Zeu tămăduitor, un Lourdes din vechime. Arhitectura colosală e aproape întrecută de comorile găsite în mormintele Zapotec dintr-o epocă ulterioară. Desigur că doar un popor foarte înzestrat, moştenind o cultură veche de milenii, ar fi putut să sculpteze ace de prins mantiile din jad şi piroxen, să finiseze ornamente din aramă şi bijuterii strălucitoare, coliere din perle şi aur şi să lucreze acea imensă platoşă de aur, magnifică şi impresionantă! aici se practica modelajul în ceară cu sute, poate chiar mii de ani înainte ca această tehnică să fi fost descoperită în Europa de către Benvenuto Cellini (1500 – 1571). Ce unelte uluitoare au tăiat obsidianul şi jadul cu o precizie delicată, greu de atins şi în zilele noastre? Ruinele de la Monte Alban constituie o enigmă din cele mai încurcate – unele caracteristici arhitecturale ne evocă perioada de început a Babilonului, dar nimeni nu ştie cu adevărat cine a iniţiat acest plan grandios. Poate că trebuie să-l privim din perspectiva acelei epoci uluitoare a uriaşilor şi zeilor veniţi din spaţiu? Civilizaţia Maya a înflorit în sud-estul Mexicului, în Yucatán, Guatemala şi Honduras. Acest popor miraculos – recunoscut în întreaga Americă antică pentru a fi cel mai

avansat în domeniul ştiinţei – ne uimeşte şi în ziua de azi; o inscripţie hieroglifică din Quiriga înregistrează o dată din urmă cu aproximativ 400 milioane de ani, iar J. Eric S. Thompson, bine cunoscutul specialist în civilizaţia mayaşă, susţinea că autenticitatea acesteia e incontestabilă. Coloniştii veniţi de pe alte planete s-ar fi putut stabili în Yucatán cu mult timp în urmă, asemeni indienilor hopi, care cred că Strămoşii lor au venit de pe Maldek şi de pe satelitul artificial al acestei planete, Malona. *Codex Tro-Cortesianus* menţionează că America Centrală a fost sfâşiată de multiple convulsii. Ţinuturile din interior, locuite în trecut de peste 25.000.000 de oameni, sunt acum întinderi pustii. Mayaşii credeau că au existat cinci epoci ale oamenilor, pe durata a sute de milioane de ani. Absenţa aproape totală a documentelor îngreunează foarte mult datarea; un sistem remarcabil, numit cronologie globală, analizează separarea limbilor înrudite, ajungându-se astfel la concluzia că limba mayaşilor, huaxtec, s-a separat de limba m-am în urmă cu 3.000 de ani, iar limba pincano-chal s-a despărţit de quiché acum 2600 de ani – toate acestea indicând o vechime deosebită.**204**

În secolul trecut, dr. Augustus Le Plongeon, care a trăit şi a făcut săpături în Yucatán, credea că în urmă cu mai mult de 11.000 de ani vechiul popor mayashad şi-a răspândit civilizaţia în întreaga lume, inspirându-i pe hinduşi, chinezi şi

egipteni. James Churchward pretindea că mayaşii şi-ar avea originea pe continentul scufundat Mu, în timp ce Ignatius Donnelly îi considera pe mayaşi înrudiţi cu protofenicienii, prin filieră Atlantida. Afinităţile religioase şi culturale cu babilonienii sugerează, desigur, realizarea unor legături comerciale cu Orientul Mijlociu din Antichitate. Strălucitul erudit francez, abatele Charles Étienne Brasseur de Bourbourg, a tradus în 1864 *Codex-Troano* mayaş şi a afirmat că Votan, marele erou civilizator al Yucatánului, l-ar fi vizitat pe regele Solomon în timpul construirii Templului şi i-ar fi dezvăluit minunăţiile din ţinuturile Vestului. Biblia afirmă că Templul lui Solomon a fost construit de „îngeri" (extratereştri?). Votan e identificat uneori cu zeul scandinav Woden. Extratereştrii par a fi fost foarte activi pe Pământ în jurul anului 1.000 î.Hr. Poate că Votan a fost un extraterestru. Zeul mexican Nagal a fost probabil şi zeul chaldean al războiului, Nergal. Civilizaţia aztecă semăna mult cu sistemul teocratic egiptean.

Momentul zero de la care începe cronologia mayaşă e datat încă din al 4-lea mileniu! Ch. Analizate prin metoda carbon-14, s-a constatat că unele vase din ceramică provin din anul 1500 î.Hr., iar altele din 965 î.Hr. În general, arheologii consideră că imperiul Mayaş a durat de la 104 la 987 e.n., când a fost invadat de mexicani şi şi-a pierdut treptat prosperitatea, până în momentul cuceririi spaniole. Colapsul „imperiului Şarpelui"

a fost atribuit unei revolte împotriva dominaţiei preoţilor, invaziei străine, unor uragane devastatoare, urmate de molime. Abandonarea marilor oraşe, năpădite apoi de junglă, trebuie să se fi datorat sărăcirii solului şi secării surselor locale de apă, care i-au obligat pe localnici să se mute în altă parte, din moment ce, cu tot geniul lor, mayaşii nu posedau cunoştinţele ştiinţifice de agricultură care să le permită să-şi hrănească populaţia numeroasă. Experţii încă mai dezbat problema mayaşilor – originea acestui popor înzestrat precum şi cauza tristului lor declin, atât de evident pentru urmaşii lor din zilele noastre. Mayaşii, asemeni etruscilor şi khmerilor, au strălucit într-o reală măreţie, apoi s-au stins, inspiraţia li s-a epuizat. Doar operele lor minunate au mai rămas să ne provoace uimirea.

Mayaşii îl venerau pe Kukulkan, identificat uneori cu conducătorul invadatorilor itzá, cei ce au cucerit Chichén Itzá în 987 e.n., introducând cultura toltecilor. Numele său, însemnând „Şarpele cu Pene”, ne sugerează că ar fi vorba, de fapt, de Quetzalcoatl. La fel ca aztecii, mayaşii erau renumiţi pentru frumoasele lor clădiri, care i-au atras probabil pe extratereştri. La Palenque, lângă munţii din nordul regiunii Chiapas, temple şi piramide măreţe se înalţă, părăsite, asemănătoare cu clădirile sacre din Teotihuacán. În Templul inscripţiilor, arheologul mexican Alberto Ruz a observat în 1949 o trapă în podea şi a descoperit o scară coborând cam 6 în pană într-o încăpere

subpământeană cu arcade. În 1952, a reuşit în sfârşit să se târască până într-o cameră lungă şi îngustă, decorată cu sculpturi mari din stuc, reprezentând preoţi îmbrăcaţi somptuos în robe de ceremonie.

Cavoul era dominat de un sarcofag enorm acoperit cu o lespede de piatră sculptată lungă de 4 m şi lată de 2 m, cântărind 5 tone. Arheologii pretind că cele 54 de hieroglife mayaşe includ date corespunzând anilor ’603 şi 623 e.n.[205]; aceste date încadrează silueta unui tânăr cu nasul mare şi trăsături mongoloide, lăsat pe spate şi aşezat pe un „Monstru al Pământului”; oricum, G. Tarade şi A. Millou, în revista *Clypeus*, nr. 4 – 5 din anul 1966, interpretează acest desen remarcabil ca reprezentând „un cosmonaut pilotând o Vimana”. Îndepărtându-se capacul interior, a fost descoperit scheletul fărâmiţat al unui bărbat înalt de 1,90 m, cu 15 cm mai mult decât înălţimea medie a mayaşilor. Dinţii săi, vopsiţi în roşu, nu erau mutilaţi după metoda nobilimii mayaşe. O magnifică mască de jad (material mai preţios pentru mayaşi decât aurul) îi acoperea faţa, fiind alcătuită din două sute de fragmente şi semănând cu acele măşti din aur care protejau feţele aheilor morţi găsite de Heinrich Schliemann într-un mormânt din Micene. Observând că morfologia acestuia e total diferită de cea a indienilor, Pierre Honoré consideră că mortul a fost Zeul Alb, Kukulcan însuşi. Tarade şi Millou sugerează că semizeul ar fi putut fi ultimul extraterestru care a

trăit printre vechii mayaşi, o concluzie fantastică ce nu depăşeşte totuşi limitele credibilităţii, din moment ce autorii clasici de limbă sanscrită menţionează poveşti despre Zei coborând pe pământ în Vimana. În urma acestei descoperiri uluitoare, Tarade şi Millou se întreabă dacă hieroglifele mayaşe nu ascund cumva vreun mesaj galactic şi avansează o ipoteză îndrăzneaţă: „aceste hieroglife se referă, desigur, la condiţiile pilotării navei. Persoana pe care o vedem pe sculptură şi pe care o numim „Pilotul" poartă o cască şi priveşte spre prova navei; mâinile îi sunt ocupate şi pare a manevra nişte leviere; capul i se sprijină pe un suport, iar în nas îi intră un inhalator. Pasărea care se odihneşte la prova navei e un papagal, care, în concepţia mayaşă, e simbolul Zeului Soarelui. Tot la prova găsim trei „receptori" care acumulează energie precum şi „captatori", formând trei serii; trei dreapta, trei în faţă şi trei pe stânga. Motorul e subîmpărţit în patru părţi, sistemul de propulsie a navei e adăpostit în spatele pilotului. Propulsia e clar vizibilă sub forma unei flăcări la capătul din spate al vimanei. Jetul e subdivizat în două forţe contrare, combinate, una de origine solară (care atinge coada păsării), iar cealaltă de origine terestră sau magnetică – ele sunt simbolizate, fundamental şi în mod liber, prin două măşti.**207**

Savanţii care consideră că mormântul de la Palenque conţine rămăşiţele unei căpetenii mayaşe din secolul XVII e.n. Ar lua în derâdere

teoria publicată în revista *Clypeus*, după care scheletul ar aparţine unui extraterestru de acum 10.000 de ani. Probabil că James Churchward ar fi acceptat-o; el a datat cele mai noi ruine din Yucatán ca fiind vechi de cel puţin 15.000 de ani. T-ul (Tao) şi crucea astronomică a Egiptului – un cerc conţinând o cruce – sunt reproduse în mai multe sculpturi de la Palenque. O siluetă în picioare, cu arătătorul şi mijlociul mâinii drepte îndreptate spre cer, are exact poziţia episcopului creştin când dă binecuvântarea, cea în care e înfăţişat deseori Iisus la Cina cea de Taină. Le Plongeon a găsit pe zidurile din Urmal (oraş reconstruit de trei ori) o inscripţie care spunea: „acest edificiu este ridicat în amintirea distrugerii lui Mu, Ţinuturile Vestului, de unde vin Misterele noastre sacre**208**”. În Honduras, la o altitudine de 700 m, se întind ruinele cetăţii Copan, pe o suprafaţă de 75 hectare, cu o piaţă enormă, asemănătoare cu Circus Maximus roman. Lângă templu se află un lac artificial, asemănător lacurilor din apropiere de Karnak, Nagkon-Wat şi Santa Cruz del Quiche, care au o importantă semnificaţie religioasă. Cel mai mare oraş mayaş, Tikal din Guatemala, nu mai e locuit de foarte mult timp, dar templele sale piramidale se înalţă şi acum deasupra palatelor şi a pieţelor. O structură masivă ajunge până la 76 m. Toate acestea au fost abandonate şi înghiţite de junglă. Arheologii consideră că oraşul sfânt din Chichén Itzá, închinat lui Kukulcan, ar aparţine perioadei (mai

mult sau mai puţin aproximativ) 600 – 900 e.n. James Churchward a pretins că acesta a fost construit în timpul dinastiilor Can şi Ppeu, în jurul anului 16.000 î.Hr., teorie susţinută de Harold T. Wilkins, care consideră că un basorelief de pe unul din pilonii templului ar reprezenta un refugiat înalt şi blond, venit de pe Atlantida**209**. Le Plongeon a interpretat un codex local ca referindu-se la tragedia prinţului Coh, fiul mezin al ultimului rege Can; acesta a fost ucis de fratele său Aoc. După moartea tragică a fratelui şi a soţului său, regina Moo, o prinţesă mayaşă, a fugit în Egipt, după scufundarea Atlantidei, şi a iniţiat civilizaţia egipteană. Chichén Itzá era renumit pentru fântâna sa sacră, în care erau aruncate frumoasele fecioare, într-un sacrificiu acceptat adus Zeilor. Ornamentele din aur şi jad găsite aici nu sunt întrecute decât de comorile găsite în mormântul lui Tutankamon. Se pare că mayaşii au avut şi ei o „Elena din Troia”! în anul 1185 e.n., tânărul Chab Xil Chao era conducătorul în Chichén Itzá. El i-a furat mireasa lui Ah Ulii, primul comandant al cetăţii Izamal, în timpul ceremoniilor de nuntă şi, din acest motiv, Humac-Coel, şeful din Mayapsin, susţinut de mexicani, a pustiit Chichén Itzá, care, asemeni Troiei, a dispărut din istorie**210**. Aztecii şi mayaşii şi-au înregistrat înţelepciunea într-o scriere ciudată, care seamănă cu un şir de simboluri galactice înscrise pe pergament, desenate sau inscripţionate în piatră. Aceste suluri magice i-au

iritat pe spanioli, care le-au considerat operele diavolului. Primul arhiepiscop al Mexicului, Don Juan de Zumeriago (la fel cum Ximenes a distrus toate documentele arabe din Granada, cu 20 de ani mai înainte), a adunat toate arhivele naţionale din marea bibliotecă aztecă din Tezcoco şi le-a ars în întregime. Preoţii şi soldaţii au distrus, fără niciun motiv, fiecare manuscris al băştinaşilor pe care l-au putut găsi. Episcopul Diego de Landa a pus pe foc, cu un zel fanatic, toate cărţile din hârtie pe care a putut pune mâna şi a ars mai multe mii de documente nepreţuite. Brusc, a început să regrete şi s-a străduit să păstreze toate vechile tradiţii, dar acest gen de vandalism deliberat distrusese deja aproape toate documentele acestei mari civilizaţii. Ni s-au păstrat doar trei manuscrise aztece, *Codex Paris*, *Codex Dresden* şi *Codex Madrid*, împreună cu cărţile lui Chilam Balam, scrise de un preot. Din fericire, un însoţitor al lui Cortés, Bernal Díaz del Castillo, în a sa *Historia Verdadera de la Conquista de Nueva España*, ne-a lăsat o strălucită relatare a invaziei, făcută în calitate de martor ocular, prezentând detalii impresionante în privinţa religiei şi obiceiurilor aztecilor. Mayaşii înşişi şi-au ascuns cu gelozie cunoştinţele lor secrete. Majoritatea lucrurilor pe care le ştim despre acest popor fascinant provin de la învăţaţi. Lingvistul rus Iuri Knorosov**211** pretide că, urmând indicaţiile din lucrarea lui De Landa, *Relación de las Coasas de Yucatán*, 2 sfi dezlegat

secretul limbii mayaşe. Un computer siberian a produs nişte traduceri enervante, dar până acum n-a apărut nicio interpretare de încredere a acestor inscripţii fascinante.

Cunoştinţele noastre despre mitologia mayaşă provin în principal din *Popol Vuh* („Colecţia sfaturilor scrise"), Biblia indienilor quiché – o coroborare de tradiţii adunate de un creştin băştinaş din Guatemala în secolul al XVII-lea, copiat în dialectul quiché şi apoi tradus în spaniolă de către un călugăr, Ximenes. *Popol Vuh***212** descrie Crearea Lumii şi zădărnicirea planurilor Zeilor când l-au creat pe Om. Primii oameni au fost făcuţi din noroi, dar s-au dizolvat în apă. Apoi Zeii au creat fiinţe făcute din lemn, fără suflet şi inteligenţă, apoi le-au distrus cu un potop de ploaie din răşină. A apărut atunci un impostor fantastic numit Vukub-Cakix, ai cărui fii uriaşi i-au provocat pe Zei, înainte de a fi distruşi de gemenii cereşti, Hunapu şi Ixbalanqué. Fraţii-eroi au coborât în lumea subterană şi, după chinuri disperate, i-au înfrânt pe subpământeni într-un joc cu mingea, pok-a-tok, asemănător cu baschetul şi despre care se spune că ar fi fost inventat de olmeci, oamenii de cauciuc. În cele din urmă, Zeii au creat, dintr-o pastă de porumb galben şi alb, patru oameni, strămoşii tribului quiché, care aveau o înţelepciune supraumană şi puteau vedea până în zonele cele mai îndepărtate ale pământului. Zeii nu le puteau permite oamenilor să fie egalii lor, aşa că le-au întunecat vederea şi,

pentru a accentua confuzia, au creat femeile. Povestea „Facerii” din *Popol Vuh* e ciudat de asemănătoare cu Geneza, chiar şi Zeii seamănă cu Iehova şi Elohim. Vukub-Cakix şi progeniturile sale uriaşe ne amintesc de Uranus şi de Titani; primii patru oameni înţelepţi ne amintesc de Evul de Aur al lui Saturn, minunata civilizaţie a Zeilor veniţi din spaţiu, răspândită în întreaga lume. Cum au ajuns cele mai respectate învăţături ale Vechiului Testament şi sclipitoarele legende greceşti să-i inspire pe vechii mayaşi din jungla guatemaleză? Oare America Centrală s-a împărtăşit pe vremuri din aceeaşi cultură universală ca şi Israelul şi Grecia?

Idealismul lui Quetzalcoatl, cel ce a predicat iubirea şi frumuseţea universală, venerarea unui Tată Ceresc binevoitor, onorat prin daruri şi flori, a fost aclamat de către tolteci şi nahua. Primii azteci şi-au păstrat vechea religie până în anul 1428, când împăratul Ixcoatl (Şarpele Obsidian) i-a învins pe tepaneca, conducătorii de la Azcapatzalco, stăpânii de până atunci ai insulei pe care a fost construit oraşul Mexico-Tenochtitlan. Brusc, întreaga organizare a vieţii aztecilor a fost schimbată de către un personaj asemeni lui Hitler – Tlacáelel, consilier şef sub trei regi. Tlacáelel s-a hotărât să inspire măreţie aztecilor rescriind complet istoria şi insuflându-le concepţii marţiale, încurajându-i la vărsări de sânge şi cuceriri. Folosind aceeaşi propagandă ca dr. Goebbels când i-a pervertit pe nazişti, acesta a ars toate vechile

codice, a iniţiat noi ritualuri, promovând venerarea Zeului lor Huitzilopochtli, identificat cu Soarele, şi a susţinut că aztecii erau poporul ales al zeilor, menit să cucerească toate naţiunile de pe pământ. Tlacáelel şi preoţii azteci au impus poporului o filosofie mistico-marţială, prin care doreau să împiedice moartea celui de-al cincilea Soare, iar teoriile lor ne amintesc, de mitul supraomului nordic proclamat de către nazişti**215**.

Aztecii, asemeni multor popoare antice, credeau în existenţa unor epoci ale lumii, fiecare menită, la rândul său, să fie nimicită de o catastrofă universală. Amintirea colectivă încă mai reţine acel ultim cataclism distrugător prin apă şi foc. *Codex Chimalpopoca* relatează: „Cerul s-a apropiat de pământ şi, în decursul unei singure zile, totul a fost înecat. Chiar şi munţii au fost acoperiţi de ape. Se spune că stâncile pe care le vedem azi risipite prin tot ţinutul au fost împinse de valuri şi de torentele de lavă fierbinte şi că brusc s-au înălţat munţi de culoarea focului” 214. O asemenea catastrofă, confirmată astăzi de geologi, a zguduit civilizaţia întregii lumi preistorice. Tradiţiile mexicane povestesc despre cutremure, maree, vulcani în flăcări, oraşe măturate de mare de pe suprafaţa pământului, de distrugerea a milioane de oameni şi animale şi despre fuga celor câţiva supravieţuitori îngroziţi în peşterile subpământene, unde au aşteptat luni întregi, în întuneric, rugându-se să se întoarcă Soarele. Umanitatea îşi aminteşte de patru

cataclisme, patru epoci ale lumii, patru sori ce au părut să dispară, lăsând pământul să îngheţe în noaptea întunecată. Când, în cele din urmă, a apărut cel de-al cincilea Soare, oamenii au ieşit din nou din adăposturile lor şi au privit lumea pustie, apoi au pornit să-şi îndeplinească datoria lungă şi dureroasă de a reconstitui civilizaţia. Aztecii, asemeni multora din gânditorii noştri moderni, credeau în Eterna Reîntoarcere. Ce a fost va mai fi, viitorul poate fi citit în trecut! Tlacáelel a lansat ideea că Soarele şi Universul ar fi susţinute de calităţile mistice ale sângelui; această substanţă miraculoasă care îi ţine pe oameni în viaţă ar avea puterea de a menţine şi viaţa Soarelui; deci sacrificarea sângelui omenesc ar ţine în viaţă cel de-al cincilea Soare şi ar sprijini vieţile tuturor oamenilor de pe pământ. Aztecii au început să provoace Războaie Rituale pentru a avea prizonieri pe care să-i sacrifice lui Huitzilopochtli, Zeul Soarelui, şi astfel şi-au extins domnia de-a lungul Americii Centrale. Bărbaţii care mureau în aceste războaie erau transformaţi în păsări nemaipomenite, ce însoţeau Soarele în drumul său pe cer; femeile care mureau la naştere, cu un copil în pântece deveneau şi ele însoţitoare ale Soarelui. Mulţi înţelepţi azteci puneau sub semnul întrebării această doctrină sângeroasă, la fel cum mulţi germani nu-l agreau pe Hitler şi se opuneau sacrificiilor. Înainte ca acest conflict ideologic să poată provoca reforma, filosofii au fost reduşi la tăcere de către spanioli.

Când Templul lui Huitzilopochtli a fost „sfinţit” în anul i**486**, în timpul a patru zile de sacrificii, 80400 de oameni au fost, pe rând, din zori şi până în amurg, întinşi pe piatra de sacrificare, iar inimile le-au fost smulse din piept cu un cuţit din cremene de către un preot, apoi oferite Zeului – o moarte mult mai miloasă decât cea prin spânzurătoare. Numai în Mexico-Tenochtitlan erau 5.000 de preoţi care realizau 20.000 de sacrificii umane pe an. Războaiele erau pornite nu pentru a cuceri teritorii sau pentru a le jefui, ci, în principal, pentru a captura prizonieri care să fie sacrificaţi zeilor, căci fără această ofrandă zilnică de inimi sângerânde lumea s-ar sfârşi! Mayaşii din Yucatán urmau, la un nivel mai mic, acelaşi ritual sângeros. Mai târziu, preoţii s-au hotărât că dacă lui Tlaloc, Zeul Ploii, nu i se câştiga bunăvoinţa prin sânge, întregul ţinut va fi pustiit de secetă – o problemă ameninţătoare pentru un popor axat pe agricultură.

Se crede că înainte de ultimul mare cataclism Pământul se rotea în jurul Soarelui în 360 de zile. Poate coliziunea vreunui corp ceresc a împins planeta noastră mai departe în spaţiu sau i-a întârziat mişcarea de revoluţie. Ulterior, supravieţuitorii au rămas uimiţi să descopere că anul s-a lungit, ajungând la 365 de zile. Aceste cinci zile în plus aminteau anual aztecilor de catastrofele din trecut şi de cele care vor veni; sufletele lor superstiţioase încă mai considerau că aceste zile poartă ghinion. În timpul ultimelor

cinci „zile goale” din fiecare an se stingeau focurile, nu se întreţineau relaţii sexuale, nu se făceau afaceri, nu muncea nimeni, cu toţii aşteptau cu teamă, întrebându-se dacă nu se va sfârşi lumea. În cea de-a cincea zi, preoţii implorau bunăvoinţa Zeilor prin sacrificii, evitând astfel răul, Soarele avea să strălucească – se sărbătorea triumful anual al religiei oficiale. La sfârşitul fiecărui ciclu de 52 de ani se organizau festivităţi speciale, sărbătorindu-se prin sacrificii uluitoare. Aztecii şi mayaşii au continuat venerarea Soarelui, răspândită la toate popoarele lumii şi iniţiată de către Zeii Cereşti sau extratereştri, cei ce au ocârmuit prima civilizaţie umană. Când extratereştrii au plecat, adorarea Soarelui şi-a pierdut semnificaţia pur esoterică şi ritualul s-a combinat cu acel cult al fertilităţii dedicat Pământului-Mamă. Zeitatea supremă androgină era manifestă în multe forme, în principal ca Zei ai creaţiei – Tonecatecutli (masculin) şi Tonicuatli (feminin), cei ce au făcut cerul, pământul şi omul; Chicamacatl, zeiţa pământului (Demetra); Tlazaltecatl (Persefona); Xochiquetzal (Venus); Huitzilopochtli (Ares); Tezcatlipoca (Jupiter), cel ce a pornit un conflict fantastic împotriva lui Quetzalcoatl (Zeul Aerului); de asemenea, Tlaloc, Zeul Ploii[215]. În Mexic, sistemul era teocratic, conducerea aparţinea unui preot-rege. Poporul era profund religios şi îşi urma credinţele proprii, convins fiind că nimic nu e întâmplător. Viaţa, de la naştere până la moarte,

e guvernată de Zei; cu toţii credeau în astrologie şi într-un destin implacabil, care nu putea fi ocolit decât printr-un sacrificiu suprem făcut Voinţei Divine, aşa cum o interpretau preoţii infailibili, cei ce dominau fiecare aspect al vieţii cotidiene. Mexicanii adorau o trinitate al cărei tată îl numeau Yzona, fiul era numit Bocib, iar Sfântul Duh Evach, pe care îl primeau de la strămoşi. Asemeni catolicilor, aztecii credeau într-o viaţă viitoare din Ceruri, Purgatoriu sau Iad. Călugării iezuiţi au fost uimiţi de asemănările izbitoare existente între riturile aztece şi cele creştine. Ambele religii venerau un Tată Ceresc al cărui simbol e Crucea; preoţii azteci botezau copiii cu apă sfinţită şi oficiau căsătoriile; tot ei îi spovedeau pe oameni şi le acordau iertarea păcatelor; călugării şi călugăriţele trăiau în umilinţă şi îşi mortificau corpurile prin post şi penitenţă. Iezuiţii, care nu puteau accepta faptul că o mare parte din ritualurile creştine erau împrumutate din aceeaşi religie iniţială, închinată Soarelui, au condamnat religia mexicană, considerând-o o blasfemie inspirată de diavol. De aceea, Inchiziţia i-a persecutat pe toţi cei ce venerau vechii Zei în numele propriului lor Dumnezeu al Iubirii. Din moment ce creştinismul iniţial părea cam acelaşi lucru cu învăţămintele lui Quetzalcoatl, acestea au fost doar superficial transformate, dar până în zilele noastre vechile superstiţii păgâne încă mai urmăresc sufletul mexican.

Holocaustul sacrificiilor umane din Mexicul antic ni se pare bestial şi diavolesc – demonii satanici erau îmbunaţi cu sânge; totuşi, aztecii le acceptau ca fiind esenţiale pentru supravieţuirea omului. E foarte greu să facem comparaţii între două popoare de culturi diferite, îndoctrinate cu credinţe diferite, aspect pe care îl putem descoperi în lumea noastră de astăzi, sfâşiată de conflicte, dar poate că ne-ar prinde bine să ne gândim ce părere ar avea aztecii despre noi. În secolul acesta, zeci de milioane de bărbaţi şi femei au fost ucişi în războaie; chiar în această secundă sunt ucişi oameni în lupte, undeva pe glob şi încă vreo câteva milioane s-ar putea să fie ucise înainte de sfârşitul secolului. De ce au murit? Pentru libertate, prosperitate şi pace? Lumea întreagă, îndurerată, nu poate răspunde acestei întrebări. Naziştii au ucis şapte milioane de evrei, cu o ferocitate ştiinţifică pe care aztecii nici nu şi-o puteau imagina. Pentru ce? în Marea Britanie într-o bună zi, Treisprezece oameni au fost omorâţi pe drumurile publice. Au fost sacrificaţi pe altarul vitezei? Ca să câştige nişte timp care pe urmă ar putea fi pierdut? De ce? Inchiziţia şi vânătorii de vrăjitoare din Europa Occidentală au ucis milioane de creştini. De ce? Tânărul luptător aztec cânta de bucurie când se întindea pe piatra sacrificiului, frumoasa fecioară se arunca în extaz în fântâna sfântă. Nu întrebau de ce. Moartea lor asigura următorul răsărit, Soarele va apărea din nou, mureau pentru o cauză mai înaltă decât însuşi

Mexicul – mureau pentru oamenii din întreaga lume. Aztecii întâmpinau moartea ca pe o intrare într-o nouă viaţă şi i-ar fi deplâns pe acei creştini care, predicând viaţa din Ceruri, par să se opună părăsirii pământului. În fiecare zi, timp de secole, aztecii mureau şi inimile lor sângerânde erau oferite Soarelui.

Şi într-adevăr, în ziua următoare Soarele răsărea din nou, încât poporul îi admira pe preoţii atotştiutori. Acum, deşi nu se mai fac sacrificii, Soarele continuă să răsară. Greşea oare religia aztecă? Timp de aproape 2000 de ani creştinii s-au ucis între ei şi încă se mai măcelăresc. Ce să mai spunem de religia noastră? Poate că peste 500 de ani urmaşii noştri ne vor privi aşa cum îi considerăm noi astăzi pe azteci. Oare civilizaţia noastră e cu adevărat mai umană?

Astăzi, cei din tribul tzotzil, urmaşii vechilor mayaşi, care cred în nemurirea sufletului şi în reîncarnare, perpetuează vechile credinţe; în fiecare an, la 2 noiembrie, ei aniversează Ziua morţii prin doliu general. Principalele zeităţi ale celor din tribul Tzotzil sunt Soarele şi Luna. Fără Soare, lumea ar deveni un haos întunecos şi înspăimântător. Poporului îi e teamă de noapte şi oamenii nu încep niciodată o călătorie înaintea zorilor”. Creştinismul nu a şters încă urmele vechii religii; băştinaşii consideră crucificarea lui Christos drept un sacrificiu uman. În 1868, cei din tribul chamula din Chiapra au ales un băiat de 10 sau 11 ani, numit Diego Gomez Chechele, şi l-au

dus într-un loc numit Tzezal Hemel. Ajunşi aici, l-au bătut în cuie pe cruce. Băştinaşii tzotzil îşi imaginau că un Christos din propriul lor neam le-ar aduce indienilor aceeaşi putere şi bogăţie pe care Christos cel alb le adusese oamenilor albi. Totuşi, băştinaşii continuă să trăiască într-o sărăcie lucie. Ce părere au despre acest fapt propriii noştri teologi**217**?

În seara zilei de 24 noiembrie 1967, Brian Stross, un antropolog din Berkeley, California**218**, a rămas uimit să vadă (în timp ce studia obiceiurile indienilor tzeltal din Tenejapa, regiunea mexicană Chispas) „ceea ce părea a fi o stea strălucitoare deplasându-se cu repeziciune pe cer. Avea o lumină puternică, care se micşora din când în când şi mergea în direcţia opusă drumului pe care îl urmează Soarele (adică de la vest la est)”. A aflat de la oamenii din Tenejapa că acea lumină strălucitoare reprezenta un ikal, un umanoid brunet, înalt de un metru, despre care se spunea că vine din altă lume, zburând deseori cu un sistem de propulsie ca de rachetă, fixat pe spate. Gordon Creighton, membru al Institutului Antropologic Regal, o autoritate recunoscută în întreaga lume în domeniul fenomenelor OZN şi care a locuit un timp în Mexic, ne spune că pentru cei din tribul Tzotzil, vecini cu tribul Tzeltal, Ikal e cea mai obişnuită formă a Zeului Morţii, cel ce zboară prin aer şi fură femei, amintind probabil de acel „Erl König” atât de temut în Germania medievală. În timpul ultimilor douăzeci de ani au

fost raportate numeroase incidente referitoare la unele sfere luminoase din care au ieşit creaturi negre, ca nişte pitici, care au atacat oamenii, folosind deseori o lumină orbitoare, paralizantă. Poate că aceşti umanoizi nu sunt creaturi din spaţiul exterior, ci nişte locuitori necunoscuţi ai Pământului, care s-au naturalizat de mult. Aztecii credeau că „noaptea, atât de prielnică stafiilor, se umplea singură de monştri fantastici, femei pitice cu părul în vânt, capete de mort care fugăreau călătorii, creaturi fără cap şi fără picioare care gem şi se rostogolesc pe pământ”, prevestind nenorociri. Oare aceşti ikal doar îi înspăimântau pe azteci, mayaşi şi incaşi? Se spune că poporul piticilor ar fi locuit în oraşele uitate din jungla Amazonului. Probabil că unii dintre ei au locuit în Mexic.

Aztecii şi mayaşii aveau o concepţie profundă asupra timpului. Vechii astronomi par a fi căutat să calculeze data şi ora creării universului actual, durata lui de viaţă, momentul în care va înceta să mai existe şi cel în care va începe din nou. Ei credeau în eterna reîntoarcere – considerau că aceleaşi lucruri se întâmplă mereu –, o concepţie dintre cele mai profunde, sedimentată în decursul a milenii de gândire. Succesiunea epocilor lumii i-a îndemnat pe astronomi să studieze cursul stelelor pe cer, adunând date pentru a prevedea următorul cataclism; cifrele astronomice inscripţionate pe glifurile ciudate din stela de la Quiriga înregistrează o dată din urmă cu 90

milioane de ani şi una de acum 400 de milioane de ani. „Alte glifuri din apropiere menţionează că punctul de pornire al acestor calcule a fost în urmă cu alte mii de milioane de ani[219]”. aceste cifre incredibile sunt eclipsate de fantasticul text asirian cuneiform găsit la Kunjujik, lângă Ninive, care înregistrează o serie matematică a cărei sumă ar fi 195.955 – 200.000.000; concepţia mayaşă şi cea asiriană se deosebeau net de cea a Greciei antice[220], conform căreia numărul 10.000 reprezenta o sumă enormă, nenumărabilă. Mayaşii măsurau timpul în „tune” – ani de 18 luni, fiecare lună de câte 20 de zile, sau 360 de zile plus cele 5 „zile goale”, însumând, în perioade multiple, până la un „alautun” de aproximativ 60 milioane de ani. Calendarul mayaş era opera unor cunoştinţe matematice deosebite, acoperind o perioadă de 52 de ani cu 18980 de combinaţii diferite de nume de zile, numere şi luni. Marea „Piatră a Soarelui”, cunoscută sub numele de Piatra Calendarului Aztec, sculptată în 1479, era înaltă de peste 4 m şi cântărea două tone. Inscripţiile conţinute corelează datele epocilor anterioare ale lumii, detaliile privind parcursul planetei Venus, ciclurile planetare şi marile perioade Lună-Soare. Conceptele filosofice implicate în aceste calendare extrem de complexe dezvăluie o înţelepciune acumulată pe parcursul a milenii, spre deosebire de credinţele primitive ale bisericii, care jura că Soarele se învârte în jurul Pământului. Mayaşii au calculat că anul ar avea 365,242198 de zile, iar

după socotelile noastre moderne el ar număra 365,242129 – o diferenţă de numai 6 secunde pe an, dovedind că precizia observaţiilor lor celeste o egala pe a noastră. Vechii mexicani ştiau că cinci ani venusieni sunt egali cu opt ani solari; ei au observat timp de secole spirala răsăritului planetei şi au calculat timpul trecut de la o conjuncţie a planetelor până la următoarea. Cu rectificările datorate variaţiilor planetare, au atins o precizie fantastică, marja de eroare fiind egală cu o zi la 6.000 de ani. Astronomii greci şi romani credeau că Venus ar fi două stele – Lucifer şi Hesperus; mayaşii, ca şi asirienii, ştiau că nu era vorba decât de una singură. Cupolele observatoarelor lor erau mai bine orientate decât cele înălţate în Paris în secolul al XVII-lea.

Asemeni popoarelor din întreaga lume antică, aztecii şi mayaşii ştiau că Pleiadele par a avea o stea mai puţin decât acum câteva mii de ani. Ei ştiau, la fel ca autorii *Talmudului,* că un cataclism în care au fost implicate Pleiadele adusese pe Pământ un frig îngrozitor. În zorii solstiţiului de iarnă, preoţii azteci se adunau pe muntele Uizachtecatl, lângă Tenochtitlan, şi priveau Pleiadele urcând spre zenit, temându-se că întreaga constelaţie avea să cadă brusc, provocând sfârşitul lumii. La momentul potrivit, un prizonier era sacrificat de către preoţi şi Pleiadele îşi continuau drumul – omenirea era salvată. Tenochtitlan oglindea o civilizaţie cu o cultură avansată, în care nobilii, neguţătorii şi

poporul de rând trăiau într-un sistem social şi politic complex, dominat de preoţii supuşi împăratului lor ales. Capitala era renumită pentru şcolile sale de muzică, pentru picturile şi, mai ales, pentru creaţiile făcute din pene, frumoasele mozaicuri alcătuite din penajul superb al unor păsări tropicale, pentru vasele din ceramică asemănătoare celor mai fine faianţe florentine, pentru hainele din bumbac şi sculpturile în lemn, os şi piatră care atingeau o desăvârşită măiestrie artistică. La Muzeul Britanic se află un craniu uman în mărime naturală sculptat dintr-o bucată întreagă de cristal de stâncă – o capodoperă a artei aztece. Mexicanii cunoşteau hârtia şi scrisul încă din anul 1.000 î.Hr., cu mult înainte ca Homer să fi scris *Iliada*. Melodioasa şi armonioasa limbă nahuatl era deosebit de potrivită pentru a exprima toate nuanţele unor semnificaţii, de la termenii abstracţi şi metaforele poetice până la descrierile exacte ale lumii materiale, ceea ce dovedeşte o lungă evoluţie lingvistică[221]. Distrugerea absurdă a acestor scrieri a lipsit posteritatea de aproape întreaga literatură locală, dar ceea ce ni s-a păstrat e suficient pentru a ne dezvălui acea poezie inspirată, versurile care i-au încântat şi pe învăţaţii lor sofisticaţi.

Bijutierii şi aurarii mexicani i-au uimit pe spanioli cu minunatul lor meşteşug. Montezuma l-a întâmpinat pe Cortés cu fabuloase cadouri din aur şi argint, coliere de smaralde, cercei din jad, iar mai târziu le-a dat conchistadorilor toate

comorile ce umpleau o încăpere pecetluită[222]. După moartea lui Montezuma, o răscoală a aztecilor l-a obligat pe Cortés să fugă din oraş; în timpul „Tristei Nopţi” din 30 iunie 1520, în mijlocul unei furtuni torenţiale, acesta a îngropat comoara la Popotlan, sub un cedru bătrân, lângă o mlaştină. Un an mai târziu, după ce a recucerit capitala, Cortés a fost dezamăgit descoperind că această comoară dispăruse. Furios, Cortés îl tortură pe ultimul împărat, Cuauhtemoc, arzându-i picioarele regale pe un vas cu mangal, dar nu scoase de la el decât faptul (secret) că aceasta fusese aruncată într-un lac de unde n-o putea recupera nimeni.

Printre cadourile făcute de Montezuma lui Cortés se numărau şi două discuri plate din aur curat, măsurând fiecare câte 25 cm în diametru; unul era gros de 1 cm, celălalt era mult mai subţire; s-a spus despre ele că erau discuri pentru levitaţie, acordate la vibraţiile personale ale proprietarului lor[223] – secretul anti-gravitaţiei, păstrat din dispăruta Atlantida sau poate de la extratereştri. Deşi nu există niciun fel de dovezi că o asemenea forţă antigravitaţională ar fi fost folosită pentru transportul public sau în războaie, o asemenea energie, manevrată probabil de către preoţi, pare singura modalitate de a deplasa acele enorme blocuri de piatră care sunt înglobate atât de exact în marile piramide. Se spune că Montezuma ar fi fost prevenit de apropierea lui Cortés şi a oamenilor săi prin semnale transmise

heliografic cu ajutorul unor oglinzi din obsidian. Deşi au fost găsite jucării cu roţi[224] în Mexicul antic, e ciudat că aztecii nu foloseau vehicule pe roţi, chiar dacă nu aveau cai. Sistemul lor de drumuri era excelent, aproape la fel de bun ca şi cel al incaşilor. Rămâne să ne mai întrebăm dacă nu cumva împăraţii şi preoţii azteci aveau la dispoziţie vreo metodă de locomoţie încă nedescoperită. Desigur că nişte intelectuali străluciţi ca mayaşii nu se târau prin imperiul lor ca nişte vagabonzi! Cea mai importantă consecinţă a cuceririi Mexicului a fost, probabil, introducerea în Europa a unor plante, cum ar fi porumbul de cultură, fasolea, cacaua, cartofii, roşiile, ananasul, a unor păsări domestice şi a sute de leacuri care au ridicat nivelul de viaţă al europenilor mai mult decât aurul furat, care a declanşat inflaţia economică. În ultima mie de ani nicio plantă sălbatică n-a mai fost cultivată în Europa; cultivarea pe scară largă în Mexic a unei game atât de variate de plante demonstrează desigur că vechimea omului în America trebuie să fie impresionantă. În jungla guatemaleză, cunoscutul arheolog S.K. Lothrop a descoperit enorme globuri de piatră aranjate astfel încât să formeze desene geometrice, vizibile mai ales din aer, asemeni ciudatelor sculpturi de pe platoul Marcahuasi, din înălţimile Anzilor, despre care se crede acum că ar transmite un mesaj extratereştrilor veniţi în vizită. Băştinaşii din Cerquin, în Honduras (în vecinătatea Mexicului),

povestesc despre Comizaguel, o femeie pricepută la farmece care, cu mult timp în urmă, a coborât din ceruri pentru a-i învăţa pe strămoşii lor civilizaţia; ea a avut trei fii ai căror taţi erau „Zei”. Peste ani, Comizaguel a poruncit să-i fie scos „patul” din casă. Printre fulgere de lumină şi tunete asurzitoare, aceasta a dispărut. Acum câţiva ani s-a găsit în San Salvador o stranie farfurie de lut, împodobită cu un desen reprezentând un bărbat într-o maşină ciudată, lăsând în urmă o dâră de fum asemănătoare celei produse de un avion**225**. În anul 1593, în dimineaţa zilei de 25 octombrie, în Piaza Mayor din oraşul México a apărut brusc un soldat purtând uniforma unui regiment staţionat la Manila, în Filipine**226**. Uimit să descopere că se afla în México, omul n-avea idee cum ajunsese acolo; oricum, el a dezvăluit că excelenţa sa Don Gomez Perez Dasmarinas, guvernatorul Filipinelor, era mort. Autorităţile militare, dezorientate de posibilitatea ca un soldat să fi călătorit 9.000 de mile fără să-şi fi murdărit măcar uniforma, l-au închis pentru dezertare. În cele din urmă, de la Manila a sosit vestea că guvernatorul fusese asasinat chiar în ziua în care soldatul misterios apăruse în México. Investigaţiile serioase şi cercetarea martorilor oculari au demonstrat fără putinţă de tăgadă că acesta fusese la Manila în noaptea de 24 octombrie şi nu există, de asemenea, nici urmă de îndoială că în dimineaţa următoare se afla în México. Acest

incident bine dovedit a fost înregistrat în cronica ordinului augustin şi în cea a ordinului dominican; el apare în cartea *Succesos de las Islas Filipinos*, a lui Antonio de Morga, înalt cancelar al Curţii Regale de Justiţie a Noii Spanii, şi în *Las Calles de México* a lui Luiz Gonzales Obregon. La începutul lunii mai a anului 1968, un bine cunoscut avocat din Buenos Aires, dr. Gerardo Vidal, călătorind cu maşina în apropiere de Chascomus, împreună cu soţia sa, d-na Raffo de Vidal, au fost învăluiţi brusc într-o ceaţă groasă. Când şi-au revenit, au descoperit că se aflau la o distanţă de 4.000 de mile de punctul iniţial, în México, şi că trecuseră deja 48 de ore. Amândoi se simţeau ciudat de slăbiţi, iar pe suprafaţa maşinii se puteau vedea semne făcute parcă de o torţă arzând; ceasurile li se opriseră[227]. Se crede acum că alte cazuri similare de teleportare ar fi fost provocate de extratereştri.

Fantastica transportare a soldatului de la Manila în México în anul 1593 ne sugerează posibilitatea ca extratereştrii să fi activat în America Centrală în timpul secolului al XVI-lea, fapt bine cunoscut de Montezuma şi de astronomii săi, care cercetau temători cerul din observatoarele lor în formă de piramidă, asemeni astrologilor chaldeeni din înaltele lor zigurate din Babilon. Montezuma era respectat de poporul său ca un mare soldat, învingător în nouă bătălii; curajul său era indubitabil, împăratul cunoştea bine înţelepciunea aztecă şi era sfătuit de cei mai

pricepuţi astronomi. Nu numai că ştia tradiţiile antice, dar e sigur că văzuse şi OZN-urile care bântuiau cerul Mexicului. Triumful spectaculos al celor câţiva spanioli s-a datorat victoriilor rapide asupra unei naţiuni demoralizate care îi considera ca fiind Zei, decimării a mii de azteci bolnavi de variolă, adusă din Cuba, şi răzvrătirii împotriva dominaţiei mexicane a triburilor supuse. Toate cronicile confirmă că succesul iniţial al invaziei (care ar fi putut fi zdrobită) a fost asigurat de convingerea superstiţioasă a lui Montezuma că acest Cortés era reîncarnarea lui Quetzalcoatl, reîntors să pedepsească Mexicul cu nenorocirile cu care îl ameninţase cu mult timp înainte.

Astăzi şi noi aşteptăm întoarcerea Zeilor Albi. Nimeni nu ştie dacă ei vor aduce pacea sau războiul. Fie ca noi să-i primim pe extratereştri cu mai mult succes decât nenorocosul Montezuma!

Capitolul X
ZEII VENIŢI DIN SPAŢIU ÎN AMERICA DE SUD

Strălucitorul tărâm al incaşilor mai este încă scăldat de Soare; întinsele păduri ale Amazoniei ascund oraşe fabuloase ce-i ademenesc pe exploratori, aducându-le moartea; ruine uriaşe, părăsite pe înălţimi, aparţinând unui trecut de mult uitat, încununează piscuri ameţitoare, care ating cerul; pistele din munţi marchează aerodromuri ce-i invită pe oamenii stelelor; pe

fundul unor canioane adânci, petroglife obscure povestesc misterele unor popoare dispărute cu mult timp în urmă. El Dorado de aur, zei albi, uriaşi, pitici, femei războinice, umanoizi, înspăimântătoare creaturi ale nopţii – desigur că secretul extratereştrilor se ascunde în acele străvechi şi fascinante ţinuturi din America de Sud, atât de vizitate astăzi. Lângă lacul Titicaca din Bolivia se înalţă rămăşiţele cetăţii Tiahuanaco, poate cel mai vechi oraş de pe Pământ. El e cu siguranţă portul aflat la cea mai mare altitudine din lume, căci cheiurile şi docurile sale sunt cocoţate acum în vârful Anzilor, la o înălţime ameţitoare de aproximativ 4100 în deasupra nivelului mării, nemaiputând fi folosite decât de navele spaţiale. Nu se cunoaşte vechimea acestui oraş remarcabil; băştinaşii indieni spun că Tiahuanaco a fost construit înainte ca stelele să apară pe cer – o estimare oarecum neştiinţifică, dar nu e mai hazardată decât aprecierile făcute astăzi de către cei ce se pretind experţi în materie. Incaşii n-aveau idee de vechimea locului şi, pe drept cuvânt, au numit ruinele părăsite „Tiahuanaco”, „Locul Morţilor”. Cei din tribul Aymara i-au spus cronicarului spaniol Creza de Leon, unul din primii turişti europeni, în anul 1549, că oraşul fusese construit de oameni albi, cu barbă, şi că „se înălţase într-o singură noapte”. Peruvienii susţin şi ei că întinsul oraş e mult mai vechi decât civilizaţia incaşă. W.H. Prescott înregistrează o fascinantă comparaţie cu vechiul

Mexic: „O altă legendă vorbeşte de un anume bărbat alb, cu barbă, care, venind dinspre ţărmul lacului Titicaca, şi-a stabilit un ascendent asupra populaţiei băştinaşe şi le-a împărtăşit binecuvântările civilizaţiei. Ne putem aminti de tradiţia păstrată de azteci cu privire la Quetzalcoatl, zeitatea cea bună, care, cu aceleaşi veşminte şi înfăţişare, a urcat pe marele platou venind dinspre Vest, într-o misiune similară de binefacere faţă de băştinaşi. Analogia e cu atât mai remarcabilă cu cât nu există nicio urmă că cele două naţiuni ar fi comunicat între ele sau s-ar fi cunoscut măcar**228**”.

Hans Schindler Bellamy, cunoscut pentru susţinerea teoriei gheţii cosmice a lui Hans Hoerbiger, a scris în cartea sa *Build Before the Flood* (*Construite înainte de potop*) 229 că Tiahuanaco trebuie să aibă o vechime de cel puţin 250.000 de ani, idee ce nu mai pare atât de scandaloasă dacă ne gândim la afirmaţia lui Berossus că 10 regi (Dinastiile Divine) au domnit în Babilon timp de 432.000 de ani înainte de potop sau la declaraţia lui Simplicius că egiptenii au făcut observaţii astronomice de-a lungul ultimilor 630.000 de ani – aceste date sunt, desigur, uimitoare, dar, faţă de vârstă omului, nu reprezintă decât o zi, căci L.S.B. Leakey a găsit fragmente fosilizate dintr-un maxilar uman vechi de 20 milioane de ani. În urma strălucitei analize a Calendarului din Tiahuanaco făcute de Percy Allen, H.S. Bellamy a fost obligat să îşi mai reducă

estimările. În cartea sa *The Calendar of Tiahuanaco* (*Calendarul din Tiahuanaco*) 2? O, scrisă împreună cu Allen, acesta declară: „Astfel, deşi nu putem stabili din Calendar „vârstă” oraşului Tiahuanaco şi nici a Calendarului însuşi, nu există nicio îndoială că ambele sunt vechi de zeci de milenii”. Colonelul James Churchward pretinde că ar fi văzut marcat pe o hartă tibetană din cele mai vechi locul oraşului Tiahuanaco; din nefericire, harta n-a fost reprodusă şi se pretinde că acest fapt ar dovedi că portul a fost fondat de carianii de pe Mu, în urmă cu cel puţin **16**.000 de ani[251], cu mult înainte ca munţii Anzi să se fi ridicat în acea zonă, dată susţinută de marele expert Arturo Poznanski, din La Paz. Churchward interpretează în mod îndrăzneţ Marele Monolit din Tiahuanaco drept o repovestire prin simboluri Cara-Maya a unor detalii fascinante din „Mu, imperiul Soarelui”, cu nişte comentarii amuzante referitoare la Prinţul Coh şi Regina Moo ai mayaşilor. H.S. Bellamy şi Percy Allen interpretează aceleaşi simboluri ca alcătuind un calendar astronomic; Alexander Kazantsev îl consideră un calendar al planetei Venus. Când marii experţi nu se pot pune de acord, muritorii de rând nu pot decât să se minuneze! Pentru a-i linişti pe cei care ne critică atunci când nu putem descoperi adevărul, trebuie să recunoaştem că arheologii, ignorând net astronomia, geologia şi hărţile tibetane, refuză să accepte că momentul construirii oraşului Tiahuanaco ar fi mai vechi de

anul 500 î.Hr..**232**. Oricare ar fi vechimea sa reală, judecând după OZN-urile care bântuie Anzii în zilele noastre, e sigur că Tiahuanaco, în întreaga sa istorie, trebuie să-i fi atras pe „Zeii" extratereştri. Cosmologul austriac Hans Hoerbiger (1860 – 1931) a emis o teorie conform căreia în spaţiu trebuie să fie răspândit mult hidrogen şi vapori de apă. Universul a materializat conflictul dintre focul şi gheaţa cosmice, simbolizând lupta eternă dintre Bine şi Rău. Această controversată teorie postulează ideea că Spaţiul din jurul Soarelui e plin de particule de gheaţă; planetele mai apropiate de Soare, Mercur şi Venus, ar fi astfel acoperite de gheaţă – o presupunere care l-ar fi amuzat nespus pe Orthon, prietenul venusian a lui Adamski, ce a descris planeta ca pe un paradis tropical. Desigur că afirmaţia i-ar fi jignit şi pe ruşi, care susţin că Venus se prăjeşte la o temperatură de 700°C, deşi încă mai speră să aterizeze pe planetă. Se pare că Pământul ar fi avut mai mulţi sateliţi artificiali. În perioada terţiară, la o dată încă necunoscută, predecesorul Lunii noastre actuale s-a învârtit în apropierea Pământului, înălţând apele într-o maree circulară, obligând populaţia să fugă de pe câmpiile inundate de pe coastă şi să urce din ce în ce mai sus, în munţi, refugiindu-se pe înălţimi, în „Andinia", Mexic, Abisinia, Tibet, Noua Guinee şi prin alte părţi. Prima perioadă a culturii din Refugiul Andin a fost distrusă de inundaţii catastrofale provocate de precedenta modificare a

axei Pământului; vechiul templu şi clădirile uriaşe au fost îngropate în noroi. Supravieţuitorii acestui cataclism, aparţinând mai multor rase, s-au întors în Anzi. Prin tradiţie, zona a ajuns să fie numită „Tsahuantin-Suyu”, „Locul Comun de adunare al Naţiunilor”, nume pe care incaşii şi l-au însuşit ulterior pentru propriul lor imperiu de aur din Perú. Timp de multe milenii, nivelul mării a rămas la o înălţime cu aproximativ 4.000 în mai mare decât în zilele noastre – fapt dovedit de contururile înălţate ale ţărmului şi de fosilele unor creaturi marine ce mai pot fi observate încă de-a lungul a sute de mile în Anzi. Luna terţiară se rotea în jurul Pământului la o distanţă medie de numai 2000 de mile; de aceea, atracţia sa gravitaţională a făcut să crească statura tuturor organismelor vii, producând oameni, animale şi plante uriaşe. În zonele înalte ale Anzilor, pe lângă oasele enorme ale uriaşilor, au mai fost găsite şi oase de toxodon, o specie de felină dispărută în perioada terţiară. Rămăşiţele omeneşti nu aparţin unei singure rase, ci includ tipuri americane, nordice, mongoloide şi negroide, fapt ce sugerează posibilitatea ca unele echipe internaţionale de savanţi, artişti şi tehnicieni, supravieţuitori din mai multe ţări, să se fi refugiat aici din faţa calamităţilor ce se apropiau, la fel cum şi astăzi, dacă ne-ar ameninţa o altă catastrofă universală, experţii tuturor naţiunilor s-ar aduna pe munţii cei mai înalţi pentru a plănui supravieţuirea rasei umane într-o nouă lume.

Apele lacului Titicaca sunt sărate; întreaga regiune e acum presărată cu deşeuri sărate, care au fost pe vremuri fundul mărilor antice. Uriaşii celei de-a doua perioade clasice s-au lăfăit într-un climat tropical – probabil acel Ev de Aur proslăvit în legendele din întreaga lume. Din portul lor la mare, Tiahuanaco, făceau comerţ cu popoarele de pe întreg pământul, fapt ce explică, probabil, dezvoltarea unei culturi comune a Epocii de Piatră în mai multe părţi ale lumii[233]. Aceşti „Fii ai Soarelui" care au construit grandiosul Tiahuanaco erau ingineri, matematicieni şi astronomi. Descoperirea unor lentile foarte vechi implică folosirea telescopului, iar adoraţia pe care o aveau pentru Venus ne sugerează posibilitatea ca ei să fi fost vizitaţi de călători veniţi de pe această frumoasă planetă.

Ruinele megalitice ale oraşului Tiahuanaco se ridică acum la aproximativ 14 mile de lacul Titicaca, lac care, aşa cum o dovedesc docurile străvechi, scălda pe vremuri zidurile cetăţii. Toate clădirile încă ne mai impresionează prin măreţia construcţiei şi concepţiei arhitecturale. Fortăreaţa din Akapana, un imens trunchi de piramidă, se ridică la o înălţime de 80 în deasupra unei baze de aproximativ 217 în pe 200 m. Templul Soarelui, Kalasasaya, măsoară aproximativ 150 în pe 130 m, iar Palatul Sarcofagului 75 în pe 60 m; ruinele Tuncu-Punku sau Palatul Celor Zece Uşi formează o colină artificială de aproximativ 20 în înălţime şi o suprafaţă de 7**0 mp**. Asemenea structuri enorme

ar reprezenta o problemă chiar şi pentru tehnologiile zilelor noastre; multe dale de piatră uriaşe măsoară 12 în pe 4 m şi cântăresc câte 200 de tone, totuşi cea mai apropiată carieră de piatră ar fi putut fi la 30, poate chiar 90 de mile depărtare. Cum au putut fi transportaţi aceşti monoliţi imenşi pe asemenea distanţe, peste Marea Anzilor? Desigur că nu pe o plută de balsa a băştinaşilor. Oare giganţii le-au făcut să plutească prin anti-gravitaţie sau au utilizat transportul aerian cu nave spaţiale? în 1961, tehnologia modernă abia a reuşit să transporte în Rusia un bloc de piatră de 200 de tone pentru o statuie a lui Karl Marx. Piatra dură de andezit, aproape neafectabilă de eroziunea apelor, a tocit uneltele noastre din cel mai bun oţel, dar nu s-au găsit instrumentele cu care a fost prelucrată la Tiahuanaco. Cum au reuşit constructorii să taie şi să sculpteze acele dale cu o precizie de 0,15 cm? Nu se utiliza mortarul, zidurile erau solide, dar fundaţiile erau elastice, părând rezistente la cutremure. Când conchistadorii lui Pizarro au escaladat aceste înălţimi ameţitoare şi au intrat în Oraşul Morţii, superstiţiile li s-au risipit văzând monoliţii fixaţi cu şuruburi foarte mari din argint, pe care jefuitorii le-au scos, într-o pornire distrugătoare. Cronicile spaniole afirmă că unele din aceste şuruburi de argint cântăreau 3 tone. O asemenea arhitectură minunată ne dezvăluie în chip elocvent spiritele înalte ale acelor uriaşi care au conceput şi înălţat Tiahuanaco. „Capetele unor

oameni mari dezgropate acolo prezintă o frunte înaltă, feţe deschise, profiluri îndrăzneţe, bărbii energice[234]”. aceste personalităţi puternice încă ne mai impresionează prin chipul lor din stâncă, înfruntând timpul; asemeni Sfinxului, ei privesc dincolo de lumea noastră minusculă, spre stele.

Cel mai fascinant edificiu din Tiahuanaco este „Poarta Soarelui”, intrarea în Templul Soarelui. Tăiată dintr-o singură dală de andezit solid gri-verzui (o rocă vulcanică de o mare duritate), portalul Soarelui este înalt de aproximativ 3 m, are o lăţime de 4 m şi o grosime de 0,5 m, cântărind aproximativ 10 tone. Acest portal masiv e încrustat cu mai multe grupuri complexe de simboluri, totalizând un număr de 1107 detalii sculptate, inclusiv siluete cu aripi, capete de oameni, condori, pume şi toxodoni, acum dispăruţi. După o viaţă întreagă dedicată studiului, Arturo Poznanski a ajuns la concluzia că aceste semne ar reprezenta un calendar, analizat ulterior de către savantul german Edward Kiss în anul 1937. H.S. Bellamy şi Percy Allen[235] consideră că, în multe privinţe, acest calendar ar fi superior celui contemporan. El marchează cele patru anotimpuri, solstiţiile şi echinocţiile, dar pare a împărţi anul în zece luni de 24 de zile, plus încă două luni de 25 de zile, ceea ce totalizează un an de 290 de zile, fiecare de câte 30,9 ore – acest fapt ne sugerează posibilitatea ca pe vremuri, când a fost alcătuit acest calendar, Pământul să se fi rotit mai încet decât astăzi; de aceea, anul avea 8758

ore, cam aceeaşi durată ca şi cea actuală. Cu zece ani mai devreme, în 1927, Hoerbiger calculase că în perioada terţiară anul era alcătuit din 298 de zile, fiecare zi din 29,4 ore, reprezentând un total de 8761 ore – o socoteală aproximativ similară calendarului solar din Tiahuanaco, ce pare a-i susţine teoria. Pe măsură ce Luna terţiară se apropia, mişcarea de rotaţie a Pământului se accelera, scurtându-se astfel zilele, care, până la dezintegrarea satelitului, au descrescut treptat, până au ajuns la durata actuală de 24 de ore, astfel crescând numărul de zile la 365 pe an.

În anul 1962, omul de ştiinţă rus Alexander Kazantsev**236** a observat, în revista *Komsomolskaia Pravda*, în acord cu astronomul american Cooper, că dacă Venus se învârte în jurul propriei axe o dată la 9 ani tereştri, orbita sa în jurul Soarelui, de 224 de zile pământene, constituie 24 şi ceva de zile venusiene. Şi atunci, ce ar fi dacă cele doisprezece „feţe” de pe uşa din Tiahuanaco ar semnifica ani şi nu luni? zece ani venusieni a câte 24 de zile venusiene, plus 2 ani venusieni de câte 25 de zile venusiene înseamnă un total de 290 de zile venusiene într-un ciclu de 12 ani venusieni. Desigur că suprapunerea cu datele calendarului din Tiahuanaco nu mai reprezintă o simplă coincidenţă. Kazantsev presupune că acest calendar din Tiahuanaco arăta că ziua venusiană e egală cu 9 zile şi 7 ore pământene, fapt ce va fi confirmat când cosmonauţii ruşi vor naviga în jurul planetei

Venus. Dar cum putea fi cunoscut calendarul lui Venus în acele vremuri străvechi? De unde veneau legendarii Străini Albi, Fii ai Soarelui, cu ochi albaştri şi barbă? Nedorind să tragă concluziile, Kazantsev s-a gândit că multe răspunsuri s-ar putea ascunde în spatele semnelor de pe Uşa Soarelui. Aceste simboluri includ oameni înaripaţi, amintindu-ne de îngerii din Biblie şi de sculpturile înaripate din Babilon. Oare şi acestea reprezintă extratereştri? Tiahuanaco a înflorit în splendoare. Brusc, gloria i-a fost zdruncinată de erupţii vulcanice şi inundaţii. Curând după aceea, Luna terţiară s-a prăbuşit pe Pământ, în mijlocul unor furtuni îngrozitoare, bombardamente cosmice şi cutremure. Supravieţuitorii din Anzi au rămas, umili, într-o lungă perioadă de întuneric. Când, în cele din urmă, a reapărut Soarele, cu toţii au rămas surprinşi să descopere că marea, eliberată de gravitaţia Lunii, coborâse cu câteva mii de metri, dezgolind munţii şi lăsând oraşul Tiahuanaco eşuat pe înălţimea muntelui. Întrucât atmosfera a devenit rarefiată şi rece, oamenii au coborât spre câmpie. În Columbia, lângă Bogotá, elefanţii preistorici, asemeni mamuţilor din Siberia, au pierit din cauza aerului rarefiat şi a frigului pătrunzător. Oasele lor încă se mai văd presărate pe câmpiile montane ale uriaşilor. Timp de mii de ani, lipsită de Lună, Atlantida a înflorit în Oceanul Atlantic, iar oraşul Tiahuanaco a rămas pustiu. În jurul anului 11500 î.Hr., o Lună rătăcitoare s-a apropiat de Pământ, provocând

maree distrugătoare, astfel încât oamenii s-au adunat din nou pe înălţimile din Tiahuanaco pentru a construi un al doilea Refugiu. Dar Luna a fost captată de atracţia gravitaţională a Pământului înainte ca adăpostul să fie gata; cataclismul i-a înghiţit pe atlanţi şi majoritatea locuitorilor Anzilor au pierit, lăsându-şi urmaşii să degenereze, ajungând la indienii primitivi de astăzi. Teoria lui Hoerbiger e luată în râs de astronomi şi arheologi, ale căror concluzii nu sunt întotdeauna inspirate; oricum, această dezvăluire cosmică explică distrugerea marilor civilizaţii ale lumii antediluviene şi înălţimea deosebită la care a fost ridicat oraşul Tiahuanaco. Indienii degeneraţi care încă mai locuiesc în regiunea Tiahuanaco cred că nu sunt oameni obişnuiţi, ci aparţin unui alt tip uman. Limba şi fizionomia lor sunt complet diferite de cele ale vecinilor din tribul Aymara; ei susţin că ar fi locuit pe înălţimi înainte de Epoca întunecată şi că îşi amintesc de momentul în care a reapărut Soarele; cu toţii au un respect superstiţios pentru giganticele statui (cu o expresie atât de senină) din Tiahuanaco. Aceşti indieni îşi spun uru, ceea ce înseamnă Oamenii Luminii, şi pretind că ar avea puteri magice. O asemenea magie probabil că funcţionează în ambele sensuri, căci se zvoneşte că bărbaţii tribului Uru sunt complet dominaţi de femeile lor, amazoane ce practică vrăjitoria Voodoo. Indienii uru din Tiahuanaco seamănă foarte bine cu tribul degenerat dropa din munţii de la graniţa dintre

China şi Tibet, care cred că au fost părăsiţi aici de navele venite din ceruri. Profesorul Josef Şklovski afirmă că ar exista o corespondenţă fantastică între măsurătorile făcute cu ajutorul undelor electromagnetice şi hieroglifele de pe Poarta Soarelui. Aceste sculpturi stranii nu au încetat să preocupe cercetătorii, din moment ce oamenii de ştiinţă americani consideră că ele ar reprezenta schiţa unor motoare ionice, moştenită probabil de la vreo rasă dispărută, cu o civilizaţie din cele mai avansate. Să fi vizitat extratereştrii Tiahuanaco?

Nazca, 300 de mile mai la nord de Tiahuanaco, platou aflat la patru sute de metri deasupra nivelului mării, flancat de culmile înalte ale Anzilor, e acoperit aproape cu totul de o multitudine de marcaje fantastice făcute, se pare, prin înlăturarea pietrişului cafeniu de deasupra, pentru a descoperi prundişul gălbui de dedesubt. La nivelul solului, desenele par oarecum confuze. Din aer însă se conturează o structură uimitoare, cu figuri geometrice deosebite, spirale, stele, simboluri cosmice, animale, păsări şi linii drepte, cu o lungime variind între 0,5 şi 8 km. Maria Reiche, care a dedicat un studiu special întinsei reţele de desene, e uimită de tehnicile şi cunoştinţele inginereşti necesare realizării acestora, ce par a depăşi cu mult cultura Nazca, aşa cum o cunoaştem noi; datările cu carbon sugerează ca dată probabilă anul 500 e.n., dar straniile figuri ar fi putut fi trasate cu mii de ani mai devreme. Conturarea acestor structuri

criptice a fost probabil o sarcină la fel de complexă ca şi înălţarea ansamblului de la Stonehenge. Poate că şi au semnificaţii asemănătoare; probabil că simbolurile trasează un calendar gigantic, o hartă astronomică sau nişte semne populare magice pentru invocarea fertilităţii – dar toate acestea pot (şi au fost) contrazise. E greu de explicat de ce chiar şi nişte matematicieni atât de dotaţi s-ar fi chinuit şi ar fi lucrat atât pentru a trasa, pe o câmpie întinsă pe mile întregi, contururi ingenioase, aproape de neînţeles de la nivelul solului, dar uimitor de semnificative atunci când sunt văzute din aer – decât dacă autorii ar fi ştiut că în aer existau fiinţe pentru care aceste linii să aibă un înţeles anume. Desigur că nu s-ar fi trasat toate aceste marcaje, făcându-se un efort imens, doar pentru a amuza un cosmonaut solitar. Acest popor antic s-ar fi apucat să deseneze aceste figuri extraordinar de complexe doar pentru a atrage vreo rasă de extratereştri, la a căror prietenie ţineau foarte mult. Ar fi poate o infatuare să susţinem că faimoasele canale marţiene, dacă ele există cu adevărat, au fost proiectate iniţial pentru a avertiza planetele învecinate că există viaţă inteligentă pe Marte; totuşi, le putem compara măcar superficial cu desenele de la Nazca. Poate că cea mai semnificativă întrebare este aceasta: cum ar fi putut anticii desena asemenea structuri dacă nu le vedeau de sus? Oare, asemenea prinţilor din India antică ce foloseau carele cereşti

la dragoste ca şi la război, şi preoţii din vechiul Perú zburau în vimane? De ce Zeul Soarelui era pictat de poporul nazca încadrat de capete de jaguari – simbolizând Zeii veniţi din aer? Oare aceste desene nu sugerează existenţa unor semnale către spaţiu?

Sus în Anzi, nu departe de Nazca, pe platoul de la Marcahuasi, dr. Daniel Ruzo a descoperit, în 1952, unul dintre cele mai remarcabile ansambluri de statui gigantice, reprezentând fiinţe umane, animale şi păsări – mai ales un leu enorm şi câţiva condori, simboluri ale Zeului Soare. Multe siluete sunt vizibile numai când sunt privite dintr-un anumit unghi, mai ales în lumina soarelui. Două altare de patru metri sugerează posibilitatea ca aceşti constructori preistorici să fi fost uriaşi, poate chiar acei zei uriaşi care, potrivit legendelor indienilor hunaca, sălăşluiau pe înălţimi. Multe sculpturi înfăţişează cămile, lei, elefanţi, pinguini, care, după câte se ştie, nu au existat niciodată în America de Sud. Daniel Ruzo a dovedit că ele au fost făcute de uriaşi înalţi de patru metri. Acele contururi fantastice au fost erodate timp de sute de mii de ani, dar o atare vechime impresionantă nu a putut şterge expresia senină a acestor figuri nobile. Asemeni statuilor din Insula Paştelui, ele radiază aura unei înţelepciuni transcendente, la fel ca a Sfinxului, transportându-ne sufletul într-o epocă de mult dispărută, ce depăşeşte capacităţile noastre de înţelegere, pe când Pământul era vizitat de extratereştri, adică de Zei. Gruparea

acestor monoliţi la o înălţime de 4300 m în Anzi, departe de orice aşezare umană, ne surprinde numai dacă nu observăm, pe fotografiile făcute din aer, că printre aceste statui există şi alte figuri care nu pot fi văzute decât de sus. Propriii noştri cosmonauţi din capsulele spaţiale se minunează de cât de bine se disting obiectele de pe Pământ, văzute din spaţiu. Poate că aceste siluete stranii, de neînţeles pentru noi, au o semnificaţie deosebită pentru extratereştri, funcţionând ca un fel de balizaje.

Dolmenele, cercurile de piatră şi colinele funerare din vârful dealurilor par a fi în directă legătură cu monumente preisorice aflate în munţi, pe distanţe de mile întregi, marcând astfel vechile drumuri drepte numite „leye” 257. Trasate pe hărţi topografice, se observă că uneori zece sau chiar mai multe leye converg spre un singur centru, unde se găseşte deseori fundaţia vreunui monument preistoric important, un templu păgân acum creştinat şi transformat în catedrala oraşului. Fotografiile făcute în apropierea acestor centre au fost înceţoşate de surprinzătoare emisii de radiaţii: se crede că nişte cristale introduse în pietrele originare emit o lumină ultravioletă – acest fapt sugerează posibilitatea ca vârfurile dealurilor să fi reprezentat puncte de energie ale unui vast complex electronic construit cu mult timp în urmă. În fiecare ţară, dealurile şi munţii sunt veneraţi şi consideraţi a fi sfinţiţi de către Zei, căci acolo Celeştii îşi chemau profeţii, cărora

le transmiteau poruncile, legile şi îndrumările divine, fundamentul religiei populare. Preoţii antici stăpâneau o ştiinţă psiho-electrică rămasă necunoscută nouă şi îi învăţau pe oameni să se roage Cerurilor, trimiţând vibraţii mintale şi spirituale care erau controlate de către extratereştri. Astăzi, mulţi senzitivi, mai ales discipolii reverendului dr. George King, preşedinte al Actherius Society, se urcă pe anumiţi munţi pentru a inspira energii Prana şi magnetice, producând o aură de forţă cosmică binefăcătoare, ce distruge vibraţiile diabolice care poluează Pământul.

OZN-urile au fost observate deplasându-se deseori în linie dreaptă, sugerând direcţia de zbor a unor nave spaţiale, fenomen pe care descoperitorul său, Aimé Michel, l-a numit „orthotenie”, de la cuvântul grecesc „orthotensis”, însemnând „întins în linie dreaptă” 258. Unii critică această teorie, aşa cum o face profesorul de astrofizica de la Universitatea Harvard, dr. Donald Menzel – şi trebuie să recunoaştem că analiza statistică poate fi contestată. Totuşi, e ciudat faptul că, atunci când trasăm pe hartă aceste linii orthotenice ale OZN-urilor, observăm că unele dintre ele coincid cu leyele – drumurile popoarelor Epocii de Piatră. Indienii machiguenga din estul statului Perú vorbesc despre „Poporul Cerurilor care a venit (pe pământ) pe un drum strălucitor din cosmos”; indienii quechua din America de Sud îşi amintesc de „lila Śiva” sau

„Inelele Luminoase” 259 care ne evocă „Ochiul lui Horus” egiptean şi „Rampa Livrac” sau „Lectica energiilor electrice” văzute pe vremea „Domnului încă”, „Bărcile zburătoare” magice care i-au încântat pe pieile roşii. Înaltul platou de la Nazca şi Marchahuasi, marcat cu acele linii şi sculpturi stranii, ar fi putut reprezenta în trecut centrul vreunei civilizaţii antice cu deosebite cunoştinţe de electricitate, care comunica prin unde radio cu extratereştri de pe alte stele. Tradiţiile americane se pun de acord în privinţa faptului că în timpul acelor mari cataclisme, când focul şi inundaţiile au pustiit Pământul, oamenii s-au adăpostit sub pământ, la fel cum vor face şi propriii noştri urmaşi într-o bună zi. Se spune că Anzii ar fi penetraţi de tunele imense, construite de o rasă antică de oameni. O şosea subterană parcurge 380 de mile pe direcţia de nord-vest, de la Cuzco la Lima, apoi întoarce spre sud, în Bolivia de astăzi, pentru încă 900 de mile; capătul sudic se pierde în deşertul sărat şi mort Atacama, din nordul statului Chile. În jurul anului 1853, d-na H.P. Blavatsky[240] a vizitat portul Arica, aparţinând pe atunci statului Perú şi acum statului Chile. Aici, curiozitatea i-a fost trezită de prezenţa unei enorme stânci solitare, aşezate aproape vertical. În razele soarelui la apus, ea a observat pe suprafaţa vulcanică nişte hieroglife stranii. În magnificul şi anticul Templu al Soarelui din Cuzco (vechea capitală a Perú-ului), la o anumită oră a zilei, razele soarelui, focalizate printr-o deschizătură în

zidul interior, au dezvăluit hieroglife similare, care în alte perioade ale zilei nu sunt vizibile. Aceleaşi semne au fost văzute şi pe mormântul regilor incaşi. În interiorul acestei încăperi, câteva dale dibaci aşezate, vizibile doar datorită acestor hieroglife, se rotesc pe pivoţi, descoperind intrarea într-un tunel. Nu departe de Arica, lângă râul Payquina, se înalţă trei piscuri ale munţilor Anzi, formând un triunghi ciudat. Într-unul din aceste piscuri se află intrarea ascunsă într-un coridor ce ducea spre nord. Orice încercare de a accede la intrarea în tunel prin dinamitare ar provoca prăbuşirea mormântului, cu toate comorile sale. Un peruvian i-a spus doamnei Blavatsky o poveste fascinantă: când incaşul Atahualpa a fost făcut prizonier de către Pizarro, soţia sa a oferit pentru a-l elibera o cameră plină de aur, din podea până în tavan, cât putea să atingă. S-a ţinut de cuvânt, apoi conchistadorul, aflând că incaşii aveau o inepuizabilă mină a comorilor, într-un tunel lung de o milă, a jurat că-l va ucide pe Atahualpa dacă nu-i va dezvălui secretul. Mai marele preoţilor, privind într-o „Oglindă Neagră” sfinţită, asemeni „Oglinzii” în care Montezuma îl văzuse pe Cortés, a fost martorul viitoarei asasinări a lui Atahualpa. Regina, jignită, a poruncit ca intrarea în tunel să fie ascunsă sub mase enorme de stâncă. După uciderea soţului său, s-a sinucis. În ciuda încercărilor făcute de mai mulţi cârmuitori, nici tunelul, nici comoara nu au mai fost găsite.

Se spune că tunele, labirinturi şi catacombe misterioase, atribuite unor atlanţi albi, ar exista sub Mongolia, India, Guatemala şi America de Sud, ducând spre civilizaţia subterană din Agharta, despre care unii cercetători cred că ar fi sursa Farfuriilor Zburătoare. O asemenea poveste ne depăşeşte capacitatea de înţelegere. Legendele greceşti sugerează că, după războiul interplanetar, Titanii şi Ciclopii (o rasă stelară din cele mai vechi) s-au retras sub pământ.

Anticii posedau puteri magice, stăpânind o tehnologie planetară încă necunoscută nouă. Tunele au fost construite cu mult înaintea Atlantidei şi erau iluminate cu lumini „reci”**241** care străluceau continuu. Poate constructorii au fost primii cârmuitori ai Pământului, acei supraoameni veniţi din spaţiu.

Incaşii au spus conchistadorului Juan Alvarez Maldonado că strămoşii lor îşi aveau originea într-un mare imperiu din Est, care ar fi putut preceda Lemuria şi Atlantida. Legende uimitoare descriu misterioase oraşe pierdute în mijlocul junglei impenetrabile, care sunt înconjurate de lumini albe, strălucitoare, aprinse tot timpul. Într-un ţinut neexplorat, pe Rio Sinkibenia, cunoscutul antropolog George Hunt Williamson**242** a descoperit, la 10 iulie 1957, legendara „Stâncă a Scrierilor”. Aceste scrieri nu erau inscripţii primitive în piatră ale oamenilor primitivi, ci hieroglife erudite aparţinând unei rase din cele mai vechi şi mai avansate; ele acopereau

suprafaţa stâncii pe o fâşie de 28 în lungime şi 3 în lăţime. Silueta unui tânăr cu o cască magnifică şi care priveşte spre Vest ne aminteşte de statuile masive ale unor străini ce par a purta căşti de cosmonaut, înălţate de olmeci în Yucatán. Indienii machiguenga povestesc despre zilele în care străbunii lor comunicau cu fiinţe celeste; ei aparţineau legendarului imperiu Amazonian, El Gran Paititi. Expediţia lui Williamson a descoperit pe înălţimile Anzilor oraşul dispărut Pomatana, cu aproape 1200 de case de piatră. Într-o peşteră din apropiere au fost găsite aproape 200 de morminte. Fiecare craniu fusese deformat (probabil în copilărie) de o diademă; aproape toate craniile aveau în frunte o deschizătură făcută artificial. Numele de „Pomatana” a fost derivat de la termenul quechua „Pumanhuatama”, însemnând „Locul de oprire al leului”; se credea că leul sau jaguarul ar simboliza un extraterestru. Paititi era cunoscută drept Ţara Regelui Jaguar, care avea probabil afinităţi cu faimosul Tigru venerat de chavini în străvechea lor civilizaţie din Anzi, la Cajamarca. În apropiere se ridica un pisc înalt, locul lui „Intinuatana” – „Locul de oprire al Soarelui” –, un altar al Soarelui pe care preoţii soarelui făceau experimente. Sculpturile în piatră dintr-un templu peruvian al vântului, în Valea Casma, înfăţişează dansatori cu câte şase degete la fiecare mână. G.H. Williamson şi însoţitorii săi au examinat multe fotografii aeriene din arhiva Ministerului Peruvian al Aerului. El afirmă: „Am

găsit aici dovezi fantastice ale faptului că locuitorii antici ai Americii de Sud aveau contacte cu o rasă superioară venită din stele”. Se spune că Pomatana ar fi înflorit înainte de ultimul cataclism, când pământenii întreţineau contacte cu extratereştrii menţionaţi în legendele multor ţări, care susţin că după devastarea întregii lumi comunicările cu alte planete au fost întrerupte. Extratereştrii au început să fie veneraţi ca Zei; supravieţuitorii îngroziţi de pe Pământ i-au implorat pe Zei să-i ajute, cum o făcuseră în Evul de Aur anterior, reuşind astfel să construiască temple în spirală, simboluri cosmice, semănând probabil cu navele spaţiale. Din moment ce zborul direct spre stele nu mai era posibil, oamenii şi-au trépanât craniile pentru a-şi deschide centrele psihice cunoscute ca Al Treilea Ochi, facilitând astfel comunicarea telepatică cu extratereştrii. Acel ciudat şi controversat lama tibetan, Lobsang Rampa**245**, afirma că, pe vremea când Zeii mergeau pe Pământ, toţi bărbaţii şi femeile îşi puteau folosi Cel de-al Treilea Ochi, ceea ce le dădea posibilitatea de a surprinde aura oamenilor şi de a trăi aventuri transcendentale la nivel astral. Lobsang descrie operaţia suferită de el pe frunte pentru a-şi deschide Cel de-al Treilea Ochi, o tehnică necunoscută în Vest şi moştenită de iniţiaţii orientali din Antichitatea îndepărtată. Străvechea cultură preincaşă Huari-Huanca fasonau cranii de aur din metalul pur, picta cranii pe vasele din ceramică şi trepanaţiile ne arată ca

aceşti antici erau profund preocupaţi de capacităţile telepatice ale omului. Craniile populaţiei chimus din Chan Chan erau trepanate de către chirurgii preincaşi. Plăcuţe din aur şi argint acopereau orificiile şi este evident că pacienţii supravieţuiau încă mulţi ani acestei operaţii, care necesită o măiestrie deosebită. S-a spus că în peşterile de la Pomatana ar fi existat topoare şi vergele lungi din aramă, poate chiar legendarele vergele ale atlanţilor. În apropiere se aflau tunele subterane în care nu intra niciun indian quechua**244**.

În urmă cu aproximativ douăzeci şi cinci de mii de ani, zona văii Amazonului a fost scufundată sub o mare întinsă, înconjurată de uscat. Colonelul James Churchward**245** pretinde că ar fi văzut într-o mănăstire tibetană o hartă din cele mai vechi care înfăţişa cea mai mare parte a teritoriului de astăzi al Braziliei ca fiind un lac imens, cu ieşire la Pacific şi la Atlantic prin două canale. Timp de mii de ani, carianii veniţi de pe Mu au colonizat coasta de vest a Perú-ului, apoi s-au mutat în munţi, marcându-şi urmele cu petroglife cosmice. Mulţi aventurieri au traversat Marea Amazoniană spre Atlantida şi au pornit în continuare spre regiunea mediteraneană, unde au dezvoltat civilizaţia preistorică a Egeei şi a Orientului Mijlociu. Peste generaţii, această migraţie s-a produs în direcţia inversă. Atlanţii blonzi, urmaşii populaţiei quechua, şi-au extins strălucitorul imperiu din Europa spre America de Sud, unde au construit

oraşe frumoase, au venerat Soarele şi au făcut să evolueze o civilizaţie inspirată de extratereştri. Legendele indiene se aseamănă, toate, cu tradiţiile Atlantidei şi cu scrierile Orientului antic, relatând că, în urmă cu mult timp, Zeii strălucitori au coborât din stele pentru a guverna Pământul într-un Ev de Aur al păcii şi minunilor, epocă descrisă şi de autorii clasici de limbă sanscrită. Se crede că încă din anul 80.000 î.Hr. Extratereştrii îşi stabiliseră bazele pe Pământ, pe fundul oceanelor şi în subteran, de unde se spune că apar chiar şi în zilele noastre OZN-uri. Manacita – un trib băştinaş din Brazilia – povesteşte legende despre „Macumbeiros”, vrăjitori care zburau în nişte maşinării circulare luminoase. Într-o catastrofă îngrozitoare, petrecută cu multe milenii în urmă, inundaţii şi incendii devastatoare au distrus civilizaţia lumii, împingându-i pe cei câţiva supravieţuitori umili înapoi la stadiul de sălbatici. Coborârea nivelului Oceanului Atlantic a dus la secarea Mării Amazoniene şi a dezvăluit Anzii. În mlaştinile care s-au format în acea regiune şi s-au uscat sub soarele tropical s-a întins o junglă deasă şi de nepătruns, care a izolat oraşele străvechi, încă nedistruse de noile centre civilizate care se dezvoltau pe coastă. Comunicaţiile cu alte planete aproape că încetaseră; au rămas doar câţiva extratereştri care să-i îndrume pe oameni. Din când în când, pământenii mai erau ajutaţi de unii vizitatori spaţiali, pe care îi întâlneau în regiuni secrete, interzise privirilor oamenilor de rând,

fiind izolate ca sfinţite de către zei.

Alberto Perego**246** crede că sud-americanii au migrat dincolo de Egipt, în Babilon. Termenul folosit de ei pentru cuvântul „preoţi” era „sume”, astfel încât şi-au spus „sumerieni” şi au creat o civilizaţie strălucitoare inspirată de Oannes şi de alţi extratereştri care au apărut din mare. Oannes, asemeni altor extratereştri ajunşi din Japonia până în Rusia, purta ochelari de protecţie, tuburi pentru respirat şi antene, la fel ca propriii noştri cosmonauţi care au coborât pe Lună. Oamenii de peste tot i-au întâmpinat pe extratereştri ca pe nişte zei. Aşa cum băştinaşii din Africa i-au imitat pe albii din epoca Victoriană, tot astfel popoarele din Antichitatea îndepărtată au copiat hainele şi gesturile acestor oameni uimitori veniţi din stele. Fără îndoială că noi am păstra amintirea extratereştrilor pe casete video şi fotografii pentru a le arăta imaginea posterităţii uimite. Anticii şi i-au amintit în adoraţie, sculptându-le imaginea în piatră – statui ale unor fiinţe nobile şi senine, cu ochi enormi, probabil ochelarii de protecţie pe care îi purtau. Unele populaţii îşi puneau pene în păr pentru a reprezenta radiaţiile de la capetele zeilor sau purtau o diademă de aur pe frunte, simbolizând o cască; alţii îşi puneau coarne pentru a imita antenele. Astăzi, în Africa, boşimanii, asemeni pieilor roşii, îşi împodobesc capetele cu pene pentru a imita marile păsări care i-au adus pe străini din cerurile în care s-au şi întors. Cum i-ar imita nişte troglodiţi, ivindu-se din craterele lor

lunare, pe cosmonauţii noştri ajunşi pe Lună? Oare preoţii lor ar compune o teologie în cinstea vreunui generos „Iehova” venit din Texas, căruia i s-ar opune o „Satană” diabolică sosită din Siberia? Oare templul lunar, Casa Domnului, ar semăna cu Apollo 15? Oare imnurile oamenilor de pe Lună ar imita muzica celestă a pământenilor, ultimele şlagăre din „Top 20”, transmise din tranzistoarele acestora în întreg universul? Poate că aceste întrebări nici nu sunt atât de puerile pe cât par. O minte intuitivă ar putea discerne aici baza propriei noastre religii şi a ritualurilor ce ne amintesc şi nouă de vizitatorii veniţi din spaţiu cu mult timp în urmă. Mulţi extratereştri s-au căsătorit cu pământence, s-au stabilit aici, urmaşii lor au iniţiat Dinastiile Divine şi timp de mii de ani au comunicat cu planetele lor natale; treptat, interesul a dispărut. După declinul Babilonului şi Egiptului, extratereştrii au abandonat Orientul Mijlociu, probabil cu excepţia anului 610 e.n., când evoluţia negativă a arabilor l-a determinat pe „arhanghelul” Gabriel să aterizeze lângă Meca şi să-l îndemne pe Mahomed să-şi regenereze poporul într-o renaştere spirituală de importanţă mondială. Tot „îngerii” l-au condus mai târziu pe Mahomed într-o călătorie uimitoare prin cele „Şapte Ceruri”. George Adamski a pretins că s-ar fi întâlnit cu un venusian şi ar fi călătorit pe mai multe planete; învăţăturile lui cosmice ar putea fi mesajul transmis nefericitei noastre lumi, pentru a răspunde nevoilor ei acute. De-a lungul secolelor,

extratereştrii au continuat să viziteze America de Sud, pe care o bântuie astăzi umanoizii. Cu o mie de ani înainte de Columb, tradiţiile irlandeze povesteau despre un continent minunat din Vest. În jurul anului 540 e.n., Sf. Brendan din Clonfert, născut în ţinutul Keroy şi complet convins de asemenea povestiri minunate, a navigat, împreună cu câţiva însoţitori, spre Sud-Vest, în Oceanul Atlantic, în căutarea „Ţinutului Promis de Sfinţi". Aventurierii, purtaţi de curenţi, au atins, în cele din urmă, ţărmul unui ţinut plăcut şi au ajuns pe ţărmul unui râu lat. Şapte ani mai târziu, sfântul Brendan s-a întors. El a povestit despre minunile pe care le văzuse şi a fondat un colegiu pentru 300 de călugări din Clonfert, poate cu comorile pe care le-a adus cu el. Generaţiile ulterioare credeau că Insulele Fericite descoperite de Sf. Brendan ar fi putut fi Azorele, Bahamas sau chiar Virginia. În 1492, înainte ca Columb să pornească în călătorie, cartograful Behaim a reprezentat pe hartă aceste insule amăgitoare în apropierea Ecuatorului, lângă America de Sud. În imaginaţia populară, Insulele Fericite au ajuns să fie confundate cu Brazilia Regală, acea romantică lume dispărută a aurului, preamărită în legendele irlandeze, căutată de idealişti şi căutătorii de comori cu acelaşi entuziasm cu care visăm la planete noi, strălucitoare. Vechiul termen irlandez „breas-ail" însemna „foarte bun" sau „binecuvântat". În secolul al VIII-lea, sfântul irlandez Vergile**247** nu numai că şi-a învăţat discipolii despre Antipozi,

dar a mers chiar şi la Roma, pentru a dovedi papei Zaharia că irlandezii fuseseră obişnuiţi să comunice cu o lume aflată dincolo de Atlantic. Astăzi, în Argentina, există un trib indian care vorbeşte irlandeza – un fapt nu prea surprinzător: din moment ce babilonienii şi fenicienii au călătorit în America de Sud, desigur că şi vreo câţiva irlandezi mai zurbagii ar fi putut naviga până acolo. Oare cuvântul Jbreas-ail” a format numele ţinutului „binecuvântat” al Braziliei? Poate ar fi mai potrivit să-l numim „Tir-nan-og” – ţinutul celtic al tinereţii. Încă din zilele conchistadorilor, există legende privind un străvechi imperiu amanozian, El Gran Paititi, cu o misterioasă rasă albă, condusă de un Rege-Tigru ce aduna comori fabuloase. În Evul Mediu, Marco Polo s-a aventurat în acel Cathay de aur, Ţinutul Mătăsii; alţi călători l-au căutat pe părintele Ioan, legendarul împărat al Abisiniei; astăzi, ultimele secrete ale Pământului care îi ademenesc pe aventurieri sunt acele oraşe pierdute ale atlanţilor, cu lămpile lor mereu aprinse, îngropate în jungla Braziliei, reprezentând poate baze ale extratereştrilor. E greu de crezut, în epoca noastră, a sateliţilor cu camere de luat vederi şi fotografii făcute din avion pentru fiecare centimetru pătrat de pământ, că totuşi, mai există secrete; probabil că noi cunoaştem mai puţin despre Mato Grosso decât despre munţii de pe Lună. Frunzişul des face dificilă recunoaşterea din avion, expediţiile care-şi taie drum prin junglă

sunt ameninţate de insecte uriaşe otrăvitoare, de furnici antropofage, şerpi monstruoşi, anaconda care pot sfărâma oasele, jaguari sălbatici. Copacii diavolului îi prind pe călătorii neatenţi cu lujerele lor şi îi fac prizonieri; râurile abundă de peşti pirana canibali, care nu lasă în urma lor decât oasele dezgolite de carne; pădurile fetide din care picură umezeala sunt un mediu propice pentru malarie şi alte boli tropicale mortale. Dar cea mai mare ameninţare e foamea, căci, printr-un trist paradox, în această sălbăticie luxuriantă nu cresc decât puţine plante comestibile. Spaţii întinse rămân încă neexplorate. Sir Arthur Conan Doyle, în fascinantul său roman *The Lost World* (*O lume dispărută*), descrie un platou înalt, izolat încă din timpurile preistorice, în care dinozaurii uriaşi se luptau cu ghearele şi dinţii în mijlocul unor mlaştini ceţoase, o fantezie pe care urmele stranii de animale ar putea-o dovedi adevărată. Ameninţarea cea mai teribilă o reprezintă indienii ostili ale căror lănci otrăvite ucid toţi oamenii albi care s-ar aventura în acest Iad Verde. Poveştile despre atrocităţile comise de europeni, în lăcomia lor pentru aur şi cauciuc, despre modul în care i-au făcut să dispară de pe faţa pământului pe băştinaşii de pe malul Amazonului i-au aţâţat pe indieni împotriva oamenilor albi (lucru de înţeles, de altfel). Misionarii eroi s-au aventurat în adâncul pădurilor, dar Mesajul Crucii pe care îl purtau n-a reuşit să convingă triburile ale căror strămoşi venerau o Cruce Solară cu mii de ani înaintea

creştinismului. Regiunea Amazonului dezvăluie semnele unei civilizaţii dintre cele mai vechi, pe anumite pietre sunt înscrise semnele cosmice ale unei religii mondiale închinate Soarelui, pe stânci sunt săpate hieroglife asemănătoare semnelor antice egiptene, semitice, sumeriene, celtice, irlandeze sau chiar feniciene**248**. Inscripţii uluitoare, dar de o importanţă covârşitoare, demonstrează că relaţiile cu Orientul Mijlociu s-au stabilit cu mult timp în urmă. O piatră gravată, găsită în anul 1872 de către un sclav pe o plantaţie din Brazilia (considerată o vreme drept un fals), înfăţişează nişte litere feniciene grosolane. Conform unei traduceri atribuite lui Cyrus H. Gordon, marele învăţat al limbilor semitice, textul spune:

„Suntem fiii Canaanului din Sidon, oraşul regelui. Negoţul ne-a aruncat pe acest ţărm îndepărtat, un ţinut muntos. Am aşezat (sacrificat) un tânăr zeilor şi zeiţelor preasfinte, în cel de-al 19-lea an al lui Hiram, regele nostru atotputernic. Ne-am îmbarcat în Ezion-Geber pentru a străbate Marea Roşie şi am călătorit cu zece nave. Am fost împreună pe mare timp de doi ani în jurul ţării aparţinând lui Ham (Africa), dar am fost despărţiţi de o furtună (literal: «de mâna lui Baal») şi nu mai suntem cu tovarăşii noştri. Aşa că am venit aici, doisprezece bărbaţi şi trei femei, pe un ţărm nou, pe care eu, Amiralul, îl stăpânesc. Dar fie ca zeii şi zeiţele preasfinte să ne fie favorabili!” Această inscripţie fascinantă ne aminteşte de Solomon şi

fabuloasa sa comoară, împreună cu regalul său prieten, Hiram din Tir, în secolul al X-lea! Ch.: „Regele avea o flotă de neguţători pe mare ce navigau împreună cu flota lui Hiram –, o dată la trei ani această flotă de neguţători venea acasă, adu când aur şi argint, fildeş, maimuţe şi gorile”. (Cartea Regilor, X, 1,22).

Oare minunatul Ofir, izvorul bogăţiei lui Solomon, se afla în Brazilia?

Se crede că, în jurul anului 323 î.Hr., flota lui Alexandru cel Mare ar fi navigat din Golful Persic până în India, apoi a rătăcit spre Indiile de Est şi insulele din Pacific, ajungând în cele din urmă în Perú, unde indienii au copiat coifurile greceşti. Se spune că s-ar fi găsit o armă romană în vechiul Perú. O legătură ciudată între Grecia antică şi America de Sud există în chiar numele „Amazon”. Frumoasa Hippolyta, regina amazoanelor, femeile-războinic, a fost învinsă de Hercule, care i-a luat centura. Amazoanele erau numite astfel deoarece ele îşi tăiau sânul drept pentru a putea manevra mai eficient arcul şi săgeţile; avându-şi originea în Sciţia, pe malul Mării Negre, ele au luptat, conduse de regina lor, Penthesilea, de partea troienilor. Această regină a fost ucisă necavalereşte de Ahile. Diodor din Sicilia menţionează că, în urmă cu mii de ani, amazoanele conduse de regina Myrina sălăşluiau în Libia şi i-au înfrânt pe atlanţi, apoi ar fi migrat în America de Sud, unde urmaşele lor au pornit războiul împotriva celui de-al patrulea împărat

incaş, Huari Capac. Indienii povestesc despre un rege Chibcha, care, o dată pe an, se îmbăia din cap până în picioare în miere şi apoi în praf de aur şi se scălda în lacul sacru, în care credincioşii aruncau aur şi bijuterii pentru a-i venera pe zei. Această poveste despre „Cel Aurit” – „El Dorado” – a fascinat pe spanioli, care au identificat lacul mistic ca fiind Gustavita, un lac lung şi adânc din Bogotá unde indienii şi-au aruncat aurul, argintul şi platina, pentru a nu le lăsa pe mâna invadatorilor. Conchistadorii au secat parţial lacul şi au salvat câteva comori, dar majoritatea bogăţiilor fabuloase au rămas pierdute în noroaie. Se credea că adevăratul Ei Dorado s-ar afla lângă Orinoco, în nord-vestul ţinutului Amazonului. În 1535, singurul supravieţuitor al unei expediţii pornite în căutare de comori a apărut din junglă şi a povestit despre auritul Manoa, de pe o insulă dintr-un lac sărat din Guyana; într-o descriere asemănătoare celei făcute de Platon Atlantidei, el a îngăimat o poveste despre un oraş cu case scânteietoare, statui şi copaci de aur înălţate pe nisipuri constituite din praf de aur. În 1595, Walter Raleigh şi-a început dezastruoasa sa expediţie în Guyana, în căutarea, lipsită de succes, a oraşului aurului, Manoa – eşec care a contribuit la execuţia sa, 23 de ani mai târziu. Această utopie a aurului a trezit curiozitatea filosofilor. În 1738, Voltaire[249] descrie cum, după mai multe aventuri nefericite, Candide a ajuns, împreună cu servitorul său, în El Dorado, unde au fost întâmpinaţi de douăzeci de

fecioare tinere şi frumoase care i-au condus la baie. Candide a fost primit cu ospitalitate de rege şi însoţit într-un tur al magnificului oraş. Deşi comorile erau minunate, el a rămas mai impresionat de faptul că acest popor fericit nu avea nici parlament, nici închisoare sau preoţi. Muzeul aurului din Bogotá expune brăţări, coliere şi statuete din cele mai desăvârşite, comparabile cu comorile de aur din Micene. Precolumbienii antici ştiau cum să topească, să prelucreze şi să cizeleze aurul, producând o tablă atât de fină, încât să poată fi înfăşurată fără să se rupă. Metalurgiştii lor foloseau culori diferite în diverse aliaje şi prelucrau metalele, făcându-le dure sau moi, procedeu ce necesită temperaturi de 2000°C. Aceşti fierari din vechime lucrau argintul şi platina, care în Europa a fost descoperită abia în anul 1750 de către Watson. Antonio Julian, un istoric din Santa Maria, relata în anul 1784 că înţelepţii ar fi povestit despre indienii tayrona, care cunoşteau o anumită iarbă din Sierra Nevada având proprietatea de a înmuia aurul[250]. În prima sa expediţie în Columbia, Pedro Heredras a obţinut obiecte de aur, valorând aproape două milioane de lire, împreună cu un idol de aur masiv cântărind 124 de livre. Indienii chibchas au ascuns mai multe comori decât au reuşit spaniolii să găsească şi, în furia lor, conchistadorii aproape că i-au exterminat pe toţi. Evident că locuitorii El Doradoului posedau o cultură înaltă şi o civilizaţie artistică şi tehnologică avansată, creând comori

de aur deosebite şi poate şi alte minunăţii pe care noi nici nu le cunoaştem. Cum au reuşit anticii sud-americani să dobândească asemenea cunoştinţe? Oare „Cel Aurit” a fost un rege băştinaş sau un extraterestru?

Oare au existat într-adevăr acele case aurite din Manoa? Sau spaniolii, în delir, au văzut nave spaţiale, anticipând astfel acele OZN-uri sclipitoare ce bântuie astăzi prin aceleaşi ţinuturi?

Multe expediţii au pornit în căutarea El Doradoului; de-a lungul secolelor, spaniolii au căutat în zadar amăgitorul Manoa. Colonelul Percy H. Fawcett, împreună cu fiul său Jack, a pornit în anul 1925 într-o expediţie, pentru a descoperi pustiile oraşe Atlantide din Mato Grosso, pe teritoriul vânătorilor de capete din tribul jivaro. El era convins, în urma căutărilor întreprinse anterior, că posedă informaţii care aveau să-l conducă în mod cert la oraşele din timpurile cele mai vechi. Un indian i-a spus odată colonelului Fawcett că văzuse lumini stranii, fixe, ce nu se stingeau niciodată, strălucind în clădiri vechi abandonate din adâncurile pădurii. Unii antici cunoşteau lămpi perpetue, cu lumină rece, preparate cu ajutorul unui aur uleios. O asemenea lampă a fost găsită arzând în mormântul lui Tullia, fiica lui Cicero, şi asta după 1500 de ani de la înmormântare. Alte lămpi au fost găsite în Atena, Edessa şi Antiohia. Sfântul Augustin n-a fost impresionat, căci a denunţat grav aceste lămpi păgâne drept lucrări ale diavolului „care ne înşală

în mii de moduri”. Probabil că sfântul uitase Scriptura, căci în Cartea Exodului XXVII, 20, „Domnul” i-a poruncit lui Moise: „şi le vei porunci Copiilor lui Israel să-ţi aducă ulei pur stors din măsline pentru ca lumina lor să facă lampa să ardă continuu”, poruncă repetată de „Domnul” lui Moise şi în Cartea Leviticului XXIV, 2. Dacă „Domnul” care i-a vorbit lui Moise a fost un extraterestru, e, desigur, foarte probabil ca el să fi împărtăşit asemenea cunoştinţe ştiinţifice şi iniţiaţilor din America de Sud. Faptul că băştinaşii ne-au raportat existenţa unor lămpi cu ardere continuă, ei neavând idee de semnificaţia acestora, ne sugerează în mod clar că lămpile au fost instalate de o civilizaţie superioară, poate chiar de extratereştri.

Colonelul P.H. Fawcett i-a scris celuilalt fiu al său, Brian: „Am auzit de la indieni despre «colecţii de case din piatră» şi despre indienii îmbrăcaţi care venerează soarele şi îşi păzesc intrările în oraşele lor cu o încrâncenare sălbatică. Documentele din arhivele misiunilor religioase şi din cele guvernamentale vorbesc şi ele despre indienii albi, văzuţi uneori, dar fără să se poată intra vreodată în contact cu ei, despre oraşe pierdute din pădurile braziliene, înălţate la o scară chiar mai mare decât cele ale imperiului Incaş. Propriile mele investigaţii m-au făcut să cred că două din spaţiile oraşelor antice pe care îmi propun să le cercetez sunt locuite de urmaşii (câţi au mai rămas) ai aceleiaşi rase, care le-au şi

construit şi care au degenerat acum până la stadiul de sălbăticie, din cauza izolării lor complete, dar mai păstrează încă urme ale culturii lor originare. Presupun că ruinele au un caracter monolitic mai vechi decât cele mai vechi descoperiri egiptene. Judecând după inscripţiile găsite în multe părţi ale Braziliei, locuitorii foloseau o scriere alfabetică înrudită cu multe scrieri antice, europene sau asiatice. Există, de asemenea, zvonuri despre o sursă stranie de lumină din interiorul clădirilor, fenomen ce i-a speriat îngrozitor pe indienii care pretind că l-ar fi văzut**251**.

Se consideră, în general, că colonelul Fawcett, fiul său Jack şi însoţitorul lor, Raleigh Rimmel, ar fi fost ucişi de indienii ostili din Mato Grosso în cursul lunii iulie 1925 deşi există zvonuri persistente pretinzând că ar fi luaţi în interior, ca prizonieri. Oasele despre care s-a spus că ar fi cele ale lor n-au fost identificate. Un brazilian cu nume german i-a scris lui Brian că: tatăl şi fratele său erau nişte suflete avansate, că indienii i-au venerat ca Zei şi că, de fapt, trăiau încă într-un oraş subteran numit Matalir-Araracauga, în regiunea Roncador din Mato Grosso. În Brazilia existau mai multe oraşe subpământene în care sălăşluiau marile avataruri spirituale, cei ce diriguiau evenimentele lumii, şi că din aceste locuri secrete apăreau Farfuriile Zburătoare pentru a face zboruri de recunoaştere în jurul globului”. Poate că scepticii iau în derâdere

asemenea fantezii. Cei care au studiat fenomenul OZN, în trecut ca şi acum, îşi amintesc multe fenomene stranii şi semnificative. Când deplângem dispariţia colonelului Percy H. Fawcett şi a celor doi însoţitori ai săi trebuie să ne mai punem câteva întrebări. Povestirile fascinante despre umanoizi şi nave spaţiale ostile ne sugerează posibilitatea ca urmaşii vechilor zei ai spaţiului să se întoarcă în munţii şi pădurile Americii de Sud.

Capitolul XI
INCAŞII, FIII SOARELUI

E poate profund semnificativ pentru secolul nostru faptul că istoria şi cucerirea Mexicului se bazează în principal pe Quetzalcoatl, identificat cu Venus, tot astfel cum istoria şi cucerirea Perú-ului au fost asociate cu Viracocha, cel înrudit cu Soarele. Doctrina şi faptele lor au fost identice; aceşti doi învăţători veneau probabil dintr-o aceeaşi civilizaţie avansată, probabil de pe altă planetă. Mitologia peruviana îl preamărea pe Viracocha ca fiind Creatorul, Stăpânul Soarelui, al Lunii şi stelelor, mai ales al lui Venus. El a creat din piatră uriaşi şi i-a depus în mijlocul omenirii primitive, confirmând astfel legendele greceşti despre uranieni, acea rasă stelară de uriaşi veniţi din spaţiu. Mai târziu, i-a înecat pe toţi oamenii într-un potop imens, salvând doar un bărbat şi o femeie, inundaţii de care îşi aminteşte întreaga

lume. Viracocha, al cărui nume înseamnă „spumă de mare" 252, a coborât pe Pământ şi a creat alţi oameni din lut. Legenda afirmă că zeul s-a ivit din apele lacului Titicaca, în munţii Anzi, asemeni lui Oannes, care a apărut din ape pentru a-i învăţa pe primii oameni ai Sumerului, fapt ce ne sugerează că acest Zeu Blond care a civilizat anticul Perú ar fi putut fi extraterestru.

Legendele spun toate că Viracocha semăna cu Quetzalcoatl, fiind un bărbat înalt, impresionant, cu barbă, priceput în toate artele şi meşteşugurile. Unele declară că însoţitorii săi erau oameni, altele susţin că Tatăl Ceresc din Soare şi-ar fi trimis Fiul şi Fiica pentru a-şi transmite învăţăturile umanităţii. Cel mai faimos cronicar al Perú-ului, Garcilaso de la Vega, El încă, nepotul nefericitului Atahualpa, povesteşte, în ale sale *Comentarios Reales*, că Viracocha a aterizat venind din Soare, în timpul Epocii de Piatră**253**. El descrie o statuie înfăţişându-l pe eroul civilizator ţinând înlănţuit un animal mare, necunoscut, cu gheare de leu. Se spune că atât el, cât şi discipolii săi ar fi păşit pe mare, fără nave sau bărci, fapt ce ne poate sugera posibilitatea ca ei să fi fost extratereştri. Unele tradiţii ne învaţă că Viracocha ar fi construit Tiahuanaco, alte legende afirmă că el ar fi intrat în ruinele mult mai vechi ale acestui oraş în jurul anului 20.000 î.Hr. Amintirile peruvienilor despre Viracocha se aseamănă îndeaproape cu tradiţiile aztece referitoare la Quetzalcoatl, deşi istoria nu înregistrează realizarea vreunei comunicaţii între

cele două ţări. Popoarele Columbiei şi-l amintesc pe Zeul Palid sub numele Bochicha, alţi sud-americani îl numesc Târna, Sume sau Kon-Tiki-Viracocha. Într-o mantie lungă şi albă sau o robă neagră, cu sandale aurii, el a traversat continentul cu uşurinţa unui extraterestru. La Caba Clos, în Perú, profetul şi-a atras duşmănia preoţilor bigoţi, care i-au îndemnat pe războinici să-l atace. La fel ca patriarhii biblici, acesta şi-a înălţat braţele la cer şi a strigat ceva într-o limbă stranie; brusc, din ceruri s-a desfăşurat o perdea de flăcări care l-a învăluit. Săgeţile au ricoşat în acest câmp de forjă, străpungând piepturile celor care le trimiseseră. În Cocha, Vindecătorul, asaltat din nou de soldaţi, s-a rugat la ceruri. O flacără de foc a ţâşnit în jos, rotindu-se în culori minunate între el şi duşmanii săi. Aceştia s-au întors pentru a fugi, dar s-au oprit îngroziţi la vederea unui al doilea cerc de foc în spatele lor. Într-o clipă, totul s-a prefăcut în pulbere. Străinul stătea mai departe neatins. Astăzi, zona e numită Locul Fulgerelor**254**. Hyatt Verrill, explicând similitudinile care există între civilizaţia sumeriană şi cea peruviana, pretinde că regele Sargon din Agada ar fi ajuns la Lacul Titicaca şi ar fi înălţat monumentele de pe insula Soarelui; el era cunoscut, de asemenea, sub numele de Viracocha. Înainte de a pleca spre Vest, Kon-Tiki-Viracocha şi însoţitorii săi (cunoscuţi după urechile lor lungi) au promis că se vor întoarce. Se spune că ar fi navigat spre Insula Paştelui, fapt ce l-a inspirat pe Thor Heyerdahl să

pornească din Perú în expediţia sa pe o plută de balsa, străbătând Pacificul şi dovedind astfel că strămoşii polinezienilor ar fi putut veni din America de Sud. De-a lungul epocilor, au exista probabil mai mulţi Viracocha, Fii ai Soarelui.

Peruvienii recunoşteau iniţial un Zeu infinit, imemorial şi etern care susţinea universul şi era cunoscut sub numele de Pachacamac, personificat uneori ca Viracocha. Acesta era înfăţişat ca un Zeu Condor uriaş purtând Soarele pe cer şi luptând împotriva Zeului Jaguar al întunericului. O legendă din cele mai vechi afirmă că primii locuitori ai Perú-ului s-au născut din ouă de bronz, aur şi argint şi au venit din cer – ceea ce ne sugerează că în epoci trecute colonişti extratereştri ar fi aterizat din stele. Variante ale acestei teme a Oului Cosmic sunt înfăţişate în faimoasele fresce Tassili, precum şi în tradiţiile răspândite din China până în Grecia. Cea mai fascinantă prezentare a religiei Perú-ului aparţine lui Augustin de Zarate, vistiernicul oficial trimis în 1548 la Los Reyes (Lima) pentru a face un bilanţ contabil al averilor regale (de care era de mult nevoie). Reuşita sa lucrare *descoperirea şi cucerirea Perú-ului*[255], compilată după povestirile martorilor oculari şi completată cu propriile sale cercetări, este cel mai important studiu privind expediţiile lui Pizarro şi cultura Perú-ului. Zarate afirmă că indienii sud-americani credeau că strămoşii lor, preveniţi de apropierea marilor inundaţii, s-au refugiat în nişte peşteri

mari din apropierea vârfului munţilor, pe care şi le pregătiseră din timp cu toate cele necesare vieţii, le acoperiseră şi cele mai mici crăpături, astfel încât să nu poată intra apele. Mult după ce s-au retras apele, câinii pe care supravieţuitorii i-au trimis în recunoaştere s-au întors murdari de noroi, aşa încât oamenii au îndrăznit să se aventureze din nou într-o lume schimbată. Peruvienii venerau Soarele şi Luna ca pe nişte Divinităţi reale, mai ales Soarele, Dătătorul de Lumină şi Viaţă, Părintele Dinastiei Regale şi Fondatorul imperiului. Incaşii au înălţat temple magnifice închinate Soarelui, împodobite din belşug cu aur, unde preoţi purtând cârje episcopale făceau penitenţă, se rugau şi posteau, dădeau împărtăşania şi ascultau spovedaniile, practicând ritualurile sacre cu un respect religios. Fecioarele Soarelui, dedicate acestei zeităţi, intrau în mănăstire pentru o viaţă întreagă de rugăciune, în care aveau grijă de focul sacru şi îndeplineau şi alte slujbe sfinte. Ele trăiau în castitate şi abstinenţă. Cele care greşeau erau îngropate de vii, dar dacă jurau că Soarele, probabil un extraterestru, era tatăl copilului, erau cruţate. Rugăciunile erau adresate unei Sfinte Treimi şi Fiului lui Dumnezeu, cel care a murit şi s-a înălţat din nou – inti, Zeul Soarelui. Religia incaşilor era atât de asemănătoare creştinismului, încât un preasfânt călugăr a îndrăznit să scrie o carte în care susţinea că aceştia n-ar trebui consideraţi necredincioşi. Singurul rezultat al acestei cărţi a

fost că autorul său a ajuns în faţa Inchiziţiei, care l-a condamnat pentru erezie şi l-a ars pe rug. La fel ca religia aztecă închinată Soarelui, uimitoarea asemănare a credinţei şi ritualurilor incaşe cu creştinismul i-a jignit pe Părinţii Catolici, care au considerat acest fapt drept lucrarea diavolului. Chiar şi azi aceştia refuză să creadă că ambele religii sunt, în fond, identice. Incaşii credeau în reînvierea trupului din carne, nobilii erau îmbălsămaţi şi înmormântaţi în cripte împreună cu cele mai valoroase comori ale lor şi una sau mai multe neveste, care deseori aproape că se certau pentru privilegiul de a-şi însoţi soţul în moarte. Când spaniolii le-au prădat vasele din aur şi argint, peruvienii i-au implorat să nu tulbure oasele strămoşilor, de teamă să nu împiedice întoarcerea acestora la viaţă în Ziua învierii. Teologia incaşă slăvea cerurile. Venerarea Soarelui şi a Lunii**256** era extinsă astfel încât să cuprindă Steaua Dimineţii şi cea a Serii (Venus), tunetul, fulgerul şi curcubeul, corpurile cereşti şi fenomenele astrale. Tradiţiile americane reţin un cataclism din Antichitatea îndepărtată, înainte de capturarea Lunii (actualul nostru satelit natural) în câmpul gravitaţional al Pământului, când Venus şi-a schimbat culoarea, forma şi traiectoria. Un intrus cosmic a izbit Pământul, făcându-l să se rotească în spaţiu, deteriorându-i climatul blând, prelungind anul solar şi distrugând o civilizaţie mondială strălucitoare. O asemenea calamitate trebuie să le fi inspirat pământenilor o teamă

teribilă faţă de planeta argintie, totuşi peruvienii personificau planeta Venus drept Chasca, un tânăr strălucitor, cu bucle lungi, ondulate – de o izbitoare asemănare cu Orthon, venusianul pe care George Adamski pretinde că l-ar fi întâlnit. Aztecii asociau aceeaşi planetă cu Quetzalcoatl, iar incaşii cu Viracocha – susţinând astfel legendele popoarelor antice din întreaga lume, care povestesc că învăţătorii din Evul de Aur al Pământului au coborât în zbor de pe Venus. Trebuie să recunoaştem că ştiinţa modernă se îndoieşte de adevărul unor astfel de credinţe: sonda americană Mariner 2 a sugerat că temperatura la suprafaţa planetei ar fi de 700°C, dar savanţii de la Universitatea John Hopkins nu sunt pe deplin convinşi şi susţin posibilitatea ca prezenţa vaporilor de apă să denote existenţa unor oceane depăşind suprafaţă mărilor pământului. Unii senzitivi jură că extratereştrii se materializează de pe un Venus eteric, fenomen care poate că nici nu i-a uimit pe incaşi cât ne dezorientează pe noi. Con, Zeul Tunetului, a fost înălţat, împreună cu Creatorul şi Soarele, în Sfânta Treime („Diavolul a furat tot ce a putut exclama cronicarul Herrera, cu o indignare îndreptăţită, în marea sa operă *Historia general de las Indias*). În Conconcha, ţinutul Cuzco, o imagine impresionantă a Zeului Tunetului a fost reprezentată în formă umană, purtând o cagulă care îi ascunde faţa şi simbolizează norii. Îşi avea propriul său templu, pe teren sacru. Rămânem

uimiţi dacă punem semnul egal între Con, Indira, Zeus şi Thor – cei ce îşi rotesc fulgerele. Învăluirea feţei Zeului aminteşte de Iehova, al cărui chip nici măcar profeţii nu îndrăzneau să-l privească. Asemeni lui Con, Iehova era însoţit de tunete şi fulgere, având un templu propriu; primii evrei îl asociau pe Iehova cu treimea precreştină; toţi aceşti zei ar fi putut reprezenta extratereştri. Magnificele capele din Cuzco erau închinate fulgerului şi curcubeului, personificate drept fiinţe vii, amintind de etrusci şi de greci. Iris, zeiţa curcubeului, era mesagerul zeilor; curcubeul simboliza o punte, comunicarea dintre oamenii de pe Pământ şi acei Astrali minunaţi din cer. Oamenii din întreaga lume antică personificau tunetul, fulgerul, curcubeul – fapt uluitor, în afara cazului în care aceste fenomene se manifestau într-adevăr la fiinţe cu formă umană, adică extratereştri. Vechea civilizaţie a chavinilor din Cajamarca, pe înălţimile Anzilor, era cunoscută pentru marele său Zeu Tigru care, într-o manieră misterioasă, a fost des menţionat în cosmologia peruvienilor în jurul anului 1.000 î.Hr. Fapt semnificativ, zeul a fost contemporan cu Solomon, al cărui faimos templu a fost, potrivit tradiţiei, construit de „îngeri”, poate chiar extratereştri. De-a lungul epocilor, s-a crezut despre pisici că ar poseda puteri oculte; poate că există afinităţi între Zeul Tigru din Perú şi Bast, zeiţa Pisică din Egipt. De ce au înălţat de mult uitaţii chavini, izolaţi pe înălţimile munţilor, o piatră solitară din granit alb

pe care au sculptat uşor în relief reprezentarea unei siluete umane cu colţi de felină, de ce atât de multe motive înfăţişate pe sculpturi şi vase din ceramică reprezintă jaguari? Viracocha era, de asemenea, cunoscut drept Zeul Tigru sau Jaguar[257]. Acest erou civilizator ar fi putut veni din Atlantida sau Babilon; asemeni lui Quetzalcoatl, şi acesta îşi va fi avut originea în spaţiu. E poate o dovadă de credulitate ruşinoasă să presupunem că Kuti-Kunda, Zeul Condor ce purta Soarele, reprezenta un extraterestru; totuşi, acest concept despre un zeu cu înfăţişare de pasăre asociat cu Soarele ni-l evocă pe Horus în al său „ochi al lui Ra”, ce pare acum a fi fost un rege venit din spaţiu. Mama-Cocha, Zeul Peşte, era uneori descris drept o balenă. Aceeaşi descriere se poate presupune că s-ar potrivi şi acelor OZN-uri ce plonjează în Pacific, după cum se povesteşte în zilele noastre. Incaşii adorau obiecte sfinţite, numite „huacas”, lucruri neobişnuite găsite în Natură, mai ales pietre căzute din cer, la fel cum mahomedanii încă mai venerează acel „Kaaba”, meteoritul negru de la Meca. Peruvienii venerau o mulţime de zeităţi mai mărunte, stihiile care stăpâneau vânturile, aerul şi munţii, nimfele lacurilor şi piticii din adâncul Pământului – credinţe împărtăşite de tibetani, chinezi şi greci. Incaşii trăiau într-un univers pe care îl împărţeau cu nişte entităţi invizibile, ce pluteau prin aer şi influenţau în mod misterios destinele oamenilor – toate acestea fiind izbitor de asemănătoare cu

acele silfide descrise atât de detaliat de către Montfaucon de Villars în Franţa secolului al XVII-lea. Asemenea credinţe în fiinţe supranaturale, pe care epoca noastră ştiinţifică le ia în râs, devin, treptat, din nou respectabile, căci cei ce studiază OZN-urile presupun acum că multe din entităţile stranii care ne supără astăzi ar putea fi străinii veniţi din alte dimensiuni. E într-adevăr fascinant să aflăm că incaşii împărtăşeau o concepţie proprie filosofilor din India şi Grecia, potrivit căreia orice lucru de pe pământ îşi are un arhetip (o „idee") – Mama sa, după cum îl numesc incaşii, în mod remarcabil – pe care îl consideră sfânt, ca şi cum ar reprezenta, oarecum, esenţa sa spirituală**258**. Această convingere că toate obiectele fizice reprezintă concretizarea unor arhetipuri spirituale existente într-o a cincea dimensiune**259** e susţinută de mulţi fizicieni renumiţi de astăzi. E uimitor să descoperim că o asemenea înţelegere esoterică îi pune în legătură pe iniţiaţii din vechiul Perú cu filosofii Greciei antice şi cu gânditorii moderni de astăzi.

Legendele îşi amintesc că primul încă, Manco Capac, împreună cu soţia sa, Mama-Collo, au apărut brusc, în zori, pe lacul sfânt Titicaca din Anzi, tot aşa cum făcuse şi Viracocha în urmă cu secole, şi au anunţat poporul uluit că erau Copiii Soarelui, trimişi pe Pământ de Zeul Soarelui pentru a-i învăţa pe oameni civilizaţia. Până în zilele noastre, la Capacobana, dincolo de insula Soarelui, mii de indieni vin în fiecare an în luna

august în pelerinaj la faimosul sanctuar unde pe vremuri au aterizat primii extratereştri care au colonizat America de Sud. Astăzi tot auzim declaraţii ale celor ce descriu farfurii zburătoare necunoscute plonjând în apele lacului Titicaca, unde au fost văzute dispărând fără urmă, de parcă aceşti cosmonauţi ar fi intrat într-o bază subterană de acolo. O tradiţie din cele mai vechi susţine că adevăratul Manco Capac ar fi fost un atlant alb, cu ochi albaştri, venit din Hy-Brazilia, care i-a civilizat pe strămoşii barbari ai peruvienilor. O poveste uluitoare pretinde că în secolul al XII-lea un marinar englez, tânăr şi chipeş, a naufragiat pe ţărmul Pacificului, deşi nu aflăm şi cum a ajuns acolo. Naufragiatul a înotat până la uscat, unde a fost întâmpinat de un prinţ, care l-a numit „Ingasman-Capac" („chipeş englez"). Mai târziu, a devenit cunoscut drept Inca-Manco-Capac, fondatorul unei dinastii de 13 regi incaşi care au domnit ca Zei timp de aproape 400 de ani, până când nefericitul Atahualpa a fost sugrumat în mod degradant de către Pizarro. Titlul de „Încă" însemna „Al Soarelui", referindu-se la „Inti", Zeul Soarelui; fapt semnificativ, numele e foarte asemănător cu al lui „Inda" (pronunţat „Engar"), zeul sumerian al soarelui. Eruditul Harold T. Wilkins, în interpretarea pe care o face unei vechi cronici scrise în daneza arhaică, *Oera Livda Boek*, consideră că aceasta ar menţiona un marinar frigian alb, Inka, care, în cel de-al doilea mileniu! Ch., a pornit pe mare, împreună cu argonauţii săi

finlandezi şi maghiari, din Helgoland până dincolo de Oceanul din Vest şi nu s-a mai întors niciodată.

Se pare că ar exista dovezi că într-o epocă îndepărtată frigienii albi au ajuns până în Chile şi poate şi în Perú. O asemenea teorie, chiar dacă ne surprinde, nu poate fi respinsă definitiv. Astăzi aventurierii navighează în jurul lumii; desigur că şi în urmă cu mii de ani călători îndrăzneţi trebuie să se fi aventurat spre Vest, ajungând în cele din urmă pe vreo coastă a întinsei Americi. Incaşii şi-au extins imperiul Tshuantinsuyu pe întreg teritoriul Perú-ului şi Boliviei şi peste o mare parte din suprafaţa statului Chile, împrumutându-şi numele indienilor quechua şi aymara, care locuiau acolo.

Încă, Fiul Soarelui, era recunoscut drept personaj divin. El era Zeul coborât pe Pământ. Oamenii, pământurile, comorile, toate îi aparţineau. De la cel mai puternic general până la scavul cel mai umil, toţi erau proprietatea lui, fără discuţie, într-un sistem dictatorial total. Această dominaţie, deşi reală în practică, nu era supremă; administrarea bunurilor se făcea în fapt de către un Cabinet ce controla o oligarhie nobiliară care conducea un enorm serviciu civil într-un stat cu un sistem de ajutor social bine organizat, unde fiecare individ era numărat şi supravegheat – o combinaţie remarcabilă şi eficientă de teocraţie, monarhie, socialism şi comunism, care a înflorit deoarece de la naştere şi până la moarte fiecare cetăţean era condiţionat să accepte acest sistem.

Niciun peruvian nu s-ar fi gândit să se revolte – cine n-ar fi de acord cu Fiul Zeilor? Până şi cei mai bogaţi cronicari spanioli recunoşteau cu generozitate că niciun rege incaş nu şi-ar fi folosit puterile depline pentru a face rău. Deşi era despot, era patern, binevoitor – lucru pe care nu prea l-ar fi putut spune despre propriii lor regi. Se spune că regii incaşi erau înalţi, cu tenul alb, trăsături delicate, nas acvilin şi părul roşcat sau castaniu[261], descriere ce se potriveşte deseori şi atlanţilor. În urma analizării ţesuturilor mumiilor incaşe, s-a observat că primii locuitori ai lui Perú aparţineau grupei de sânge A, necunoscută în America Latină înainte de sosirea europenilor. Regii încă se căsătoreau cu propriile surori pentru a asigura descendenţa divină a întregii familii, la fel ca faraonii Egiptului, deşi incaşii îşi risipeau puterile regale fecundând sute de concubine preferate. Nobilii aveau mai multe soţii, dar ţăranii numai una.

Fiecare bărbat trebuia să se căsătorească la 24 de ani, fiecare femeie la 18; toţi cei rămaşi necăsătoriţi după această vârstă, de ambele sexe, erau aliniaţi în piaţa satului şi primarul localităţii îl obliga pe fiecare bărbat să-şi aleagă perechea pe loc. După o căsătorie de încercare, de 8 zile, orice soţie urâtă sau ţâfnoasă putea fi trimisă înapoi acasă. Văzând care era pedeapsa pentru că a rămas singură, femeia respinsă trebuia să se îndrepte şi să încerce să aibă mai mult noroc data viitoare. O soluţie cât se poate de potrivită şi

pentru ritualurile maritale din zilele noastre! Văduvele erau foarte căutate şi rareori rămâneau mult timp necăsătorite. Preferau să se căsătorească cu burlaci tineri, în timp ce văduvii îşi alegeau fecioare inocente. Văduvii nu se căsătoreau niciodată cu văduve – această tradiţie maritală demonstrând mai mult decât bun simţ şi şiretenie. Poate n-ar trebui să ne surprindă faptul că divorţul se putea rezolva uşor, dar adulterul era aspru pedepsit, în afara cazului în care era datorat vreunei gheişe locale, care erau foarte respectabile. Ţăranii trăiau ca şerbi, cultivându-şi terenul alocat sau lucrând în minele de aur şi argint. Statul Perú n-a exportat metale preţioase; ei le-au acumulat timp de secole, păstrând în ţară depozite de aur mai importante decât cele ale întregii lumi. Serviciul civil era extraordinar de eficient şi cinstit, astfel încât oamenii erau relativ mulţumiţi. Mancio Sierra, într-un document scris la Cuzco la 15 septembrie 1589, spunea că spaniolii n-au găsit niciodată un mincinos, un hoţ sau un leneş în întreg imperiul – afirmaţie pe care niciun istoric al societăţilor umane n-ar fi putut-o face referitor la vreo ţară de azi. Cum se năştea un om, aşa şi murea; oricât de harnic era, nu putea avea niciun fel de bunuri proprietate şi nici să avanseze pe scara socială. Nobilii îl slujeau pe împăratul încă, a cărui viaţă se desfăşura conform unor ritualuri elaborate; mânca din farfurii de aur sau argint pe care i le ţineau Femeile sale Alese[262] şi îşi schimba hainele somptuoase de cel

puţin patru ori pe zi, după care nu le mai îmbrăca a doua oară. Când încă murea, trupul său era mumificat şi aşezat pe un tron; statuii sale de aur în mărime naturală îi era servită zilnic mâncare, ca şi când ar fi fost încă viu, cum şi era, de altfel, pe alte tărâmuri, căci aceşti regi încă erau Zei. Membrii familiei regale, nobilii, administratorii publici şi preoţii nu plăteau impozite, toate erau plătite de către popor, cum se întâmplă şi în Europa contemporană.

Asemeni majorităţii dictatorilor dinainte şi de după ei, aceşti regi încă credeau în misiunea lor divină de a-şi impune dominaţia asupra tuturor vecinilor. La început încercau prin mituire şi propagandă. Când nu reuşeau prin asemenea linguşiri, recurgeau la forţă. Campaniile împăraţilor încă semănau cu războaiele-fulger din secolul nostru sângeros. Armata stabilă, întărită cu rezervişti bine antrenaţi, număra 200.000 de oameni, organizaţi în batalioane şi companii. La fel ca romanii, peruvienii se luptau cu lănci lungi, cu vârf metalic, săbii şi aruncătoare de pietre mortale. Lipsa cavaleriei era compensată de magnificul sistem de drumuri care conferea armatelor mobilitate şi rapiditate. În jurul anului 1500 e.n., vastul imperiu incaş se extinsese pe 350.000 de mile pătrate, din Argentina până în Columbia şi de la Pacific până la Amazon, cu o populaţie ce totaliza probabil zece milioane de locuitori. Prima etapă de după cucerire era introducerea religiei Soarelui; în rest, erau

tolerate legile şi obiceiurile locale. Toţi funcţionarii statului trebuiau să înveţe limba quechua – Iatina Americii de Sud. Războinicii incaşi îşi zdrobeau cu uşurinţă duşmanii localnici şi l-ar fi înfrânt şi pe Pizarro dacă acesta nu l-ar fi luat ostatic pe Atahualpa, capturat datorită unei trădări. Totuşi, cu stilul lor personal de luptă şi tactica rituală în funcţie de fazele Lunii, n-ar fi putut face faţă nemiloşilor spanioli, dispunând de cavalerie şi înarmaţi cu puşti, ale căror tunete şi fulgere i-au convins pe majoritatea peruvienilor că invadatorii albi trebuiau să fie vechii zei reîntorşi din ceruri. Movilele de oase animale demonstrează că, pe vremuri, caii alergau prin America, dar au fost toţi distruşi de cataclismele care au inundat continentul. Incaşii considerau călăreţii spanioli drept lucruri venite din spaţiu. Ei credeau că şi calul şi călăreţul alcătuiau un singur monstru. Într-o bătălie, Pizarro şi oamenii săi erau înconjuraţi din toate părţile şi ameninţaţi cu înfrângerea. Brusc, un cavaler a căzut de pe cal. Incaşii, uimiţi la vederea acestei uimitoare separări a monstrului în două părţi, s-au oprit dezorientaţi, permiţându-le astfel spaniolilor să scape. Acest accident ridicol i-a salvat probabil viaţa lui Pizarro, ducând, în cele din urmă la cucerirea statului Peru**263**.

Renumitul drum incaş străbătea mai mult de 4.000 de mile, din Quito, aflat în Ecuator, până la Tu cuman, în centrul statului Chile. Şoseaua, lată de 8 m, urca până pe înălţimile munţilor; poduri

suspendate pe cabluri de răchită se legănau deasupra canioanelor; tunelele străbăteau stâncile; sute de mile de pavaj traversau deşertul şi mlaştinile, chiar şi lacurile secate; o parte din drumuri erau acoperite cu asfalt; drumuri secundare se ramificau spre Anzi, prin jungla din partea de Est. La fiecare 20 de mile existau case de odihnă, staţii pentru curierii imperiali. Ziua cu ajutorul semnalelor vizuale, iar noaptea aprinzând focuri, erau transmise mesaje dintr-un capăt al drumului în celălalt în aproximativ patru ore. Peştele, fructele şi vânatul de pe coastă erau transportate pe o distanţă de 300 de mile până în capitală în 23 de ore, mai repede decât se realizează unele livrări cu trenul în zilele noastre. Transportul se realiza de către oameni sau cu ajutorul lamelor, în caravane ce numărau uneori mii de animale. Unii americani antici cunoşteau roata; aztecii aveau jucării pe roţi; se spune că s-ar fi găsit roţi de piatră la Tiahuacano. Oamenii trebuie să fi văzut copaci doborâţi rostogolindu-se pe pantele munţilor şi asta trebuie să fi dat măcar unuia ideea acestui tip de locomoţie. Teocraţiile nu încurajează schimbarea; Egiptul şi Tibetul au rămas la acelaşi stadiu de dezvoltare timp de mii de ani; în Europa, biserica a înăbuşit progresul societăţii de-a lungul a secole întregi. Sistemul social steril din Perú a impus gândirii oamenilor nişte structuri rigide. Invenţiile trebuiau să provină doar de la divinul împărat încă, cel mai mare reacţionar dintre toţi.

Incaşii au distrus în mod deliberat documentele privind culturile anterioare din propria lor ţară şi din teritoriile pe care le-au cucerit, pentru a întuneca tradiţiile şi a „spăla creierele” populaţiei, făcându-i să creadă doar în propaganda oficială – o distrugere voită a analelor istorice, perpetuată de dictatorii vechi şi noi. Unicul sistem de înregistrare a datelor era cu ajutorul acelor quipu – noduri de diverse mărimi, legate pe sfori de diferite culori, erau pentru interpretul quipu-urilor la fel de semnificative ca o cartelă perforată pentru un operator de calculator din zilele noastre. Din nefericire, de la moartea ultimului cititor de quipu, în urmă cu câteva decenii, tot ce ne-a mai rămas din documentele detaliate ale serviciilor administrative peruviene este un mănunchi de şireturi viu colorate. Poate că asta va fi de învăţătură acelor birocraţi care ne documentează cu atâta asiduitate în zilele noastre. A existat pe vremuri o formă rudimentară de scriere, dar n-a fost dezvoltată niciodată. În expresiva limbă quechua ni s-au păstrat câteva legende şi o dramă pasională, numită *Ollantay*, care ne poveste-te cum căpetenia Ollanta s-a îndrăgostit nebuneşte de fiica împăratului încă, Curi-Coyllu (Steaua Zglobie). El a fost desconsiderat de către împărat, astfel încât a pornit şi a condus o revoltă la victorie. Curi-Coyllu a dat naştere unei fiice, Yma Sumac (Cât de frumoasă), şi a fost închisă în sumbra mănăstire a fecioarelor. Ollanta a fost înfrânt, dar iertat de

noul împărat, care, la rugămintea lui Yma Sumac, a eliberat-o pe mama sa, înapoind-o astfel pe prinţesă iubitului ei şi primind amândoi binecuvântarea împăratului, împreună cu fiica lor, Cât de frumoasă. Oare Shakespeare, cu un mănunchi de şireturi colorate înnodate la un loc, ar fi putut crea o piesă atât de captivantă ca *Ollantay*, montată astăzi cu o distribuţie de sute de actori şi melodii care trebuie să fi figurat în „Topul 20" din Tiahuanaco? Cântăreţii peruvieni, atunci când dădeau glas cântecelor lor populare, puteau urca deseori câte patru octave, cu o strălucire uluitoare pentru auzul europenilor; dansurile lor se legănau pe ritmurile exotice sud-americane, care încă mai înflăcărează, în sălile de bal, dansatorii din întreaga lume. Perú avea o puternică şi bine dezvoltată tradiţie estetică, exprimată în general prin sculpturi în piatră şi olărit, precum şi metode complexe de ţesere a unor stofe de lână şi bumbac, frumos colorate. Spaniolii au rămas uimiţi mai ales la vederea minunatelor lucrări în metal. Peruvienii nu numai că lucrau bijuteriile şi ornamentele cu o măiestrie încântătoare, ci ştiau şi cum să placheze arama cu argint şi aur – tehnică ce s-a pierdut între timp. Incaşii nu considerau că aurul ar fi avut altă valoare intrinsecă pe lângă evidenta sa calitate de a evoca Soarele. Acest ţinut fericit nu avea monezi de aur, importa puţin, exporta încă şi mai puţin, n-avea probleme cu balanţa comercială. O mare parte din rezervele de aur provenea din mine şi

din spălarea nisipului din râuri, dar probabil majoritatea era cerută ca tribut de la popoarele subjugate. Aproape toate comorile erau adunate în temple şi palate. În timpul primilor douăzeci şi cinci de ani după cucerire a fost prădat aur în valoare de mai mult de o sută milioane de dolari şi trimis în Spania. Timp de două secole, mai multe mii de lingouri de aur şi argint şi nenumărate obiecte din aur au fost cărate cu ajutorul convoaielor de catâri din Anzi până în vale, la Lima, şi apoi trimise cu navele în Spania; o asemenea jefuire a unei ţări lipsite de apărare a reprezentat o ruşine pentru creştinătate. Semeţele galioane îi atrăgeau pe corsarii, piraţii şi lupii de mare elisabetani, care făceau astfel încât prada să fie împărţită mai echitabil. Mult mai importantă decât acele încărcături de aur care au provocat inflaţia economiei europene a fost introducerea pe piaţa europeană a cartofilor, piperului, bumbacului, cacao, roşiilor şi a unei bogăţii uimitoare de fructe şi flori exotice. Faptul că băştinaşii cultivau aceste plante, pe lângă varietăţile lor sălbatice, dovedeşte că agricultura lor era veche de milenii, fiind astfel o probă irefutabilă a vechimii popoarelor incaşe. Spre deosebire de mayaşi, incaşii nu erau cunoscuţi ca astronomi, deşi e dificil să le evaluăm realizările în absenţa unor documente scrise. Îşi socoteau calendarul de 360 de zile plus cele cinci „Zile pierdute” în funcţie de Lună şi de Pleiade; preoţii acordau un respect deosebit planetei Venus, dar

obişnuiau să strige (într-un mod aproape iraţional) la Lună în timpul eclipselor. Hyatt Verrill a făcut unele supoziţii conform cărora iniţiaţii preincaşi ar fi putut materializa poduri ionizate de lumină pe care să traverseze canioanele inaccesibile. Când împăratul incaş Yupanqui a asediat tribul Chimus în fortăreaţa lor din Paramanya, i-a ameninţat că va întuneca Soarele dacă nu se vor preda. Probabil că chimusii au considerat această ameninţare drept posibilă şi s-au predat imediat. Transportarea pe distanţe lungi a unor pietre uriaşe, cântărind sute de tone, e atribuită în general, în zilele noastre, utilizării unor forţe sonice pentru a produce levitaţia. Un preot italian din Pierz[4] a avansat recent o altă teorie surprinzătoare. S-ar părea că există acum motive să credem că incaşii foloseau un fel de substanţe pentru a descompune materia, înmuind pietrele până ajungeau la densitatea unui lut maleabil, uşor de transportat; la sosirea în locul dorit, plasma era plămădită în forma de care era nevoie. După un timp, masa se pietrifica, transformându-se în piatră dură şi netedă. Se spune că secretul acestei metode ar fi fost cunoscut de constructorii piramidelor şi poate şi de britanii care au construit Stonehenge. Înmuierea unor pietre enorme până atingeau consistenţa unei plasme maleabile şi uşor de purtat cu ajutorul unui solvent pe bază de apă e oricum mai uşor de crezut decât levitaţia[205] cu ajutorul antigravitaţiei sau manipularea stâncilor de către

mii de sclavi. Unii arheologi cred că incaşii nu foloseau instrumente de zidărie pentru a tăia piatra, ci aplicau o pastă radioactivă care dizolva granitul după forma dorită. E semnificativ faptul că uneltele obişnuite pentru lucrat piatra nu reuşesc să lase nicio urmă pe suprafaţa masivilor monoliţi. La toate aceste sculpturi minunate trebuie să se fi folosit o tehnică diferită.

Toate vechile cronici susţin că oraşele ciclopice din Anzi au fost construite în epoci anterioare venirii incaşilor, care n-au stăpânit Perú decât abia din anul 1200 e.n., la mai mult de un secol după cucerirea Britaniei de către normanzi. Absenţa completă a documentelor scrise îi deconcertează pe arheologii conservatori, care, fără prea multă logică, susţin că timp de mii de ani peruvienii par a fi trăit în aer liber, ca şi lamele lor, apoi, în urmă cu şapte sute de ani, au avut brusc un avânt şi tehnica necesară să construiască acele minunate oraşe. Localnicii înşişi, pe care nu-i pot înşela nişte savanţi străini, cred cu mândrie că oraşul Cuzco, aflat la o înălţime de aproape 4.000 în într-o vale din Anzi, a fost construit înainte ca legendarul Manco Capac să se odihnească după călătoriile sale. Aici a dispărut toiagul său de aur, dăruit de Zeul Soarelui atunci când l-a aruncat la pământ – şi putem face o comparaţie interesantă cu toiagul sau bagheta-vril a lui Moise. „Cuzco se întinde în forma simbolică a condorului, fortăreaţa Sacsahuaman formându-i capul, Rodadera şi Andenes reprezentându-i gâtul,

în timp ce trupul e oraşul propriu-zis, cu Kori-Pata ca partea de coadă, iar împrejurimile sugerând aripile întinse**265**". Oraşul era înconjurat de ziduri imense, în care unele pietre cântăreau fiecare câte 30 de tone. Creza de Leon s-a minunat de faptul că oraşul, cu mai mult de 200.000 de locuitori, întrecea tot ce văzuseră spaniolii în Lumea Nouă. Zeci de palate şi aproape patru sute de temple şi clădiri religioase străluceau acoperite cu plăci lustruite de aur, „lacrimile Zeului Soarelui". În toate clădirile şi grădinile concepute cu rafinament curgea apă curentă prin conducte legate la rezervoare. Fabulosul Templu al Soarelui i-a uimit pe spanioli, cărora minunăţiile de acolo le-au luat ochii. W.H. Prescott a scris o descriere memorabilă:

„Interiorul templului era încă şi mai demn de admiraţie. Era pur şi simplu o mină de aur. Zidul dinspre vest era împodobit cu imaginea unei zeităţi cu înfăţişare umană, privind din mijlocul a nenumărate raze de lumină care emanau dinspre el în toate direcţiile, în aceeaşi manieră în care e personificat deseori Soarele în tablourile noastre. Silueta era gravată pe o placă din aur masiv de dimensiuni enorme, presărată din belşug cu smaralde şi pietre preţioase**267**".

Vechii peruvieni trebuie să fi avut vreun motiv anume ca să-şi ridice minunata lor capitală sus în munţi, proiectând-o după conturul unei păsări gigantice, şi să sculpteze pe suprafaţa fabulosului lor Disc de Aur al Soarelui chipul unui zeu. Oare

chiar Cuzco, asemeni fascinantelor monumente de la Nazca şi Marcahuasi, n-a fost proiectat tocmai pentru a-i atrage pe zei, pe extratereştri? Uriaşa fortăreaţă de la Sacsahuaman, privind în jos, parcă spre Cuzco, produce uimire şi admiraţie în sufletul fiecărui călător. Uimirea lui Creza de Leon, în secolul al XVI-lea, e retrăită de învăţaţii sofisticaţi din zilele noastre. Hyatt Verrill se minuna:

»… pietre uriaşe au fost cioplite, potrivite şi înălţate cu nenumărate veacuri înainte ca din Paloş Columb să fi pornit pe mare, cu secole înainte de naşterea lui Christos. Într-o seară târziu am rămas să aştept apusul. Punctul în care mă aflam era chiar vârful unei pietre tăiate dintr-o singură bucată, un monolit din andezit tare precum cremenea, înalt de peste şapte metri şi cântărind probabil 200 de tone – la fel ca alte câteva sute, îmbinate laolaltă fără mortar sau ciment, formând un zid cât se poate de neted, aproape fără nicio crăpătură vizibilă între pietre**268**”. Trei parapete imense au fost îmbinate pentru a forma un zid înalt de 20 m, cu doar trei uşi, construit pe vârful unui munte netezit artificial şi acoperind câteva sute de hectare, asemeni lui Monte Alban, în vechiul Mexic. Primii spanioli care l-au văzut au rămas înmărmuriţi. Multe din clădirile megalitice ne sugerează locuirea lor de uriaşi, dar, spre uimirea noastră, au pasaje făcute parcă pentru pitici**269** – poate acea rasă de „omuleţi” despre care se spune că ar fi

construit fabulosul Zimbabwe în Africa. Douăzeci şi patru de mile spre nord-vest de Cuzco, deasupra unei acropole de piatră, se înalţă marea fortăreaţă a lui Ollantay, unele din pietrele sale masive cântărind trei sute de tone şi fiind îmbinate laolaltă astfel încât nici cea mai fină lamă n-ar putea pătrunde în spaţiile dintre ele. Cel mai remarcabil fort din Perú a fost probabil Machu Picchu, aflat la o înălţime de peste trei mii de metri în Anzi, şi înconjurat de prăpăstii adânci de o mie de metri. Această citadelă îndepărtată rămasă nevizitată de către spanioli a fost construită cu mult înainte de apariţia civilizaţiei incaşe şi a fost atribuită civilizaţiei antice din Anzi. Sacsahuaman, Ollantay, Machu Picchu şi alte mari fortăreţe ridicate la o asemenea înălţime în munţi ne intrigă astăzi mai mult ca oricând. Cum au fost transportate aceste imense blocuri de piatră la asemenea înălţimi ameţitoare, cum au fost finisate şi îmbinate, cu o asemenea precizie fantastică? De ce au fost construite forturi printre nori? Cărui duşman li se opuneau? aceste uriaşe structuri de apărare ne amintesc de forturile vitrificate aflate în vârfurile atâtor munţi din întreaga lume, asociate în legende cu acele războaie dintre zei şi uriaşi. E oare o ipoteză prea fantastică teoria că aceste citadele din munţii Perú-ului ar fi fost construite de către o rasă antică, pentru a se proteja împotriva extratereştrilor?

Eusebius Newcombergus, iezuitul, spune, în cea de-a cincea carte a sa despre Istoria Naturală,

că în apropierea portului Lima, în timp ce nişte oameni lucrau într-o mină de aur, au găsit o navă în care se aflau multe fiinţe cu trăsături foarte diferite de ale noastre. Oare acest vas a fost aruncat pe ţărm de vreun cataclism şi îngropat în urmă cu mii de ani în drumul său spre Lemuria? La începutul secolului al XVI-lea, Huayna-Capac a extins imperiul Incaş peste cea mai mare parte din America de Sud. De la înălţimea puterii sale, s-a simţit deranjat de zvonul despre oamenii albi, probabil prima expediţie condusă de Pizarro şi Almagro, care a ajuns până la Rio de San Juan, la o sută de leghe mai la sud de Panamá. Huayna-Capac şi-a dat seama, după relatările care i s-au făcut, că oamenii albi, cu meşteşugurile şi armele lor minunate, reprezentau o civilizaţie ale cărei puteri le eclipsau pe cele ale sale. În curând aveau să tragă la ţărm în Perú. Creaturi supranaturale au apărut pe cer, comete (OZN-uri?) au trecut ca fulgerul prin aer, Luna a fost înconjurată de inele în nenumărate culori, tunetele au zguduit unul din palatele regale, cutremurele au scuturat ţinutul. Pe patul de moarte, Huayna-Capac şi-a chemat consilierii şi le-a anunţat iminenta cucerire a imperiului de către o rasă de străini albi, cu barbă. Conştient de acele legende despre zeul Viracocha, care jurase pe vremuri că se va întoarce într-o zi, împăratul incaş le-a poruncit supuşilor să nu se opună Voinţei Cerurilor, ci să-şi împlinească destinul, supunându-se Zeilor Albi. Când s-a născut fiul şi moştenitorul, împăratul i-a

sărbătorit[270] naşterea punând să se facă un lanţ de aur lung de 250 m, cu verigile la fel de groase cât încheietura unei mâini, atât de greu încât abia putea fi ridicat de 600 de căpetenii indiene. Numele băiatului, „Huascar”, însemna „lanţ”. În Quito, împăratul victorios s-a însurat cu prinţesa localnică, o frumoasă fată care ulterior a murit de mâhnire; apoi s-a ataşat foarte mult de fiul lor, Atahualpa. Înainte să moară, Huayna-Capac a luat o decizie dezastruoasă. Renunţând la politica sa înţeleaptă, pentru care era atât de renumit, şi-a împărţit imperiul între Huascar, căruia i-a revenit Perú, şi Atahualpa, care a primit Quito. Timp de aproape cinci ani, cei doi prinţi au domnit peste domeniile lor într-o pace nesigură şi prea puţin frăţească; ambiţiosul Atahualpa aspira la tronul împăratului încă, pentru a uni întregul imperiu sub o singură domnie. El a provocat războiul civil împotriva paşnicului său frate mai mare şi a pus pe fugă armatele lui Huascar pe câmpia din faţa cetăţii Cuzco, luându-l pe acesta prizonier. Atahualpa i-a invitat pe nobilii incaşi şi întreaga familie regală la Cuzco, i-a omorât prin trădare pe toţi bărbaţii şi a poruncit ca toate femeile de sânge regal să fie ucise prin cele mai rafinate şi lente torturi, în prezenţa neputinciosului Huascar – faptă demnă de o tragedie greacă şi care cerea o pedeapsă a destinului. Cronicarul Gonzalo Fernando de Oviedo se îndoia de realitatea acestui măcel şi scria că prolificul Huayna-Capac a lăsat în urma sa sute de fii şi fiice, majoritatea fiind

rămaşi în viaţă. Trădarea lui Atahualpa i-a adus un triumf de scurtă durată; era acum cel de-al treisprezecelea împărat încă al Perú-ului, o ţară sfâşiată de conflicte, sângerând din rănile abia închise, aşteptând să fie cucerită.

Câteva luni mai târziu, la 16 noiembrie 1532, Don Francisco Pizarro, un conchistador de 60 de ani, care trăise până atunci în umbra marelui Cortés, cu o mică companie, numărând doar 178 de oameni, 67 de cai, trei archebuze, trei tunuri mici şi câteva arbalete, l-a înfruntat pe mândrul Atahualpa, cu armata sa de 6.000 de detaşamente, la Cajmarca. Total depăşiţi numeric, spaniolii erau ameninţaţi de un pericol îngrozitor. Să fi fugit, ar fi însemnat curată sinucidere, atacul era o soluţie disperată. Pizarro şi-a amintit strategia utilizată de Cortés într-o situaţie similară, la Cholula; l-a invitat cu cordialitate pe Atahualpa la cină. Fratele Vicente de Valverde, un călugăr dominican, a încercat în van să-l convertească pe împărat la creştinism, apoi s-a întors spre Pizarro şi i-a spus: „Te iert”. Imediat, Pizarro a dat semnalul fatal, fluturând o eşarfă în aer. Loviturile de tun şi focurile de muschetă au secerat armata incaşilor, care, încrezându-se în buna credinţă a lui Pizarro, erau masaţi în piaţa de jos. În câteva ore sângeroase, peruvienii au fost masacraţi, Atahualpa a fost făcut prizonier şi rezistenţa populaţiei a fost zdrobită. O cometă (sau OZN?) a fost văzută în aer. Atahualpa a privit semnalul prevestitor timp de câteva minute şi a remarcat că

unul similar apăruse pe cer înainte de moartea tatălui său, Huayna-Capac. Asemeni lui Montezuma, pe care nu l-a cunoscut niciodată, Atahualpa şi-a prevăzut sfârşitul; a simţit că îşi juca rolul sortit de destin. Aşa cum i se prezisese cu mult timp în urmă, „Zeii”.

Albi se întorseseră, aducând ţării sale nenorociri, iar conducătorului acesteia moartea. Împăratul a făcut câteva încercări nereuşite de a se răscumpăra cu nişte comori fabuloase, dar nu i-a putut împăca pe avarii spanioli, care i-au înscenat un pseudo-proces şi l-au condamnat la ardere pe rug. Când Atahualpa a fost adus legat la rugul funerar, Valverde a promis că, dacă în ultimul moment împăratul ar îmbrăţişa credinţa creştină, biserica, în mila ei cea mare, ar schimba sentinţa de moarte prin ştreang – pedeapsă rezervată în Spania pentru criminali. La 29 august 1533, Atahualpa şi-a abjurat religia strămoşească, a acceptat creştinismul şi, într-o oră, a murit prin spânzurare. Cronicarul Xerez scria că Atahualpa „şi-a primit pedeapsa pentru erorile şi greşelile sale, căci, după cum spun toţi, a fost cel mai mare măcelar care a existat vreodată pe lume”. Vechiul ţinut al incaşilor, jefuit şi prădat, avea să mai cunoască încă multe suferinţe provocate de spanioli şi de hidoasa lor Inchiziţie. Încă de la înfiinţarea acestor imperii de aur din Anzi, extratereştrii trebuie să fi supravegheat America de Sud. Privirile lor pline de milă s-au minunat, probabil, la vederea înălţării şi decăderii incaşilor.

Ce prevestiri mai văd azi ameninţând aceste dictaturi sfâşiate de vrajbe din zilele noastre?

Capitolul XII
CIVILIZAŢII DISPĂRUTE

Misterele Americii îi frământă acum pe oameni mai mult ca oricând, în epoca noastră spaţială. Dincolo de fascinaţia modernă, astăzi simţim acea uimire mută a anticilor şi înţelegem ţinuturile tăcute şi învăluite în necunoscut ale apusului, care dorm sub vraja secretă în care le-au aruncat zeii, cu mult timp în urmă. De la Cercul Arctic până la Amazon, movile colosale, adăpostind comori îngropate, sculpturi stranii ce încununează vârfurile munţilor, scrieri necunoscute săpate pe stânci, toate ne vorbesc despre o civilizaţie dispărută în negurile preistoriei. Legendele despre Zeii Albi din stele confirmă acele poveşti clasice despre titani – o rasă stelară de extratereştri ce a dominat pe vremuri Pământul, într-un Ev de Aur zguduit de războaie şi cataclisme care au înecat continente întregi şi au zdrobit şi pustiit cultura Vestului. Lemuria şi Atlantida încă ne mai agită visele, licărul amintirilor ne tulbură minţile cu minuni dincolo de orice imaginaţie. Cu ochii minţii reînviem acei regi atotputernici, regine împodobite din cap până-n picioare, fabuloasele splendori ale frumoaselor oraşe; brusc însă, gloria lor se risipeşte, lăsându-ne singuri. Conştienţi de

tragismul timpurilor noastre, ne întrebăm dacă aceste ruine jalnice prevestesc propria noastră soartă. Ce a fost va mai fi, viitorul se poate vedea în trecut.

Întregul univers pulsează de viaţă. Astronomii sunt cu toţii de acord că în galaxia noastră – Calea Lactee – trebuie să existe miliarde de planete, din care cel puţin un milion sunt populate cu fiinţe înţelepte sau stupide, asemeni nouă. Speculaţiile privind existenţa vieţii în spaţiu s-au făcut doar la nivel teoretic; totuşi, în luna decembrie 1970, N.A.S.A.**272** a afirmat că, pentru prima dată, oamenii posedă dovada de necontestat a existenţei vieţii extraterestre. Dr. Cyril Ponnamperuma, şef al unei echipe de cercetare, a anunţat (în urma analizării unui meteorit care a căzut pe pământ la 28 septembrie 1969 la Murchison, în Australia) că a descoperit aminoacizi şi hidrocarburi, constituenţi ai celulelor organice complexe. Poate că meteoritul îşi are originea într-o centură de asteroizi, reprezentând probabil rămăşiţele unei planete distruse cu multe epoci în urmă. Radio-astronomii din întreaga lume aşteaptă acum să audă semnale inteligente din spaţiu şi inventează ingenioase tehnici de comunicare cu extratereştrii pe care i-ar putea contacta.

Astăzi, pe măsură ce cosmonauţii noştri încep cucerirea spaţiului, o nouă dimensiune a conştiinţei zguduie vechile concepţii despre religie şi ştiinţă. Scopul vieţii e să populeze universul. Timpul e relativ, multe stele ar putea avea planete

ale căror popoare cu o civilizaţie înaintată să fi vizitat Pământul (pe atunci o lume virgină), cu multe milioane de ani în urmă. Când Biblia afirmă că Dumnezeu la creat pe om după chipul şi asemănarea sa, ce anume vrea să însemne asta? Care poate fi chipul Domnului, al Absolutului ce a creat şi ţine în viaţă vastul univers şi universul său paralel de antimaterie şi încă alte multe universuri ale unor dimensiuni mai subtile, ce se află dincolo de capacităţile noastre de percepţie? dacă prin Dumnezeu autorul Cărţii Genezei voia să spună o Fiinţă Minunată venită din stele, atunci oamenii primitivi au avut impresia că învăţătorul Ceresc îl crease pe om în forma sa umană, exact după înfăţişarea sa. Adepţii din trecut ai teoriei evoluţioniste nu cunoşteau radiaţiile atomice, virusurile şi cataclismele care pot provoca speciilor mutaţii bruşte. Sistemul solar, în traiectoria sa prin spaţiu spre constelaţia Săgetătorului, întâlneşte potenţiale diferite de radiaţii cosmice, care provoacă schimbări violente ale magnetismului Pământului, ceea ce are efecte uluitoare asupra tuturor formelor de viaţă. Probabil că au existat mai multe momente ale apariţiei omului. Cibernetica ne demonstrează că milioanele de celule fac din creierul nostru un computer fabulos. Oamenii de ştiinţă**273** recunosc că noi nu folosim decât aproximativ 4 din puterile potenţiale. Poate că noi funcţionăm la un nivel mai scăzut; poate că în trecutul îndepărtat, ca şi în viitor, specia umană va ajunge să dezvolte până la

15, sau chiar 50 din geniul său latent, atingând înţelepciunea şi puterile zeilor, şi reuşind să transforme Pământul în acea minunată grădină în care civilizaţia umană să poată reuşi să comunice cu Fraţii lor Cosmici din stele (aşa cum bănuim astăzi că s-ar fi întâmplat). Hinduşii, mayaşii, grecii, irlandezii şi alte popoare antice îşi amintesc de patru epoci ale lumii care au precedat-o pe a noastră, când civilizaţia a fost distrusă şi apoi reconstruită treptat. Preoţii egipteni i-au povestit lui Herodot că, în urmă cu 11.000 de ani, axa Pământului a fost deplasată, „Soarele s-a mişcat de pe traseul său fix de patru ori şi a răsărit acolo unde acum apune şi a apus acolo unde acum răsare” 274. Apollodor, în *Epitome* 11,10 – 13, afirmă că Atreus a cucerit Micene din mâinile uzurpatorului Thyestes, când Soarele s-a întors din drum şi a apus în Est, aşa cum îi promisese Zeus. Această inversare a traiectoriei Soarelui pe cer e notată în legendele de pe întreg Pământul şi descrisă poetic de Ovidiu în *Tristia*, II, 391 şi *Arsamatoria* I, 32, Hyginus, *Fab*. 88 şi 258, Seneca, *Thyestes 776* şi Martial, III, 45, confirmând astfel faptul că aceste cataclisme din vremurile străvechi erau cunoscute de către greci şi romani, fiind acum recunoscute şi de propriii noştri geologi. Savanţii încă se mai îndoiesc de existenţa Atlantidei, dar cu toţii recunosc că în lunga istorie a Pământului uscaturile s-au transformat în mări şi mările din nou în uscaturi. Insule se înalţă din adâncurile

oceanului şi altele se scufundă chiar în zilele noastre. Peste 10 milenii, harta lumii s-ar putea să arate cu totul altfel. Unii savanţi sugerează acum posibilitatea ca deplasarea axei Pământului şi apariţia erei glaciare să se fi datorat bombelor nucleare. Rocile calcinate din Irlanda, Cehoslovacia şi California par a reprezenta dovezi ale unui cataclism imens.

Existenţa omului pe Pământ e mult mai veche decât îndrăznesc să-şi imagineze istoricii. Paleontologii din Kenya au dezgropat cranii umane vechi de 20 milioane de ani. Chiar şi acestea sunt întrecute de consemnările mayaşe din Yucatán, privind fapte vechi de 90 de milioane şi 400 de milioane de ani – cifre aproape incredibile, dacă nu s-ar fi găsit acele ciudate obiecte metalice aflate uneori îngropate în straturile adânci de cărbune, pierdute probabil în mijlocul acelor păduri gigantice din Era Carboniferă, cu atâta timp în urmă. Cunoscutul medium Edgar Cayce ne-a dezvăluit dovezi privind existenţa Atlantidei, în urmă cu 10 milioane şi jumătate de ani, ceea ce face ca domnia acelor Dinastii Divine din Babilon, cu 432.000 de ani înainte de Potop, să pară a fi fost chiar ieri. Trebuie să fi trecut multe epoci pentru ca limbajul primar să evolueze, ajungând la miile de graiuri vorbite astăzi. A fost nevoie de nenumărate milenii de cultură pentru ca teologia *Vedelor* sanscrite şi înţelepciunea sublimă din *Bhagavad Gītā* să ajungă la maturitate. Etnologii cred acum că Homo Sapiens din perioada

paleolitică (în urmă cu 34.000 de ani) a dobândit puteri mentale deosebite. Alexander Marshack de la Universitatea Harvard afirmă că cei din vechime compilaseră un complicat calendar lunar şi foloseau un anume sistem de scriere. Semnele stranii găsite pe oase şi pietre din Era Glaciară ar putea înregistra date inteligibile pe care noi nu le putem însă descifra. Arheologi ruşi au dezgropat mormântul a doi băieţi îngropaţi lângă Vladimir, la nord de Moscova, vechi din jurul anului 25.000 î.Hr., şi pretind că ar fi găsit rămăşiţe de cămăşi şi pantaloni de piele, cizme îmblănite şi cuşme asemănătoare îmbrăcămintei purtate de localnicii din zilele noastre. În dialogul său *Critias*, Platon descrie admirabila civilizaţie a Atenei, veche de 12.000 de ani. Pitagora povestea despre ancorele de nave găsite pe vârful munţilor, dovezi ale faptului că oamenii navigau pe mări unde acum e pământ uscat. Antichitatea oamenilor e mult mai mare decât o recunosc savanţii.

Grecii, ca şi sumerienii, egiptenii, hinduşii şi mayaşii, credeau într-un Ev de Aur în care Pământul a fost condus de zei, apoi de eroi şi regi supraumani. Eschil, Sofocle, Euripide şi Aristofan i-au preamărit pe zei în piese extraordinare, considerându-i fiinţe magnifice care aveau grijă de umanitate şi rezolvau conflictele printr-un „Deus ex machina”, „Zeul din maşină”, apariţia bruscă a lui Apollo sau a Atenei aducând pronunţarea judecăţii divine. Eruditii din epoca clasică, destul de dezorientaţi, interpretau de obicei „maşina” în

acest context ca însemnând „Universul vizibil”, dar suntem tentaţi să înţelegem literal expresia „Zeul din maşină” ca reprezentând un extraterestru care cobora dintr-o navă spaţială, mai ales că avem motive să presupunem, din experienţele trăite de Ezechiel şi Daniel în Babilon, Acthalides şi Epimenides în Grecia, Romulus şi Numa Pompilius în Roma, împăratul Jimmu în Japonia, că în secolele al VI-lea şi al VII-lea! Ch. Extratereştrii apăreau într-adevăr pe Pământ. Pindar, cel mai mare poet liric al Greciei, născut în anul 522 î.Hr., cu numai trei ani mai tânăr decât Eschil, împărtăşea credinţa populară în Zei; în poemul său *Epinicie*, compus în cinstea victoriei dobândite la Jocurile Nemeene, scrie, în cea de-a şasea odă: „Există o rasă de oameni şi o rasă de zei, ambele au fost însufleţite de o singură Mamă”.

Această credinţă în Zei, susţinută cu mult respect de către Platon, a pătruns în gândirea greacă. Apollodor, un istoric atenian, scria: „Cerul a fost primul care a domnit peste întreaga lume**275**”.

Cuvântul grecesc „Ouranos”, însemnând „cer”, s-ar fi putut referi la Uranus, planetă cunoscută anticilor, dar îl semnifica probabil pe zeul Uranus, simbolul unei foarte vechi rase de titani, semănând cu uriaşul Asuras din India sau cu magii şi vrăjitorii din America Centrală. Uranienii ar putea reprezenta o rasă galactică venită de pe o planetă avansată pe vremea când

lumea noastră era abia la începuturi, în urmă cu milioane de ani, cu mult înainte de Adam. *Genesis* Rabbrao midrash, un comentariu la Cartea Genezei compilat în secolul al V-lea în Palestina, afirmă: „La început, Dumnezeu a creat numeroase lumi, distrugându-le una după alta atunci când nu-i dădeau satisfacţie. Toate erau locuite de oameni şi El a dat la o parte o mie de generaţii, despre care nu se mai ştie nimic**27**.

Departe de a fi singulare, principalele tradiţii ale Vechiului Testament erau reflectate în miturile greceşti şi în poemele epice ale tribului ugarit din Canaan, toate exprimând o cultură est-mediteraneană comună influenţată de legenda sumeriană a lui *Ghilgameş*, de *Cartea egipteană a morţilor* şi de minunatele *Rāmāyana şi Mahābhārata* din fabuloasa Indie. Evreii nu au trăit niciodată izolaţi, aşa cum sugerează Biblia. Israelul întreţinea relaţii comerciale cu Grecia şi Italia. Fenicienii sau aventurat până în Britannia. Dr. Cyrus H. Gordon, eminentul profesor de studii mediteraneene de la Universitatea Brandeis din SUA, a descifrat inscripţiile găsite într-o colină din statul Tennessee în 1885 şi a tras concluzia că evreii au ajuns pe mare în America cu multe secole înainte de Columb – fapt nu prea surprinzător, din moment ce babilonienii par a fi ajuns în America de Sud în jurul anului 2000 î.Hr.

Un extraterestru care plutea deasupra muntelui Olimp a fost venerat ca fiind Zeus. Dincolo, pe coasta siriană, i s-a spus Baal

(Călăreţul norilor). Când „Puterea şi Gloria” sa a atins pământul, pe muntele Sinai, israeliţii l-au adorat sub numele de Iehova. Dincolo de munţii Himalaya, în însoritul Bengal, a fost întâmpinat ca Indra, în timp ce în Japonia împăratul îl cinstea drept „Mikoto, Fiul Soarelui”. Numele diferite se referă, peste secole, la aceiaşi extratereştri, fiind nume generice pentru fiinţe cereşti, asemeni acelui „G I. Joe” cunoscut în întreaga lume. Dovezile recent descoperite ale prezenţei extratereştrilor sunt atât de uluitoare, încât, printr-un straniu blocaj al minţilor noastre, condiţionate să perceapă doar ceea ce înţeleg, importanţa lor colosală e complet ignorată. Ediţia din anul 1970 a Noii Biblii, Cartea Genezei, capitolul 6, versetele 1/2, spune: „Când omenirea a început să se înmulţească şi să se răspândească pe întreg pământul şi s-au născut fiicele omului, fiii zeilor au văzut că fiicele omului erau frumoase, aşa că şi-au luat fiecare ce femeie şi-a ales”.

Fiii Zeilor! în textul Noii Biblii Engleze, într-o notă de subsol, se menţionează că expresia ebraică înseamnă probabil „în zilele acelea şi după aceea”, ceea ce ne sugerează posibilitatea ca Fiii Zeilor să se fi împerecheat cu pământencele timp de secole şi peste tot în lume. Importanţa covârşitoare a versiunii oferite de Noua Biblie Engleză acestui fragment din Cartea Genezei, capitolul 6, versetele 1/2: „Fiii Zeilor”, în comparaţie cu traducerea anterioară din versiunea autorizată – „Fiii Domnului” –, are

conotaţii teologice vagi şi îi pune în încurcătură pe specialiştii comentatori, transformând în mod uluitor întreaga noastră concepţie despre Antichitate şi având implicaţii pregnante pentru Pământul nostru de astăzi, urmărit de OZN-uri. Cartea lui Enoch îl consideră pe „Fiul Omului” drept o fiinţă supranaturală în „Puterea şi Gloria” sa. Mai târziu, Daniel s-a autonumit Mesia, fapt de o imensă importanţă pentru iudaism şi creştinism. Astăzi putem considera că „Mesia” însemna un extraterestru ce a coborât, asemeni zeilor din vechime, pentru a salva omenirea. Manuscrisele de la Marea Moartă confirmă prezenţa extratereştrilor pe Pământ înainte de potop. Lamech, urmaş de-al lui Adam din cea de-a şasea generaţie, şi-a acuzat soţia, pe Bathenosh, că s-a însoţit cu Fiul cerului; femeia a rămas însărcinată cu Noe, care, asemeni lui Enoh, a mers alături de Dumnezeu. Domnul, un extraterestru, l-a prevenit pe Noe (probabil fiul unui extraterestru) de venirea potopului şi l-a sfătuit să-şi construiască o arcă pentru a-şi salva soţia şi familia, perpetuând astfel rasa umană. Grecii afirmă că Zeus a distrus omenirea într-un mare potop şi atunci Prometeu şi-a sfătuit fiul, pe Deucalion, să construiască o barcă pentru el şi soţia sa, Pyrrha. Legende similare – despre potop şi zei mânioşi care au înecat întreaga lume păcătoasă sub inundaţii, lăsând drept supravieţuitori doar eroii civilizatori preveniţi de către divinitate – sunt povestite în poeme epice indiene, babiloniene şi mexicane şi

basme populare din întreaga lume.

Dacă teza noastră despre prezenţa extratereştrilor în Antichitate nu va fi respinsă drept propagandă capitalistă menită să deruteze adevărata ideologie marxistă, e încurajator să ştim că părerile noastre au fost întâmpinate cu interes şi sunt susţinute şi dincolo de Cortina de Fier. Profesorul Virghinsky, în revista *Znanie-Sila* („Cunoaşterea înseamnă putere”), povesteşte că vechii sciţi de pe malul Mării Negre erau convinşi că zeii le aruncaseră din cer primilor oameni de pe pământ unelte şi echipamente: plugul, toporul, cupa, ustensilele fundamentale pentru apariţia civilizaţiei, împreună cu focul. Vladimir V. Rubtzov, în revista *Na Sushe i na More* („Pe uscat şi pe mare”), a descris minunata civilizaţie din Shambala şi pe nemuritorii care coboară în zbor în vimana. În aceeaşi revistă, Vyacheslav Zaiţev a scris un eseu des citat, dar şi foarte controversat, pretinzând că s-ar fi descoperit nişte discuri de piatră cu aspect ciudat, în munţii de la graniţa dintre China şi Tibet, despre care se spune că ar înregistra prăbuşirea unei nave spaţiale, în urmă cu 12.000 de ani. Confirmarea oficială a acestei descoperiri n-a venit încă. Acest rus deosebit de inteligent ne sugerează foarte convingător că turnurile şi cupolele templelor şi bisericilor imită „Casa Domnului” – o navă spaţială. El crede, de asemenea, că Iisus a fost un extraterestru adus pe Pământ în „Steaua din Bethléem”. Cunoscutul om de ştiinţă rus Alexander Kazantsev a insistat

asupra teoriei conform căreia nişte creaturi venite de pe Marte au vizitat Pământul de mai multe ori, şi asta până în zilele noastre. M. Agrest, în revista *Literaturnaya Gazeta*, susţinea că Sodoma şi Gomora au fost distruse de bombe nucleare şi că uriaşa terasă de la Baalbek, în Liban, ar fi putut fi o rampă de lansare. El a emis o ipoteză conform căreia acele minerale sticloase, de origine necunoscută şi cu aspect ciudat, găsite în deşertul libian s-ar fi topit datorită jetului fierbinte de la decolarea unei nave spaţiale. Redutabilul Josef Şklovski, membru al Institutului Astronomic Stemberg din Moscova şi cunoscut susţinător al teoriei extraterestre, sugerează, într-o lucrare scrisă în colaborare cu care Sagan, de la Universitatea Harvard, că sumerienii au fost iniţiaţi în tainele civilizaţiei de către Oannes şi Akpallus, „semidemoni” veniţi din spaţiu. Arheologia spaţială îi interesează şi pe romani. Revista *Drum nou* publica în numărul din 29 iulie 1969 un fascinant articol intitulat „Astronaunţi ai unor civilizaţii dispărute”, care, în mare, face un rezumat al dovezilor privind existenţa astronauţilor în timpurile preistorice. Au fost traduse fragmente din fascinanta carte a lui Alexander Gorbovsky, *Zagadkii Drevenishi Istorii* („Enigme ale istoriei antice”), care dezvăluie faptul că obiectele descoperite în mormântul generalului chinez Tsao Chu, mort în secolul al III-lea e.n., conţineau 85 aluminiu, material obţinut prin electroliză – tehnică considerată necunoscută

în acea perioadă. Gorbovsky face referiri la situaţia contradictorie în care, deşi mayaşii n-au folosit niciodată vehicule pe roţi, arheologii au dezgropat o jucărie care avea roţi – aparţinând, în mod evident, unei civilizaţii atât de vechi, încât, după ce caii au dispărut din America, utilizarea roţilor a fost uitată. Revista *Drum nou* z discutat şi vastele cunoştinţe de astronomie ale egiptenilor, „Carul zburător” al eroului hindus Rama, explicându-i sistemul de propulsie prin obţinerea, în urma dezintegrării mercurului într-un reactor nuclear a unui foc „special, liniar” descris în *Samarangana Sutra*. Li s-au recunoscut de asemenea meritele oamenilor de ştiinţă ruşi A R Kazantsev şi G.V. Sciatski. Desenele descoperite de aceştia la Ferghana, în U.R.S.S., părând a înfăţişa extratereştri, au fost comparate cu desenele similare găsite în Australia, Sahara şi Japonia. S-a citat şi o declaraţie dată de N.A.S.A. În care se recunoaşterea că ciudatele statuete Jomon Dogu seamănă perfect cu nişte cosmonauţi americani în costumele lor spaţiale şi purtând cască. Autorul român îşi punea, în concluzie, câteva întrebări privind posibilitatea ca extratereştrii să ne fi vizitat în trecut şi ca pe Pământ să fi existat civilizaţii străvechi, distruse de cataclisme. Interpretările recente oferite de oamenii de ştiinţă ar arunca o lumină cu totul nouă asupra multor teorii mai vechi privind viaţa omului pe Pământ. Asemenea concluzii referitoare la existenţa extratereştrilor în perioada preistoriei

la care au ajuns românii şi ruşii sunt întâmpinate cu interes de toţi cercetătorii occidentali.

Controversatul scriitor italian Renato Vesco[277] ne sugerează ipoteza că astronauţii veniţi de pe o planetă muribundă, cu o atmosferă rarefiată, ar fi avut o lipsă de oxigen în sânge, fapt căruia i s-ar datora nuanţa lor albăstrie, observată şi la bolnavii de inimă. Tradiţiile tuturor popoarelor asociază sângele albastru cu regalitatea, implicând astfel ideea că primii regi de pe Pământ au avut într-adevăr sânge albastru, deoarece veneau din spaţiu. Departe de sălaşurile oamenilor de astăzi, pe vârfurile munţilor sau în câmpiile pustii, chiar şi în adâncul junglei, se înalţă pietre imense pe care sunt gravate simboluri cosmice, relicve ale unui trecut îndepărtat. Străine şi uitate, aceste obiecte misterioase ne tulbură conştiinţa, provocând recunoaşteri trecătoare ale unor minuni antice ce dispar, oricum, ca un vis. Când senzitivii ating aceste stânci singuratice, îşi simt degetele brusc înfiorate de o forţă puternică; deseori, fotografiile sunt înceţoşate de o aură alcătuită din vibraţii stranii, ce depăşesc cunoştinţele noastre ştiinţifice. În zonele populate, alinierea colinelor, semnelor şi cercurilor de piatră trasează linii magnetice care se încrucişează în teren şi coincid deseori cu urmele preistorice, părând a fi urmate de OZN-urile observate în zilele noastre. Acolo unde converg aceste leye se află de obicei câte un lăcaş de cult păgân, iar acum se înalţă catedrala

oraşului – puncte de energie ale unei forţe cosmice, fixate de o rasă uitată, din Antichitatea îndepărtată. Iniţiaţii Societăţii Eterice, împreună cu fondatorul ei, George King, inspiraţi de Maeştrii Cosmici, au urcat pe munţii consideraţi mai de mult sacri, au reactivat prin tehnici oculte energiile adormite, proiectând vibraţii binefăcătoare pentru a distruge razele diabolice care ameninţă omenirea. Din Britania până în Tibet, din China până în Perú, o vastă reţea de forţă magnetică, păstrată încă dintr-un trecut inimaginabil de îndepărtat, acoperea Pământul, dovadă invizibilă a existenţei unei civilizaţii a electronicii, răspândite în întreaga lume, dar pierdută în negurile preistoriei.

Multe milenii de cataclisme, războaie şi nebunie a oamenilor au distrus monumentele anticilor; totuşi, câteva monumente solitare au mai rămas pentru a le păstra amintirea. Ruinele uriaşe de la Tiahuanaco, megaliţii din Mexic, movilele funerare din America, zodiacele Pământului găsite în Britania, tunelurile subterane din Africa, peşterile din India, mormintele din Japonia, picturile pe stâncă din Australia, piramidele, Sfinxul, toate se înalţă cu o măreţie maiestuoasă, oferindu-ne o minunată panoramă a Pământului cârmuit de Titani, Fiii Zeilor. Japonezii, al căror împărat pretinde că se trage din Amaterasu, Zeiţa Soarelui, cred că oamenii veniţi din spaţiu au vizitat Japonia. În luna august 1969, s-a ţinut la Sapporo, capitala celei mai

nordice insule, Hokkaidō, un festival de vară. Un costum Dogu şi figurinele unor extratereştri purtând căşti cu ochelari mari de protecţie şi măşti spaţiale au provocat entuziasmul tuturor vizitatorilor, conştienţi de trecutul lor cosmic**278**. Cunoştinţe fragmentare ale vechilor civilizaţii au fost păstrate de către iniţiaţii din multe ţinuturi ale lumii. Astrologia, chiar şi în forma ei bizară de astăzi, reprezintă ecoul unei ştiinţe universale care măsura radiaţiile transmise de stele şi influenţa lor asupra minţii oamenilor – influenţă pe care acum încep să o bănuiască şi psihiatrii noştri moderni. Cabala, scrierile ermetice şi cărţile de magie studiate de alchimişti asociau metalurgia cu teosofia; se spunea că metalele ar poseda spirite elementare – o concepţie nu foarte bizară, din moment ce întreaga materie e, în ultimă instanţă, reductibilă la potenţiale electrice. Alchimiştii distilau şi rafinau un metal de nenumărate ori şi, în cele din urmă, din picătura subtilă de esenţă realizau transformări asemănătoare reacţiilor nucleare. Cu mii de ani în urmă, chinezii au reuşit să izoleze hormonii şi prin acupunctura realizau vindecări ce uimesc medicina noastră occidentală, la fel ca puterile stranii ale doctorilor-vrăjitori de astăzi. Utilizarea ierburilor şi a drogurilor ne sugerează existenţa unei farmacopee vechi de milenii. Faimoasele hărţi copiate de amiralul turc Piri Reis în anii 1513 şi 1528 înfăţişează munţii din Antarctica neacoperiţi de gheaţă, mai conturează şi două golfuri întinse în ţara reginei

Maud şi dezvăluie faptul că Groenlanda constă din trei insule – fapt confirmat recent de oceanografi. Hărţile par a fi fost desenate înainte de era glaciară, în jurul anului 10.000 î.Hr., după imagini luate de sus, din aer. Plasarea Marii Piramide exact în centrul masei uscatului pământesc implică o perspectivă aeriană asupra globului cu foarte mult timp în urmă. Legăturile ciudate dintre Est şi Vest demonstrează, desigur, existenţa unei culturi comune. Incaşii, asemeni vechilor egipteni, erau cârmuiţi de un preot-rege, împărtăşeau o religie şi o teocraţie similare, utilizau tehnici metalurgice şi agricole identice şi îşi mumificau morţii.

Acel notoriu blestem lăsat de preoţii egipteni împotriva jefuitorilor de morminte ne sugerează utilizarea unei otrăvi radioactive care persistă timp de secole, la fel ca aşa-numita lumină rece. Cultul morţilor era practicat de oamenii de Neanderthal cu mai mult de două milioane de ani în urmă[279], constituind dovada unei teologii sublime. Astronomii mayaşi îi concurau în măiestrie pe magii babilonieni; observaţiile lor precise ne impresionează atât prin exactitatea lor incredibilă, cât şi prin ştiinţa de care autorii lor au avut nevoie pentru a le realiza. Stonehenge, templul construit în urmă cu 4.000 de ani, reprezenta un observator extraordinar de complex pentru studierea eclipselor de Soare şi de Lună.

Înălţarea marilor săi triliţoni pune probleme încă nerezolvate. Druizii, etruscii şi popoarele de

pe întreg Pământul au privit cu spaimă cerul timp de secole, cu aceeaşi vigilenţă ca şi radarele din zilele noastre. Oare anticii se temeau de invadatorii din spaţiu, de întoarcerea Zeilor Cerului?

Din această epocă îndepărtată n-am reuşit să identificăm niciun document inteligibil. Toate documentele au dispărut de mult în cataclisme, războaie, datorită vandalismului şi distrugerii marilor biblioteci din Alexandria, Pergam şi Tenochtitlan. Câteva petroglife erodate de vreme, risipite prin întreaga lume, încă nu au putut fi interpretate. Generaţiile viitoare vor depozita informaţiile pe benzi magnetice sau le vor miniaturiza în microcipuri. Poate că savanţii acestei psiho-civilizaţii ne-au lăsat date despre ei în circuite electrice sau capsule temporale, aşa cum ne sugerează legendele? Psihologii pretind că arhetipurile, noumena ale fenomenelor terestre, există într-o a cincea dimensiune, ca matrice de gând ale obiectelor de pe pământ. Cei preocupaţi de ştiinţele oculte povestesc despre înregistrările din akasha, care ar reflecta tot ce s-a petrecut până acum pe lume. Psihiatrii bănuiesc că ar exista o Minte Universală de la care senzitivii primesc amintiri din trecut. Un vizionar înzestrat ar putea obţine informaţii exacte şi detaliate prin metode necunoscute ştiinţei. Edgar Cayce, în *Lecturi* 37.8 – 16280, ne dezvăluie că o înregistrare a istoriei Atlantidei de la începuturi şi până în momentul distrugerii finale va fi găsită

într-o încăpere subpământeană, între labele Sfinxului. Legendele din întreaga lume ne întăresc convingerile, povestind despre zei şi eroi care au coborât în zbor din spaţiu, asemeni cosmonauţilor din zilele noastre. Rama a zburat deasupra Indiei într-un car zburător cât un palat, Padma Sambhava a vizitat Tibetul călare pe un cal înaripat, zeii din China călăreau dragoni fioroşi, acele zeităţi auguste au ajuns în Japonia într-o Barcă Cerească Legănândă, Iehova i-a uimit pe israeliţi în a sa „Putere şi Glorie”, Horus a alergat pe cerul Egiptului într-o barcă solară, Shamash a atins pământul, în apropierea Babilonului, coborând în zbor dintr-un disc înaripat, Atena a aterizat graţios în Grecia cu sandalele ei înaripate, Odin zbura deasupra Scandinaviei într-un car aerian ce tuna şi bubuia, Cuchulain i-a uimit pe celţi cu Trăsura sa Fermecată, Quetzalcoatl a navigat pe o plută de şerpi, eschimoşii s-au minunat la vederea unei mari păsări albe, pieile roşii povesteau despre Marile Spirite venite pe Pasărea Tunetului, Hawaienii îşi amintesc de heruvimii zburători. Triburile africane îi venerau pe învăţătorii albi coborâţi din păsări enorme. Mulţi dintre aceşti Vizitatori Astrali veneau în pace, alţii zguduiau pământul cu fulgere şi tunete, arme ce ne amintesc de bombele nucleare din zilele noastre. Suntem încă şi mai uimiţi de o remarcabilă traducere a unui vechi text sanscrit, făcută de Maharshi Bharaduraja din Mysore şi numită „Astronautica. Manuscris din trecutul

preistoric”, textul ne tulbură, descriind Vimana zburând spre alte planete, dotate cu tehnici asemănătoare radarului şi fotografierii din aer, intrând chiar în detalii privind regimul alimentar al piloţilor. Se spune că, în vechiul limbaj nahuatl din Mexic, Teotihuacán ar însemna „Locul unde oamenii zburau ca păsările”. Maşinile zburătoare au fost toate distruse cu mult timp în urmă, iar secretul lor s-a pierdut, dar se mai păstrează încă dovezi surprinzătoare, care ne uimesc. Frescele din mănăstirea iugoslavă de la Visoki Decani înfăţişează astronauţi zburând în nave ce par a avea un sistem de propulsie asemănător cu al rachetelor din zilele noastre. Phoenix, pasărea mitică ce piere în flăcări şi apoi renaşte, ar putea fi amintirea deformată a unei lansări de rachete. Lespedea unui mormânt de la Palenque, în Mexic, are pe ea desenul stilizat al unui tânăr ce pare a pilota o navă spaţială. Un vas de lut din San Salvador e decorat cu palmieri deasupra cărora zboară oameni într-o maşină stranie ce emite flăcări şi fum. În Banca de Stat din Bogotá se află un obiect din aur de numai 38 mm lungime despre care s-a crezut că ar reprezenta o pasăre sau un peşte mai ciudat. Experţii l-au reexaminat şi au identificat un aparat de zbor, lăsând să se vadă cabina căpitanului. Aripile sale triunghiulare şi coada se aseamănă uimitor de bine cu cele ale avionului Concorde.

Sateliţii Explorer au descoperit în jurul Pământului benzi de radiaţii foarte puternice

cunoscute sub numele de Centurile Van Allen, având un larg coridor natural în apropiere de cei doi poli ai Pământului. Este evident că OZN-urile care traversează acest sector se apropie de zona Vestului – fapt ce explică acele frecvente vizite ale zeilor menţionate de pieile roşii, azteci şi incaşi, ca şi prezenţa extratereştrilor în America zilelor noastre. Multe mediumuri confirmă profeţiile lui Nostradamus, care a prezis că războaiele şi cataclismele vor distruge Pământul înainte de sfârşitul acestui secol şi că o mare parte a teritoriului american se va scufunda în mare, în timp ce Atlantida se va înălţa din nou la suprafaţă. Deja cutremurele provoacă distrugeri din ce în ce mai mari în California şi Perú. În Vinerea Mare din anul 1966, când un mare cutremur a distrus ţinutul Anchorage din Alaska, pământul a răsunat ca un clopot şi o mare parte din ţărmul estic al Americii s-a înălţat cu 5 cm, apoi s-a prăbuşit**281**. Seismologii se tem că desele cutremure produse de-a lungul cunoscutei zone seismice San Andreas ar putea zgudui continentul, aşa cum s-a întâmplat cu Lemuria şi Atlantida. Înaintea distrugerii finale, Zeii Albi ai lui Montezuma vor ateriza din nou.

Poate că soarta Americii va depinde din nou de acei extratereştri din Vestul antic.

NOTE

1. Sandrelli, Antonio, „Qualcosa viaggia più în fretta della luce", *Clypeus,* 22, Aprilie 1969,

Torino.
2. Asimov, Isaac, „Vers les hyper-vitesses”, *Le Nouveau Planète*, 12, Noiembrie 1969.
3. Barker, Gray, *They Knew Too Much about Flying Saucers*, University Books, New York.
4. Williamson, G.H., *The Saucers Speak*, Neville Spearman Ltd., London.
5. Vallée, Jacques, *Anatomy of a Phenomenon*, Neville Spearman Ltd., London.
6. Holmes, David C, *The Search for Life on other Worlds*, Bantam, New York.
7. Schklovski, Josef; Sagan, Carl, *Intelligent Life in the Universe*, Holden Day, New York.
8. Bergier Jacques, „Les Extraterrestres”, *Planète*, 23, I/A 1965, Rue de Berri, Paris 8.
9. Calder, Nigel, *Violent Universe*, BBC Publications.
10. Barbadoro, Giancarlo, „Un mistero Celeste”, *Laforghiana*, L/A, An. IV-4, Torino.
11. *Sunday Mirror*, 23 August 1970, London.
12. Edwards, Frank, *Flying Saucers – Serious Business*, Mayflower Dell, London.
13. Leslie, Desmond; Adamski, George, *Flying Saucers have Landed*, Neville Spearman Ltd., London.
14. Caportingua, Massimo, „Per la pace sulla Terra, intervento degli ultraterrestri”, – *Il tempo*, 3 August 1970.
15. Shuttlewood, Arthur, *The Warminster Mystery*, Neville Spearman Ltd., London.
16. Williamson, G.H., *Road in the Sky*, Neville

Spearman Ltd., London.
17. Drake, W. Raymond, *Gods or Spacemen*? Amherst Press, Wisconsin, USA.
18. Swedenborg, Emmanuel, *Heaven and its Wonders and Hell*, Swedenborg Society, London.
19. Hebwynd, J.D., Rytov, V.A., *The Living Universe*, Neville Spearman Ltd., London.
20. Fort, Charles, *The Book of the Damned*, Holt Co., New York.
21. Vallée, Jacques, *Challenge to Science*, Neville Spearman Ltd., London.
22. Leighton, Robert E., „The Surface of Mars”, *Scientific American*, Mai 1970.
23. Fort, Charles, *New Lands*, Holt Co., New York.
24. Şade, Marquis de *Quartet*, (tr. Margaret Crossland), Panther, London.
25. Fort, Charles, *Lo*! Henry Holt Co., New York.
26. Adamski, George, *Inside the Spaceships*, Neville Spearman Ltd., London.
27. Allingham, Cedric, *Flying Saucer from Mars*, Frederick Müller, London, 1954.
28. Gilman, Peter, „Do the Cherubim come from Mars?” *Tv Flying Saucer Review*, S/O 1967.
29. King, George, *The Nine Freedoms*, The Actherius Society, Los Angeles.
30. Dickhoff, Robert E., *Homecoming of the Martians*, Health Research, Makelumna Hill, California.
31. Adamski, George, *Flying Saucers Farewell*,

Abelard Schumann, New York.
32. Menger, Howard, *Prom Outer Space to You*, Saucerian Books, Clarksburg, West Virginia.
33. Schklovski, Josef; Sagan, Carl, *Intelligent Life in the Universe*, Holden Day, Inc., New York.
34. Williamson, G.H., *The Saucers Speak*, Neville Spearman Ltd., London.
35. Palmer, Ray, *Flying Saucers*, Iunie 1970, Amherst, Wisconsin, USA.
36. Yogi Ramacharaka, *Gnani Yoga*, L. Fowler Co. Ltd., London.
37. Gardner, Martin, *The Ambidextrous Universe*, Pelican, London.
38. Vallée, Jacques, *Anatomy of a Phenomenon*, Neville Spearman Ltd., London, 1966.
39. Budge, Wallis E.A., *The Book of the Dead, Papyrus of Ani*, British Museum, London, 1895.
40. Centro Unico Nazionale, *Notizario-UFO*, Nr. 1, I/F 1970, C.U.N. Casetta Postale No. 796, Bologna.
41. Blavatsky, Mme H.P., *The Secret Doctrine*, Theosophical Publishing Co., Pasadena, California.
42. Perego, Alberto, „Interplanetarischer Verkehr in Herdgeschehen”, *UFO Nachrichten* 8, August 1963, Wiesbaden.
43. Williamson, G.H., *Other Tongues, Other Flesh*, Amherst Press, Wisconsin, USA.
44. Schklovski, Josef; Sagan, Carl, *Intelligent Life in the Universe*, Holden Day, New York.
45. Wendt, Herbert, *Before the Déluge* (tr.

R.C. Winston), Gollanez, London, 1968.

46. Silcock Bryan, „Fossil fiind dates first animal, *Sunday Times*, 14 Mai 1967.

47. „Einstein, a-t-il mis la physique sur une fausse piste *Planète*, M/I, 1967,42 Rue de Berri, Paris 8.

48. Schklovski, Josef, „Did an Exploding Star kill the Dinosaurs *Sputnik*, Februarie 1968, Moscova.

49. Heezen, Bruce, *Nature*, Aprilie 1967, London.

50. Davy, John, „Did flipping Earth kill the Dinosaurs?!" *The Observer*, 25 Iunie 1967.

51. Piccardi, Giorgio, „Alla ricerca di un metodo", *Pianeta*, 1, M/A 1964, Firenze.

52. Blavatsky, Mme. H.P., *The Secret Doctrine*, Theosophical Publishing Co., Pasadena, Calif.

53. Plato, *Timaeus* (tr. Rev. R.G. Bury), Heinemann, London.

54. Dutt, Romesh, *The Rāmāyana and the Mahābhārata*, Dent, London, 196 l.

55. Drake, W. Raymond, *Gods and Spacemen in the Ancient Bast*, Sphere Books Ltd., London, 1973.

56. Eydoux, Henri Paul, *The Buried Past*, Weidenfeld Nicolson, London.

57. Churchward, James, *The Children of Mu*, Neville Spearman Ltd., London, 1939.

58. Roy, Protop Chandra, *Bhisma Parva* (*Drona Parva*), Bharata Press, Bombay, 1888.

59. Tacitus, *Annals*, Dent, Everyman, London.

60. Dio Cassius, *Roman History*, Loeb Classics, Heinemann, London.

61. Saurat, Dennis, *Atlantis and the Giants*, Faber Faber Ltd., London.

62. Greati, Gasparo, „Gondwana, il continente pierduto”, *Domenica di Sera*, 4 August 1962.

63. Davy, John, „New image of the Earth”, *The Observer, 22* Martie 1964.

64. Silcock, Bryan, „The Secret at the Bottom of the Sea, *Sunday Times*, 19 Noiembrie 1967.

65. Silcock, Bryan, „Testing the Expanding Earth Theory”, *Sunday Times*, 16 Aprilie 1967.

66. Bellamy, H.S., *Moon, Myths and Man*, Faber Faber, London.

67. Ingalese, Richard, *The History and Power of Mind*, Fowler Co. Ltd., London.

68. Blavatsky, Mme H.P., *The Secret Doctrine*, Theosophical Publishing Co., Pasadena.

69. Philippe, Robert, „Ulysse, est-il allé en Bretagne?” *Planète*, 22, M/I 1965 Paris.

70. Blavatsky, Mme H.P. *The Secret Doctrine*, Theosophical Publishing Co., Pasadena.

71. Fort, Charles, *The Books of Charles Port*, Henry Holt Co., New York.

72. Edwards, Frank; *Stranger than Science*, Pan, London, 1963.

73. Besant, Annie, Leadbeater, Frank, *Man, Where, Whence and Whither*, Theosophical Society, London.

74. Pinotti, Roberto, „Siamo Extraterrestri”, *Clypeus*, Turin, An. 1114/5, Octombrie 1967.

75. Carter, Lin, *Thongor at the End of Time*, Bantam, New York.

76. Plato, *Selected Passages* (tr. R.W. Livingstone), Oxford University Press, 1960.

77. Scott-Elliott, W., *The Story of the Lost Atlantis and the Lost Lemuria*, The Theosophical Publishing Co., Pasadena.

78. Yogi Ramacharaka, *Gnani Yoga*, Fowler Co., London. 79. Blavatsky, Mme H.P., *The Secret Doctrine*, Theosophical Publishing Co., Pasadena.

80. Cervé, Wisher S., *Lemuria*, AMORC, San José, California.

81. Wilcox, Elizabeth G., „Mu, den sjunkna Kontinenten”, *Parthenon*, Hälsingborg, Sweden, 1964.

82. Churchward, James, *The Children of Mu*, Neville Spearman Ltd., London, 1959.

83. King, George, *The Nine Freedoms*, The Actherius Society, California, 1963.

84. Williamson, G.H., *The Secret Places of the Lion*, Neville Spearman Ltd., London, 1958.

85. Churchward, James. *The Sacred Symbols of Mu*, Neville Spearman Ltd., London, 1960.

86. Recinos, Adrian, *The Popol Vuh* (tr. Delia Goetz Sylvanus Morley), W. Hodge, London.

87. Taylor, Hansen L., *The Ancient Atlantic*, Amherst Press, Amherst, Wisconsin, USA.

88. Davy, John, „New image of the Earth”, *The Observer, 22* Martie 1964.

89. Scott-Elliott, W., *The Story of the Lost Atlantis and the Lost Lemuria*, Theosophical

Publishing Co., Pasadena. 90. *Clypeus,* An. VII, Nr. 5/6, P.O. Box 604, Torino.
91. Hills, Lawrence D., *Lands of the Morning,* Regency Press, London, 1970.
92. Taylor, Hansen L., *The Ancient Atlantic,* Amherst Press, Amherst, Wisconsin.
93. Pau weis, L. Bergier, J., *The Dawn of Magic,* Anthony Gibbs Phillips, London, 1963.
94. Alder, Vera Stanley, *The Initiation of the World,* Rider Co., London.
95. Murray, Jacqueline, *Daughter of Atlantis,* Regency Press, London.
96. Ouspensky, J.P., *Tertium Organum,* Routledge Kegan Paul Ltd., London.
97. Phylos the Thibetan, *A Dweller on Two Planets,* Neville Spearman Ltd, London.
98. Steam, Jess, *Edgar Cayce – The Sleeping Prophet,* Müller, London, 1967.
99. Michell, John, *The View Over Atlantis,* Sago Press, London, 1969.
100. Servier, Jean, Je ne crois pas au progrès", *Planète,* 18, S/O 1964.
101. Zaitzev, Vyacheslav, „Visitors from Space", *Sputnik* 1, Ian. 1967, Moscova.
102. Blavatsky, Mme H.P., *The Secret Doctrine,* Theosophical Publishing Co., Pasadena.
103. Book of Enoch (tr. Canon H. Charles), SPLK, London, 1962.
104. Vermes, G., *The Dead Sea Scrolls în English,* Penguin, London, 1962.
105. David-Neel; Mme Alexandra, *With*

Mystics and Magicians în Tibet, Penguin, London, 1936.
106. De Villars, Montfaucon, *Le Comte de Gabalis*, A.C.nizat, Paris, 1963.
107. King, George, *The Nine Freedoms*, The Actherius Society, Los Angeles, 1963.
108. Kolosimo, Peter, *Il pianeta Sconosciuto*, Sugar Editore, Milano.
109. Mare. XIII, 24 – 27.
110. Plato, *Critias* (*tr*. R.G. Bury), Heinemann, London, 1921.
111. Blavatsky, Mme H.P., *The Secret Doctrine*, Theosophical Publishing Co., Pasadena.
112. Kitto, W.D.C., *The Greeks*, Penguin, London.
113. Merezhkovsky, Dmitri, *The Secret of the West*, Jonathan Cape, London, 1935.
114. Donnelly, Ignatius, *Atlantis, the Antediluvian World* (Ed. E. Sykes), Sidgwick Jackson, London.
115. Churchward, James, *The Children of Mu*, Neville Spearman Ltd, London, 1959.
116. Merezhkovsky, Dmitri, *The Secret of the West*, Jonathan Cape, London, 1935.
117. Parisini, Cécile Trilland, „Atlantide”, *Clypeus*, 2 – 3.1967, Turin.
118. Hornet, Marcel R, *Sons of the Sun*, Neville Spearman Ltd., London, 196 l.
119. Spence, Lewis, *The Riddle of Atlantis*, Rider Co., London.
120. Plato, *Critias*.

121. *Ibid*.

122. Trench, Brins ley le Poer, *Men Among Mankind*, Neville Spearman Ltd., London, 1962.

123. Drake, W. Raymond, *Gods or Spacemen*, Amherst Press, Amherst, Wisconsin, USA. 124. Zaitzev, Vyacheslav, „Visitors from Outer Space”, *Sputnik*, 1 Ianuarie 1967, Moscova.

125. *Japanese Flying Saucer News*, C.B.A., Yokohama, 91,1966.

126. Bernard, Raymond, *The Hollow Earth*, Felderest Publishing Co., New York, 10.

127. Blavatsky, Mme H.P., *Isis Unveiled*, vol. I, Theosophical Publishing Co., Pasadena.

128. Verrill, A. Hyatt; Verrill, Ruth, *America’s Ancient Civilizations*, G.P. Putnam Sons, New York.

129. Seneca, *Medea* (tr. S. Liebmann S. Miller), Bantam Books, New York.

130. Cervé, Wisher S., *Lemuria*, AM ORE, San José, California.

131. Eliade, Mircea, *Prom Primitives to Zen*, Collins, London.

132. Burland, Cottie, *North American Indian Mythology*, Paul Hamlyn, London.

133. Spence, Lewis, *Outlines of Mythology*, Fawcett World Library, New York.

134. Recinos, Adrian, *Popol Vuh* (tr. Goetz, Delia Morley, Sylvanus), Hodge Co... London.

135. Velikovsky, I., *Worlds în Collision*, Sidgwick Jackson Ltd., London.

136. Velikovsky, I., *Earth în Upheaval*, Sidgwick Jackson Ltd., London.

137. Burland, Cottie, *North American Indian Mythology*, Paul Hamlyn, London.
138. Nicholson, Irene, *Mexican and Central American Mythology*, Paul Hamlyn, London.
139. Dayan, Daniel, „La fin de notre civilization, est-elle pour demain?", *Planète*, I/F, 1968.
140. Bellamy, H.S., *Moon, Myths and Man*, Faber, London.
141. Jessup, M.K., *The Expanding Case for UFO*, Arco Publications, London, 1957.
142. Churchward, James, *The Lost Continent of Mu*, Neville Spearman Ltd., London, 1959143. Ceivé, Wisher S., *Lemuria*, AMORC, San José, California.
144. *Ibid*.
145. Fort, Charles, *Works of Charles Port*, Holt Co., New York.
146. Cosmic Brotherhood Association, *Brothers*, vol. 2., 1 – 4., 1962, C.B.A., Yokohama, Japan.
147. Williamson, G.H., *Other Tongues, Other Flesh*, Amherst Press, Amherst, Wisconsin, USA.
148. Hornet, Marcel P., *On the Trail of the Sun Gods*, Neville Spearman Ltd., London, 1965.
149. Finneberg, Valentin, „Don't be downhearted, Polyglot!", *Sputnik*, Octombrie, 1968.
150. Bergier, J., „La nouvelle aube des alchimistes, *Planète*, 39, M/A 1968.
151. Kolosimo, Peter, *Non E Terrestre*, Sugar

Editore, Milano, 1968.

152. Jocelyn, Daniel W., „Pebble Tools”, *INFO Journal*, vol. 2, Nr. 1, I.F.A. Arlington, Virginia.

153. Willis, Ronald J., „The Nampa image”, *INFO Journal*, vol.1, Nr. 2.

154. Guilbert, Jean Claude, „Qui a tiré sur Adam?”, *Planète*, Nr. 8, Iunie 1969155. Churchward, James, *The Lost Continent of Mu*, Neville Spearman Ltd., London, 1959156. Hornet, Marcel J., *On the Trail of the Sun Gods*, Neville Spearman Ltd., London.

157. Verrill, Hyatt A. Verrill, Ruth, *America’s Ancient Civilizations*, C. Putnam Sons, New York.

158. Donnelly, Ignatius, *Atlantis, the Antediluvian World*, Sidgwick Jackson Ltd., London.

159. Churchward, James, *The Sacred Symbols of Mu*, Neville Spearman Ltd., London.

160. Wilcox, Elizabeth J., „Mu, den sjunkna Kontinenten”, *Parthenon*, Hälsingborg, Sweden.

Lor. Thompson, J. Eric S., *The rise and Fall of Maya Civilization*, University of Oklahoma Press, Norman, New York.

162. Heyerdahl, Thor, *Amerindians in the Pacific*, G. Allen Unwin Ltd., London.

163. Clark, Ella E., *Indian Legends of the Pacific North-West*, University of California, Los Angeles.

164. Williamson, G.H., *Road in the Sky*, Neville Spearman Ltd., London.

165. Williamson, G.H., *Other Tongues, Other*

Flesh, Amherst Press, Amherst, Wisconsin, USA.
166. Williamson, G.H., *Secret Places of the Lion*, Neville Spearman Ltd., London.
167. Clark, Ella E., *Indian Legends of the Pacific North-West*, University of California, Los Angeles.
168. Phylos the Thibetan, *A Dweller on Two Planets*, Neville Spearman Ltd., London.
169. Cervé, Wisher S., *Lemuria*, AMORC, San José, California.
170. Verrill, A. Hyatt; Verrill, Ruth, *America's Ancient Civilizations*, G.P. Putnam Sons. New York.
171. Clark, Ella E., *Indian Legends of the Pacific Northwest*, University of California, Los Angeles.
172. Burland, Cottie, *North American Mythology*, Paul Hamlyn, London.
173. *Ibid*.
174. Page, Curtis Hidden, *The Chief American Poets*, Houghton Mifflin Co., Boston, 1933.
175. Taylor, Hansen L., *He Walked the Americas*, Neville Spearman Ltd., London.
176. Burland, Cottie, *North American Mythology*, Paul Hamlyn, London.
177. Spence, Lewis, *Myths and Legends of the North American Indians*, G. Harrap, London, 1927.
178. *Ibid*.
179. Mapes. Walter de *De Nugis Curialium*, AD 1182, Camden Society, MDCCCL. 180. Ribera, Antonio. *El Gran Enigma de los Platillos Volantes*, Editorial Pomaire, Barcelona, 1966 (despre

Cortés. Hernan, *Cartas de relación de la Conquista de México*, Espasa Calpe, Argentina).

181. Ibid.

182. Spence, Lewis, *Myths of México and Perú*, George Harrap, London.

183. Prescott, W.H., *The History and Conquest of México*, Everyman, Dent, London.

184. Reed, Alma, *The Ancient Past of México*, Paul Hamlyn, London.

185. Duran, Fray Diego. *Aztecs*. *The History of the Indies of New Spain*, Cassell, London, 1961.

186. Spence, Lewis, *Myths of México and Perú*, George Harrap, London.

187. Reed, Alma, *The Ancient Past of México*, Paul Hamlyn, London.

188. Williamson, G.H., *Secret Places of the Lion*, Neville Spearman Ltd., London.

189Churchward, James, *The Lost Continent of Mu*, Neville Spearman Ltd., London.

190. Wilkins, Harold T., *Mysteries of Ancient South America*, Rider Co., London.

191. Hornet, Marcel R, *Sons of the Sun*, Neville Spearman Ltd., London.

192. Verrill A. Hyatt; Verrill, Ruth, *America's Ancient Civilizations*, G.P. Putnam Son, New York.

193. Irwin, Constance, *Pair Gods and Stone Paces*, St. Martin's Press, New York.

194. Taylor Hansen, Lucille, *He walked the Americas*, Neville Spearman Ltd., London.

195. Thompson, J. Eric, *The rise and Pall of the Maya Civilization*, University of Oklahoma,

Norman, New York.

196. Churchward, James, *The Lost Continent of Mu*, Neville Spearman Ltd., London.

197. Nicholson, Jane, *The X in México*, Faber Faber, London.

198. Creighton, Gordon, „A Russian Wall-Painting and other Spacemen”, *Flying Saucer Review*, I/A 1965.

199. Nicholson Irene, *Mexican and Central American Mythology*, Paul Hamlyn, London.

200. Spence, Lewis, *Myths of México and Perú*, George Harrap, London.

201. Séjourné, Laurette, *Burning Water, Thought and Religion în Ancient México*, Thames Hudson, London.

202. Prescott, W.H., *The History and Conquest of México*, Everyman, Dent, London.

203. Verrill A. Hyatt; Verrill, Ruth, *America's Ancient Civilizations*, G.P. Putnam Son, New York.

204. Thompson, J. Eric *S.*, *The rise and Pall of Maya Civilization*, University of Oklahoma, Norman, New York.

205. Irwin, Constance, *Pair Gods and Stone* F'aces, W.H.

Allen, London.

206. Reed, Alma, *The Ancient Past of México*, Paul Hamlyn, London.

207. Tarade, G., Millou, A., „l'Enigma di Palenque”, *Clypeus*, An. 1114 – 5,1966.

208. Churchward, James, *The Lost Continent of Mu*, Neville Spearman Ltd., London.

209. Wilkins, Harold T., *Secret Cities of Old South America*, Rider Co., London.
210. Thompson, J. Eric S., *The rise and Fall of Maya Civilization*, University of Oklahoma, Norman, New York.
211. Kunischev, Vladimir, „Cracking the Ancient Maya Code”, *Sputnik*, Octombrie 1968.
212. Recinos, Adrian, *Popol Vuh* (tr. Goetz, Delia Morley, Sylvanus), W. Hodge Co., London.
213. Leon-Potillo, Miguel, *Mythology of Ancient México* (Mythologies of the Ancient World), S.N. Kramer, Anchor.
214. Valin, Claude, „Des Civilizations Avancées existaient avant le Déluge, *Planète*, M/I 1968.
215. Spence, Lewis, *Introduction to Mythology*, Fawcett Publications, Inc., Greenwich, Connecticut.
216. Delio, Camillo, „La pauvre Colline des Mortes”, *Planète*, N/D 1967.
217. Dayan, Daniel, „La Fin de notre Civilization”, *Planète*, I/F 1968.
218. Stross, Brian, „The Ikhals”, *Flying Saucer Review*, M/I 1968.
219. Thompson, J. Eric S., *The rise and Pall of Maya Civilization*, University of Oklahoma, Norman, New York.
220. Ceram, C.W., *Gods, Graves and Scholars*, Sidgwick Jackson, London, 1952.
221. Soustelle, Jacques, *The Daily Life of the Aztecs*, Weidenfeld Nicolson, London.
222. Collis, Maurice, *Cortés and Montezuma*,

Faber and Faber, London.
223. Wilkins, Harold T., *Secret Cities of Old South America*, Rider Co., London.
224. Von Hägen, Victor Wolfgang, *The Ancient Sun Kingdoms of the Americas*, Panther, London.
225. Wilkins, Harold T., *Mysteries of Ancient South America*, Rider Co. London.
226. Jessup, J.K., *The Case for UPO*, Arco Publications, London.
227. Galindez, Oscar A., „Teleportation from Chascanas to México", *Flying Saucer Review*, S/O 1968.
228. Prescott, W.H., *History of the Conquest of Perú*, G. Allen Unwin Ltd., London.
229* Bellamy, US., *Built before the Flood*, Faber Faber, London.
230. Bellamy, H.S., Allen, P., *The Calendar of Tiahuanaco*, Faber Faber, London.
231. Churchward, James, *The Children of Mu*, Neville Spearman Ltd., London.
232. Bucknell, G.H.S., *Perú*, Thames Hudson, London.
233. Saurat, Denis, *Atlantis and the Giants*, Faber and Faber, London.
234. Bellamy, H.S., *Before the Flood*, Faber Faber, London.
235. Bellamy, H.S., Allen, Percy, *The Calendar of Tiahuanaco*, Faber Faber, London.
236. Voss, Aage, „Et besynderligt Sammentraef", *UFO Nyt*, Oslo, August 1962.
237. Goddard, J., „New Lights on Ancient

Tracks”, *Flying Saucer Review*, M/A 1964.

238. Michel Aimé, *Flying Saucers and the Straight Line Mystery*, Criterion Books, New York.

239* Williamson, G.H., *Road in the Sky*, Neville Spearman Ltd., London.

240. Blavatsky, Mme. H.P., *his Unveiled*, Theosophical Publishing Co., Pasadena.

241. Wilkins, Harold T., *Secret Cities of Old South America*, Rider Co., London.

242. Williamson, G.H., „The Rock of the Writings”, *Flying Saucer Review*, N/D 1957, Doughty Street, London, WE 2.

243. Rampa, Lobsang, *The Third Eye*, Seeker Warburg, London.

244. Verrill, A. Hyatt; Verrill, Ruth, *America’s Ancient Civilizations*, G.P. Putnam Son, New York.

245. Churchward, James, *The Children of Mu*, Neville Spearman Ltd., London.

246. Perego, Alberto, „Interplanetarischer Verkehr in Herdgeschehen”, *UPO Nachrichten*, August 1963, Wiesbaden.

247. Ashe, Geoffrey, *Land to the West*, Collins, London.

248. Hornet, Marcel F., *Sons of the Sun*, Neville Spearman Ltd., London.

249. Voltaire, *Candide and other Tales*, Everyman, Dent, London.

250. Arbalaez, Fernando, „La deuxième conquête de Peldorado”, *Planète*, 24, S/O 1965.

251. Fawcett, Brian, *Ruins in the Sky*, Hutchinson, London.

252. Ashe, Geoffrey, *Lands to the West*, Collins, London.
253. Ribera, Antonio, *El Gran Enigma de losplatillos Volantes*, Pomaire, Barcelona.
254. Verrill, A. Hyatt; Verrill, Ruth, *America's Ancient Civilizations*, G.P. Putnam Son, New York.
255* Zarate, Augustin de *The Discovery and Conquest of Perú* (tr. J.M. Cohen), Penguin, London, 1968.
256. Borland, Cottie, *Perú under the Incas*, Evans, London, 1967.
257. Verrill, A. Hyatt; Verrill, Ruth, *America's Ancient Civilization*, G.P. Putnam Son, New York.
258. Prescott, W.H., *History of the Conquest of Perú*, G. Allen Unwin, London.
259* Alder, Vera S... *Fifth Dimension*, Rider, London.
260. Wilkins, Harold T., *Secret Cities of Old South America*, Rider Co... London.
261. Verrill, A. Hyatt; Verrill, Ruth, *America's Ancient Civilizations*, G.P. Putnam Son, New York.
262. Von Hägen, Victor Wolfgang, *The Ancient Sun Kingdoms of the Americas*, Panther, London.
263. Prescott, W.H., *History of the Conquest of Perú*, G. Allen Unwin, London.
264. Lee, Roxy, „Cosi gli încă plasmavano le pietre”, *Clypeus*, Nr. 4 – 5. Decembrie 1967.
265. Michell, John, *The View over Atlantis*, Sago Press. London.
266. Verrill, A. Hyatt; Verrill, Ruth, *America's Ancient Civilizations*, G.P. Putnam Son, New York.

267. Prescott, W.H., *History of the Conquest of Perú*, G. Allen Unwin Ltd., London.
268. Verrill A. Hyatt; Verrill, Ruth, *America's Ancient Civilizations*, G.P. Putnam Son, New York.
269* Jessup, J.K., *The Expanding Case for UFO*, Arco Publications, London.
270. Zarate, Augustin de *The Discovery and Conquest of Perú* (tr. J.M. Cohen), Penguin, London.
271. Prescott, W.H., *History of the Conquest of Perú*, G. Allen and Unwin Ltd., London.
272. Centro Unico Nazionale, *Notizario* UFO, 1970, Nr. 6, C.U.N. Casetta Postale N. 790, Bologna.
273. Koestler, Arthur, *The Ghost in the Machine*, Hutchinson, London.
274. Herodotus, *History* (tr. E. Powell), Oxford University Press.
275. Apollodorus, *History*, Loeb Classics, Heinemann.
276. Graves, Robert, Patai, Raphael, *Hebrew Myths, The Book of Genesis*, Cassell, London.
277. Vesco, Renato, „Considerazioni preliminare sulla questione delle presunte apparizioni preistoriche degli UFO”, *Clypeus*, 31, An. VII 7/8.
278Japanese *UFO News*, Vol. 4, Nr. 9, Septembrie 1970, C.B.A., Yokohama.
279. Pauwels, Louis; Bergier, Jacques, „Des doutes sur révolution”, *Planète*, 12, Noiembrie 1969280. Cayce Hugh Lynn, *The Edgar Cayce*

Reader, Paperback Library, New York.
281. Taylor Hansell, L., *The „Ancient Atlantic"*, Amherst Press, Amherst, Wisconsin, USA.

CUPRINS

Colecţia HEXAGON

ISTORIE CONTEMPORANĂ
Victor Suvorov – *Spărgătorul de gheaţă*
Cine a declanşat al doilea război mondial?
Victor Stoica – *Soldaţii de plumb*
Jacques de Launay – *Marea Prăbuşire* (*1944 – 1945*)

LA LIMITA CUNOAŞTERII

Florin Gheorghiţă – *Lumi invizibile*

Raymond Drake – *Astralii în Antichitate. Grecia şi Roma*

Florin Gheorghiţă – *OZN eterice*

Raymond Drake – *Astralii din Atlantida*

DIVERTISMENT

Edgar Rice Burroughs – *Tarzan în Valea Mormântului*

Robert van Gulik – *Ucigaşii din Han-Yuan*

Adrian Neculau (coordonator) – *29 de teste pentru a te cunoaşte*

Adrian Neculau (coordonator) – *26 de teste pentru cunoaşterea celuilalt*

Bun de tipar: martie 1997

Apărut: 1997 Editura Polirom